BESTSELLER INTERNATIONAL

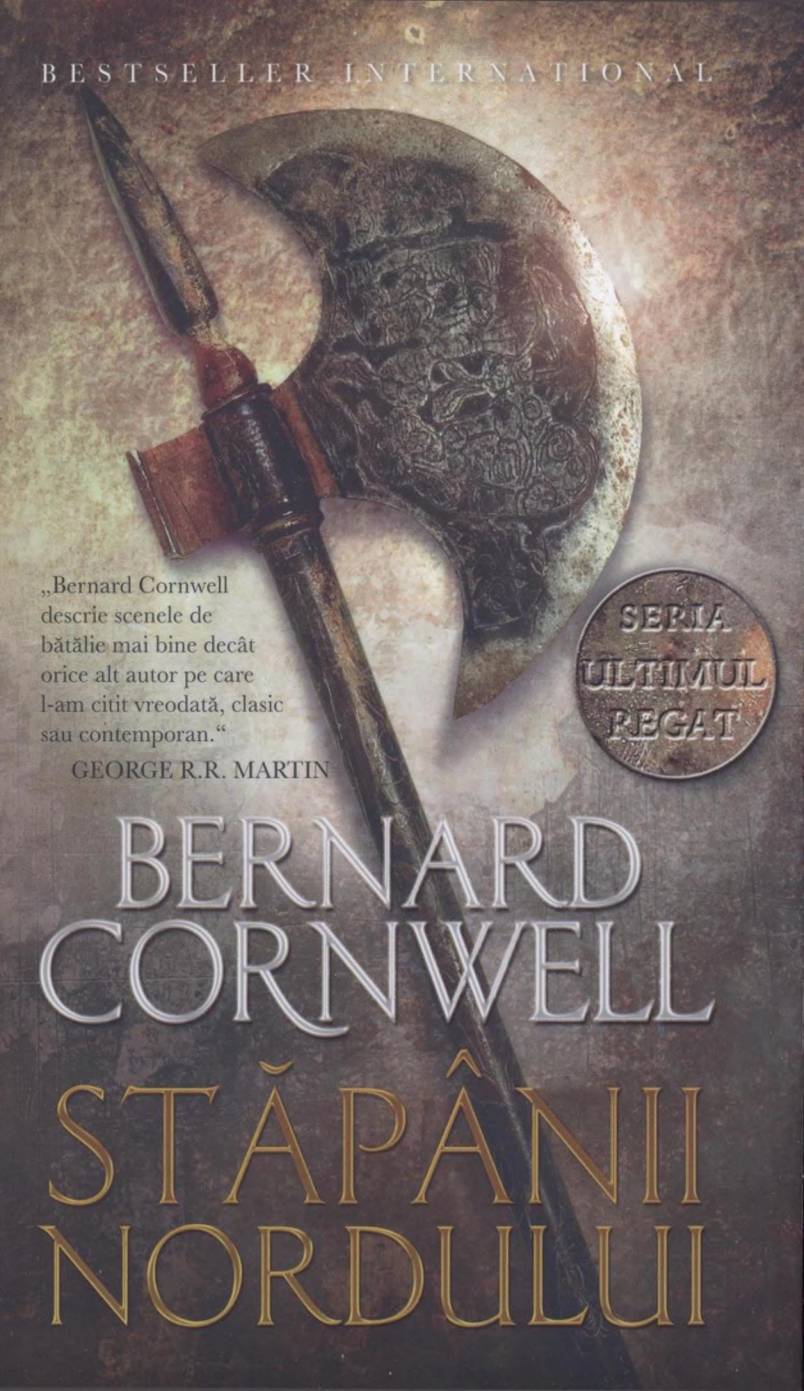

„Bernard Cornwell descrie scenele de bătălie mai bine decât orice alt autor pe care l-am citit vreodată, clasic sau contemporan."

GEORGE R.R. MARTIN

SERIA ULTIMUL REGAT

BERNARD CORNWELL

STĂPÂNII NORDULUI

The Lords of the North
Bernard Cornwell
Copyright © 2006 Bernard Cornwell

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Stăpânii nordului
Bernard Cornwell

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Cosman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Nationale a României
CORNWELL, BERNARD
Stăpânii nordului / Bernard Cornwell;
trad. Graal Soft. – București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-1986-0
I. Soft, Graal (trad.)

821.135.1-31

BERNARD
CORNWELL

STĂPÂNII NORDULUI

În această serie:

ULTIMUL REGAT

CĂLĂREȚUL MORȚII

STĂPÂNII NORDULUI

CÂNTECUL SABIEI

BERNARD CORNWELL

STĂPÂNII NORDULUI

Traducere din limba engleză
GABRIEL TUDOR / GRAAL SOFT

LITERA

Pentru Ed Breslin

. . . . . Com on wanre niht scriðan sceadugenga

Prin noaptea palidă lunecă umbra rătăcitoare
Beowulf

Toponime

Modul de scriere a toponimelor în Anglia anglo-saxonă suscită controverse, neexistând un acord pe deplin acceptat nici măcar în privinţa denumirilor înseşi. Astfel, Londra a fost redată ca Lundonia, Lundenberg, Lundenne, Lundene, Lundenwic, Lundenceaster şi Lundres. Fără îndoială, unii cititori vor prefera alte versiuni ale numelor de mai jos, dar de obicei am apelat la denumirea indicată în *Oxford Dictionary of English Place-Names* pentru perioada domniei lui Alfred (871–899 d.Hr.). Însă nici această soluţie nu este infailibilă. Insula Hayling se scria, în anul 956, atât Heilincigae, cât şi Hæglingaiggæ. Nici eu nu am fost constant tot timpul; am preferat versiunea modernă, Anglia, termenului Anglaland, şi în loc de Norðhymbralond am folosit Northumbria pentru a nu induce ideea că graniţele străvechiului regat ar coincide cu cele ale ţării moderne. Prin urmare, această listă este rezultatul unui compromis, la fel ca ortografierea în sine a denumirilor.

Æthelingæg	Athelney, Somerset
Alclyt	Bishop Auckland, comitatul Durham
Baðum (pronunţat Bathum)	Bath, Avon
Bebbanburg	castelul Bamburgh, Northumberland
Berrocscire	Berkshire

Cair Ligualid	Carlisle, Cumbria
Cetreht	Catterick, Yorkshire
Cippanhamm	Chippenham, Wiltshire
Contwaraburg	Canterbury, Kent
Cumbraland	Cumbria
Cuncacester	Chester-le-Street, comitatul Durham
Cynuit	Cynuit Hillfort, în apropiere de Cannington, Somerset
Defnascir	Devonshire
Dornwaraceaster	Dorchester, Dorset
Dunholm	Durham, comitatul Durham
Dyflin	Dublin, Irlanda
Eoferwic	York
Ethandun	Edington, Wiltshire
Exanceaster	Exeter, Devon
Fifhidan	Fyfield, Wiltshire
Gleawecestre	Gloucester, Gloucestershire
Gyruum	Jarrow, comitatul Durham
Hamptonscir	Hampshire
Haithabu	Hedeby, centru comercial în sudul Danemarcei
Heagostealdes	Hexham, Northumberland
Hedene	râul Eden, Cumbria
Hocchale	Houghall, comitatul Durham
Horn	Hofn, Islanda
Hreapandune	Repton, Derbyshire
Kenet	râul Kennet
Lindisfarena	Lindisfarne (Insula Sfântă), Northumberland
Lundene	Londra
Onhripum	Ripon, Yorkshire
Pedredan	râul Parrett
Readingum	Reading, Berkshire
Scireburnan	Sherborne, Dorset
Snotengaham	Nottingham, Nottinghamshire

Strath	Clota Strathclyde
Sumorsæte	Somerset
Suth Seaxa	Sussex (saxonii din sud)
Synningthwait	Swinithwaite, Yorkshire
Temes	fluviul Tamisa
Thornsæta	Dorset
Thresk	Thirsk, Yorkshire
Tine	râul Tyne
Tuede	râul Tweed
Wiire	râul Wear
Wiltun	Wilton, Wiltshire
Wiltunscir	Wiltshire
Wintanceaster	Winchester, Hampshire

PARTEA ÎNTÂI

Regele sclav

Voiam să fie întuneric. Dar, în acea noapte de vară, luna, ca o seceră argintie, se strecura, când şi când, printre nori, de parcă ar fi vrut să-şi râdă de mine. Iar eu voiam să fie întuneric.

Cărasem doi saci din piele către creasta scundă, ce marca graniţa nordică a domeniului meu. Domeniul meu. Se numea Fifhaden şi era răsplata cu care mă blagoslovise regele Alfred pentru că-l slujisem cu credinţă la Ethandun, acolo unde, pe dealul prelung, înverzit, nimicise oastea daneză. Acolo se ridicase zid de scuturi contra zid de scuturi şi, la sfârşitul bătăliei, Alfred era iarăşi pe tron; danezii fură zdrobiţi, şi Wessex supravieţui. Îndrăznesc să spun că, în acea zi, înfăptuisem mai multe decât majoritatea ostaşilor noştri. Femeia mea murise, prietenul meu murise, o suliţă mi se implântase adânc în coapsa dreaptă, iar răsplata mea fu Fifhaden.

Cinci hide[1]. Asta însemna această denumire. Cinci hide! Un pământ atât de sărăcăcios, încât abia putea hrăni cele patru familii de sclavi care-l arau, creşteau oi şi prindeau peşte în râul Kenet. Altor războinici li se dăruiseră domenii întinse, chiar şi Biserica primise păduri bogate şi păşuni cu iarbă grasă, în vreme ce eu primisem cinci hide. Îl uram pe Alfred. Era un rege zgârcit, pios, mizerabil, care n-avea încredere în mine, fiindcă nu mă-nchinam lui Hristos, fiindcă eram un nordic şi

[1] Hide sau higid – veche măsură de suprafaţă englezească, astăzi ieşită din uz, echivalentă cu 60 de acri (n.tr.)

fiindcă îi dădusem regatul înapoi la Ethandun. Şi, drept recompensă, îmi dăruise Fifhaden. Ticălosul!

Aşa că acum căram cei doi saci spre creasta joasă, tunsă de oi şi presărată cu bolovani uriaşi, cenuşii, ce sclipeau în lumină când luna îşi revărsa razele printre mănunchiurile de nori. M-am târât către unul dintre acei bolovani, şi Hild îngenunche lângă mine.

Pe atunci, era femeia mea. Fusese călugăriţă la Cippanhamm, dar danezii cuceriseră oraşul şi o batjocoriseră. Acum însă era cu mine. Uneori, noaptea, o auzeam rugându-se, iar rugile sale erau toate doar lacrimi şi deznădejde, şi bănuiam că, într-un sfârşit, avea să se întoarcă la zeul său, dar pentru moment eu eram refugiul ei.

– Ce aşteptăm aici? întrebă ea.

Mi-am dus degetul la buze, făcându-i semn să tacă. Ea mă privi mirată. Avea chipul prelung, ochii mari şi părul auriu sub o basma zdrenţăroasă. Îmi ziceam în sinea mea că mare păcat ar fi fost ca o aşa frumuseţe să rămână închisă într-o mănăstire. Desigur, Alfred voia ca Hild să apuce iarăşi calea călugăriei. De aceea o şi lăsam să stea cu mine. Ca să-l înfurii. Ticălosul!

Voiam să fiu sigur că nu ne urmărea nimeni. De altfel, era puţin probabil să se fi întâmplat asta, căci oamenilor nu le place să se aventureze în puterea nopţii, când creaturi oribile bântuie pământul. Hild îşi ţinea strâns crucifixul în palmă, dar eu nu mă temeam de beznă. Încă de când eram copil învăţasem să iubesc noaptea. Eram un sceadugengan, o umbră rătăcitoare, una dintre acele creaturi de care oamenii se tem.

Am aşteptat mult timp, ca să fiu sigur că nu mai era nimeni altcineva pe creastă, apoi am scos Acul-Viespii, sabia mea cea scurtă, şi am tăiat cu ea o brazdă de pământ pătrăţoasă, smulgând-o cu tot cu iarba care-şi înfipsese rădăcinile în ea. Apoi am săpat în pământ, adunând ţărâna în pelerină. Lama sabiei izbea în cremene şi cretă şi mi-am dat seama că avea să se tocească, dar am continuat să sap cu ea până am făcut o groapă suficient de mare cât să încapă în ea un coşciug de prunc. Am îndesat apoi săculeţii în groapă. Acolo era prada mea. Aurul şi

argintul meu, averea mea, şi nu voiam să mă împovărez cu ea. Aveam cinci hide, două săbii, o cămaşă de zale, un scut, un coif, un cal şi o călugăriţă subţirică, dar nici un războinic să-mi apere prada, aşa că eram nevoit să o ascund. Am păstrat doar câţiva bani de argint, iar restul i-am pus în groapa pe care am acoperit-o cu ţărână, bătătorind-o deasupra şi aşezând la loc smocurile de iarbă. Am aşteptat ca luna să iasă de după un nor şi atunci m-am uitat spre iarbă şi mi-am zis că nimeni n-ar fi bănuit că acolo săpase cineva. Am căutat să ţin minte locul unde ascunsesem săculeţii cu bani, orientându-mă după bolovanii din jur. Într-o zi, când o să am cele de trebuinţă ca să protejez acea comoară, o să mă întorc după ea, mi-am făgăduit. Hild se holba către locul unde îngropasem săculeţii.

– Alfred spune că ar trebui să rămâi aici, mă dojeni ea.

– Alfred poate să se pupe singur în fund până o să moară sufocat, am zis eu.

Oricum, probabil că nici nu mai avea mult de trăit, căci era un om bolnav. Avea doar douăzeci şi nouă de ani, cu opt ani mai în vârstă decât mine, dar arăta de cincizeci, şi mă îndoiam că i-ar mai fi dat cineva mai mult de doi-trei ani de trăit. Era veşnic chinuit de dureri cumplite de burtă sau scuturat de friguri.

Hild atinse iarba în locul unde ascunsesem săculeţii.

– Asta înseamnă că ne întoarcem în Wessex? întrebă ea.

– Înseamnă, am lămurit-o eu, că nici un bărbat întreg la minte nu călătoreşte printre duşmani, ţinându-şi banii la cingătoare. Sunt mai în siguranţă aici şi, dacă scăpăm cu viaţă, o să ne întoarcem să-i luăm. Iar, dacă mor, o să-i iei tu.

Ea nu spuse nimic, ci apucă de o margine pelerina, pe care eu o ţineam de cealaltă margine, şi astfel am cărat pământul scos din groapă până la râu unde l-am aruncat.

Dimineaţă, ne-am luat caii şi am pornit călare spre est. Mergeam către Lundene, căci de acolo pornesc toate drumurile. Destinul mă călăuzea. Era anul 878, aveam douăzeci şi unu de ani şi credeam că săbiile mele îmi pot aşterne lumea întreagă la picioare. Eu eram Uhtred de Bebbanburg, omul care-l ucisese pe Ubba Lothbrokson la ţărmul mării şi-l azvârlise din şa

pe Svein Cal Alb, la Ethandun. Eu eram omul care-i dăduse înapoi regatul lui Alfred. Dar îmi uram regele. De aceea îl părăseam. Calea mea era calea ascuțișului sabiei, și ea urma să mă ducă acasă. Aveam să mă îndrept către nord.

Lundene este cel mai mare oraș de pe toată insula Britaniei, și întotdeauna am îndrăgit clădirile sale ruinate și străduțele bătute de soare, dar am zăbovit acolo împreună cu Hild doar două zile, într-o tavernă saxonă din orașul nou, la vest de zidurile romane părăginite. Pe atunci, orașul făcea parte din regatul Merciei, dar găzduia o garnizoană daneză. Crâșmele erau pline de negustori, străini și marinari, iar un negustor pe nume Thorkild ne dădu un permis de liberă trecere spre Northumbria. I-am spus că mă cheamă Ragnarson; omul nu mă crezu, dar nici nu mă descusu cu întrebări, ci ne dădu permisul în schimbul sumei de doi bani de argint și al promisiunii că aveam să vâslesc pe corabia sa. Eram saxon, dar fusesem crescut de danezi, așa că le vorbeam bine limba, iar Thorkild presupuse că sunt danez get-beget. Coiful meu arătos, cămașa de zale și cele două săbii îi dădură de înțeles că sunt războinic și sigur bănuia că eram vreun fugar din oastea învinsă a danezilor. Dar ce-i păsa lui? El avea nevoie de vâslași. Unii negustori foloseau doar sclavi la vâsle, dar Thorkild știa că sclavii sunt o pacoste, de aceea angaja oameni liberi.

Am plecat la reflux, cu cala plină de baloturi de pânză, ulei din Francia, blănuri de castor, șei pricopsite și saci din piele umpluți cu boabe prețioase de mușt și chimion. Odată ieșiți din oraș, pătrunzând în estuarul Tamisei, am intrat în Anglia de Est, dar n-am văzut mare lucru din acest regat, căci, în prima noapte, vălătuci groși de ceață prinseră a se rostogoli dinspre mare și nu se mai dezlipiră de noi zile la rând. În unele dimineți, nu puteam naviga deloc și, chiar când vremea se mai îmbună, tot nu am îndrăznit să ne îndepărtăm prea mult de țărm. Mă gândisem să mă întorc acasă pe corabie, fiindcă aș fi ajuns mai iute decât pe uscat, când colo, ne târam prin negura groasă, între malurile noroioase, vârtejuri și curenți primejdioși.

Ne opream în fiecare seară, ne găseam un loc unde să aruncăm ancora sau să legăm parâmele de țărm și am petrecut o săptămână încheiată în afurisitele de mlaștini din Anglia de Est, din cauză că o scândură din bordaj se crăpă și nu puteam să scoatem apa suficient de repede din cală; așa că am fost nevoiți să tragem corabia pe un mal mlăștinos ca să o reparăm. Când cala fu bine căptușită, vremea se făcuse deja frumoasă și soarele strălucea deasupra unei mări fără pic de ceață. Am vâslit către nord, făcând în continuare popasuri seară de seară. În acest timp, am văzut alte douăsprezece corăbii, mai lungi și mai înguste decât cea a lui Thorkild. Erau nave de război daneze și toate se îndreptau spre nord. Am presupus că erau fugari din oastea învinsă a lui Guthrum și că se îndreptau spre casă, către Danemarca sau, poate, către Frizia sau în oricare alt loc mai ușor de jefuit decât Wessexul lui Alfred.

Thorkild era un bărbat înalt și posomorât, care arăta ca de vreo treizeci și cinci de ani. Părul cenușiu îi era prins în cozi care atârnau, ca niște funii, până la șolduri; pe mâini nu purta acele brățări care dovedeau vitejia unui războinic.

– N-am fost niciodată luptător, mi se confesă el. Am fost crescut să fiu negustor, și asta am fost întotdeauna, iar fiul meu îmi va duce meșteșugul mai departe, când n-oi mai fi eu.

– Locuiești în Eoferwic? l-am întrebat.

– În Lundene. Dar am o prăvălie și la Eoferwic. Acolo, prețul lânii e foarte bun.

– Mai domnește Ricsig acolo?

Omul scutură din cap.

– Ricsig e mort de doi ani. Pe tron e acum Egbert.

– În Eoferwic, domnea un rege Egbert pe când eram eu copil.

– O fi fiul lui... sau nepotul? Poate vărul? Nu știu... în orice caz, e saxon.

– Deci, cine stăpânește cu adevărat Northumbria?

– Noi, firește, răspunse el, referindu-se la danezi. În țările cucerite, danezii înscăunau adesea un rege saxon de paie, iar Egbert, oricine ar fi fost, era, cu siguranță, un asemenea rege doar cu numele. Crea aparența legalității în privința ocupanților danezi, dar adevăratul conducător era jarlul Ivarr, danezul

care stăpânea cea mai mare parte a pământurilor din jurul oraşului. Stăpân este Ivarr Ivarson, continuă Thorkild, cu o urmă de mândrie în glas. Tatăl lui a fost Ivar Lothbrokson.

– L-am cunoscut pe Ivar Lothbrokson, am zis eu.

Mă îndoiesc că Thorkild mă credea, dar era adevărat. Ivar Lothbrokson fusese un războinic de temut, subţire şi slab ca un schelet, dar sălbatic şi înfricoşător. Fusese prieten bun cu jarlul Ragnar, cel care m-a crescut. Iar fratele lui fusese Ubba, cel pe care-l ucisesem lângă mare.

– Ivarr deţine cu adevărat puterea în Northumbria, mă lămuri Thorkild, dar nu şi pe valea râului Wiire. Acolo, stăpâneşte Kjartan. Când rosti numele lui Kjartan, negustorul îşi atinse, în treacăt, amuleta de la gât. Acum i se zice Kjartan cel Crud, iar fiul lui e şi mai rău.

– Sven, am rostit eu, cu amărăciune în glas. Şi pe Kjartan, şi pe Sven i-am cunoscut. Au fost duşmanii mei.

– Sven cel Chior, completă Thorkild, cu o grimasă, şi din nou îşi atinse amuleta, ca şi cum ar fi vrut să alunge răul stârnit de invocarea acelui nume. Iar, la nord de ei, domneşte Ælfric de Bebbanburg.

Şi pe el îl ştiam. Ælfric de Bebbanburg era unchiul meu şi cel care-mi furase pământurile. Dar m-am prefăcut că nu-l cunosc.

– Ælfric? am întrebat eu. Un alt saxon?

– Da, un saxon, încuviinţă Thorkild, dar cetatea lui e prea puternică pentru noi, adăugă el, ca pentru a explica de ce i se îngăduia unui stăpân saxon să rămână în Northumbria; el nu ne supără cu nimic.

– E prieten cu danezii?

– Nu ne e duşman, lămuri negustorul. Ăştia sunt cei trei mari stăpâni – Ivarr, Kjartan şi Ælfric. Cât despre regiunea de dincolo de dealuri, în Cumbraland, nimeni nu ştie ce se petrece acolo. Omul se referea la coasta vestică a Northumbriei, ce se învecina cu Marea Irlandei. Trăia un mare jarl danez în Cumbraland, continuă el. Hardicnut pe numele lui. Dar am auzit că a fost ucis într-o încăierare. Şi acum, cine ştie ce-o mai fi? făcu danezul, ridicând din umeri.

Aşadar, aceea era Northumbria, un regat al căpeteniilor rivale, dintre care nici una nu avea motive să mă îndrăgească, iar două chiar aveau toate motivele să-mi dorească moartea. Şi, totuşi, era casa mea, şi aveam o datorie de îndeplinit acolo, ceea ce mă mânase pe calea sabiei.

Era datoria răzbunării sângeroase. O răzbunare care încolţise în inima mea în urmă cu cinci ani, când Kjartan şi oamenii lui dădură năvală în gospodăria jarlului Ragnar, în toiul nopţii. Arseseră casa şi-i măcelăriseră fără milă pe oamenii care încercaseră să se salveze din flăcări. Ragnar mă crescuse, îl iubisem ca pe un părinte, iar uciderea lui rămăsese nepedepsită. Avea un fiu, pe care îl chema tot Ragnar şi care era prietenul meu, dar Ragnar cel Tânăr nu putea împlini răzbunarea, căci era ţinut zălog în Wessex. Aşadar, eu trebuia să merg spre nord, să-l găsesc pe Kjartan şi să-l ucid. Şi aveam să-i ucid şi fiul, pe Sven cel Chior, care o luase prizonieră pe fiica lui Ragnar. Oare mai trăia Thyra? Nu ştiam. Ştiam doar că jurasem să răzbun moartea lui Ragnar cel Bătrân. Uneori, pe când vâsleam pe corabia lui Thorkild, mi se părea că făceam o prostie întorcându-mă acasă, căci în Northumbria mişunau pretutindeni duşmanii mei. Însă destinul mă mâna şi am simţit un nod în gât când am ajuns, în sfârşit, la gura largă a estuarului Humber.

Nimic nu se vedea în afară de un ţărm jos şi mâlos, ce abia se zărea printre rafalele de ploaie şi din pricina sălciilor care străjuiau apele învolburate. Dantelele lungi ale algelor fluturau, grele, prin undele cenuşii. Acesta era râul care avea să mă conducă în Northumbria şi am ştiut, în acea clipă, că luasem hotărârea corectă. Acolo era casa mea. Nu Wessexul, cel cu ogoare mai mănoase şi dealuri mai domoale. Wessex era un ţinut îmblânzit, ţinut strâns în hăţuri de rege şi Biserică, în vreme ce aici, în aerul mai rece al râului, simţeam sălbăticia.

– Acolo trăieşti tu? mă întrebă Hild, pe când ţărmurile râului se apropiau tot mai mult de noi.

– Ţara mea e mai departe, spre nord, i-am explicat. Asta e Mercia, am zis, arătând spre malul sudic al râului, după care am indicat malul nordic şi am continuat: Acolo e Northumbria, care se întinde în ţinuturile barbarilor.

– Barbari?

– Scoţii, am lămurit-o, scuipând într-o parte cu năduf. Înaintea danezilor, scoţii au fost cei mai aprigi duşmani ai noştri; au cotropit până şi spre sud, pământurile noastre, dar, ca şi noi, au fost şi ei atacaţi de oamenii nordului, aşa că nu mai erau o ameninţare aşa de mare, chiar dacă nu pierise de tot.

Am vâslit în susul râului Ouse, şi cântecele noastre însoţeau pleoscăitul vâslelor, pe când pluteam lin pe sub sălcii şi arini, pe lângă pajişti şi crânguri; acum, că intrasem în Northumbria, Thorkild scoase sculptura de la prova corabiei, înfăţişând un cap de câine fioros, pentru ca monstruoasa creatură să nu sperie spiritele locului. În acea seară, sub un cer limpede, am ajuns la Eoferwic, cea mai mare aşezare din Northumbria şi locul unde tatăl meu fusese ucis, iar eu rămăsesem orfan, locul unde îl întâlnisem pe Ragnar cel Bătrân, care mă crescuse ca pe copilul lui şi mă făcuse să-i îndrăgesc pe danezi.

Când ne aflam aproape de oraş, deja abandonasem vâslele, căci trăsesem la ele toată ziua, iar Thorkild mă lăsase să mă odihnesc. Aşa că stăteam la prova, privind rotocoalele de fum ce se ridicau pe hornurile caselor din oraş. Apoi am aruncat o privire peste râu şi am zărit primul leş. Era al unui băiat, probabil de zece sau unsprezece ani, gol, având doar o zdreanţă aruncată peste şolduri. Îi fusese retezată beregata, dar tăietura nu avea pic de sânge, căci apele râului spălaseră rana. Pletele lui lungi şi blonde pluteau ca nişte alge pe sub apă.

Apoi, am mai văzut două leşuri plutind şi, când, ne-am apropiat îndeajuns de mult, am zărit bărbaţi pe palisadele oraşului. Erau mulţi, prea mulţi, cu suliţe şi scuturi, dar şi mai mulţi erau pe cheiuri, îmbrăcaţi în zale, aruncând spre noi căutături crâncene şi având săbiile scoase din teci. Thorkild strigă un ordin, şi oamenii noştri ridicară vâslele, de pe care şiroaie de apă începură să se scurgă înapoi în râu.

Corabia se lăsă purtată de curent şi, din oraş, nişte ţipete răzbătură până la noi.

Ajunsesem acasă.

Unu

Thorkild lăsă corabia să plutească în josul râului cam o sută de paşi, apoi o trase cu prova spre mal, nu departe de o salcie. Sări pe uscat, legă o funie împletită din piele de focă de trunchiul copacului, pentru a priponi corabia şi, după ce aruncă o privire înspăimântată către oamenii înarmaţi aflaţi mai sus, pe ţărm, urcă iar la bord, împleticindu-se.

– Hei, tu, zise el şi arătă spre mine, mergi şi vezi ce se întâmplă!

– Se întâmplă lucruri rele, i-am răspuns. Ai nevoie să ştii mai multe?

– Am nevoie să ştiu ce se întâmplă cu prăvălia mea şi n-aş vrea să-i întreb pe ei, bâigui omul, mişcându-şi capul spre războinicii de pe mal. Aşa că mergi şi întreabă-i tu.

Mă alesese pe mine, fiindcă eram războinic şi fiindcă, dacă muream, nu m-ar fi jelit. Cei mai mulţi dintre vâslaşii săi erau în stare să se lupte, dar el evita încleştările ori de câte ori putea, căci vărsarea de sânge şi negustoria nu făceau niciodată casă bună. Câţiva oameni înarmaţi se îndreptau de-acum spre noi, pe mal. Erau şase, dar se apropiau cu multă băgare de seamă, căci Thorkild avea de două ori mai mulţi oameni doar la prova, şi toţi marinarii lui erau înarmaţi cu topoare şi suliţe.

Am tras pe mine cămaşa de zale şi am scos de la cingătoare coiful cu creastă, ce avea sculptat pe el un cap de lup, capturat de pe o corabie daneză în largul coastelor galeze, m-am încins cu săbiile şi, astfel înveşmântat de război, am sărit, greoi, pe ţărm.

Am alunecat pe malul abrupt, m-am prins de un snop de urzici, ca să mă sprijin, apoi, blestemând afurisitele ace, mi-am croit drum în sus, spre cărarea ce şerpuia de-a lungul râului. Mai fusesem cândva acolo, căci aceea era păşunea largă din lunca râului, unde tatăl meu condusese asaltul asupra cetăţii Eoferwic. Mi-am pus coiful pe cap şi i-am strigat lui Thorkild să-mi arunce scutul. Negustorul făcu întocmai şi, chiar pe când mă pregăteam să mă îndrept către cei şase bărbaţi care mă priveau cu săbiile pregătite de luptă, Hild sări după mine.

– Ar fi trebuit să rămâi pe corabie, i-am zis.

– Nu fără tine, răspunse ea. Căra desaga noastră din piele, în care nu se aflau decât nişte haine ponosite, un cuţit şi o tocilă. Cine sunt? întrebă ea, mişcând uşor capul spre cei şase bărbaţi care se aflau încă la vreo cincizeci de paşi de noi şi nu păreau prea dornici să micşoreze distanţa.

– Hai să aflăm, am şuierat eu şi am tras din teacă Răsuflarea-Şarpelui.

Umbrele erau prelungi, iar fumul de la focurile din vetrele oraşului se întrezărea, cu unduiri de purpură şi aur, în lumina amurgului. Corbi zburau către cuiburile lor, şi, în depărtare, vedeam vaci îndreptându-se spre mulsul de seară. Am păşit către cei şase războinici. Eram în zale, aveam un scut şi două săbii, purtam brăţările de aur şi un coif ce valora cât trei cămăşi din zale din cele mai bune; înfăţişarea mea îi tulbură pe cei şase, care se strânseră unii într-alţii, aşteptând să mă apropii. Aveau cu toţii săbiile scoase, dar am văzut că doi purtau la gât crucifixe, ceea ce m-a făcut să presupun că erau saxoni.

– Când un om se întoarce acasă, le-am zis eu în engleză, nu se aşteaptă să fie întâmpinat de săbii.

Doi dintre ei păreau mai purii, să fi avut până în patruzeci de ani. Purtau bărbi dese şi cămăşi de zale. Ceilalţi patru aveau doar pieptare de piele şi nu păreau să aibă mai mult de şaptesprezece-optsprezece ani. Ţineau săbiile la fel de stângaci pe cât aş fi ţinut eu coarnele unui plug. Probabil presupuneau că sunt danez, fiindcă debarcasem de pe o corabie daneză şi negreşit ştiau că împreună puteau răpune un danez, dar la fel

de bine ştiau că un danez echipat de luptă avea toate şansele să-i omoare pe cel puţin doi dintre ei înainte de a fi ucis, aşa că am observat o mare uşurare pe chipurile lor când le-am vorbit în engleză. Dar erau totuşi nedumeriţi.

– Cine eşti? mă întrebă unul dintre cei doi bărbaţi mai în vârstă.

Nu i-am răspuns, ci am continuat să mă apropii de ei. Dacă ar fi hotărât să mă atace, n-aş fi avut încotro decât să fug ruşinos sau să mor, dar am păşit semeţ, cu scutul lăsat într-o parte şi vârful sabiei atingând iarba înaltă. Ei luară refuzul meu de a răspunde drept aroganţă, când, de fapt, era doar nedumerire. Mă gândisem să-mi dau orice alt nume, mai puţin decât pe al meu, căci nu voiam ca Kjartan sau hainul meu unchi să afle că mă întorsesem în Northumbria. Dar, pe de altă parte, numele meu ar fi fost sigur recunoscut, şi am fost ispitit, în mod prosteşte, să-l folosesc, pentru a-i ului. Însă inspiraţia mă salvă la timp.

– Sunt Steapa din Defnascir, le-am spus şi, gândindu-mă că numele de Steapa nu era, poate, aşa de cunoscut în Northumbria, am adăugat, cu trufie. Eu sunt cel care l-a băgat în pământ pe Svein Cal Alb.

Omul care voise să-mi ştie numele se dădu un pas înapoi.

– Tu eşti Steapa? Cel care-l slujeşte pe regele Alfred?

– În persoană.

– Stăpâne, îngăimă el şi-şi lăsă în jos sabia.

Unul dintre tineri îşi atinse crucifixul şi se lăsă într-un genunchi. Un al treilea îşi vârî sabia în teacă, iar ceilalţi, hotărând că e un gest prudent, îi urmară exemplul.

– Tu cine eşti? l-am întrebat.

– Noi îl slujim pe regele Egbert, răspunse unul dintre bărbaţii mai vârstnici.

– Şi morţii? am întrebat eu, gesticulând spre râu, unde un alt leş dezgolit era purtat de curent, în cercuri domoale. Ei cine sunt?

– Danezi, stăpâne.

– Ucideţi danezi?

– E voia Domnului, stăpâne, zise el.

– Omul acela e danez, i-am anunțat eu, cu brațul îndreptat spre corabia lui Thorkild. Dar îmi este prieten. Îl veți ucide și pe el?

– Îl cunoaștem pe Thorkild, stăpâne. Și, dacă vine cu gânduri de pace, va trăi.

– Dar eu? Cu mine ce-aveți de gând?

– Regele va dori să vă vadă, stăpâne. Și vă va onora cum se cuvine, în cinstea victoriei contra danezilor.

– Asta numești tu victorie? am întrebat pe un ton disprețuitor, îndreptând sabia spre un leș ce plutea pe râu.

– Va sărbători victoria contra lui Guthrum, stăpâne. E adevărat că danezii au fost învinși?

– Adevărat este. Am fost acolo, i-am înștiințat. Apoi m-am întors cu spatele, mi-am vârât sabia în teacă și i-am făcut semn lui Thorkild, care-și dezlegă corabia de la țărm și le porunci oamenilor să vâslească în amonte. I-am strigat, de pe mal, că saxonii lui Egbert se răsculaseră contra danezilor, dar că ei făgăduiau să-l lase în pace dacă vine ca prieten.

– Tu ce-ai face în locul meu? mă întrebă negustorul, în vreme ce oamenii lui încercau să înfrâneze corabia cu vâslele.

– Aș merge în aval, am strigat la el în daneză, aș găsi războinici danezi și aș aștepta să văd ce se mai întâmplă.

– Dar tu? întrebă el.

– Eu rămân aici, i-am zis.

El scotoci într-o pungă și scoase un obiect pe care-l aruncă înspre mine. Acesta sclipi în lumina slabă, apoi dispăru printre florile de untișor care se iteau, ca niște pete galbene, pe pajiștea întunecată.

– Asta-i pentru sfatul tău, strigă el. Să trăiești mulți ani, oricine-ai fi!

Cu o manevră greoaie, dar dovedind multă iscusință, căci lungimea corabiei se întindea pe aproape toată lățimea râului, negustorul întoarse nava, și oamenii săi începură să vâslească strașnic, dispărând în josul râului și din viața mea. Am aflat mai târziu că prăvălia lui fusese totuși jefuită și că singurul danez înarmat care o păzea fusese ucis, iar fiica lui, batjocorită,

aşa că sfatul meu meritase bănuţul de argint pe care Thorkild mi-l azvârlise.

– I-ai zis să plece? se răsti, furios, unul dintre bărboşi.

– V-am zis că-mi era prieten, i-am răspuns şi, aplecându-mă, am început să caut bănuţul în iarba înaltă. Dar de unde ştiţi de victoria lui Alfred? i-am întrebat.

– Un preot a venit şi ne-a vestit asta, stăpâne.

– Un preot?

– Da, din Wessex. A venit de acolo cu un mesaj din partea regelui Alfred.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că Alfred era dornic ca vestea victoriei sale asupra lui Guthrum să se răspândească în toată Anglia saxonă, şi acum aflam că el trimisese pe la toţi saxonii preoţi care duceau mesajul că Wessexul ieşise victorios şi că Dumnezeu şi sfinţii Lui îi dăruiseră regelui acel triumf. Unul dintre preoţi fusese trimis la regele Egbert, în Eoferwic, iar el ajunsese în oraş cu o zi înaintea mea, şi astfel începu grozăvia.

Preotul străbătuse ţara călare, cu patrafirul împăturit într-o desagă legată la spatele şeii; mersese din casă-n casă, prin Mercia stăpânită de danezi, împrăştiind vestea doar printre saxoni. Saxonii mercieni îl ajutaseră, oferindu-i cai odihniţi în fiecare zi a călătoriei sale şi întovărăşindu-l când trecea pe lângă garnizoanele daneze mai numeroase, până ajunsese în capitala Northumbriei, spre a-i da regelui Egbert vestea cea bună că saxonii din vest zdrobiseră marea armată a danezilor. Dar ce-i impresionase mai mult pe saxonii din Northumbria fusese zvonul absurd că sfântul Cuthbert i s-ar fi arătat lui Alfred în vis, învăţându-l cum să dobândească victoria. Regele ar fi avut, chipurile, acel vis în iarna înfrângerii, la Æthelingæg, unde o mână de saxoni fugari îl ascunseseră de cuceritorii danezi. Povestea visului ajunsese la inima saxonilor lui Egbert mai ceva decât săgeata unui vânător la inima prăzii, căci nu e sfânt mai venerat la nord de Humber decât Cuthbert. El era idolul Northumbriei, cel mai sfânt creştin care vieţuise vreodată acolo, şi nu exista gospodărie de saxoni pioşi în care să nu i se înalţe zilnic rugăciuni. Ideea că însuşi gloriosul sfânt al

nordului îi ajutase pe cei din Wessex să-i învingă pe danezi alungase toate gândurile înţelepte din mintea regelui Egbert la fel de repede cum zboară potârnichile dintr-o holdă de grâne. El avea tot dreptul să se bucure de victoria lui Alfred şi să urască laţul în care-l ţineau danezii, dar ce-ar fi trebuit să facă ar fi fost să-i mulţumească preotului care-i adusese vestea şi apoi, spre a-i lega limba, să-i pună botniţă precum unui câine. În schimb, el poruncise ca Wulfhere, arhiepiscopul oraşului, să ţină, în cea mai mare biserică din Eoferwic, o slujbă de mulţumire. Wulfhere, care nu era un neghiob, se prefăcuse imediat cuprins de friguri şi fugise într-un sat învecinat, chipurile ca să se înzdrăvenească. Însă un prostănac, părintele Hrothweard, îi luase locul, şi uriaşa biserică din oraş răsunase de o predică înflăcărată, care pretindea că sfântul Cuthbert se pogorâse din ceruri ca să-i conducă pe saxonii din vest spre victorie. Povestea aceasta idioată îi convinsese pe saxonii din Eoferwic că Dumnezeu şi sfântul Cuthbert aveau să le elibereze ţara de danezi. Şi astfel începuse masacrul.

Toate acestea le-am aflat după ce am intrat în oraş. Şi am mai aflat că în Eoferwic se găseau mai puţin de o sută de războinici danezi, întrucât ceilalţi mărşăluiseră spre nord, sub comanda jarlului Ivarr, ca să înfrunte o oaste scoţiană ce trecuse hotarul. Din câte-şi aminteau oamenii, nu se mai pomenise o asemenea invazie, dar scoţii din sud aveau acum un rege nou, care jurase să facă din Eoferwic noua lui capitală, aşa că Ivarr îşi dusese oamenii spre nord, să-i dea o lecţie neobrăzatului.

Ivarr era adevăratul conducător în sudul Northumbriei. Dacă el voia să se proclame rege, nimeni nu l-ar fi putut opri, dar îi convenea mai mult să aibă pe tron un rege de paie, saxon, care să adune dajdiile şi să-i supună pe compatrioţii lui saxoni. Între timp, Ivarr putea face ceea ce făceau cel mai bine oamenii din familia lui: război. El era un Lothbrok, care se mândreau că nici un bărbat din neamul Lothbrok nu murise vreodată în patul lui. Îşi găsiseră pieirea luptând cu sabia-n mână. Tatăl lui Ivarr şi un unchi al lui sfârşiseră în Irlanda, în vreme ce Ubba, al treilea frate Lothbrok, căzuse sub sabia mea,

la Cynuit. Acum, Ivarr, ultimul luptător danez dintr-o familie împătimită după război, mărşăluia contra scoţilor şi jurase să-l aducă pe regele lor la Eoferwic, legat în lanţuri de sclav.

Mă gândeam că nici un saxon întreg la minte nu s-ar fi răzvrătit împotriva lui Ivarr, care era vestit pentru cruzimea lui ca şi tatăl său, dar victoria lui Alfred şi zvonul că fusese inspirată de sfântul Cuthbert stârniseră nebunia în Eoferwic. Flăcările fuseseră aţâţate de predicile părintelui Hrothweard. Acesta urla, de la amvon, că Dumnezeu, sfântul Cuthbert şi o oaste de îngeri aveau să vină să-i alunge pe danezi din Northumbria, iar sosirea mea încuraja şi mai mult această rătăcire.

– Dumnezeu te-a trimis, ziceau întruna bărbaţii care mă întâmpinaseră şi strigau către oamenii din jur că eu eram cel care-l ucisese pe Svein.

În momentul în care am ajuns la palat, în spatele nostru se adunase deja o mică gloată, pe când eu şi Hild ne croiam drum pe uliţele înguste, încă pătate cu sânge danez.

Mai fusesem în palatul din Eoferwic. Era o clădire romană din piatră cenuşie bine şlefuită, cu stâlpi groşi care susţineau acoperişul de ţigle, cârpit acum cu paie înnegrite. Şi podeaua era acoperită cu plăci de gresie, care formau, cândva, imagini ale zeilor romani, dar acum erau tocite şi sparte, iar printre cele rămase creşteau tufe de rogoz, stropite de sângele scurs deunăzi. Sala cea mare duhnea mai rău ca o măcelărie şi era îmbâcsită de fumul torţelor aprinse, care luminau acel spaţiu lugubru.

Noul rege Egbert se dovedi a fi nepotul bătrânului rege Egbert; avea aceeaşi căutătură vicleană şi acelaşi chip posomorât ca unchiul său. Când apăru pe podiumul de scânduri din capătul sălii, părea îngrozit, dar nu era de mirare, căci, în nebunia lui, Hrothweard declanşase un uragan, şi Egbert ştia desigur că danezii lui Ivarr urmau să vină, căutând răzbunare. Şi, totuşi, slujitorii lui Egbert erau încă aprinşi de entuziasm şi convinşi că victoria lui Alfred prevestea înfrângerea finală a nordicilor. Ei priveau şi sosirea mea ca pe un alt semn trimis din cer. Am fost împins înainte, şi vestea sosirii mele fu strigată

regelui, care părea năuc, şi deveni şi mai năuc atunci când o altă voce, una familiară, îmi strigă numele.

– Uhtred! Uhtred!

Mi-am întors privirea şi l-am văzut pe cel care vorbise. Era părintele Willibald.

– Uhtred! strigă el din nou, arătându-se încântat că mă vede. Egbert se încruntă spre mine, apoi îl privi pe Willibald. Uhtred! repetă preotul şi, ignorându-l pe rege, se repezi să mă îmbrăţişeze.

Părintele Willibald era un prieten bun şi un om bun. El era saxonul din vest, care fusese cândva preotul flotei lui Alfred. Destinul hotărâse ca tot el să fie omul trimis spre nord să ducă vestea bună a victoriei de la Ethandun şi saxonilor din Northumbria.

Larma din sală se stinse. Egbert încercă să se impună.

– Numele tău este...

Îşi dădu seama că nu ştia, de fapt, cum mă cheamă, aşa că se opri.

– Steapa, zise unul dintre bărbaţii care ne escortaseră prin oraş.

– Uhtred, anunţă Willibald, cu ochii strălucind de bucurie.

– Eu sunt Uhtred de Bebbanburg, am mărturisit, dându-mi seama că nu aveam cum să mai ascund adevărul.

– Omul care l-a ucis pe Ubba Lothbrokson! anunţă Willibald şi încercă să-mi ridice braţul drept, ca şi cum ar fi vrut să arate că eu eram învingătorul. Şi omul, continuă el, care l-a doborât pe Svein Cal Alb la Ethandun!

În două zile, m-am gândit, Kjartan cel Crud avea să ştie că eram în Northumbria, iar în trei, unchiul meu, Ælfric, avea să afle şi el de sosirea mea. Dacă aş fi avut măcar cât de puţină minte, aş fi ieşit chiar în acel moment din sală, luând-o pe Hild cu mine, şi m-aş îndreptat spre sud la fel de repede cum dispăruse arhiepiscopul Wulfhere din Eoferwic.

– Ai fost la Ethandun? mă întrebă Egbert.

– Am fost, stăpâne.

– Ce s-a întâmplat?

Auziseră deja povestea bătăliei de la Willibald, dar aceea era versiunea unui preot, mustind de rugăciuni şi miracole. Le-am dat, aşadar, ce voiau, adică povestea unui războinic, cu danezi măcelăriţi de săbii. Tot timpul cât am vorbit, un preot cu ochi scăpărători, păr ţepos şi barbă zburlită mă întrerupse cu strigăte de „Aleluia!" Mi-am dat seama că nu putea fi decât părintele Hrothweard, cel care declanşase masacrul din Eoferwic. Era tânăr, aproape de vârsta mea, dar avea o voce puternică şi o autoritate naturală, sporită de patima pe care o picura în cuvintele rostite. Fiecare strigăt de „Aleluia!" era însoţit de stropi de salivă şi, când am ajuns să descriu cum danezii învinşi se prăvăleau de pe creasta înaltă a vârfului Ethandun, Hrothweard făcu un salt înainte şi începu să predice mulţimii.

– El e Uhtred! strigă el, bătându-mă peste cămaşa de zale. Uhtred din Northumbria, Uhtred de Bebbanburg, omorâtorul de danezi, un războinic al lui Dumnezeu, sabia stăpânului nostru! Şi a venit la noi aşa cum binecuvântatul sfânt Cuthbert i s-a arătat lui Alfred în aceste vremuri de cumplite încercări! Sunt semnele pe care Atotputernicul ni le trimite!

Mulţimea izbucni în urale, regele păru îngrozit, iar Hrothweard, mereu gata să se lanseze într-o predică înflăcărată, începu să facă spume la gură descriind apropiatul masacru al danezilor din Northumbria, până la ultimul.

Am reuşit să mă desprind de preot, croindu-mi drum spre partea din spate a podiumului. Ajuns acolo, l-am apucat pe Willibald de gâtul lui firav şi l-am împins într-un holişor ce ducea spre odăile regelui.

– Eşti un idiot! i-am mârâit în ureche. Eşti un nătărău! Eşti o balegă de om, asta eşti! Ar trebui să-ţi spintec aici, pe loc, măruntaiele netrebnice şi să le dau la porci!

Willibald deschise gura, dar o închise numaidecât la loc şi mă privi, neajutorat.

– Danezii vor veni aici, l-am avertizat, şi o să fie un masacru.

Gura lui se deschise şi se închise iar, fără ca din ea să iasă un sunet măcar.

– Aşa că uite ce-o să faci: o să treci peste Ouse şi-o să mergi spre sud cât te ţin picioarele.

– Dar e adevărat, bâigui el.

– Ce să fie adevărat?

– Că sfântul Cuthbert ne-a dăruit izbânda!

– Sigur că nu-i adevărat, am pufnit eu. Alfred a născocit totul. Crezi că sfântul Cuthbert n-avea altceva mai bun de făcut decât să-l viziteze pe rege la Æthelingæg? Şi-apoi, de ce nu ne-a spus despre visul ăsta imediat ce l-a avut? De ce a trebuit să aştepte până după bătălie, ca să ni-l destăinuie? M-am oprit, şi Willibald scoase un sunet gâtuit. A aşteptat, mi-am răspuns singur la întrebare, pentru că n-a fost nici un vis.

– Dar...

– Regele a născocit totul! am mârâit eu. Şi a făcut asta, pentru că vrea ca northumbrienii să creadă că regatul Wessex e singurul în stare să-i scape de danezi. Vrea să fie rege în Northumbria, chiar nu pricepi? Şi nu doar în Northumbria. Nu am nici o îndoială că a trimis neghiobi ca tine şi la mercieni, să le spună că vreun afurisit de sfânt al lor i s-a arătat în vis.

– Dar aşa a făcut! mă întrerupse el, şi, când mă văzu uluit, mă lămuri. Ai dreptate! Sfântul Kenelm i-a vorbit lui Alfred la Æthelingæg. I s-a arătat în vis şi i-a spus regelui că-i va bate pe danezi.

– Nimic mai neadevărat! am zis, străduindu-mă să nu-mi pierd cumpătul.

– Dar e adevărat! insistă el. Chiar Alfred mi-a spus! E lucrarea Domnului, Uhtred, o minune pentru umilii noştri ochi.

L-am înşfăcat de umeri şi l-am lipit de zidul culoarului.

– Ai de ales, părinte, i-am zis. Poţi să pleci din Eoferwic înainte ca danezii să se întoarcă sau poţi să-ţi întorci capul într-o parte.

– Ce să fac? întrebă el, nedumerit

– Să-ţi întorci capul. Şi eu o să-ţi dau un pumn în ureche cu aşa sete, de toate prostiile care ţi-au intrat în cap o să-ţi iasă pe cealaltă.

Dar el nu se lăsă cu una, cu două. Gloria lui Dumnezeu, aprinsă de sângele vărsat la Ethandun şi înteţită de minciunile despre sfântul Cuthbert, strălucea asupra Northumbriei, iar sărmanul Willibald era convins că asistă la naşterea unor lucruri măreţe.

În seara aceea, regele dădu un ospăţ, o jalnică petrecere cu hering sărat, brânză, pâine tare şi bere trezită, iar părintele Hrothweard ţinu o altă predică pătimaşă, pretinzând că Alfred de Wessex mă trimisese pe mine, cel mai vajnic luptător al lui, să conduc apărarea oraşului în faţa danezilor şi făgăduind că oştile cereşti aveau să vină în ajutorul oraşului Eoferwic. Willibald striga întruna „Aleluia!", crezând toate acele absurdităţi. Abia a doua zi, când o ploaie cenuşie şi o negură groasă acoperiră oraşul, el începu să se îndoiască de iminenta pogorâre a îngerilor purtători de sabie.

Oamenii părăseau oraşul. Se zvonea că, spre nord, cetele de danezi se adunaseră deja. Hrothweard continua să-şi răcnească aiurelile şi conduse un alai de preoţi şi călugări pe străzile oraşului, purtând flamuri şi cutii cu moaşte. Toţi oamenii cu capul pe umeri pricepură însă că Ivarr avea să năvălească peste ei înainte ca sfântul Cuthbert să le vină în ajutor cu oştile cereşti. Regele Egbert trimise un sol în căutarea mea, iar omul îmi zise că regele doreşte să-mi vorbească. Dându-mi seama că Egbert era pierdut, nici nu i-am luat solul în seamă. Din partea mea, n-avea decât să se descurce şi singur.

Aşa cum aveam să mă descurc şi eu. Tot ce doream era să plec cât mai departe de oraş, înainte ca furia lui Ivarr să se abată asupra lui. În taverna Săbiile încrucişate de lângă poarta de nord a oraşului, mi-am găsit scăparea, în persoana unui danez pe nume Bolti, care supravieţuise măcelului fiindcă era însurat cu o femeie saxonă, iar familia ei îl adăpostise. Când mă văzu în tavernă, mă întrebă dacă nu cumva sunt Uhtred de Bebbanburg.

– Da, eu sunt.

Se aşeză în faţa mea, înclină din cap, respectuos, către Hild, apoi pocni din degete, cerându-i hangiţei să aducă bere. Era un

om scund, chel, cu o faţă ciupită de vărsat, nasul turtit şi o privire foarte speriată. Fiii săi, amândoi pe jumătate saxoni, stăteau în spatele lui. Unul părea să aibă vreo douăzeci de ani, iar celălalt era, poate, cu cinci ani mai tânăr. Amândoi purtau săbii, deşi se vedea clar că nu erau deprinşi cu ele.

– L-am cunoscut pe jarlul Ragnar cel Bătrân, vorbi Bolti.

– Şi eu l-am cunoscut, dar de tine nu-mi amintesc.

– Ultima oară a navigat pe *Vipera Vântului*, spuse el. Eu i-am vândut funii şi vâsle.

– I-ai vândut marfă proastă? am întrebat eu cu sarcasm.

– Nu, îmi plăcea de el, mi-o reteză danezul.

– Eu îl iubeam, pentru că-mi era ca un tată.

– Ştiu, şi îmi amintesc de tine, zise el, apoi tăcu şi o privi pe Hild. Erai foarte tânăr pe atunci, continuă omul, întorcându-şi ochii către mine, şi pe atunci te însoţea o fătucă negricioasă.

– Atunci chiar îţi aminteşti de mine, am încuviinţat şi am tăcut, căci hangiţa ne adusese berea.

Am observat că Bolti, deşi danez, purta o cruciuliţă la gât, şi el îmi surprinse privirea.

– În Eoferwic, făcu el, atingându-şi crucifixul, un om trebuie să supravieţuiască. În clipa următoare însă, îşi trase puţin gulerul hainei într-o parte şi am văzut amuleta cu ciocanul lui Thor ascunsă sub el. Oamenii de pe-aici îi omoară pe păgâni de obicei, se simţi el dator să-mi explice.

Mi-am scos şi eu amuleta de sub vestă şi i-am arătat-o.

– Sunt mulţi danezi creştinaţi acum? l-am întrebat.

– Câţiva, zise el, îmbufnat. Vrei să iei şi de mâncare, să alunece berea asta?

– Vreau să ştiu de ce-ai venit să vorbeşti cu mine.

Omul îmi mărturisi că voia să plece din oraş. Voia să-şi ia nevasta saxonă, cei doi fii şi cele două fiice şi să-i ducă departe de masacrul care, credea el, nu mai avea mult până să izbucnească. Şi dorea să se pună sub protecţia cuiva. Mă ţintui cu nişte ochi aprinşi de disperare fără să ştie că şi eu îmi doream să părăsesc oraşul.

– Şi unde vrei să mergi, mă rog? l-am întrebat.

– Nu spre vest, mormăi el, scuturat de un fior de groază. Am auzit că e măcel în Cumbraland.

– Mereu e măcel în Cumbraland, l-am asigurat.

Cumbraland era regiunea din Northumbria ce se întinde de-a lungul dealurilor, lângă Marea Irlandei, fiind prădată şi de scoţii din Strath Clota, şi de norvegienii veniţi din Irlanda, şi de britonii din nordul Ţării Galilor. Unii danezi se aşezaseră în Cumbraland, dar asta nu-i împiedica pe prădători să facă ravagii în ţinut.

– Aş merge în Danemarca, mărturisi Bolti, dar nu sunt vase de război să mă ducă acolo.

Singurele corăbii rămase la cheiurile din Eoferwic erau cele ale negustorilor saxoni şi, dacă îndrăznea vreunul să se îndrepte spre nord, ar fi fost, cu siguranţă, atacat de corăbiile daneze care se adunau la Humber.

– Şi? Ce vei face? l-am întrebat.

– Vreau să merg spre nord şi să-l întâlnesc pe Ivarr. Am bani, pot să te plătesc...

– Şi crezi că eu te pot însoţi prin pământurile lui Kjartan?

– Cred că o să mă descurc mai bine cu fiul lui Ragnar alături de mine decât de unul singur, recunoscu el. Şi, dacă vor şti că mergi cu mine, şi alţi oameni ni se vor alătura.

M-am învoit să fac drumul şi i-am cerut pentru asta şaisprezece şilingi, două iepe şi un armăsar negru. Când auzi că îi cer calul, Bolti păli. Un om scosese calul la vânzare, plimbându-l pe străzile din Eoferwic, iar Bolti îl cumpărase, fiindcă spaima de a rămâne captiv într-un oraş asediat era mai mare decât preţul cerut pentru armăsar – patruzeci de şilingi. Calul, negru păcură, era antrenat pentru luptă, căci nu se speria de zgomote neaşteptate şi mergea, supus, când era împuns cu genunchii în coaste, ceea ce-i permitea călăreţului să lupte cu sabia şi cu scutul. Calul fusese furat de la unul dintre danezii măcelăriţi în ultimele zile, căci nimeni nu-i ştia numele. I-am zis Witnere, Chinuitorul adică, şi se dovedi demn de acest nume, căci prinse pică pe cele două iepe şi le pocnea mereu cu copitele.

Iepele erau pentru Willibald şi pentru Hild. L-am sfătuit pe părintele Willibald să se îndrepte către sud, dar el era tare speriat de-acum şi stărui să rămână cu mine, aşa că, a doua zi după întâlnirea cu Bolti, am pornit cu toţii călare, spre nord, pe drumul roman. Doisprezece oameni ne însoţeau. Printre ei se numărau şi trei danezi şi doi norvegieni, care reuşiseră să scape din masacrul lui Hrothweard, dar ceilalţi erau saxoni dornici să fugă de răzbunarea lui Ivarr. Cu toţii aveau arme, şi Bolti îmi dădu bani să îi plătesc. Nu cerură mulţi bani, îndeajuns cât să-şi cumpere mâncare şi bere, dar prezenţa lor îi băga în sperieţi pe toţi tâlharii care ar fi vrut să ne prade la drumul mare.

Am fost ispitit să merg la Synningthwait, locul unde Ragnar şi supuşii lui îşi aveau pământurile, dar mi-am dat seama că n-o să găsesc prea mulţi oameni acolo, căci cei mai mulţi plecaseră spre sud împreună cu Ragnar. Unii dintre acei războinici pieriseră la Ethandun şi restul erau încă cu Guthrum, a cărui oaste înfrântă rămăsese în Mercia. Guthrum şi Alfred încheiaseră pacea, iar Guthrum acceptă chiar să se boteze, ceea ce Willibald considera un miracol. Aşadar, la Synningthwait erau negreşit puţini luptători. Nu era locul nimerit unde să găsesc adăpost din calea ambiţiilor criminale ale unchiului meu sau a urii lui Kjartan. Deci, neavând nici un plan concret pentru viitorul meu şi mulţumindu-mă să mă las în voia destinului, mi-am pus credinţa în Bolti şi l-am escortat către pământurile lui Kjartan, care se întindeau de-a curmezişul drumului nostru, ca un nor întunecat. Ca să treci prin acele ţinuturi trebuia plătit un preţ, iar preţul era mare; doar căpeteniile puternice, ca Ivarr, care avea mai mulţi războinici decât Kjartan, puteau trece peste râul Wiire fără să plătească.

– Tu poţi să-ţi permiţi preţul, l-am tachinat pe Bolti.

Cei doi fii ai lui călăreau pe cai de povară, şi bănuiam că în desagile atârnate în spatele şeilor se aflau bani înfăşuraţi în pânză sau lână, ca să nu zornăie în timpul mersului.

– Nu pot să-mi permit, dacă-i vorba să-mi ia şi fetele, grăi Bolti.

Avea două fete gemene, de vreo doisprezece-treisprezece ani, numai bune de măritat. Erau scunde, cu cosiţe blonde, nasuri cârne şi-mi era cu neputinţă să le deosebesc.

– Kjartan face şi aşa ceva? l-am întrebat.

– El ia tot ce poftеşte, spuse Bolti cu amărăciune, şi-i plac fetişcanele, aşa că bănuiesc că ar prefera să pună mâna pe tine...

– Şi de ce mă rog bănuieşti asta? l-am întrebat într-o doară.

– Cunosc povestea, zise el. Fiul lui şi-a pierdut ochiul din cauza ta.

– Fiul lui şi-a pierdut ochiul fiindcă aproape a lăsat-o în pielea goală pe fiica jarlului Ragnar, l-am contrazis eu.

– Dar el dă vina pe tine.

– Ştiu, am recunoscut eu. Eram cu toţii copii pe atunci, dar rănile din copilărie ne chinuiesc toată viaţa, şi sunt sigur că Sven cel Chior ar vrea să-mi scoată amândoi ochii ca să se răzbune.

Pe când ne apropiam de Dunholm, am făcut un mic ocol spre vest, către dealuri, de teamă să nu ne întâlnim cu oamenii lui Kjartan. Era vară, dar un vânt îngheţat aduse nişte nori joşi şi o ploaie subţire, aşa că m-am bucurat că aveam pe mine cămaşa de zale, căptuşită cu piele. Hild unsese inelele metalice cu lanolină scoasă din lână proaspăt tunsă, astfel ca fierul să nu fie prins de rugină. Ea îmi curăţase cu untură şi coiful şi lamele săbiilor.

Am urcat, urmând cărarea bătătorită, şi la câţiva kilometri în urma noastră mai venea un grup de călători. Apoi, în pământul reavăn, am dat peste nişte urme de copite proaspete, ceea ce însemna că şi alţii mai trecuseră pe acolo, nu cu mult înainte. Cărarea era prea des folosită, şi asta mă puse pe gânduri. Kjartan cel Crud şi Sven cel Chior trăiau din vămile impuse drumeţilor şi, dacă aceştia nu plăteau, erau prădaţi, luaţi ca sclavi sau ucişi. Kjartan şi fiul său fuseseră negreşit înştiinţaţi că oamenii încercau să scape de ei apucând pe potecile de pe dealuri, de aceea ar fi fost cazul să-mi fac griji. Bolti nu se temea, căci avea, pur şi simplu, încredere în mine. El îmi

dezvălui cum Kjartan şi Sven se îmbogăţiseră de pe urma vânzării de sclavi.

– Ei răpesc pe oricine, danez sau saxon, şi îl vând dincolo de râu. Dacă ai noroc, uneori poţi să răscumperi un sclav, dar preţul e piperat. Iar pe preoţi Kjartan îi ucide, zise el, privindu-l pe părintele Willibald.

– Zău?

– Da, îi urăşte pe toţi preoţii creştini. Spune că sunt vrăjitori, aşa că îi îngroapă în pământ până la brâu, apoi îşi asmute câinii, să-i halească de vii.

– Ce-a spus? mă întrebă Willibald, trăgându-şi iapa într-o parte, înainte ca Witnere să apuce să o lovească.

– A spus că, dacă Kjartan pune mâna pe tine, te va ucide, părinte.

– Mă va ucide?

– Da, şi o să te dea hrană câinilor lui.

– O, Doamne, milostiveşte-te de noi! murmură Willibald.

Era trist, se simţea pierdut, departe de casă şi speriat de straniul peisaj nordic. Pe de altă parte însă, Hild părea mai voioasă. Avea nouăsprezece ani şi îndura cu răbdare greutăţile vieţii. Se născuse într-o familie înstărită din Wessex şi, deşi părinţii ei nu erau nobili, aveau suficient pământ cât să trăiască în belşug. Dar erau opt copii, şi tatăl său jurase să o încredinţeze călugăriei, deoarece, atunci când o adusese pe lume, maică-sa fusese la un pas să-şi dea duhul, şi omul pusese supravieţuirea femeii pe seama bunăvoinţei Domnului. Aşadar, la unsprezece ani, Hild, al cărei nume era sora Hildegyth, fusese trimisă la mănăstirea de maici de la Cippanhamm. Acolo, trăise departe de lume, rugându-se şi torcând fuioare de lână, torcând şi rugându-se, până când danezii năvăliseră şi o batjocoriseră.

Uneori, încă mai suspina în somn şi ştiam că îşi amintea umilinţa îndurată, dar era fericită să se afle departe de Wessex, de oamenii care o suduiau să se întoarcă la mănăstire. Willibald o dojenise fiindcă îşi abandonase viaţa pusă în slujba Domnului, dar, după ce i-am pus în vedere că îi mai fac un buric dacă mai scoate o vorbuliţă în privinţa asta, nu mai spusese

nimic. Acum, Hild sorbea fiecare privelişte ce răsărea dinaintea ochilor noştri, cu o uimire copilărească. Chipul ei palid prinsese o nuanţă aurie, în ton cu părul bălai. Era o femeie isteaţă, nu cea mai isteaţă din câte întâlnisem, dar înzestrată cu o înţelepciune şireată. Trăisem destul de multe până atunci ca să-mi dau seama că unele femei erau o pacoste, în schimb, altele puteau fi nişte tovarăşi pe cinste, iar Hild se număra printre cele mai strașnice femei din câte cunoscusem. Asta, poate, fiindcă eram prieteni. Eram şi iubiţi, dar nu îndrăgostiţi unul de celălalt, de aceea poate pe ea o măcina un sentiment de vinovăţie. Îşi înghiţea amărăciunea, şi seara se retrăgea în lumea rugăciunilor ei, dar ziua începuse să râdă din nou şi să se bucure de lucrurile mărunte ale vieţii. Cu toate astea bezna spaimei o învăluia uneori şi atunci suspina şi îi vedeam degetele lungi mângâind crucifixul de la gât, şi ştiam că simte, în acele clipe, cum mâna lui Dumnezeu trece peste sufletul ei.

Am călărit peste dealuri şi ne simţeam în siguranţă, când Hild zări un pâlc de călăreţi. Erau nouăsprezece, majoritatea cu pieptare din piele, dar trei purtau cămăşi de zale. Călăreţii se deplasau în cerc în urma noastră şi mi-am dat seama că fuseserăm descoperiţi. Cărarea urma coasta unui deal, iar în dreapta noastră era un povârniş abrupt, ce cobora către un pârâu năvalnic. Chiar dacă am fi putut ajunge în vâlcea, ne-am fi mişcat, în mod sigur, mai lent decât oamenii care acum se înşirau pe cărare, în spatele nostru. Nu încercau să se apropie. Ne vedeau înarmaţi şi nu voiau să lupte, ci doar să se asigure că ne îndreptăm spre nord, spre soarta ce ne aştepta, oricare ar fi fost ea.

– Nu putem să-i atacăm? îmi ceru Boldi.

– Treisprezece contra nouăsprezece? am pufnit eu. Da, ar fi o soluţie, dacă ăştia treisprezece ar lupta. Dar mă tem că n-o vor face, am zis, arătând spre războincii plătiţi de Boldi să ne însoţească. Sunt destul de buni ca să-i pună pe fugă pe tâlhari, dar nu suficient de neghiobi ca să-i înfrunte pe oamenii lui Kjartan. Dacă le-aş cere să lupte, mai mult ca sigur că s-ar da cu duşmanii şi s-ar mai înfrupta şi din fetele tale.

– Dar... începu el, apoi tăcu, înțelegând, în sfârșit, ce ne aștepta.

Un târg de sclavi se ținea la gura de vărsare a pârâului într-o vâlcea și mai adâncă, și, în acea vale, era un sat destul de măricel. În apropiere, se vedea un pod – practic, nimic altceva decât o lespede mare de piatră, aruncată peste un râu mai larg, care am presupus eu că e Wiire. În sat se zărea o mulțime de oameni, și am observat că oamenii aceia erau păziți de și mai mulți războinici. Călărețiii care ne urmăriseră se apropiară, dar rămaseră pe loc când eu mi-am oprit calul. Am privit în josul dealului. Satul era prea departe ca să-mi dau seama dacă Sven și Kjartan se aflau acolo, dar părea destul de probabil ca oamenii din vale să fi venit din Dunholm, conduși de una din cele două căpetenii din Dunholm. Bolti scânci, speriat, dar nu l-am luat în seamă.

Alte două cărări coborau spre sat, dinspre sud, și am bănuit că oamenii lui Kjartan pândiseră acele cărări și ațînuseră calea drumeților toată ziua. Acum își mânaseră prada spre sat, și cei care nu puteau plăti răscumpărarea erau luați sclavi.

– Ce-ai de gând să faci? bâigui Bolti, înspăimântat.

– O să-ți salvez viața, i-am zis.

Întorcându-mă spre una din gemenele lui, i-am cerut să-mi dea un batic din pânză neagră, pe care-l purta la brâu, ca pe o cingătoare. Ea își dezlegă baticul și, cu o mână tremurândă, mi-l întinse. Mi l-am înfășurat în jurul feței, acoperindu-mi gura, nasul și fruntea, apoi i-am cerut lui Hild să mi-l prindă cu agrafe.

– Ce faci? bolborosi Bolti din nou.

Nu m-am obosit să-i răspund, ci mi-am tras coiful peste batic. Piesele metalice ale coifului, care îmi acopereau obrajii, se așezau perfect peste batic, așa că fața mea era acum doar o mască de metal peste un cap negru. Doar ochii mi se mai vedeau. Am tras pe jumătate Răsuflarea-Șarpelui, ca să mă asigur că alunecă ușor în teacă, apoi l-am îmboldit pe Witnere înainte.

– De-acum sunt Thorkild Leprosul, i-am zis lui Bolti.

Baticul îmi făcea glasul gros și greu de deslușit.

– Cine eşti? mă întrebă danezul, holbându-se la mine.

– Sunt Thorkild Leprosul, şi tu o să mergi cu mine să vorbim cu ei.

– Eu? îngăimă el.

I-am mânat pe toţi înainte. Pâlcul care ne urmărea pornise iar spre sud, probabil pentru a găsi un alt grup de călători care fugeau din calea războinicilor lui Kjartan.

– Te-am angajat ca să mă aperi, zise Bolti, în pragul disperării.

– Şi-o să te apăr, l-am asigurat.

Femeia lui saxonă jelea ca la mort, şi m-am răstit la ea să-şi ţină gura. Apoi, la vreo sută de paşi de intrarea în sat, m-am oprit şi le-am cerut tuturor să rămână pe loc.

– De aici mergem doar noi doi, i-am spus lui Bolti.

– Cred c-ar trebui să te duci singur, zise el, apoi scoase un ţipăt.

Ţipase fiindcă îi lovisem crupa calului, iar acesta zvâcnise înainte. M-am repezit să-l prind din urmă.

– Nu uita, i-am zis lui Bolti, eu sunt Thorkild Leprosul şi, dacă mă dai de gol, o să te ucid şi pe tine, şi pe nevastă-ta, şi pe flăcăii tăi, iar fetele ţi le vând la bordel. Cine sunt?

– Thor...kild, se bâlbâi el.

– Thorkild Leprosul, l-am corectat.

Intraserăm deja în sat, o aşezare de toată jalea, cu căsuţe prăpădite, din piatră, acoperite cu brazde de iarbă; în mijlocul aşezării, treizeci sau patruzeci de oameni se înghesuiau unii în alţii. Într-o parte, nu departe de podul de piatră, pe un petic de iarbă, fuseseră întinse o masă şi mai multe bănci. Doi oameni şedeau la masă, cu câte un urcior de bere în faţă, şi, deşi văzusem toate acestea, ochii mei rămaseră la un alt lucru.

Coiful tatălui meu.

Se afla pe masă. Coiful avea o bucată de metal petrecută peste frunte şi tivită cu argint, ca o coroană. Un bot de jivină rânjit era sculptat în metal; nu era chip să confund coiful, căci îl văzusem de atâtea ori. Ba chiar mă jucasem cu el când eram copil, deşi, dacă tata m-ar fi prins, mi-ar fi tras o chelfăneală

zdravănă. Tatăl meu purtase acel coif în ziua când pierise, la Eoferwic, iar Ragnar cel Bătrân îl cumpărase de la danezul care-l ucisese pe tata. Acum, coiful aparţinea unuia dintre oamenii care-l asasinase pe Ragnar.

Era Sven cel Chior. Se ridică în picioare atunci când m-am apropiat împreună cu Bolti, şi am simţit că mă cuprinde un tremur sălbatic, recunoscându-l. Îl ştiam de pe când era un copil, iar acum era bărbat, dar i-am recunoscut pe dată faţa lată şi turtită, cu un singur ochi teafăr. În locul celuilalt ochi era o gaură zbârcită. Sven era înalt şi lat în umeri, cu plete lungi şi barbă deasă, un tânăr ţanţoş, îmbrăcat într-o cămaşă de zale dintre cele mai scumpe; purta la brâu două săbii, una scurtă, alta lungă.

– Mai avem oaspeţi, ne anunţă el sosirea şi făcu un gest către banca aflată la capătul celălalt al mesei. Şedeţi, porunci el, şi vom încheia un târg împreună.

– Du-te şi stai jos, am mârâit, printre dinţi, către Bolti.

El îmi aruncă o privire pierdută, apoi descălecă şi merse la masă. Cel de-al doilea bărbat aşezat avea pielea măslinie, părul negru şi era mult mai în vârstă decât Sven. Purta o pelerină neagră, ce îl făcea să arate ca un călugăr, doar că avea la gât o amuletă de argint, cu ciocanul lui Thor. De asemenea, avea în faţă o tavă din lemn, împărţită cu pricepere în mai multe compartimente, pentru a ţine banii de mărimi diferite, care sclipeau în soare. Sven se aşeză iar lângă bărbatul mai vârstnic, trase o duşcă de bere şi împinse urciorul către Bolti, care mă privi, apoi se aşeză, cum i se poruncise.

– Cine eşti? îl întrebă Sven.

– Bolti Ericson, răspunse omul, dar se văzu nevoit să repete, căci prima dată nu izbutise să se facă înţeles.

– Bolti Ericson, repetă Sven, eu sunt Sven Kjartanson, iar tatăl meu e stăpânul acestor pământuri. Ai auzit de Kjartan?

– Da, stăpâne.

Sven zâmbi.

– Bag de seamă că tocmai încercai să te furişezi, ca să scapi de vamă.

– Nu, stăpâne.

– De unde vii?

– Din Eoferwic.

– Aha! Alt negustor din Eoferwic, nu? Eşti al treilea pe ziua de azi. Şi ce cari pe caii tăi de povară?

– Nimic, stăpâne.

Sven se aplecă domol înainte, apoi rânji, lăsând să-i scape un vânt zgomotos.

– Fie-mi cu iertare, Bolti, tocmai am auzit un tunet. Ziceai că n-ai nimic? Dar văd acolo patru femei, dintre care trei sunt tinerele. Sunt femeile tale? rânji el.

– Sunt nevasta şi fiicele mele, stăpâne.

– Neveste şi fiice... ah, cât de mult le iubim, spuse Sven, apoi se uită către mine şi, deşi aveam faţa acoperită cu batic, iar ochii bine umbriţi de coif, simţeam furnicături pe piele sub privirea sa. Ăsta cine mai e? se interesă Sven.

Era curios, se vede treaba, fiindcă arătam ca un rege. Cămaşa de zale, coiful şi armele mele erau dintre cele mai de soi, iar brăţările de pe braţe arătau că sunt un războinic de rang înalt. Bolti îmi aruncă o căutătură îngrozită, dar nu zise nimic.

– Am întrebat cine-i ăsta? tună Sven din nou.

– Numele lui, grăi Bolti, tremurând din toate încheieturile, e Thorkild Leprosul.

Chipul lui Sven se schimonosi pe dată, şi tânărul îşi duse, instinctiv, mâna la amuleta de la gât, gest pentru care nu-l puteam acuza. Toţi oamenii se tem de carnea cenuşie, lipsită de viaţă a leproşilor, iar majoritatea leproşilor sunt trimişi în sălbăticie, să trăiască acolo câte zile le hărăzeşte soarta.

– Şi ce faci cu un lepros? îl provocă Sven.

Bolti rămase fără replică.

– Eu călătoresc spre nord, am zis eu, vorbind pentru prima oară; vocea mea schimbată ieşea de sub coif parcă asemenea unui bubuit.

– Şi de ce mergi spre nord? întrebă Sven.

– Pentru că m-am săturat de sud, i-am răspuns.

El desluși în vocea mea împotrivirea, dar n-o luă în seamă. Probabil bănuia că Bolti mă angajase pe post de călăuză, dar Sven nu simțea că aș fi o amenințare. Avea cinci războinici la doi pași de el, toți înarmați cu săbii sau sulițe, și cel puțin alți patruzeci în sat.

Sven sorbi din nou din bere.

– Am auzit că sunt tulburări la Eoferwic? îl întrebă pe Bolti.

Danezul încuviință din cap. Puteam să-i văd palma dreaptă cum se încleștează și se desface, nestăpânită, pe sub masă.

– Da, unii danezi au fost uciși, explică el.

Sven scutură din cap, ca și cum vestea nu i-ar fi fost deloc pe plac.

– Ivarr n-o să se bucure când o afla asta.

– Unde-i Ivarr? îndrăzni Bolti.

– Când am auzit de el ultima oară, era în valea Tuede, iar Aed al Scoției se învârtea în jurul lui, zise Sven, care mi se părea mulțumit de acest schimb de vești, de parcă ar fi avut impresia că, discutând astfel, prădăciunile lui căpătau un aer respectabil. Așadar, continuă el, apoi făcu o pauză ca să mai tragă un vânt, cu ce faci negoț, Bolti?

– Cu piele, lână, haine, vase de lut, răspunse negustorul, și vocea i se stinse când își dădu seama că dezvăluise prea mult.

– Și eu fac negoț cu sclavi, zise Sven. Ăsta, continuă el, arătând spre omul de lângă el, este Gelgill, și el cumpără sclavi de la noi. Tu ai trei femei tinere, care cred că ne-ar putea aduce un profit frumușel, mie și lui. Deci, cât îmi dai pe ele? Plătește-mi un preț măricel, și o să le poți păstra, rânji el, ca pentru a da de înțeles că propunerea lui era cât se poate de rezonabilă.

Bolti rămase încremenit, dar reuși să scoată o pungă de sub haină și puse niște bani de argint pe masă. Sven examină monedele, una câte una. El surâse doar când Bolti începu să le numere și fu nevoit să continue numărătoarea, până ce înșiră pe masă treizeci și opt de șilingi.

– Asta-i tot ce am, stăpâne, grăi el, umil.

– Tot ce ai? Nu prea cred, Bolti Ericson, îl repezi Sven, şi, dacă am dreptate, o să te las să păstrezi doar câte o ureche de la fiicele tale. Doar o ureche, ca amintire. Ce zici, Gelgill?

Era un nume straniu Gelgill, şi am bănuit că omul venea de dincolo de mare, căci cele mai profitabile piețe de sclavi se aflau fie la Dyflin, fie în Francia cea îndepărtată. El zise ceva, prea încet ca să pot auzi, iar Sven încuviință din cap.

– Aduceți fetele încoace, le porunci el oamenilor săi, şi Bolti se cutremură.

Mă privi iar, ca şi cum s-ar fi aşteptat să împiedic cumva planul lui Sven, dar nu m-am clintit din loc când doi războinici se îndreptară spre fete.

Sven începu să trăncănească despre recolta de anul acela, pe când oamenii lui le porunciră lui Hild şi fetelor lui Bolti să descalece. Bărbații tocmiți de Bolti nu mişcară un deget ca să li se împotrivească. Nevasta negustorului strigă, încercând să se opună, dar vocea i se înecă într-un gâlgâit de suspine, în timp ce fiicele ei şi Hild erau mânate spre masă. Sven le întâmpină cu o politeţe exagerată, după care Gelgill se ridică şi le cercetă cu băgare de seamă. Îşi plimbă palmele pe trupurile lor, ca şi cum ar fi cumpărat cai. Am văzut-o pe Hild tremurând când bărbatul trase de rochia ei, să-i pipăie sânii, dar el se dovedi mai puțin interesat de ea decât de cele două surori.

– O sută de şilingi pentru fiecare, zise el, cu un accent ciudat, după ce le cercetă în amănunt. Şi pentru asta, urmă, arătând spre Hild, doar cincizeci.

– Dar asta-i frumuşică, protestă Sven. Celelalte două zici că-s scroafe.

– Sunt gemene, zise Gelgill. Pot să iau o grămadă de bani pe gemene. Iar fata aia înaltă e prea bătrână. Trebuie să aibă nouăsprezece sau douăzeci de ani.

– Fecioria e un lucru tare de preț, nu crezi? rânji Sven, privindu-l pe Bolti.

Omul tremura ca varga.

– O să-ți plătesc o sută de şilingi pentru fiecare din fetele mele, promise el, cuprins de deznădejde.

– A, nu! făcu Sven. O sută vrea Gelgill. Dar eu nu trebuie să ies în câştig? Poţi să le păstrezi pe toate trei, Bolti, dacă-mi plăteşti şase sute de şilingi.

Era un preţ scandalos, şi Sven chiar asta îşi propusese, dar Bolti nu crâcni.

– Doar două sunt ale mele, stăpâne, se gudură el. A treia e femeia lui, zise, arătându-mă cu degetul.

– A ta? se miră Sven. Ai femeie, leprosule? Deci, chestia aia nu ţi-a căzut de tot, nu?

El găsi tare amuzantă situaţia, iar cele două gărzi îi ţinură isonul, râzând zgomotos.

– Şi ia zii, leprosule, tu cât îmi plăteşti pentru femeia ta?

– Nimic, i-am răspuns.

Sven îşi scărpină dosul. Oamenii lui rânjeau. Erau obişnuiţi să fie înfruntaţi şi să-i învingă pe cei care îi sfidau, aşa că se dădeau în vânt să-l vadă pe stăpânul lor cum îi jecmănea pe drumeţi. Sven mai luă o duşcă de bere.

– Ai nişte brăţări straşnice, leprosule, observă el, şi bănuiesc că atunci când o să fii mort, coiful n-are să-ţi mai facă trebuinţă. Aşa că, în schimbul femeii tale, o să-ţi iau brăţările şi coiful, şi pe urmă poţi să-ţi vezi de drum.

Nu m-am clintit, n-am scos o vorbă, însă mi-am apăsat uşor genunchii de pielea lui Witnere şi am simţit cum armăsarul freamătă. Era o fiară dornică de luptă şi voia să-i las frâu liber; poate că Sven îi simţi neastâmpărul. Dar danezul nu avea ochi decât pentru coiful meu, cu găvanele goale şi întunecate pentru ochi şi coama de lup sculptată deasupra. Simţeam cum îi sporeşte îngrijorarea. Ridicase peste măsură preţul şi nu mai putea da înapoi dacă voia să-şi păstreze nepătată onoarea. Trebuia să joace ca să câştige, de-acum.

– Ei? Ai rămas fără limbă dintr-odată? mârâi către mine, apoi făcu semn celor două gărzi care le ţineau pe femei: Egil! Atsur! Luaţi coiful leprosului!

Pesemne că Sven se credea în siguranţă. Avea cel puţin echipajul unei corăbii în sat, în timp ce eu eram singur, iar asta îl convinse că eram învins dinainte chiar ca oamenii lui să se

apropie de mine. Unul avea o suliță, celălalt își trase sabia, dar nu apucă să o scoată nici pe jumătate din teacă, că eu aveam deja Răsuflarea-Șarpelui în mână și-i dădusem ghes lui Witnere să se miște. Armăsarul era dornic de atac și sări cu viteza lui Sleipnir, vestitul bidiviu cu opt picioare al lui Odin. L-am atacat întâi pe omul din dreapta, cel cu sabia, iar Răsuflarea-Șarpelui se abătu asupra lui ca fulgerul lui Thor; tăișul ei îi străpunse coiful ca și cum ar fi fost făcut din pergament, iar Witnere, îmboldit de genunchiul meu, deja se întorsese spre Sven când sulițașul se repezi la mine. Ar fi trebuit să-și implânteze arma în pieptul sau în grumazul lui Witnere, dar el încercă, în schimb, să îndrepte vârful suliței spre coastele mele. Calul se răsuci spre dreapta și-și înfipse dinții mari în fața danezului, care se prăbuși, cu un urlet, în iarbă, în vreme ce eu îl mânam pe Witnere spre stânga. Piciorul meu drept era deja ieșit din scară și m-am aruncat din șa, izbindu-l puternic pe Sven. Acesta încercă să se ridice de pe bancă, dar l-am împins înapoi și, apăsat pe burtă, danezul scoase un vânt. M-am ridicat imediat, și, în clipa următoare, tăișul sabiei mele era la beregata lui Sven.

– Egil! îl strigă el pe sulițașul dat grămadă de Witnere, dar omul nu îndrăzni să mă atace, văzând Răsuflarea-Șarpelui la gâtul stăpânului său.

Bolti scâncea ca un copil. De frică, făcuse pe el. Am simțit mirosul și chiar am auzit cum urina i se scurgea în nădragi. Gelgill rămăsese însă nemișcat, privindu-mă, iar pe chip nu i se clinti nici un mușchi. Hild zâmbea. Câțiva dintre oamenii lui Sven mă priveau, dar nici unul nu îndrăzni să facă o mișcare, din cauză că lama sabiei, mânjită de sânge, se afla la gâtul lui Sven. Witnere venise lângă mine, mușcând zăbala și lovind pământul cu o copită din față, foarte aproape de capul lui Sven. Fiul lui Kjartan mă privea de jos, cu singurul lui ochi întreg, plin de ură și spaimă; m-am dat un pas înapoi și i-am poruncit:

– În genunchi!

– Egil! strigă el din nou.

Egil, un uriaş cu barbă neagră şi nasul ciuntit în cine ştie ce luptă, ridică sulița.

– Dacă mă ataci, e mort! l-am avertizat, trecând vârful sabiei peste gâtul lui Sven.

Războinicul se dădu imediat înapoi şi i-am spintecat obrazul lui Sven cu Răsuflarea-Şarpelui, dându-i sângele.

– În genunchi! am repetat şi, când s-a supus, m-am aplecat şi i-am smuls cele două săbii din teacă, aşezându-le lângă coiful tatălui meu, pe masă.

– Vrei să-l omori pe negustorul de sclavi? am întrebat-o pe Hild, arătând spre săbii.

– Nu, zise ea.

– Iseult l-ar fi omorât, i-am spus.

Iseult fusese iubita mea şi prietena lui Hild.

– Să nu ucizi, zise Hild.

Era o poruncă creştină, la fel de inutilă, m-am gândit, ca o poruncă dată soarelui să se întoarcă pe cer.

– Bolți, am zis eu, vorbind de astă dată în daneză, ucide-l pe negustorul de sclavi!

Nu voiam ca Gelgill să mă atace cumva pe la spate.

Dar Bolti nu se clinti. Era prea speriat ca să se supună poruncii mele, însă, spre surprinderea mea, fiicele lui veniră să ia săbiile lui Sven. Gelgill încercă să fugă, dar masa îi bloca drumul, şi una din fete se năpusi asupra lui şi-l păli cu sabia în moalele capului. Bărbatul se prăbuşi, iar gemenele tăbărâră asupra lui, măcelărindu-l cu săbiile. Nu am privit scena, căci eram cu ochii pe Sven, dar am auzit strigătele negustorului şi oftatul de uluire al lui Hild, şi am putut vedea feţele perplexe ale oamenilor din faţa mea. Gemenele mormăiau ca nişte urşi pe când îl spintecau pe Gelgill. Agonia negustorului dură multă vreme, dar nici unul dintre oamenii lui Sven nu încercă să-l salveze sau să sară în ajutorul stăpânului lor. Aveau cu toţii armele scoase din teacă şi, dacă măcar unul dintre ei ar fi cugetat înţelept, ar fi înţeles că n-aş fi îndrăznit să-l ucid pe Sven, căci viaţa lui era chezăşia vieţii mele. Dacă l-aş fi răpus, ei m-ar fi măcelărit cu săbiile, dar erau îngroziţi de mânia lui

Kjartan în cazul în care fiul lui murea, așa că nu făcură nimic. L-am împuns și mai tare cu lama în gât pe Sven, care horcăi de spaimă.

În spatele meu, fetele îi dăduseră lovitura fatală lui Gelgill. Am riscat să arunc o privire și le-am zărit rânjind, pline de sânge.

– Sunt fiicele lui Hel, le-am zis bărbaților care priveau, și am fost mândru de acea născocire, căci Hel este dezgustătoarea și groaznica zeiță a morților, care domnește peste oamenii care nu pier în bătălie. Iar eu sunt Thorkild! am continuat. Și până acum am umplut sala de ospețe a lui Odin cu mulți morți.

Sven tremura sub sabia mea. Oamenii lui păreau să-și țină răsuflarea de frică. Atunci, povestea mea prinse aripi și mi-am preschimbat vocea, făcând-o cât mai cavernoasă.

– Sunt Thorkild Leprosul, am strigat, și am murit cu multă vreme în urmă, dar Odin m-a trimis din sala morților să-i aduc sufletul lui Kjartan și pe-al fiului său.

Ei mă crezură. I-am văzut pe mai mulți războinici atingându-și amuletele. Un sulițaș chiar se prăbuși în genunchi, înfricoșat. Aș fi vrut să-l ucid pe Sven, atunci și acolo, și probabil ar fi trebuit să o fac. Ar fi fost suficient, poate, să mă atace un singur om și să destrame pânza de aiureli magice țesută de mine până atunci. În acea clipă nu aveam nevoie de sufletul lui Sven, ci de siguranța noastră, așa că trebuia să negociez viața lui pentru salvarea noastră.

– O să-l las pe acest vierme să plece și să-i ducă lui taică-său vestea că am sosit. Dar, mai întâi, plecați voi. Cu toții! Ieșiți din sat, și atunci îl voi elibera. Captivii îi lăsați aici.

Mă priveau uimiți, dar nici unul nu se clinti, și am împins sabia, astfel că Sven se văită iar de durere.

– Plecați! am strigat.

Plecară. Se îndepărtară repede, îngroziți. Bolti își privea cu uimire fiicele adorate. Le-am spus gemenelor că făcuseră treabă bună și că ar trebui să ia o mână de monede de pe masă, drept răsplată. Mă ascultară, apoi se întoaseră la mama lor, strângând în mâini banii și săbiile însângerate.

– Sunt fete de toată isprava, i-am zis lui Bolti, dar bărbatul nu răspunse, ci se grăbi să meargă după ele.

– N-am putut să-l ucid, mărturisi Hild, părând rușinată de slăbiciunea ei.

– Nu mai contează, i-am zis.

Am ținut sabia la gâtul lui Sven până când am fost sigur că toți oamenii lui se retrăseseră la o distanță suficient de mare, spre est. Captivii, majoritatea băieți și fete tinere, rămaseră în sat, dar nici unul nu îndrăzni să se apropie de mine.

Am fost tentat să-i dezvălui lui Sven adevărul, să-l las să știe că fusese umilit de un vechi dușman, dar povestea lui Thorkild Leprosul era prea bună spre a fi irosită. De asemenea, aș fi vrut să-l întreb despre Thyra, sora lui Ragnar cel Tânăr, dar m-am temut că, dacă mai trăia și mi-aș fi trădat interesul față de ea, Sven ar fi ucis-o, așa că m-am stăpânit. L-am apucat pe Sven de plete și i-am tras capul pe spate, în așa fel încât să mă poată privi bine.

– Am venit pe acest tărâm de mijloc să vă ucid, pe tine și pe taică-tău. O să te găsesc iar, Sven Kjartanson, și data viitoare o să te omor. Eu sunt Thorkild, umbra nopții, și nu pot fi ucis, pentru că sunt deja un stârv. Așa că salută-l pe tătâne-tău din partea mea și spune-i că solul morții a fost trimis după el și vom călători tustrei pe *Skidbladnir*, înapoi, către Niflheim.

Niflheim era groapa înspăimântătoare a morților dezonorați, iar *Skidbladnir* era corabia zeilor, ce putea fi împăturită și ascunsă într-o desagă. L-am lăsat pe Sven să se ridice, apoi l-am izbit cu putere în spinare, așa încât se prăvăli la pământ, lovindu-se la față. S-ar fi putut târî mai departe, dar nu îndrăzni să se miște. Era ca un câine biciuit și, deși încă voiam să-l ucid, știam că e mai înțelept să-l las să ducă povestea mea macabră tatălui său. Cu siguranță, Kjartan avea să afle că Uhtred de Bebbanburg fusese zărit în Eoferwic, dar el urma să audă și că un războinic întors din morți venise să-l ucidă, și voiam ca visele să-i fie bântuite de groază.

Sven rămase neclintit, și m-am aplecat spre el, smulgându-i de la cingătoare o pungă grea. Apoi i-am scos de pe mâini și

cele şapte brăţări de argint. Hild tăiase o parte din pelerina lui Gelgill şi făcuse din ea un fel de sac, în care pusese monedele din tava negustorului de sclavi. I-am dat ei coiful tatălui meu, apoi m-am suit iar în şaua lui Witnere. L-am bătut cu palma pe gât, iar el clătină, mândru, din cap, ca şi cum ar fi înţeles că fusese un armăsar de luptă straşnic în acea zi.

Mă pregăteam să plec, când acea zi ciudată deveni şi mai ciudată. Unii dintre captivi, ca şi cum abia atunci ar fi înţeles că sunt cu adevărat liberi, porniseră spre pod, în vreme ce alţii erau atât de buimaci, sau pierduţi, sau disperaţi, că se luaseră după războinicii care apucaseră spre est. Apoi, deodată, am auzit un cântec bisericesc, şi, dintr-una din cocioabele acoperite cu brazde de iarbă unde fuseseră zăvorâţi, ieşi un şir de călugări şi preoţi. Erau şapte la număr şi se puteau considera cei mai norocoşi oameni pe ziua aceea, căci scăpaseră de furia lui Kjartan cel Crud, care, aveam eu să aflu, chiar îi ura cu atâta îndârjire pe creştini, încât ucidea fiecare preot sau călugăr înrobit. Cei şapte erau liberi acum, şi alături de ei se afla şi un tânăr cu mâinile prinse în lanţuri de sclav. Era înalt, bine făcut şi chipeş, îmbrăcat însă zdrenţăros şi cam de aceeaşi vârstă cu mine. Părul lui lung şi cârlionţat era aşa deschis la culoare, că părea aproape alb, şi avea genele pale, ochii foarte albaştri şi o piele înnegrită de soare, dar neatinsă de semnele vreunei boli copilăreşti. Chipul îi părea cioplit în stâncă, aşa de pronunţate îi erau pomeţii, nasul şi maxilarele, dar asprimea feţei era îmblânzită de o expresie veselă, de parcă spunea că tânărul considera viaţa un nesfârşit prilej de surprize şi de amuzament. Când îl văzu pe Sven încovrigat la pământ, lângă calul meu, el se desprinse din şirul de călugări şi alergă spre noi, oprindu-se doar ca să ia sabia danezului pe care-l ucisesem. Tânărul ţinea arma cu stângăcie, căci mâinile îi erau legate în lanţuri, dar merse cu ea până la Sven şi îi sprijini vârful în gâtul acestuia.

– Nu, i-am zis eu, calm.

– Nu? făcu tânărul, ridicând privirea spre mine, şi chipul lui deschis şi candid îmi plăcu pe dată.

– I-am promis viaţa, l-am lămurit.

Tânărul rămase o clipă pe gânduri, apoi rosti în daneză:

– Tu i-ai promis, eu, nu.

– Dacă-i iei viața, atunci și eu va trebui să o iau pe a ta, l-am avertizat.

El cugetă la acel târg, citindu-i în ochi veselia.

– De ce? întrebă el, nu speriat, ci doar îmboldit de o sinceră curiozitate.

– Fiindcă așa e legea.

– Dar Sven Kjartanson nu cunoaște vreo lege, protestă el.

– E legea mea, i-am zis, și eu vreau ca Sven să ducă un mesaj tatălui său.

– Ce mesaj?

– Că solul morții a venit după el.

Tânărul își semeți capul și stătu o clipă nemișcat, ca și cum ar fi cumpănit la cuvintele mele. Negreșit le încuviință, căci ridică sabia de la gâtul lui Sven și și-o strecură sub braț. Apoi se chinui să-și dezlege sfoara ce-i ținea pantalonii.

– Poți să-i duci un mesaj și din partea mea. Ăsta! îi zise el lui Sven și începu să se ușureze pe danezul chircit pe pământ. Te botez în numele lui Thor, și al lui Odin, și al lui Loki, intonă tânărul.

Cele șapte fețe bisericești, trei călugări și patru preoți, priviră în tăcere ciudatul botez, dar nici unul nu îndrăzni să protesteze față de blasfemia ce se săvârșea ori să o împiedice. Tânărul urină mult, având grijă ca jetul să-i înmoaie cât mai bine pletele lui Sven și, după ce termină, se legă iar la cingătoare și-mi zâmbi larg.

– Tu ești solul morții?

– Eu sunt.

– Nu te mai smiorcăi, se răsti el la Sven, apoi îmi surâse iar. Atunci cutez să te întreb dacă-mi vei face onoarea să mă slujești?

– Să te slujesc? l-am întrebat, amuzat, la rândul meu.

– Eu sunt Guthred, zise el, ca și cum numele acela ar fi trebuit să explice totul.

– De Guthrum am auzit. Ştiu şi un Guthwere, şi am întâlnit doi oameni pe care-i chema Guthlac, dar de vreun Guthred n-am auzit.

– Eu sunt Guthred, fiul lui Hardicnut, insistă el.

Dar numele lui tot nu-mi spunea nimic.

– Şi de ce ar trebui să te slujesc pe tine, Guthred, fiul lui Hardicnut? l-am întrebat.

– Fiindcă până să vii tu eram sclav, dar acum, pentru că ai venit, sunt rege!

Vorbi cu atâta patos, încât cuvintele nu-i ieşiră pe atât de încărcate de trufie pe cât, poate, ar fi vrut.

Am zâmbit, pe sub basmaua de pânză.

– Şi al cui rege eşti mă rog?

– Al Northumbriei, firește, zise el, radiind de mândrie.

– Aşa e, stăpâne, aşa e, încuviinţă unul dintre preoţi.

Şi, astfel, solul morţii îl întâlni pe regele sclav. Sven cel Chior se târî spre tătâne-său, iar ciudăţeniile care potopiseră Northumbria deveniră şi mai de neînţeles.

Doi

Uneori, pe mare, dacă te îndepărtezi cu corabia prea mult de ţărm, şi vântul se înteţeşte, şi curentul te trage cu o forţă uriaşă, şi valurile se sparg înspumate peste şirurile de scuturi care mărginesc nava, n-ai altă şansă decât să mergi încotro le e vrerea zeilor să te ducă. Pânza trebuie coborâtă înainte să fie sfâşiată de furtună, şi ar fi zadarnic să încerci să cârmeşti corabia, cu vâslele lungi de lemn, printre stihii, aşa că n-ai încotro decât să scoţi apa din cală şi să-ţi faci rugăciunile, să priveşti cerul de smoală, şi să asculţi urletul vântului, şi să înduri biciuiala ploii, şi să speri că valurile şi vântul nu te vor izbi de stânci.

Aşa mă simţeam eu în Northumbria. Scăpasem de nebunia lui Hrothweard, la Eoferwic, doar ca să-l umilesc pe Sven, care acum nu mai voia nimic alta decât să mă ucidă, dacă într-adevăr credea că puteam fi ucis. Asta însemna că nu îndrăzneam să mai stau în acea regiune tulbure a Northumbriei, căci duşmanii mei erau mult prea numeroşi, dar nici nu mă puteam duce mai departe, spre nord, către ţinutul Bebbanburg, tărâmul natal, unde unchiul meu se ruga zilnic ca eu să mor, şi el să rămână stăpânul legitim al pământurilor furate. Iar eu nu voiam ca acele rugăciuni să se împlinească. Aşadar, vânturile urii lui Kjartan şi ale răzbunării lui Sven şi valul năpraznic al duşmăniei unchiului meu mă mânară spre vest, în sălbăticia Cumbralandului.

Am mers de-a lungul zidului roman ce tăia dealurile. Zidul acela e uimitor, întinzându-se peste plaiuri, de la o mare la alta. E durat din piatră, urcă și coboară odată cu dealurile și văile, fără a se opri vreodată, întotdeauna necruțător și aspru. Am întâlnit un păstor care nu auzise de romani, însă credea că uriașii înălțaseră zidul, în vechime, și pretindea că atunci când lumea avea să se sfârșească, bărbații sălbatici din nordul îndepărtat aveau să ia cu asalt lespezile de piatră aidoma unui potop, răsădind pe acele meleaguri moarte și groază. M-am gândit la profeția lui în după-amiaza aceea, pe când priveam o lupoaică alergând pe zid, cu limba scoasă de doi coți. Jivina ne aruncă o privire, sări în spatele cailor noștri și o luă apoi la goană spre sud. La acea vreme, multe pietre din zid se sfărâmaseră, florile înfloreau printre lespezi, și iarba creștea deasă pe partea de deasupra a meterezelor, dar chiar și așa, zidul era măreț. Noi, saxonii, clădiserăm câteva biserici și mănăstiri din piatră și văzuserăm și câteva conace tot din piatră, dar nu-mi puteam imagina ca vreun om să mai construiască un asemenea zid. Și nu doar zidul. Pe partea de nord, zidul era străjuit de un șanț adânc, iar spre sud se întindea un drum pietruit și, din doi în doi kilometri, se înălța un turn de veghe, plus că, de două ori pe zi, treceam pe lângă fortărețe din piatră, unde fuseseră încartiruiți cândva soldații romani. Acoperișurile cazărmilor în care trăiseră se prăbușiseră de mult, și clădirile nu mai adăposteau acum decât vulpi și corbi, deși într-un asemenea castru am dat peste un om complet despuiat, cu părul lung până la șale. Era bătrân și pretindea că e trecut de șaptezeci de ani, iar barba lui sură era la fel de lungă ca și părul alb și încâlcit. Era o creatură jalnică, doar piele și os, jegos ca vai de lume, dar Willibald și cei șapte clerici pe care-i scăpasem de Sven îngenuncheară în fața lui, fiindcă era un renumit sihastru.

– Cândva a fost episcop, mă anunță Willibald, pe un ton exaltat, după ce primise binecuvântarea acelui nevolnic. Avea bogăție, o nevastă, slujitori și glorie, dar a renunțat la toate pentru a-l slăvi pe Dumnezeu în sihăstrie. E un om cu adevărat sfânt.

– Poate e doar un ticălos smintit, am zis eu. Sau cine ştie, poate nevastă-sa e vreo desfrânată afurisită, care l-a alungat din casă.

– E un copil al lui Dumnezeu, mă dojeni Willibald, şi peste ani va fi socotit un sfânt.

Hild descălecase şi mă privea de parcă ar fi vrut să-mi ceară voie să se apropie de sihastru. Voia să primească binecuvântarea acestuia, aşa că îmi cerea din priviri încuviinţarea, dar chiar nu-mi păsa ce avea de gând să facă, aşa că am ridicat din umeri, iar ea a mers să îngenuncheze în faţa acelei creaturi murdare. Bătrânul se zgâi la ea, se scărpină la boaşe, apoi făcu semnul crucii peste sânii fetei, împingând tare cu degetele, spre a-i simţi sfârcurile, deşi pretindea doar că o binecuvântează. Văzând asta, m-am înfuriat aşa de tare, că mi-a venit să-l transform pe dată pe bătrânul depravat într-un martir. Dar Hild plângea de emoţie, pe când sihastrul o mângâia pe păr. Bolborosi apoi un fel de rugăciuni, şi ea îl privi plină de recunoştinţă. În schimb, mie îmi aruncă o căutătură aspră şi întinse o labă păroasă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i dau bani. I-am arătat însă ciocanul lui Thor, şi el şuieră un blestem printre cei doi dinţi mari şi gălbejiţi din faţă. În cele din urmă, l-am lăsat în plata lui, cu mlaştina, cerul şi rugăciunile lui.

Mă despărţisem de Bolti. Se afla destul de în siguranţă la nord de acel zid, căci intrase pe teritoriul Bebbanburgului, unde călăreţii lui Ælfric şi cei ai danezilor de pe pământurile mele băteau drumurile în lung şi-n lat. Noi am urmat zidul spre vest, şi, acum, alături de mine erau părintele Willibald, Hild, regele Guthred şi cei şapte clerici eliberaţi. Reuşisem să sparg lanţul gros de la mâinile lui Guthred, aşa încât regele sclav, care acum călărea pe iapa lui Willibald, purta la încheieturi două cătuşe groase, de care mai zăngăneau câteva zale de fier ruginit. El sporovăia neîncetat.

– Ce-ar trebui să facem noi, îmi zise el în a doua zi a călătoriei, e să ridicăm o oaste în Cumbraland şi apoi să trecem dealurile şi să cucerim Eoferwicul.

– Şi pe urmă? l-am întrebat, pe un ton sec.

– Mergem spre nord! exclamă el, plin de entuziasm. Nordul! Va trebui să cucerim Dunholmul şi după aceea o să luăm şi Bebbanburgul. Nu-i aşa că asta vrei să fac?

Îi spusesem lui Guthred numele meu şi că eram adevăratul stăpân al domeniului Bebbanburg, iar acum m-am simţit dator să-i spun că nimeni nu reuşise vreodată să captureze cetatea Bebbanburg.

– E un loc bine apărat, nu? întrebă Guthred. Ca şi Dunholm? Ei, atunci o să vedem ce-i de făcut cu Bebbanburg... Dar, firește că mai întâi trebuie să punem lucrurile la punct cu Ivarr. Vorbea ca şi cum înfrângerea celei mai puternice căpetenii daneze din Northumbria ar fi fost floare la ureche. Aşadar, o să-l înfruntăm pe Ivarr, continuă el, înveselit dintr-odată. Sau poate Ivarr o să mă recunoască drept rege? El are un fiu, iar eu am o soră la vârsta măritişului. Am putea încheia o alianţă, nu zici?

– Asta, dacă sora ta nu e deja măritată, l-am întrerupt eu.

– Cine naiba s-o ia? râse el. Are o faţă de zici că-i cal!

– Cal, necal, e fiica lui Hardicnut. Cine ar lua-o de soaţă ar avea o mulţime de avantaje, am zis.

– Poate că ar fi avut înainte ca tata să moară, dar acum? mă contrazise Guthred.

– Acum tu eşti rege, i-am reamintit. Nu credeam cu adevărat că era rege, desigur, dar el era încredinţat de asta, aşa că-i cântam în strună.

– Adevărat grăieşti! se entuziasmă el. Deci, cineva o va dori pe Gisela, nu? Chiar şi cu faţa aia pocită!

– Chiar arată ca un cal?

– Da, are o faţă lunguiaţă, se strâmbă el. Dar să ştii că nu-i întru totul urâtă. Şi a sosit vremea s-o măritǎm. Trebuie să aibă deja cincisprezece sau şaisprezece ani. Poate ar trebui s-o măritǎm cu băiatul lui Ivarr. Aşa, am încheia o alianţă cu Ivarr, şi el ne-ar ajuta să scăpăm de Kjartan. Pe urmă, trebuie să ne asigurăm că scoţii n-o să ne mai facă necazuri. Şi, normal, va trebui să-i punem cu botul pe labe şi pe ticăloşii ăia din Strath Clota.

– Negreşit trebuie să facem asta!

– Ei mi-au ucis tatăl, pricepi? Şi m-au aruncat în sclavie, rânji el.

Hardicnut, tatăl lui Guthred, fusese un jarl danez care-şi făcuse sălaş la Cair Ligualid, cel mai mare oraş din Cumbraland. El se proclamase rege al Northumbriei, un titlu cam pretenţios, dar la vest de dealuri se petreceau lucruri bizare; oricine de pe acolo putea să se laude că e regele Lunii dacă dorea, fiindcă nimeni din afara Cumbralandului nu l-ar fi luat în seamă. Hardicnut nu reprezenta vreo primejdie pentru marile căpetenii de pe lângă Eoferwic, de fapt el nu reprezenta cine ştie ce primejdie pentru nimeni, căci Cumbraland era un loc trist şi sălbatic, veşnic prădat de norvegienii veniţi din Irlanda sau de temuţii barbari din Strath Clota, al căror conducător, Eochaid, se autointitula şi el rege al Scoţiei, un titlu disputat însă şi de Aed, care se lupta acum cu Ivarr.

Cât priveşte neobrăzarea scoţilor, obişnuia să spună tatăl meu, aceasta nu cunoaşte limite. Şi bătrânul avea motive să spună asta, căci scoţii revendicau o mare parte din pământurile Bebbanburgului, iar până la venirea danezilor, familia noastră se luptase mereu cu triburile nordice. Copil fiind, fusesem învăţat că în Scoţia sunt multe triburi, dar cele două mai apropiate de Northumbria erau scoţii înşişi, al căror rege era acum Aed, şi sălbaticii din Strath Clota, care trăiau pe ţărmul vestic al mării şi nu veneau niciodată în preajma cetăţii Bebbanburg. Ei prădau, în schimb, Cumbralandul, iar Hardicnut hotărâse să-i pedepsească, aşa că, în fruntea unei mici oşti, se îndreptase spre nord, către dealurile lor, unde Eochaid din Strath Clota îl prinsese în laţ şi-l nimicise. Guthred îl însoţise pe tatăl său şi fusese capturat, iar atunci când l-am găsit era sclav deja de doi ani.

– De ce nu te-au ucis? l-am întrebat.

– Eochaid ar fi trebuit să mă ucidă, admise el, vesel, dar la început habar n-avea cine sunt şi, atunci când a aflat, nu a mai avut chef să mă omoare. Aşa că m-a pocnit de vreo câteva ori, apoi a decis să fiu sclavul lui. Îi plăcea să mă vadă cum îi deşert găleata de noapte. Eram un sclav al casei, vezi tu? Asta a fost o altă insultă.

– Să fii un sclav al casei?

– Da, faci treburi muiereşti, îmi explică Guthred, dar, pe de altă parte, aşa îmi petreceam tot timpul cu fetele. Şi chiar îmi plăcea!

– Dar cum ai fugit de la Eochaid?

– N-am fugit. Gelgill m-a cumpărat. A plătit un purcoi de bani pentru mine, zise el cu mândrie în glas.

– Şi Gelgill avea de gând să te vândă lui Kjartan? am întrebat eu.

– O, nu! Voia să mă vândă preoţilor din Cair Ligualid! înclină el din cap spre cei şapte clerici pe care-i salvasem odată cu el. Ei s-au înţeles la un preţ prima dată, dar vezi tu, Gelgill a vrut şi mai mulţi bani, şi apoi a apărut Sven, care, fireşte, n-a îngăduit vânzarea. El voia să mă întorc la Dunholm, şi Gelgill ar fi făcut orice pentru Sven şi pentru taică-său, aşa că ne-am trezit şi eu, şi preoţii osândiţi, până ai venit tu.

Unele dintre spusele lui păreau vrednice de crezare şi, după ce am discutat şi cu clericii şi l-am descusut şi mai mult pe Guthred, am reuşit să însăilez toată povestea, aşa cum fusese. Gelgill, cunoscut de ambele părţi ale hotarului ca negustor de sclavi, îl cumpărase pe Guthred de la Eochaid şi plătise un preţ uriaş, nu fiindcă tânărul ar fi valorat atât, ci fiindcă preoţii îl tocmiseră să încheie târgul.

– Două sute de monede de argint, opt boi, doi saci de malţ şi un corn de băut ferecat cu argint. Ăsta a fost preţul meu, zise Guthred, pe un ton vioi.

– Şi Gelgill a plătit aşa de mult? am întrebat eu, uimit.

– Nu el! Preoţii au plătit. Gelgill doar a mijlocit vânzarea.

– Preoţii au plătit pentru tine?

– Cred că au golit Cumbralandul de argint, râse Guthred, trufaş nevoie mare.

– Şi Eochaid a fost de acord să te vândă?

– Pentru preţul ăsta? Te cred şi eu! De ce n-ar fi fost?

– Ţi-a ucis tatăl. Datoria ta e să-l ucizi. Şi el ştie asta.

– Hm, mai curând lui îi plăcea de mine, zise Guthred, şi l-am crezut, fiindcă tânărul avea o fire foarte plăcută. Întâmpina fiece zi ca şi cum n-ar fi putut aduce cu ea decât fericire, şi, în

tovărășia lui, viața părea mai luminoasă. Tot mă mai punea să-i golesc găleata de noapte, recunoscu Guthred, continuând povestea cu Eochaid, dar, cel puțin, nu mă mai lovea de fiecare dată când veneam să i-o iau de lângă pat. Și îi plăcea să discute cu mine.

– Despre ce?

– Ha! Despre orice! Zei, vreme, pescuit, cum să faci o brânză de soi, despre femei... despre toate. Știa că nu sunt un războinic, ceea ce nu e tocmai adevărat. Acum sunt rege, desigur, așa că trebuie să fiu și războinic, deși nu prea mă dau în vânt după lupte. Eochaid m-a pus să jur că n-am să pornesc niciodată la război contra lui.

– Și ai jurat?

– Firește! Îmi place de el. Îi prad vitele, desigur, și ucid orice luptători pe care îi trimite în Cumbraland, dar ăsta nu-i război, nu?

Așadar, Eochaid luase argintul Bisericii, și Gelgill îl adusese pe Guthred în sud, în Northumbria, dar, în loc să-l dea preoților, îl luase spre est, dându-și seama că avea să scoată mai mulți bani vânzându-l pe tânăr lui Kjartan decât onorându-și contractul făcut cu clericii. Preoții și călugării îl urmară, implorându-l să-l elibereze pe Guthred, și așa dădură nas în nas cu Sven, care văzu și el că e rost să scoată profit de pe urma lui Guthred. Sclavul eliberat era fiul lui Hardicnut, deci, moștenitorul pământurilor din Cumbraland; asta însemna că pentru răscumpărarea lui se putea plăti mai mult argint. Sven plănuise să-l ducă pe Guthred înapoi în Dunholm, unde fără îndoială că i-ar fi ucis pe cei șapte clerici. Dar sosisem eu, cu fața acoperită cu baticul negru, iar acum Gelgill era mort, Sven se alesese cu părul împuțit de urină, iar Guthred era liber.

Am înțeles toate aceste lucruri, dar ceea ce nu puteam pricepe era de ce clericii saxoni bătuseră atât amar de drum tocmai din Cair Ligualid ca să plătească o avere pentru Guthred, care era danez, și păgân pe deasupra.

– Fiindcă sunt regele lor, firește, deși niciodată nu m-am gândit c-aș putea deveni rege, mă lămuri Guthred, ca și cum

răspunsul ar fi fost evident. Nici măcar după ce Eochaid m-a luat prizonier, dar dacă asta vrea zeul creştin, cine sunt eu ca să mă opun?

– Zeul creştinilor te vrea rege? am întrebat, privindu-i pe cei şapte clerici, care bătuseră atâta cale ca să-l elibereze.

– Da, zeul lor mă vrea rege, zise Guthred, cât se poate de serios, fiindcă eu sunt cel ales. Crezi că ar trebui să mă creştinez?

– Nu, am răspuns eu.

– Ba eu cred că ar trebui, făcu el, ignorându-mi vorbele, doar ca să-mi arăt recunoştinţa. Zeilor nu le place să fii nerecunoscător, nu?

– Ce vor zeii, am grăit eu, este haosul.

Iar zeii erau fericiţi.

Cair Ligualid era un loc jalnic. Norvegienii îl trecuseră prin foc şi sabie în urmă cu doi ani, imediat după ce tatăl lui Guthred fusese ucis de scoţi, iar oraşul nu fusese reconstruit apoi nici măcar pe jumătate. Ruinele lui se înălţau pe malul sudic al râului Hedene; tocmai de aceea aşezarea exista, căci fusese construită la primul vad de trecere prin râul care oferea oarece apărare contra scoţilor prădători. Dar acesta nu oferise protecţie şi împotriva flotei vikingilor, care navigaseră în susul râului Hedene, furaseră tot ce le căzuse în mână, batjocoriseră femeile tinere, le uciseseră pe celelalte şi îi luaseră sclavi pe bărbaţii supravieţuitori. Vikingii aceia veniseră din aşezările lor din Irlanda, şi ei erau duşmani ai saxonilor, ai scoţilor şi ai irlandezilor, iar uneori chiar şi ai rudelor lor, danezii, căci nu cruţaseră nici un danez care trăia în Cair Ligualid. Aşadar, am pătruns călare printr-o poartă spartă, într-un zid părăginit dintr-un oraş în ruine; amurgea, iar ploaia de peste zi se opri, în sfârşit, şi o dâră de lumină roşiatică se strecură printre norii dinspre asfinţit când am pătruns în oraşul devastat. Am urmat acea rază, către soarele rotofei, ale cărui raze se reflectau în coiful meu, făcând lupul de argint de pe creasta lui să sclipească, la fel şi cămaşa de zale, brăţările de pe mâini şi mânerele celor două săbii. Cineva strigă sosirea regelui, adică eu. Arătam

ca un rege. Călăream pe Witnere, care-şi ridica, mândru, capul într-o parte şi bătea cu copita pământul, iar eu eram înveşmântat în toată gloria strălucitoare pe care un războinic o poate avea.

Cair Ligualid era aglomerat. Ici-colo, fusese reconstruită câte o casă, dar cei mai mulţi dintre localnici se adăposteau în ruinele înnegrite de foc, alături de vitele şi oile lor; erau prea numeroşi ca să fie cu toţii supravieţuitori ai cotropirilor norvegienilor. În schimb, erau oameni din Cumbraland, aduşi la Cair Ligualid de preoţii sau de stăpânii lor, fiindcă li se promisese că acolo avea să vină şi noul lor rege.

Şi acum, dinspre răsărit, cu zalele sclipind în razele soarelui la asfinţit, venea un cavaler strălucitor, călare pe un grozav armăsar negru.

– Regele! strigă o altă voce şi tot mai multe glasuri prinseră a se ridica, iar din casele ruinate şi din colibele încropite în grabă, oamenii se bulucîră afară, să se zgâiască la mine.

Willibald încercă să-i alunge, dar cuvintele lui, rostite în graiul saxonilor din vest, se pierdură, înghiţite de freamătul gloatei. Am crezut că şi Guthred avea să protesteze, în schimb, el îşi trase gluga pelerinei peste cap, ca să pară unul dintre preoţii care se chinuiau să nu fie luaţi de valul mulţimii care se îmbulzea în noi. Oamenii îngenuncheau la trecerea noastră, apoi se ridicau şi ne urmau, înghesuindu-se să ne vadă mai bine. Hild râdea, şi i-am luat palma în palma mea, invitând-o să călărească lângă mine, ca o regină, iar mulţimea tot mai numeroasă ne însoţea, călăuzindu-ne în sus, pe coama unui deal scund, către ceea ce părea a fi o sală de ospeţe nouă, construită în vârful colinei. Dar, pe când ne apropiam, mi-am dat seama că nu era o sală de ospeţe, ci o biserică, iar preoţi şi călugări veniră, dinspre uşile ei, să ne întâmpine.

În Cair Ligualid era o adevărată nebunie. Dar o nebunie diferită de cea care zămislise, la Eoferwic, o cumplită vărsare de sânge. Femeile plângeau, bărbaţii strigau şi chiuiau, iar copiii se holbau la noi. Mamele îşi întindeau pruncii spre mine, de parcă atingerea mea i-ar fi putut tămădui.

– Trebuie să-i oprești, strigă Willibald, care reușise să se apropie de mine dintr-o parte, și acum era lângă scara din dreapta a calului.

– De ce?

– Fiindcă săvârșesc o greșeală, firește! Guthred e regele lor!

I-am zâmbit.

– Dar de ce n-aș putea fi și eu rege, am rostit domol, ca și cum ideea tocmai atunci îmi venise.

– Uhtred! bâigui Willibald, șocat.

– De ce nu? l-am întrebat. Strămoșii mei au fost regi.

– Guthred este regele! protestă Willibald. Starețul l-a uns rege!

Dar iată cum începuse nebunia de la Cair Ligualid. Pe acele meleaguri, se găseau cândva doar vizuini de vulpi și cuiburi de păsări, când starețul Eadred din Lindisfarena venise de peste dealuri. Desigur, Lindisfarena e o mănăstire aflată la mare depărtare de Bebbanburg. Se găsește pe coasta estică a Northumbriei, pe când Cair Ligualid este pe țărmul vestic; dar starețul, alungat din Lindisfarena de raidurile daneze, venise la Cair Ligualid unde construise noua biserică în care eram acum pe cale să intrăm. Starețului i se arătase, de asemenea, Guthred în vis. Desigur, astăzi, toată suflarea din Northumbria știe cum sfântul Cuthbert i-a vorbit starețului Eadred despre Guthred. Dar, pe atunci, în ziua sosirii lui Guthred la Cair Ligualid, povestea nu părea decât o altă scrânteală, peste toată nebunia de eresuri în care se transformase lumea. Oamenii mă aclamau, numindu-mă rege, iar Willibald se întoarse și urlă către Guthred:

– Spune-le să înceteze!

– Oamenii vor un rege, zise Guthred, iar Uhtred chiar arată ca un rege. Lasă-i să se bucure de el, deocamdată.

Câțiva călugări mai tinerei, înarmați cu prăjini, țineau mulțimea în frâu, împiedicând-o să dea buzna pe ușile bisericii. Eadred le promisese oamenilor o minune, și ei așteptau de zile întregi întoarcerea regelui lor; apoi eu intrasem în oraș, venind dinspre răsărit, cu toată fala unui războinic – ceea ce sunt și am fost întotdeauna. Toată calea mea am urmat calea sabiei. Dacă mi s-ar fi dat ocazia – și mi se dăduseră multe asemenea

ocazii –, mai curând aş fi tranşat o dispută cu sabia decât prin cuvinte, căci aşa face un războinic, dar majoritatea oamenilor nu sunt luptători. Tânjesc după pace. Nu vor nimic altceva decât să-şi vadă copiii crescând, să-şi cultive ogoarele şi să trăiască spre a vedea recolta, să se închine la zeii lor, să-şi iubească familiile şi să fie lăsaţi în bună pace. Şi, totuşi, soarta hotărâse pentru noi să ne naştem în vremuri în care violenţa era atotstăpânitoare. Apăruseră danezii, iar pământurile noastre erau zguduite din temelii; coastele noastre erau înconjurate de corăbii lungi, cu gâturi încârligate, care veneau să prade, să fure şi să ucidă, sau să ne arunce în sclavie. În Cumbraland, care este cea mai sălbatică regiune din câte există pe plaiurile saxone, veniseră şi danezii, şi norvegienii, şi scoţii, şi nimeni nu mai putea trăi în pace. Cred că atunci când distrugi visurile oamenilor, când le arzi casele şi le distrugi recolta, când le pângăreşti fiicele şi le iei fiii în robie, dai naştere la o nebunie. La sfârşitul lumii, când zeii se vor încleşta între ei, toată omenirea va fi mistuită de o mare patimă, şi râurile vor fi înroşite de sânge, iar cerurile se vor umple de vaiete, şi măreţul copac al vieţii se va prăbuşi cu un zgomot grozav, ce va fi auzit până la cea mai îndepărtată stea. Dar mai e până să se întâmple toate astea. Atunci, în 878, când eram tânăr, nu era decât o nebunie măruntă la Cair Ligualid. Era nebunia speranţei, credinţa că un rege, născut în visul unui om al Bisericii, avea să pună capăt suferinţei oamenilor.

Stareţul Eadred aştepta în interiorul cordonului de călugări şi, când calul meu se apropie, el ridică braţele spre cer. Era un om înalt, bătrân şi cu părul coliliu, sfrijit, dar cu o privire dârză şi ochi de vultur. În mod surprinzător pentru un preot, la brâu avea atârnată o sabie. La început, nu-mi putu vedea faţa, căci cele două laturi ale coifului meu o ascundeau. Dar chiar şi când mi-am dat jos coiful, el tot mai crezu că eu eram regele. Se uită la mine, ridică braţele scheletice către cer, în semn de mulţumire pentru sosirea mea, apoi făcu o scurtă plecăciune.

– Rege şi stăpâne al meu! zise, cu o voce de tunet.

Călugării îngenuncheară şi ridicară, timizi, ochii spre mine.

– Rege și stăpâne al meu, tună iarăși starețul Eadred, fii binevenit!

– Rege și stăpâne al nostru, fii binevenit! se auziră, ca un ecou, vocile călugărilor.

Atunci se petrecu un lucru interesant. Eadred, știți bine, îl alesese pe Guthred să fie rege, deoarece sfântul Cuthbert i-l arătase pe fiul lui Hardicnut în vis. Cu toate astea, el credea că eu eram regele, ceea ce însemna că fie Cuthbert îi arătase un alt chip, fie Eadred era un mincinos nerușinat. Sau, poate, chiar sfântul Cuthbert era un mincinos fără de pereche. Dar, ca miracol – iar visul lui Eadred este amintit întotdeauna ca fiind un miracol –, era în mod clar tare dubios. I-am spus cândva unui preot povestea aceasta, și el a refuzat să mă creadă. Mi-a șuierat ceva printre dinți, și-a făcut semnul crucii și s-a grăbit să se întoarcă la rugăciunile lui. Toată viața lui Guthred fusese dominată de simplul fapt că sfântul Cuthbert i-l arătase în vis lui Eadred, dar adevărul era că Eadred nu-l recunoscuse de fapt. Astăzi însă, nimeni nu mă crede când le spun că așa a fost. Desigur, Willibald se zbânțuia de colo colo, de parcă ar fi avut viespi în nădragi, încercând să îndrepte greșeala lui Eadred, așa că i-am pocnit una peste tâmplă, să-l potolesc, apoi am arătat către Guthred, care-și dăduse jos gluga de pe cap.

– El, i-am zis lui Eadred, este regele vostru.

Preț de o clipă, bătrânul nu mă crezu, apoi își dădu seama că spuneam adevărul și îmi aruncă o privire furioasă. Mânia ce-l cuprinsese deodată era lesne de explicat: chiar dacă nimeni nu-și dăduse seama, el înțelesese că ar fi trebuit să-l recunoască pe Guthred din visul său. Furia îi răbufni pe chip, dar apoi reuși să și-o domolească și se înclină înaintea lui Guthred, repetând urarea făcută mie. Guthred îi răspunse cu obișnuita-i veselie. Doi călugări se grăbiră să-i ia calul, iar Guthred descălecă și fu condus în biserică. Noi, ceilalți, l-am urmat care cum am putut. Am poruncit unor călugări să-i țină pe Witnere și pe iapa lui Hild. Ei nu voiau, căci nădăjduiau să poată pătrunde în biserică, dar le-am făgăduit să le sparg capetele rase dacă s-ar fi pierdut caii, și atunci ei se supuseră, înfricoșați.

În biserică era întuneric. Câteva opaițe ardeau în altar și ceva mai multe pe podeaua naosului, unde o clică mare de călugări se prosternau și cântau, dar lumânările mici, fumegânde cu greu destrămau negura groasă. Locul nu prea semăna a biserică. Era mare, mai mare chiar decât biserica pe care o zidise Alfred în Wintanceaster, dar fusese ridicată în grabă, și pereții erau doar niște bușteni neșlefuiți, iar, când ochii mi se mai obișnuiră cu întunericul, am observat că acoperișul era căptușit cu stuf aspru. Înăuntru, erau, pesemne, cincizeci sau șaizeci de clerici și cam treizeci de thegni, dacă oamenii din Cumbraland puteau aspira la acest rang. Aceștia erau oamenii mai înstăriți de prin partea locului, și supușii lor îi înconjurau. Nu mică mi-a fost mirarea să văd că unii purtau la gât crucifixe, iar alții, ciocanul lui Thor. În acea biserică se găseau laolaltă și danezi, și saxoni, care nu se dușmăneau. Dimpotrivă, se adunaseră să-l sprijine pe Eadred, care le promisese un rege dăruit de Dumnezeu.

Acolo era și Gisela.

Am remarcat-o aproape imediat. Era o fată înaltă, cu părul negru și o față foarte prelungă și serioasă. Purta o pelerină cenușie și un fel de rasă monahală, încât prima dată am crezut că e călugăriță, dar apoi am văzut brățările de argint și broșa grea cu care îi era prinsă la gât pelerina. Gisela avea ochi mari, care străluceau de lacrimi. Erau lacrimi de bucurie, și, când Guthred o zări, alergă spre ea și o îmbrățișă. O strânse la piept, apoi continuă să meargă, ținând-o de mână; am băgat de seamă că tânăra râdea și plângea deopotrivă, iar Guthred o conduse, năvalnic, către mine.

– Sora mea, mi-o prezentă el, fără a-i da drumul la mână. Gisela, sunt liber, îi spuse, grație nobilului Uhtred.

– Îți mulțumesc, îmi șopti ea.

Eu n-am zis nimic. Știam că Hild e lângă mine, dar parcă nu mai aveam ochi decât pentru Gisela. Să fi avut cincisprezece ani? Șaisprezece? Dar sigur era nemăritată, căci părul ei lung nu era prins în coc. Ce-mi spusese Guthred despre ea? Că avea o față de cal, dar eu credeam că e o față de vis, pentru care merita să dai foc cerului întreg, un chip care să bântuie inima unui

bărbat. Nici azi nu-mi iese din minte acel chip, după atât amar de ani. Era un chip prelung, cu un nas subțire și alungit și ochi negri, care uneori păreau melancolici, alteori, plini de veselie. Când mă privi pentru prima oară, m-am pierdut cu totul. Ursitoarele care ne torc destinul o trimiseseră, și știam că nimic nu avea să mai fie ca înainte.

– Nu te-ai măritat, nu? o întrebă Guthred, temător.

Ea își atinse părul, care era încă desfăcut pe spate, așa cum trebuie să fie părul unei fecioare. Abia când se mărită, fetele își prind părul în coc, ca nevestele.

– Firește că nu, zise ea, privindu-mă atent, apoi se întoarse spre Guthred: Dar tu?

– Nici vorbă, zise bărbatul.

Gisela se uită la Hild, apoi din nou la mine, și chiar atunci starețul Eadred veni să-l zorească pe Guthred, iar Gisela se întoarse la femeia însărcinată cu paza ei. Fata îmi aruncă o ocheadă furișă, care simt că mă urmărește și azi; parcă îi mai văd încă pleoapele întredeschise și genele lungi, când se întoarse să-mi trimită un ultim surâs.

– Drăguță fată! zise Hild.

– Mai curând aș vrea o femeie drăguță, i-am răspuns.

– Trebuie să te însori.

– Dar sunt însurat, i-am reamintit, și era adevărat.

Aveam o nevastă în Wessex, care mă ura, dar Mildrith era acum într-o mănăstire, și, dacă se considera cununată cu mine sau cu Hristos, nu știam și nici că-mi păsa.

– Ți-a plăcut fata asta, observă Hild.

– Mie-mi plac toate fetele, i-am răspuns în doi peri.

Am pierdut-o din vedere pe Gisela, căci mulțimea se îmbulzea din toate părțile să asiste la ceremonia care începu când starețul Eadred își desfăcu cingătoarea cu sabie, prinsă la brâu, și o petrecu peste hainele zdrențăroase ale lui Guthred. Apoi îl înveșmântă pe noul rege cu un frumos caftan verde, tivit cu blană, și îi așeză o coroniță de bronz pe părul bălai. În tot acest timp, călugării cântau și nu se opriră când Eadred făcu înconjurul bisericii cu Guthred, pentru ca toată lumea să-l vadă pe

noul stăpân. Starețul ținea mâna dreaptă a regelui ridicată; fără îndoială că mulți oameni găseau ciudat ca noul lor rege să fie aclamat, deși era încătușat ca sclav. Bărbații îngenuncheau dinaintea lui. Guthred îi știa pe mulți dintre danezii care fuseseră supușii tatălui său și îi salută bucuros. Își juca bine rolul de rege, căci era nu numai un om bun, dar și tare isteț, dar, pe chipul lui, am deslușit o mină amuzată. Chiar credea că e rege? Cred, mai curând, că vedea toate acele lucruri care i se întâmplau ca pe o aventură, dar, în mod cert, o aventură mai plăcută decât deșertatul găleții cu rahat a lui Eochaid.

Eadred ținu o predică, din fericire foarte scurtă, deși vorbi și în engleză, și în daneză. Vorbea stricat daneza, dar suficient de bine cât să înțeleagă compatrioții lui Guthred că însuși Dumnezeu, prin sfântul Cuthbert, îl alesese pe noul rege, iar acesta era acolo, și gloria sa urma, inevitabil, să iasă la iveală. Apoi îl conduse pe Guthred către opaițele care ardeau în mijlocul bisericii, iar călugării adunați în jurul lumânărilor fumegânde se înghesuiră unii în alții, să-i facă loc noului rege. I-am văzut adunați în jurul a trei cufere, încercuite de lumânări mici.

– Acum va fi depus jurământul regal! anunță, pe un ton grav, Eadred.

Creștinii din biserică îngenunchează iar, și unii dintre danezii păgâni le urmară, greoi, pilda.

Ar fi trebuit să fie un moment solemn, dar Guthred aproape că îl distruse, când, întorcându-se spre mine, mă chemă, surâzând.

– Uhtred! Ar trebui să fii aici! Hai, vino!

Eadred se zburli tot, dar Guthred voia să vin lângă el, căci cele trei cufere îl îngrijorau. Erau aurite, iar capacele lor erau ferecate cu niște scoabe uriașe de fier și înconjurate de luminile pâlpâietoare ale opaițelor; toate acestea îl făceau să creadă că se pune la cale vreo vrăjitorie creștină și voia să fiu lângă el, ca să trecem împreună prin acea primejdie. Starețul Eadred mă sfredeli cu privirea.

– Ți-a zis Uhtred? întrebă el, bănuitor.

– Da, nobilul Uhtred comandă trupele credincioşilor mei ostaşi, interveni Guthred, foarte trufaş. De fapt, nu comandam pe nimeni şi mă pufnea râsul, dar am căutat să fiu cât de serios puteam. Iar, dacă trebuie depuse jurăminte, continuă tânărul, atunci trebuie să jure şi el alături de mine.

– Uhtred, zise starețul, pe un ton sec.

Îmi ştia numele, nu mă îndoiesc. Doar venea de la Lindisfarena, unde familia mea stăpânea, şi în glasul lui am simţit o răceală.

– Eu sunt Uhtred de Bebbanburg, am rostit, îndeajuns de tare, ca toţi cei din biserică să mă audă, iar anunţul îi făcu pe călugări să suşotească, indignaţi.

Unii îşi făcură cruce, iar ceilalţi se mulţumiră să mă scruteze, cu ură în priviri.

– El e tovarăşul tău? vru să ştie Eadred.

– El m-a salvat, îl lămuri Guthred, şi este prietenul meu.

Eadred îşi făcu semnul crucii. Nu-i plăcuse de mine din clipa în care mă confundase cu regele din vis, dar acum îşi manifesta făţiş ranchiuna faţă de mine. Mă ura, fiindcă familia mea ar fi trebuit să fie păzitoarea mănăstirii Lindisfarena, iar acum mănăstirea zăcea în ruine, iar el, starețul însuşi, fusese nevoit să apuce drumul exilului.

– Ælfric te-a trimis? ceru el să afle.

– Ælfric, am mârâit eu printre dinţi, e un uzurpator, un hoţ, un mârşav, iar într-o zi o să-i spintec burdihanul şi o să-l trimit în copacul unde Spintecătorul de Leşuri se va înfrupta din stârvul lui.

Eadred îşi dădu atunci seama cum stăteau lucrurile.

– Eşti fiul nobilului Uhtred, zise el, privindu-mi brăţările de pe mâini, cămaşa de zale, săbiile meşteşugite şi amuleta de la gât. Tu eşti băiatul crescut de danezi.

– Eu sunt, i-am răspuns cu dispreţ, băiatul care l-a ucis pe Ubba Lothbrokson pe ţărmul mării de sud.

– E prietenul meu, insistă Guthred.

Stareţul Eadred se cutremură, apoi îşi plecă într-o parte capul, de parcă ar fi dat de înţeles că mă acceptă ca tovarăş al lui Guthred.

– Vei depune legământ că-l vei sluji cu credinţă pe regele Guthred, mormăi el către mine.

M-am dat un pas înapoi. Depunerea de jurăminte e un lucru serios. Dacă juram să-l slujesc pe acest rege care fusese sclav, n-aveam să mai fiu un om liber. Aş fi fost supusul lui Guthred, legat de jurământ să mor pentru el, să mă supun lui şi să-l slujesc până la moarte, iar gândul acesta mă scoase din sărite. Guthred văzu că mă codesc.

– Te voi dezlega de jurământ, îmi şopti el, în daneză, şi am înţeles că tânărul, ca şi mine, lua toată acea ceremonie ca pe un joc amuzant.

– Juri? l-am întrebat.

– Pe viaţa mea, şopti, pe un ton cât se poate de firesc.

– Vor fi făcute jurămintele! anunţă Eadred, dornic să restabilească ordinea în biserica plină acum de şuşoteli şi chicoteli. El aruncă priviri crunte către suflarea prezentă, până se făcu tăcere, apoi deschise unul din cele două cufere mai mici. Înăuntru, era o carte a cărei copertă era bătută cu pietre preţioase. Aceasta este Marea Evanghelie din Lindisfarena! zise Eadred cu glas tunător şi, ridicând cartea din cufăr, o ţinu în sus, pentru ca lumina slabă a opaiţelor să se reflecte în nestematele de pe ea. Călugării îşi făcură cruce cu evlavie, iar Eadred îi întinse cartea cea grea unui preot ale cărui mâini începură să tremure când primi preţiosul tom. Eadred se aplecă deasupra celui de-al doilea cufăr mic. Făcu semnul crucii, apoi deschise capacul. Am rămas înlemnit: cu faţa spre mine, dar cu ochii închişi, înăuntru se afla un cap retezat. Guthred nu-şi putu stăpâni un rictus de dezgust şi, temându-se de vrăjitorie, mă prinse de braţul drept. Acesta este veneratul nostru Oswald, zise Eadred, cândva, rege al Northumbriei, şi acum un sfânt bine plăcut înaintea Dumnezeului atotputernic.

Vocea îi tremura de emoţie. Guthred se dădu puţin înapoi, speriat de acel cap retezat, dar m-am scuturat din strânsoarea

palmei lui şi am păşit înainte, să-l văd mai bine pe Oswald. La vremea lui, fusese stăpân peste Bebbanburg, dar şi rege al Northumbriei, însă lucrurile acestea se întâmplaseră în urmă cu două sute de ani. Pierise într-o luptă contra mercienilor, care-l ciopârţiseră, şi m-am întrebat cum de capul lui fusese cruţat din carnagiu. Capul acela, cu obrajii scofâlciţi şi pielea întunecată, părea neatins de vreo cicatrice. Părul îi era lung şi încâlcit, iar gâtul fusese ascuns sub o panglică de pânză galbenă. Un cerc de bronz aurit îi servea drept coroană.

– Slăvite sfânt Oswald, grăi Eadred, închinându-se, apără-ne, şi călăuzeşte-ne, şi roagă-te pentru noi!

Buzele regelui mort se strânseseră, aşa încât printre ele se vedeau trei dinţi, ca nişte scoabe gălbui. Călugării îngenuncheaţi aproape de noi băteau mătănii, rugându-se încetişor.

– Sfântul Oswald, anunţă Eadred, e un războinic al lui Dumnezeu, şi, avându-l pe el de-a dreapta noastră, nimeni nu ne va putea ţine piept.

Trecu apoi pe lângă cufărul cu capul retezat şi se îndreptă spre ultimul şi cel mai mare cufăr. În biserică se aşternuse tăcere deplină. Desigur, creştinii ştiau că, venerând moaştele sfinte, Eadred invoca puterile cereşti să fie martore la jurăminte, în vreme ce danezii păgâni, chiar dacă nu pricepeau ei prea bine ce se întâmpla, erau uimiţi şi înfricoşaţi de magia pe care o simţeau în acea clădire somptuoasă. Simţeau că o magie şi mai grozavă era pe cale să se întâmple, căci călugării se întinseseră cât erau de lungi pe podeaua din lut întărit, pe când Eadred se ruga încet lângă ultimul cufăr. Se rugă îndelung, cu palmele împreunate, buzele mişcându-i-se neîncetat şi ochii înălţaţi spre grinzile bisericii, unde vrăbiile ciripeau şi se zbenguiau voioase. În cele din urmă, desfăcu cele două lacăte grele de bronz ale cufărului şi ridică, grijuliu, capacul.

În cufărul cel mare zăcea un leş. Era înfăşurat într-un linţoliu de pânză, prin care însă se vedea clar forma trupului. Guthred îmi prinse iarăşi mâna, ca şi cum eu singur l-aş fi putut apăra împotriva vrăjitoriei lui Eadred. Între timp, starețul scoase încet linţoliul, dând la iveală trupul neînsufleţit al unui

episcop înveşmântat în patrafir alb şi cu faţa acoperită de o mică bucată de pânză, tot albă, ţesută cu fir de aur. La gât, cadavrul avea un guler brodat, iar mitra turtită îi alunecase de pe cap, într-o parte. O cruce de aur, împodobită cu rubine, era ascunsă pe jumătate de palmele sale, încrucişate pe piept, în chip de rugăciune. Un inel cu rubin strălucea pe unul dintre degetele scheletice. Câţiva călugări rămaseră cu răsuflarea întretăiată, ca şi cum n-ar fi putut rezista forţei divine pe care o emana trupul; până şi Eadred părea copleşit. Îşi sprijini fruntea de marginea sicriului, apoi se uită direct la mine.

– Ştii cine e? întrebă el.

– Nu.

– În numele Tatălui, şi al Fiului, şi al Sfântului Duh, zise el şi îndepărtă bucata de pânză, dând la iveală un chip gălbejit, brăzdat de pete întunecate. Este sfântul Cuthbert! lămuri Eadred, cu glasul gâtuit de emoţie. Este prea veneratul, prea sfântul şi prea binecuvântatul nostru Cuthbert. O, Doamne, exclamă el, legănându-se, în faţă şi în spate, pe genunchi, e chiar sfântul Cuthbert!

Până la vârsta de zece ani, crescusem cu poveşti despre sfântul Cuthbert. Aflasem cum învăţase o ceată de foci să cânte psalmi şi cum vulturii îi aduceau de-ale gurii pe insuliţa din largul Bebbanburgului, unde trăia în sihăstrie. Putea îmblânzi furtunile prin rugăciuni şi salvase astfel de la înec nenumăraţi călători. Îngerii veneau să îi vorbească. Odată, salvase o familie, poruncind flăcărilor care le mistuiau casa să se întoarcă în iad, iar focul dispăruse miraculos. Putea să intre în mare iarna, până ce valurile de gheaţă îi ajungeau la gât şi putea sta în felul acesta toată noaptea, în rugăciune, iar când se întorcea pe plajă, în zori, rasa lui de călugăr era zvântată. Scotea apă din pământul crăpat de secetă şi, când păsările au furat boabele de orz abia însămânţate pe ogor, sfântul le-a poruncit să le aducă înapoi, iar necuvântătoarele s-au supus. Sau cel puţin aşa mi se povestise. Fără doar şi poate că el era cel mai însemnat sfânt din Northumbria, omul lui Dumnezeu, care veghea asupra noastră şi către care trebuia, pesemne, să ne îndreptăm rugăciunile,

pentru ca el să le poată picura în urechea Domnului. Ei bine, iată-l acolo, într-o cutie sculptată, poleită din lemn de ulm, întins pe spate, cu nările largi, gura uşor deschisă, obrajii supţi şi cinci dinţi gălbui şi înnegriţi, de pe care gingiile se retraseseră, aşa încât acum dinţii arătau mai curând ca nişte colţi. Unul dintre ei era spart. Ochii sfântului erau închişi. Mama mea vitregă avusese pieptănul sfântului Cuthbert şi îi plăcea să-mi spună că găsise în el câteva fire, de culoarea celei mai fine pulberi de aur, dar trupul mumificat din faţa mea avea părul negru tăciune. Era lung, neted şi pieptănat cu grijă, în jurul tonsurii monahale. Eadred îndreptă, cu gesturi delicate, mitra, apoi se aplecă şi sărută inelul cu rubin.

– Observi că trupul sfântului nu e putrezit, zise el, cu o voce îngroşată de emoţie, apoi se opri puţin şi atinse braţul scheletic al sfântului, urmând: Acest miracol este semn sigur al sfinţeniei sale. Se aplecă înainte şi de astă dată îl sărută pe sfânt direct pe buzele subţiri, întredeschise. O, prea sfinte Cuthbert, se rugă el cu glas puternic, călăuzeşte-ne şi îndrumă-ne, şi adu-ne nouă gloria ta, în numele lui Hristos, care a murit pentru noi şi la dreapta căruia te afli acum, în veşnică bucurie. Amin!

– Amin, îngânară călugării.

Cei mai apropiaţi de raclă se ridicară de pe podea, pentru a putea vedea trupul neputrezit al sfântului, şi cei mai mulţi dintre ei izbucniră în plâns, zărind chipul îngălbenit.

Eadred mă privi iar.

– În această biserică, tinere, zise el, sălăşluieşte sufletul Northumbriei. Aici, în aceste racle, sălăşluiesc miracolele noastre, comorile noastre, gloria noastră şi mijloacele prin care-i vorbim lui Dumnezeu, cerându-i să ne aibă în pază. Câtă vreme aceste lucruri preţioase şi scumpe sunt în siguranţă, şi noi suntem în siguranţă, iar cândva – rostind aceste ultime cuvinte se ridică, iar vocea îi deveni tunătoare –, aceste lucruri erau sub protecţia nobililor din Bebbanburg, dar acum această protecţie a pierit! Păgânii au venit, călugării au fost măcelăriţi, iar oamenii din Bebbanburg s-au ascuns în spatele zidurilor în loc să se arunce în luptă cu păgânii. Însă strămoşii noştri întru Hristos

au salvat aceste lucruri, şi de atunci am rătăcit necontenit prin ţinuturi sălbatice, dar n-am părăsit aceste relicve sacre. Iar, într-o zi, vom dura o biserică mândră, şi aceste moaşte vor străluci peste o ţară sfântă. E ţara către care îi conduc pe oamenii aceştia, zise el, fluturând braţul spre oamenii care aşteptau afară din biserică. Dumnezeu mi-a trimis o oaste, strigă stareţul, iar această oaste va triumfa, însă nu eu o voi conduce. Dumnezeu şi sfântul Cuthbert mi-au trimis un vis şi mi l-au arătat pe regele care ne va purta pe toţi către tărâmul făgăduinţei. Sfântul mi l-a arătat pe regele Guthred!

Veni lângă Guthred şi-i ridică braţul, iar gestul lui stârni aplauze şi urale în rândul congregaţiei. Guthred părea mai degrabă surprins decât maiestuos, în timp ce eu nu-mi dezlipeam ochii de la răposatul sfânt.

Cuthbert fusese stareţ şi episcop de Lindisfarena, insula aflată la nord de Bebbanburg, şi, vreme de aproape două veacuri, trupul lui zăcuse într-o criptă de pe insulă, până când cotropirile vikingilor deveniră prea ameninţătoare; pentru a salva sfântul trup neatins de putreziciune, călugării îl duseseră în Northumbria. De atunci, ei rătăceau necontenit prin acest regat. Eadred mă dispreţuia, fiindcă familia mea nu reuşise să apere sfintele moaşte, dar puterea Bebbanburgului se datora poziţiei sale, pe acel colţ de stâncă scăldat de valuri, şi doar un nebun ar fi îndrăznit să atace garnizoana ce-i apăra zidurile. Dacă aş fi avut de ales între a păstra Bebbanburgul sau moaştele, cu dragă inimă aş fi renunţat la toată liota de sfinţi răposaţi. Moaştele sunt ieftine, dar fortăreţe ca Bebbanburg sunt greu de găsit.

– Priviţi, regele din Haliwerfolkland! strigă Eadred, împingând braţul lui Guthred în sus.

Rege unde? Am crezut că nu auzisem bine, dar nu mă înşelam. Eadred chiar zisese Haliwerfolkland, ceea ce însemna „Tărâmul Oamenilor Sfântului". Aşa numise stareţul regatul lui Guthred. Desigur, Cuthbert era sfântul, dar oricine ar fi fost regele tărâmului său s-ar fi aflat ca o oaie între lupi. Ivarr, Kjartan şi unchiul meu erau lupii. Ei aveau oşti puternice, cu soldaţi

instruiți, în vreme ce Eadred nădăjduia să făurească un regat bizuindu-se pe un vis; n-aveam nici o îndoială că regele lui născut din vis avea să sfârșească sfâșiat de lupi. Și, totuși, pentru moment, Cair Ligualid era cel mai bun refugiu pe care-l puteam găsi în Northumbria, căci dușmanii mei ar fi trebuit să treacă peste dealuri ca să mă găsească și, plus de asta, îmi plăcea această nebunie. În sminteală stă schimbarea, iar în schimbare găsești șansa, și din șansă se întrupează bogățiile și puterea.

– Acum, zise Eadred, lăsând brațul lui Guthred în jos și întorcându-se către mine, vei jura credință regelui nostru și țării lui.

Guthred îmi făcu cu ochiul, așa că m-am așezat, supus, în genunchi și am întins mâna spre brațul lui drept, dar Eadred îmi îndepărtă palma.

– Nu! Vei jura pe sfânt! șuieră el către mine.

– Pe sfânt?

– Pune mâinile pe veneratele mâini ale sfântului Cuthbert, îmi porunci Eadred, și rostește jurământul.

Mi-am lipit palmele de degetele sfântului și am putut simți imensul inel cu rubin sub degetele mele; am încercat să mișc piatra, să văd dacă e bine fixată și dacă aș putea-o scoate, dar era prea bine înfiptă în montură.

– Jur să fiu omul tău, am rostit, către trupul mumificat, și să te slujesc cu credință.

Am încercat să smulg din nou piatra prețioasă, dar degetele moarte erau țepene, și rubinul nici nu se clinti.

– Juri pe viața ta? întrebă Eadred, cu voce aspră.

Am tras iar de inel, dar nu l-am putut clinti.

– Jur pe viața mea, am repetat, reverențios.

Am simțit că nicicând în viața mea nu făcusem un legământ cu mai multă ușurință. Cum ar fi putut să te lege un jurământ făcut unui om mort?

– Și juri să-l slujești pe regele Guthred cu credință?

– Jur, am spus.

– Și să fii dușmanul tuturor dușmanilor săi?

– Jur.

– Şi că-l vei servi pe sfântul Cuthbert până la sfârşitul zilelor tale?

– Da.

– Atunci, poţi să-l săruţi pe binecuvântatul nostru Cuthbert, încuviinţă Eadred, iar eu m-am aplecat peste marginea coşciugului, să sărut mâinile împreunate pe piept.

– Nu aşa! protestă Eadred. Pe buze!

M-am aşezat în genunchi, apoi m-am aplecat şi am sărutat cadavrul pe buzele sale uscate şi aspre.

– Domnul fie slăvit! mulţumi Eadred.

Apoi îi ceru şi lui Guthred să jure că-l va sluji pe Cuthbert, şi întreaga biserică privi cum regele sclav îngenunchează şi sărută cadavrul. Călugării începură să cânte, în timp ce prostimea din biserică primi şi ea învoirea să-l vadă pe sfânt. Hild se cutremură toată când veni lângă sicriu şi îngenunche, cu lacrimile brăzdându-i faţa. Era atât de zguduită, încât a trebuit s-o ridic şi s-o conduc mai departe. Willibald era la fel de pătruns de emoţie, dar faţa lui radia de fericire. Gisela, am remarcat, nu se închină la moaşte. Doar le privi, curioasă, dar mi-a fost clar că nu însemnau nimic pentru ea, şi am bănuit că e păgână. Ea se uită la sfântul răposat, apoi la mine şi îmi zâmbi. Ochii ei, m-am gândit eu, erau mai strălucitori şi mai verzi decât rubinul de pe degetul sfântului.

Astfel, ajunse Guthred la Cair Ligualid. Am crezut atunci, şi cred şi acum, că toată acea ceremonie a fost o aiureală, dar una cu putere magică; solul morţii se legase el însuşi prin jurământ în faţa unui om mort, şi sclavul devenise rege. În ceruri, zeii se tăvăleau de râs.

Mai târziu, mult mai târziu, am realizat că făceam întocmai ce ar fi vrut Alfred să fac. Îi ajutam pe creştini. În acei ani, se purtau două războaie. Lupta evidentă se ducea între saxoni şi danezi, dar mai era o încleştare între păgâni şi creştini. Majoritatea danezilor erau păgâni, şi cei mai mulţi saxoni erau creştini; prin urmare, cele două războaie păreau unul şi acelaşi,

însă, în Northumbria, situația deveni tulbure; în acele momente se văzu iscusința stareţului Eadred.

Acesta reuşi să pună capăt înfruntării dintre saxoni şi danezi în Cumbraland, alegându-l rege pe Guthred. Desigur, Guthred era danez, ceea ce însemna că danezii din Cumbraland erau gata să-l urmeze şi, fiindcă fusese proclamat rege de către un stareţ saxon, saxonii erau la fel de pregătiţi să-l sprijine. Astfel, cele mai mari neamuri războinice din Cumbraland, danezii şi saxonii, erau uniţi, în vreme ce britonii – iar în Cumbraland trăiau încă foarte mulţi – erau, de asemenea, creştini, iar preoţii lor le spuseră că trebuie să accepte alegerea lui Eadred; ei nu crâcniseră.

Una e să proclami un rege, şi cu totul altceva e ca acel rege să domnească, dar Eadred făcuse o alegere înţeleaptă. Guthred era un om bun, dar totodată şi fiul lui Hardicnut, care se autoproclamase rege al Northumbriei, aşa că Guthred avea dreptul să revendice coroana, şi nimeni dintre thegnii din Cumbraland nu era îndeajuns de puternic să i se împotrivească. Ei aveau nevoie de un rege, fiindcă de prea multă vreme sufereau de pe urma conflictelor intestine şi a cotropirilor norvegienilor veniţi din Irlanda, sau a incursiunilor sălbatice din Strath Clota. Unindu-i pe danezi cu saxonii, Guthred putea aduna forţe mai puternice pentru a-şi înfrunta duşmanii. Exista totuşi un potenţial rival, pe numele lui Ulf, un danez care stăpânea pământurile de la sud de Cair Ligalid. Era mai bogat decât toţi ceilalţi thegni din Cumbraland, dar era bătrân şi nevolnic, şi nu avea fii, aşa că el îi jură credinţă lui Guthred; gestul lui îi convinse şi pe alţi danezi să accepte alegerea lui Eadred. Ei îngenunchează în faţa lui, pe rând, iar el îi binecuvântă, spunându-le pe nume, îi ridică de jos şi îi îmbrăţişă.

– Chiar ar trebui să mă creştinez, îmi zise el a doua zi după sosire.

– De ce?

– O să-ţi zic de ce. Ca să-mi arăt recunoştinţa. N-ar trebui să mi te adresezi cu „stăpâne"?

– Ba da, stăpâne.

– Ei, suferi din cauza asta?

– Că te numesc stăpân, stăpâne?

– Nu! râse el. Că te-ai creştinat.

– De ce ar trebui să sufăr?

– Nu ştiu. Nu te răstignesc pe cruce?

– Fireşte că nu, i-am răspuns pe un ton dispreţuitor. Doar te spală.

– Eu oricum mă spăl şi singur, zise el, apoi se încruntă. De ce saxonii nu se spală? Nu tu, tu te speli, dar majoritatea saxonilor nu o fac. Adică nu la fel de mult ca danezii. Chiar le place să stea murdari?

– Ar putea să te prindă guturaiul dacă te speli.

– Pe mine, nu. Ce mare lucru? O baie?

– Ei îi zic botez.

– Şi trebuie să renunţi la ceilalţi zei?

– Aşa ar trebui.

– Şi să ai doar o singură nevastă?

– Una singură. În privinţa asta, nu-i tocmeală.

El rămase pe gânduri.

– Totuşi, cred că ar trebui să devin creştin, zise, într-un sfârşit, fiindcă zeul lui Eadred are putere. L-ai văzut pe mortul ăla? Nu-i un miracol că n-a putrezit?

Danezii erau fascinaţi de moaştele lui Eadred. Cei mai mulţi dintre ei nu înţelegeau de ce o suită de călugări ar putea să care prin toată Northumbria un cadavru, capul unui rege mort sau o carte bătută în nestemate, dar pricepeau totuşi că acele lucruri erau sacre şi se arătau impresionaţi de asta. Obiectele sacre au putere. Sunt o cale de a călători din lumea noastră către lumile mai întinse de dincolo; chiar înainte ca Guthred să sosească la Cair Ligualid, unii danezi acceptaseră botezul, crezând că astfel moaştele aveau să facă minuni şi pentru ei.

Eu nu sunt creştin. În zilele noastre, nu e deloc bine să mărturiseşti asta, căci episcopii şi starеţii au prea multă influenţă; e mai uşor să te prefaci că ai o credinţă decât să lupţi contra unor idei pătimaşe. Am fost crescut creştin, dar la zece ani, când Ragnar m-a luat în familia lui, am descoperit vechii zei ai saxonilor,

care erau şi zeii danezilor şi ai norvegienilor. Să mă închin lor mi s-a părut întotdeauna mult mai firesc decât să mă prosternez în faţa vreunui zeu venit dintr-o ţară atât de îndepărtată, încât nimeni dintre oamenii pe care-i cunoşteam nu fusese vreodată acolo. Thor şi Odin hălăduiseră pe dealurile noastre, dormiseră în văile noastre, iubiseră femeile noastre şi îşi ostoiseră setea cu apă din izvoarele noastre, iar asta ne făcea să-i simţim aproape ca pe nişte vecini. Un alt lucru care-mi plăcea la zeii noştri era că ei nu se arătau obsedaţi de noi. Se certau, se iubeau şi, cel mai adesea, păreau să ne ignore, în vreme ce zeul creştin nu avea nimic mai bun de făcut decât să facă legi pentru noi. El făcea legi, din ce în ce mai multe, ridica oprelişti şi dădea porunci, şi avea nevoie de sute de preoţi şi călugări în sutane negre pentru a fi sigur că ne supunem acelor legi. Dumnezeul creştinilor mi se părea mereu un zeu foarte ţâfnos, deşi preoţii săi pretindeau mereu că el ne iubeşte. Niciodată n-am fost atât de neghiob încât să cred că Thor sau Odin, ori Hoder mă iubeau, deşi uneori trăgeam nădejde să mă considere demn de ei.

Dar Guthred voia ca puterea moaştelor creştine să lucreze pentru el, de aceea, spre încântarea lui Eadred, ceru să fie botezat. Ceremonia se desfăşură sub cerul liber, lângă marea biserică, Guthred fiind scufundat într-un imens butoi cu apă din râu, în vreme ce toţi călugării îşi fluturau braţele spre cer şi lăudau lucrarea Domnului. Guthred fu apoi înveşmântat în straie alese, iar Eadred îl unse a doua oară rege, punând coroana poleită din bronz a regelui Oswald peste pletele lui ude. Apoi, unse fruntea lui Guthred cu ulei de cod, şi regele primi o sabie şi un scut; i se ceru apoi să sărute evanghelia din Lindisfarena şi buzele sfântului Cuthbert, ale cărui moaşte fură scoase în lumina soarelui, pentru ca toată lumea să le poată vedea. Guthred părea să se bucure de întreaga ceremonie, iar stareţul Eadred se arătă atât de mişcat, încât luă crucea bătută cu granate a sfântului Cuthbert din mâinile acestuia şi o agăţă la gâtul noului rege. Dar nu o lăsă prea multă vreme acolo, ci o redădu

trupului mumificat, după ce Guthred fu înfățișat zdrențăroșilor lui supuși, în ruinele de la Cair Ligualid.

În noaptea aceea, se dădu un ospăț. Mâncarea fu pe sponci – doar niște pește afumat, carne fiartă de batal și pâine tare –, dar berea curse din belșug, iar a doua zi dimineață, cu capul cât o baniță, am mers la primul witanegemot al lui Guthred. Fiind danez, desigur, el nu era obișnuit cu asemenea întâlniri, unde fiecare thegn și cleric superior era invitat să vină cu sfaturi, dar Eadred insistă ca Witanul să se întrunească, iar Guthred conduse tratativele.

Adunarea se ținu în biserica cea mare. Peste noapte, se pornise ploaia, și apa se scurgea prin acoperișul de stuf, așa încât oamenii din biserică erau mereu nevoiți să se foiască de colo colo, spre a se feri de picături. Nu erau suficiente scaune sau jilțuri, așa că ne-am așezat pe podea într-un cerc mare, în jurul lui Eadred și Guthred, care ședeau pe două tronuri, lângă sicriul deschis al sfântului Cuthbert. Eram patruzeci și șase de bărbați acolo, jumătate dintre ei, clerici, cealaltă jumătate, cei mai mari latifundiari din Cumbraland, atât danezi, cât și saxoni, dar, în comparație cu witanegemotul din Wessex, acesta părea meschin. Nimeni nu-și afișa bogăția. Unii danezi purtau brățări pe mâini, și câțiva saxoni aveau broșe meșteșugite, dar adevărul era că aceasta aducea mai curând cu o șezătoare de plugari decât cu un consiliu de stat.

Eadred însă avea viziuni mărețe. El începu prin a ne aduce vești din restul Northumbriei. Știa ce se întâmpla, fiindcă primea soli din partea tuturor clericilor din ținut, care vesteau că Ivarr era încă în valea râului Tuede, unde ducea un război sângeros cu regele Aed al Scoției.

– Kjartan cel Crud pândește în fortăreața lui, zise Eadred, și nu va ieși la luptă. Mai rămâne doar Egbert din Eoferwic, iar el e slab.

– Ce-i cu Ælfric? am intervenit eu.

– Ælfric de Bebbanburg a jurat să-l apere pe sfântul Cuthbert și nu va face nimic să-l supere pe sfânt, mă lămuri Eadred.

Poate că era adevărat, dar fără îndoială că unchiul meu avea să ceară capul meu drept recompensă pentru a ține trupul sfântului nepângărit. N-am mai zis nimic, ci doar l-am ascultat pe Eadred care propunea să formăm o oaste care să străbată dealurile și să cucerească Eoferwicul. Vorbele lui stârniră rumoare. Oamenii se uitau unii la alții, dar încrederea neștirbită a lui Eadred era atât de mare, că nimeni nu îndrăzni să-i pună întrebări. Se așteptaseră să li se ceară să-și pregătească oamenii pentru a lupta contra vikingilor norvegieni din Irlanda sau să respingă un alt asalt din partea lui Eochaid din Strath Clota, în schimb, li se propunea să meargă la mare depărtare de casă, pentru a-l răsturna pe regele Egbert.

În cele din urmă, Ulf, cel mai bogat din Cumbraland, ridică glasul. Era trecut prin viață, avea poate peste patruzeci de ani, și chipul îi era brăzdat de cicatrice, mărturie a numeroaselor lupte la care participase în Cumbraland; dar el îi putea aduce totuși lui Guthred patruzeci sau cincizeci de războinici destoinici. Nu erau mulți, după standardele majorității regiunilor din Britania, dar în Cumbraland o asemenea oaste reprezenta o forță de temut. El vru să știe de ce trebuia să-și ducă oamenii dincolo de dealuri.

– N-avem dușmani la Eoferwic, zise el, în schimb sunt mulți dușmani care o să ne atace pământurile când o să fim plecați.

Cei mai mulți dintre danezi murmurară la auzul acestor vorbe, în semn de aprobare. Dar Eadred își știa auditoriul.

– La Eoferwic există bogății mari, zise el.

Lui Ulf îi plăcură aceste vorbe, dar tot bănuitor era.

– Bogății? întrebă el.

– Argint, aur și pietre prețioase, îl lămuri Eadred.

– Femei? se interesă un alt danez.

– Eoferwic e o cloacă a depravării, anunță Eadred. E un cuib de diavoli și al femeilor desfrânate. E un oraș al răului, care trebuie curățat de o oaste sfântă.

Majoritatea danezilor se bucurară zgomotos când auziră de femei desfrânate, și nimeni nu mai protestă la ideea atacării cetății Eoferwic.

Odată cucerit oraşul – izbânda era ca şi înfăptuită, după judecata lui Eadred –, urma să mărşăluim spre nord, iar oamenii din ţinutul Eoferwic, pretindea el, aveau să îngroaşe rândurile oştii noastre.

– Kjartan cel Crud nu ne va înfrunta, proclamă Eadred, căci e un laş. Se va retrage în vizuina lui ca un şoarece şi va rămâne pitit acolo; şi-o să-l lăsăm să lâncezească până va veni vremea să-l doborâm. Ælfric de Bebbanburg nu va lupta împotriva noastră, căci e creştin.

– E un ticălos fără cuvânt, am mârâit eu, dar nimeni nu mă luă în seamă.

– Şi-l vom învinge pe Ivarr, zise Eadred.

M-am întrebat cum de o adunătură ca a noastră ar fi putut înfrânge zidul de scuturi al lui Ivarr, dar Eadred nu avea nici o îndoială în această privinţă.

– Dumnezeu şi sfântul Cuthbert vor lupta pentru noi, zise el, şi vom fi stăpâni peste Northumbria, iar Dumnezeu Atotputernicul ne va dărui Haliwerfolkland, şi-i vom zidi sfântului Cuthbert o biserică măreaţă, ce va uimi întreaga lume.

De fapt, asta îşi dorea cu adevărat Eadred – o biserică. Asta era toată nebunia, un altar pentru un sfânt mort. De aceea îl unsese Eadred pe Guthred rege, şi acum ne arunca în război cu toată Northumbria. A doua zi, sosiră cei opt călăreţi în veşminte negre.

Aveam trei sute cincizeci şi patru de oameni buni de luptă, dar, dintre ei, mai puţin de douăzeci aveau cămăşi de zale şi doar vreo sută, pieptare din piele mai acătării. Cei mai mulţi dintre luptătorii cu pieptare sau zale purtau şi coifuri şi aveau arme adevărate, săbii sau sulițe, în vreme ce toţi ceilalţi erau înarmaţi cu topoare, tesle, seceri sau chiar săpăligi ascuţite. Eadred o numi cu mândrie Oastea Sfântului, dar, dacă eu aş fi fost sfântul cu pricina, mai curând aş fi făcut cale-ntoarsă spre rai şi aş fi aşteptat ceva mai bun.

Cam o treime din oamenii noştri erau danezi, restul, în mare parte, saxoni, deşi aveam şi câţiva britoni înarmaţi cu arcuri

lungi de vânătoare; şi aceste arcuri puteau fi arme de temut, aşa că eu i-am numit pe britoni Garda Sfântului şi am propus ca ei să străjuiască trupul neputrezit al sfântului Cuthbert, care avea să ne însoţească în marşul nostru de cucerire. Asta nu însemna că urma să pornim de îndată la luptă, fiindcă mai întâi trebuia să strângem merinde pentru oameni şi fân pentru cai, deşi aveam doar optzeci şi şapte de cai.

De aceea, sosirea călăreţilor cerniţi ne bucură. Erau opt, toţi pe cai negri sau cafenii, şi aveau încă patru cai de rezervă. Patru dintre călăreţi aveau zale, ceilalţi, pieptare bune din piele; cu toţii purtau pelerine negre şi scuturi vopsite tot în negru. Veniseră călări la Cair Ligualid dinspre est, urmând zidul roman ce ducea spre malul îndepărtat al râului, şi acolo traversară prin vad, fiindcă vechiul pod fusese distrus de norvegieni.

Cei opt cavaleri nu erau singurii nou-veniţi. Oameni soseau în fiecare ceas. Mulţi dintre ei erau călugări, dar unii luptători veneau de pe dealuri, înarmaţi de obicei cu topoare sau bâte. Puţini aveau armuri sau cai, dar cei opt călăreţi în negru sosiră înarmaţi până-n dinţi.

Erau danezi şi îi spuseră lui Guthred că veneau de la moşia lui Hergist, care avea pământuri într-un loc numit Heagostealdes. Hergist era bătrân, îi ziseră lui Guthred, şi nu putuse veni el însuşi, dar îi trimisese pe cei mai buni oameni pe care îi avea. Căpetenia lor se numea Tekil; părea un războinic de nădejde, căci avea patru brăţări pe mâini, o sabie lungă şi un chip aspru, plin de încredere în sine. Bărbatul era trecut de treizeci de ani, ca majoritatea oamenilor săi, unul singur părea mult mai tânăr, aproape un băieţandru, de altfel singurul care nu purta brăţări.

– De ce-a trimis Hergist oameni din Heagostealdes? îl întrebă Guthred pe Tekil.

– Suntem prea aproape de Dunholm, stăpâne, iar Hergist doreşte să distrugi acel cuib de viespi, răspunse Tekil.

– Atunci, fiţi bineveniţi! îi zâmbi regele şi le permise, lui şi celorlalţi şapte războinici, să îngenuncheze şi să-i jure credinţă. Ar trebui să-i treci pe oamenii lui Tekil în garda mea, îmi zise

Guthred mai târziu. Eram pe un câmp, la sud de Cair Ligualid, unde instruiam aceste trupe de gardă pentru luptă. Alesesem treizeci de tineri voinici, având însă grijă ca jumătate din ei să fie saxoni, iar cealaltă jumătate, danezi; am făcut un zid de scuturi în care fiecare danez avea un vecin saxon, iar acum îi priveam cum se luptă și mă rugam zeilor mei să nu aibă vreodată prilejul să lupte în zidul de scuturi și de-adevăratelea, căci nu erau prea grozavi. Danezii luptau mai bine, fiindcă ei sunt învățați de mici cu sabia și scutul, dar nimeni nu deprinsese încă disciplina zidului de scuturi.

– Scuturile voastre trebuie să se atingă, le-am strigat, altfel, sunteți morți. Vreți să muriți? Vreți ca dușmanul să vă împrăștie mațele pe jos și să vă împiedicați în ele? Atingeți-vă scuturile unele de altele. Nu așa, căcărează! Latura dreaptă a scutului tău vine în fața laturii stângi a scutului lui. Ai priceput? Am repetat cuvintele în daneză, apoi i-am aruncat o privire lui Guthred. Nu vreau ca oamenii lui Tekil să facă parte din gardă.

– De ce?

– Fiindcă nu-i cunosc.

– Nici pe ei nu-i cunoști, zise Guthred, arătând spre tinerii din gardă.

– Pe idioții ăștia îi știu, i-am zis; mai știu că mamele lor ar fi trebuit să-și țină genunchii împreunați. Ce faci, Clapa? i-am strigat unui tânăr danez zdravăn. Îi uitasem numele adevărat, dar toți îl porecleau Clapa, carevasăzică Matahală. Era un țărănoi bărdăhănos, puternic cât doi bărbați, dar nu foarte isteț. Îmi aruncă o privire tâmpă, în timp ce mă îndreptam spre el. Ce-ar trebui să faci, Clapa?

– Să stau aproape de rege, stăpâne, zise el, privindu-mă nedumerit.

– Bun! i-am zis, fiindcă asta era prima și cea mai importantă lecție pe care trebuiau să o învețe cei treizeci de tineri. Ei alcătuiau garda regelui, așa încât trebuiau să stea mereu alături de el, dar nu acesta era răspunsul dorit de mine. Ce-ar trebui să faci când ești în zidul de scuturi, idiotule? l-am dojenit, împingându-i pieptul musculos.

Tânărul rămase puţin pe gânduri, apoi ochii îi sclipiră.

– Să ţin scutul sus, stăpâne.

– Corect, i-am zis, ridicându-i scutul din dreptul genunchilor. Nu trebuie să-l ţii sprijinit pe picioare. De ce rânjeşti, Rypere?

Rypere era saxon şi, spre deosebire de mătăhălosul Clapa, era sfrijit, dar şi isteţ ca o nevăstuică. Porecla lui, Rypere, însemna hoţ, căci cu furtişagurile se îndeletnicea bărbatul şi, dacă ar fi fost să se aplice dreptatea, ar fi trebuit să pun să fie biciuit. Dar îmi plăcea îndrăzneala din ochii lui tineri şi-mi dădeam seama că ar fi putut fi un luptător vrednic.

– Ştii ce eşti, Rypere? l-am întrebat, împingându-i scutul înapoi, la piept. Eşti o căcărează. Ce-i aia căcărează, Clapa?

– O balegă, stăpâne.

– Aşa e, balegilor! Hai, scuturile sus! Sus! am rostit cu un ţipăt ultimul cuvânt. Vreţi să râdă ceilalţi de voi? i-am întrebat, arătându-le gloatele de luptători care se prefăceau că se duelează pe pajiştea întinsă. Şi războinicii lui Tekil erau acolo, dar preferau să stea la umbra copacilor şi doar să se uite, ceea ce însemna că ei nu mai aveau nevoie de instrucţie. M-am întors la Guthred. Nu poţi avea toţi războinicii cei mai buni în garda ta, i-am atras atenţia.

– De ce?

– Fiindcă vei sfârşi înconjurat de duşmani, în vreme ce toţi ceilalţi oameni ai tăi îşi vor fi luat deja picioarele la spinare. Şi apoi vei fi ucis. Asta nu e bine.

– Aşa i s-a întâmplat tatei când a luptat contra lui Eochaid, recunoscu el.

– Vezi? De-aia nu trebuie să aduni toţi războinicii tăi cei mai buni doar în garda regală. O să-l aşezăm pe Tekil pe un flanc, iar pe Ulf şi pe oamenii lui îi punem pe celălalt flanc.

Ulf, ispitit de gândul baniţelor de argint şi al femeilor lascive care-l aşteptau, era acum nerăbdător să mărşăluim spre Eoferwic. El nu se afla la Cair Ligualid atunci când sosiră călăreţii în negru, căci plecase cu oamenii lui să strângă merinde şi fân.

I-am împărțit pe războinicii din garda regelui în două tabere și i-am pus să se bată între ei, nu fără a le cere ca înainte să-și înfășoare lamele săbiilor în pânză, ca nu cumva să se rănească unii pe alții. Erau însetați de luptă, dar nici habar nu aveau de meșteșugul războiului. Am trecut ca prin brânză prin zidurile lor de scuturi, dar nădăjduiam totuși că aveau să învețe să se bată cum se cuvine înainte de a da piept cu oastea lui Ivarr, altminteri, n-ar fi avut nici o șansă în fața acesteia. După o vreme, când osteniră, iar sudoarea începu să li se prelingă șiroaie pe fețe, le-am dat voie să se odihnească. Am observat că danezii stăteau cu danezii, în vreme ce saxonii preferau tovărășia saxonilor; dar asta era de așteptat, și, cu timpul, gândeam eu, aveau să capete încredere unii în alții. Ajunseseră să se înțeleagă între ei, căci observasem că, în Northumbria, graiul danezilor și cel al saxonilor începuseră să se amestece. Oricum, cele două graiuri semănau, și majoritatea danezilor puteau să se facă înțeleși de saxoni dacă vorbeau suficient de tare și de rar, dar acum graiurile se apropiaseră și mai mult. În loc să vorbească despre dibăcia într-ale mânuitului sabiei, căcărezele saxone din garda lui Guthred se făleau cu „istețimea" lor, deși nici pomeneală de o asemenea înzestrare. Pe de altă parte, uneori era greu să-i deosebești pe danezi de saxoni. Adesea, erau și una, și alta, căci aveau tată danez și mamă saxonă, niciodată invers.

– O să mă însor cu o femeie saxonă, îmi zise Guthred.

Merseserăm împreună până la marginea pajiștii, unde un grup de femei tăiau spicele și amestecau paiele cu ovăz, ca să avem cu ce ne hrăni caii după ce treceam peste dealuri.

– De ce să te însori cu o saxonă? l-am întrebat.

– Ca să arăt că Haliwerfolkland e pentru amândouă neamurile.

– Northumbria, l-am corectat eu.

– Northumbria?

– Da, țara asta se cheamă Northumbria, nu Haliwerfolkland.

El ridică din umeri, ca și cum nu i-ar fi păsat care era denumirea corectă.

– Nu contează, tot trebuie să mă însor cu o saxonă. Şi mi-ar plăcea să fie frumoasă. Drăguţă ca Hild, nu zici? Doar că Hild e prea bătrână.

– Prea bătrână?

– Mi-ar trebui o fată de vreo treisprezece sau paisprezece ani, poate? Gata să-mi dăruiască nişte prunci. Se cățără pe un gard scund, apoi coborî un mal abrupt, către un pârâu ce curgea spre nord, către Hedene. Pesemne că prin Eoferwic sunt nişte saxone drăguţe?

– Dar tu vrei o fecioară, nu-i aşa?

– Probabil, bâigui el, apoi spuse cu hotărâre: De fapt, da, o fecioară!

– Ei, or fi rămas una sau două prin tot oraşul, am râs eu.

– Îmi pare rău de Hild, zise el, gânditor.

– Ce vrei să spui?

– Dacă n-ai fi fost cu ea, zise el, cu glas tăios, ai fi putut fi un soţ bun pentru Gisela.

– Eu şi Hild suntem doar prieteni, i-am spus, ceea ce era adevărat.

Fuseserăm iubiţi, dar, după ce Hild văzuse trupul neputrezit al sfântului Cuthbert, se retrăsese complet în rugăciune. Simţea chemarea zeului ei, ştiam asta, şi o întrebasem dacă nu vrea să îmbrace iar straiele de călugăriţă, dar ea scuturase din cap, spunându-mi că nu era pregătită.

– Probabil că o s-o mărit pe Gisela cu vreun rege, zise Guthred, ignorându-mi vorbele. Poate cu Aed al Scoţiei? Să-l potolim cu o mireasă? Sau poate ar fi mai bine să o mărit cu fiul lui Ivarr? Crezi că e destul de drăguţă?

– Sigur că e!

– Faţă de cal! râse el, amintindu-şi vechea poreclă. Când eram mici, amândoi obişnuiam să pescuim ghidrini, îşi aminti el, apoi îşi scoase cizmele, le lăsă pe mal şi începu să-şi croiască drum prin apa pârâului.

L-am urmat, de pe mal, păşind prin iarba înaltă, pe sub arini. Gâzele zumzăiau în jurul meu, în aerul cald al zilei.

– Vrei să prinzi ghidrini? l-am întrebat, gândindu-mă tot la Gisela.

– Caut o insulă, zise el.

– Nu poate fi o insulă foarte mare.

Pârâul putea fi traversat din doi paşi, şi apa nu-i venea lui Guthred decât până la genunchi.

– Când aveam treisprezece ani, mi se părea destul de mare, făcu Guthred.

– Destul de mare pentru ce? am întrebat, apoi am plesnit o libelulă care se izbise de cămaşa mea de zale.

Nu era îndeajuns pentru a mă face să-mi doresc să nu fi purtat zalele, dar învăţasem de multă vreme că un bărbat trebuie să fie deprins cu armura grea, căci altfel, în luptă, armura devine stânjenitoare; de aceea o purtam mai mereu, încât aproape că făcea parte din mine. Când mi-o dădeam jos, mă simţeam atât de uşor, de parcă zeii mi-ar fi dat picioare înaripate.

– Pentru mine, era destul de mare şi o fetişcană saxonă pe nume Edith, zise el, cu un rânjet. A fost prima mea dragoste. O fată tare dulce.

– Probabil că e şi acum o fată dulce.

El scutură din cap, dintr-odată întristat.

– A fost sfâşiată de un taur şi a murit.

Îşi continuă deplasarea prin apă, trecând peste nişte pietre pe care creşteau ferigi şi, după vreo cincizeci de paşi, chiui, vesel, căci găsise insula. Am compătimit-o pe Edith, căci acolo nu era decât un banc plin cu pietriş, care trebuie să-i fi zgâriat amarnic spinarea ei costelivă.

Guthred se aşeză pe jos şi începu să arunce cu pietre în apă.

– Oare putem învinge? mă întrebă el.

– Probabil vom putea cuceri Eoferwicul, am spus, câtă vreme nu se întoarce Ivarr.

– Şi dacă se întoarce până atunci?

– Atunci, eşti un om mort, stăpâne.

Tânărul se încruntă.

– Dar putem negocia cu Ivarr, sugeră el.

– Asta ar face unul ca Alfred, i-am zis.

– Bun! se înveseli Guthred. Şi-o să-i propun ca fiul lui s-o ia de nevastă pe soră-mea.

Nu l-am luat în seamă, în schimb, am spus:

– Dar Ivarr n-o să vrea să se tocmească cu tine. O să lupte. E din stirpea lui Lothbrok. Nu se tocmeşte decât atunci când vrea să câştige timp. Nu crede în cuvinte, ci doar în sabia, suliţa, scutul, ciocanul de război şi în moartea duşmanilor săi. N-o să poţi negocia cu Ivarr, va trebui să te lupţi cu el, şi oastea ta nu e în stare să facă asta.

– Dar, dacă vom cuceri Eoferwic, zise el însufleţit, oamenii de-acolo ni se vor alătura. Oastea mea va fi mai numeroasă.

– Numeşti asta o oaste? l-am întrebat, apoi am scuturat din cap. Ivarr conduce nişte danezi călîţi în lupte. Când îi vom înfrunta, cei mai mulţi dintre danezii din oastea ta vor da bir cu fugiţii la el, stăpâne.

Mă privy, şi pe chipul lui sincer se citea nedumerire.

– Dar mi-au jurat credinţă!

– La ce bun? Tot o să dezerteze la el, i-am spus pe un ton sec.

– Şi ce e de făcut?

– Cucerim Eoferwicul, îl prădăm şi ne întoarcem aici. Ivarr n-o să se ţină pe urmele tale. Puţin îi pasă lui de Cumbraland. Aşa că mulţumeşte-te să domneşti aici, şi, până la urmă, Ivarr o să uite de tine.

– Eadred n-o să fie de acord cu asta.

– Dar el ce vrea?

– Biserica lui.

– O poate zidi şi aici.

Guthrun scutură din cap.

– Dar el vrea s-o înalţe pe coasta de est, fiindcă acolo trăiesc cei mai mulţi oameni din Northumbria.

Presupuneam că stareţul dorea o biserică măreaţă, care să atragă mii de pelerini dispuşi să-i umple lui cuferele cu bani. Şi-ar fi putut construi biserica acolo, în Cair Ligualid, dar era un loc izolat, iar pelerinii n-ar fi venit în număr mare.

– Tu eşti regele, tu poruncşti. Nu Eadred.

– E-adevărat, spuse el cu jumătate de gură şi mai aruncă o piatră, apoi se încruntă spre mine. Ce-l face pe Alfred un rege bun?

– Cine zice că-i bun?

– Toţi. Părintele Willibald, de pildă, susţine că e cel mai măreţ rege de la Carol cel Mare încoace.

– Asta, fiindcă Willibald e un lingău şi o căcărează.

– Nu-ţi place de Alfred?

– Îl urăsc pe ticălosul ăsta...

– Dar e războinic, împarte dreptatea, dă legi...

– De unde şi până unde războinic? l-am întrerupt, dispreţuitor. Urăşte să se bată! E nevoit să o facă, dar nu-i place războiul şi e prea şubred şi bolnăvicios ca să reziste într-un zid de scuturi. E-adevărat, legiuieşte. Iubeşte legile. Cred că dacă născoceşte destule legi o să zidească raiul pe pământ.

– Dar de ce zic oamenii că-i bun? mă întrebă Guthred, nedumerit.

Am ridicat privirea, urmărind un vultur care despica bolta albastră de deasupra.

– Ce pot spune într-adevăr despre Alfred, am răspuns, încercând o judecată dreaptă, e că e un om sincer. Ştie cum să le vorbească oamenilor, sau, cel puţin, celor mai mulţi. Te poţi încrede în cuvântul lui.

– Asta-i bine, încuviinţă Guthred.

– Dar e-un ticălos mocăit, bisericos şi se teme şi de umbra lui, asta este!

– Să-ţi spun drept, mi-aş dori să am oameni ca mine, zise Guthred.

– Sunt ca tine. Dar trebuie să se şi teamă de tine.

– Să se teamă? se încruntă el, respingând în mod vădit ideea.

– Da, pentru că eşti rege.

– O să fiu un rege bun, zise el pe un ton ferm, iar în clipa aceea, Tekil şi oamenii lui ne atacară.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Opt bărbaţi înarmaţi până-n dinţi nu străbat sălbăticia-ntreagă ca să se alăture unei oşti de adunături. Fuseseră trimişi la noi, dar nu de către vreun danez

bătrân pe nume Hergild din Heagostealdes, ci de către Kjartan cel Crud, care, înfuriat din cauză că fiul lui fusese umilit, îşi trimisese oamenii să dea de urma solului morţii. Nu le luase prea mult timp să afle că ţinusem drumul de-a lungul zidului roman, iar acum, pe când mă îndepărtasem de tabără împreună cu Guthred, în vipia acelei zile, ajungând până în fundul vâlcelei, cei opt năvăliseră pe malul pârâului cu săbiile scoase.

Am reuşit să trag din teacă Răsuflarea-Şarpelui, dar Tekil mi-o spulberă din mână cu sabia lui şi, până să mă dezmeticesc, doi războinici mă păliră, împingându-mă spre pârâu. M-am luptat cu ei, dar până la urmă am căzut, iar unul din ei îmi pironi la pământ mâna în care ţineam sabia şi îmi înfipse un genunchi în piept, în vreme ce celălalt îmi trase capul pe spate, în pârâu, şi am simţit, îngrozit, cum mă înec. În jurul meu se întinse o pânză neagră, şi toată lumea se întunecă. Am încercat să strig, dar n-am putut scoate nici un sunet, apoi cineva îmi smulse Răsuflarea-Şarpelui din mână şi mi-am pierdut cunoştinţa.

Mi-am venit în simţiri pe insula cu pietriş, unde cei opt luptători stăteau în jurul lui Guthred şi al meu, cu vârfurile săbiilor la grumazurile şi piepturile noastre. Rânjind, Tekil izbi cu piciorul lama care îmi înţepa beregata şi îngenunche lângă mine.

– Uhtred Ragnarson, zise el, cred că te-ai întâlnit cu Sven cel Chior de curând. Îţi trimite salutări.

N-am zis nimic, iar Tekil zâmbi.

– Poate că ai corabia *Skidbladnir* în pungă, nu? O să pleci departe de noi? Te întorci în Niflheim?

Tot mut eram. Simţeam cum inima îmi năvăleşte în gâtlej şi tuşeam întruna de la apa care-mi intrase în plămâni. Voiam să mă lupt, dar vârful unei săbii îmi împungea pieptul. Tekil trimise doi oameni să aducă la râu caii, dar ceilalţi războinici nu-şi dezlipiră ochii de la noi.

– Păcat că nu ţi-am prins şi târfa, zise Tekil. Kjartan ar fi vrut-o.

Am încercat să-mi adun toate puterile ca să mă ridic, dar cel care îşi ţinea sabia în pieptul meu îmi împinse lama în carne; Tekil râse, apoi îmi smulse cingătoarea şi o azvârli cât colo,

în spate. Simți punga de la brâu și rânji auzind clinchetul banilor din ea.

– Avem de făcut o călătorie lungă, Uhtred Ragnarson, și nu vrem să te scăpăm. Sihtric!

Băiatul, singurul care nu avea brățări, se apropie. Părea speriat.

– Stăpâne, i se adresă el lui Tekil.

– Pune-l în lanțuri, mârâi celălalt, și băiețandrul aduse un săculeț de piele din care scoase o pereche de cătușe pentru sclavi.

– Pe el poți să-l lași aici, i-am zis căpeteniei, arătând cu capul spre Guthred.

– Kjartan vrea să dea ochii și cu el, zise Tekil. Drept e, nu așa de mult pe cât vrea să te revadă pe tine. Râse ca de-o glumă numai de el înțeleasă și-și scoase un pumnal de la cingătoare. Era un cuțit cu lama subțire și atât de ascuțit, încât marginile lamei păreau ca niște dinți de ferăstrău. Mi-a poruncit să-ți retez tendoanele, Uhtred Ragnarson, fiindcă un om fără picioare nu poate fugi, nu? Așa că o să-ți tăiem tendoanele, apoi o să-ți scoatem un ochi. Sven mi-a spus să-ți las un ochi, ca să se joace cu el, dar, dacă vreau, îl pot lua pe celălalt, dacă în felul ăsta aș putea scoate pe tine un preț mai bun. Și vreau să iau pe tine un preț bun. Ei, ce ochi vrei să-ți scot, Uhtred Ragnarson? Stângul sau dreptul?

Am rămas tăcut și nu mi-e rușine să recunosc că atunci m-am temut. Am încercat încă o dată să mă ridic, dar el își ținea talpa cizmei pe brațul meu drept, în vreme ce un alt războnic îmi țintuia mâna stângă. Apoi, lama pumnalului îmi atinse pielea, chiar sub ochiul stâng, iar Tekil rânji:

– Ia-ți adio de la ochiul tău, Uhtred Ragnarson.

Soarele strălucea, reflectând luciul lamei, în așa fel încât ochiul meu aproape fu orbit de strălucirea ei. După atâția ani, încă mai văd sclipirea aceea orbitoare.

Și încă mai pot auzi țipătul.

Trei

Clapa era cel care țipase. Un țipăt ascuțit, ca de porc tânăr jugănit. Păruse mai degrabă un țipăt de spaimă decât unul de provocare, ceea ce nu era surprinzător, căci Clapa nu mai luptase nicicând până atunci. Nici nu avea habar de ce țipase când coborâse povârnișul, spre pârâu. Restul gărzii lui Guthred venea în urma lui, dar Clapa se afla în fruntea lor, năvalnic și mătăhălos. Uitase să dezlege pânza sfâșiată în care-și înfășurase lama sabiei, dar era atât de mare și de puternic, încât putea folosi sabia învelită în cârpe ca pe o măciucă. Tekil avea alături doar cinci oameni, în vreme ce vreo treizeci de tineri coborau în goană panta spre pârâu. Am simțit cum lama pumnalului lui Tekil îmi alunecă pe obraz când danezul se răsuci spre atacatori. Am încercat să-i înșfac pumnalul, dar el îl trase rapid. Nu mai apucă însă să se ferească de lovitura lui Clapa, care-l izbi direct în moalele capului, amețindu-l. L-am văzut apoi pe Rypere gata să-și implânte sabia în beregata lui Tekil, dar am urlat la el:

– Nu-l ucide! Îi vreau vii!

În ciuda strigătelor mele, doi dintre oamenii lui Tekil fură uciși. Unul sfârși înjunghiat și sfârtecat de cel puțin douăsprezece săbii și se chirci de durere, prăvălindu-se în pârâul ce se făcu roșu de sângele lui. Clapa își abandonase sabia și tăbărâse asupra lui Tekil, pe malul cu pietriș, țintuindu-l cu forța sa uriașă.

– Strașnic lucrat, Clapa, l-am felicitat, bătându-l pe umăr.

El zâmbi, în timp ce-i luam lui Tekil cuțitul și sabia. Rypere îl ucise pe omul prăbușit în apă. Unul dintre oamenii mei fusese

rănit la coapsă, dar ceilalţi erau teferi şi stăteau, rânjind, în apa pârâului, dornici de laude ca nişte pui de copoi care doborâseră prima lor vulpe.

– V-aţi descurcat bine, le-am zis.

Chiar se descurcaseră, căci Tekil şi trei dintre oamenii lui erau acum în mâinile noastre. Sihtric, cel mai tânăr, se număra printre cei prinşi şi ţinea încă în mâini cătuşele. Furios, i le-am smuls, izbindu-l cu ele peste ţeastă.

– Vreau să-i prindeţi şi pe ceilalţi doi, i-am zis lui Rypere.

– Care ceilalţi, stăpâne?

– A trimis doi oameni după cai. Găsiţi-i! I-am lămurit eu şi l-am mai lovit încă o dată pe Sihtric cu lanţurile în cap, dornic să-l aud văicărindu-se, dar tânărul tăcu mâlc, deşi sângele îi şiroia pe tâmplă.

Guthred şedea încă întins pe pietriş, iar pe chipul lui frumos se citea uluirea.

– Mi-am pierdut cizmele, zise el.

Asta părea să-l îngrijoreze mai mult decât soarta ce-i fusese hărăzită.

– Le-ai lăsat mai sus, pe mal, i-am zis.

– Cizmele mele?

– Da, sunt pe mal, am repetat şi l-am izbit cu putere pe Tekil în coaste, lovindu-mă mai mult eu la picior, căci el era apărat de cămaşa de zale, dar eram furios.

Fusesem un neghiob şi mă simţeam umilit. Mi-am luat săbiile, apoi m-am lăsat în genunchi şi i-am smuls lui Tekil brăţările de pe mâini. El mă privea şi părea să ştie ce soartă îl aşteaptă, dar pe chipul lui nu se putea desluşi nici o expresie.

Prizonierii fură duşi în oraş, şi, între timp, am descoperit că războinicii trimişi după cai auziseră zarva şi o luaseră la sănătoasa spre est. Ne-a luat ceva timp să încălecăm şi să pornim pe urmele lor; blestemam de mama focului, căci n-aş fi vrut ca aceştia să apuce să-i ducă veşti lui Kjartan despre mine. Dacă fugarii ar fi fost isteţi, ar fi traversat râul şi ar fi apucat-o călări pe drumul de lângă zid, dar probabil se gândiseră că e prea primejdios să meargă prin Cair Ligualid, şi mai sigur era să se îndrepte spre sud sau spre est. Cei doi ar fi trebuit să

renunțe la caii fără călăreți, dar erau lacomi, așa că-i luaseră cu ei, ceea ce făcea ca urmele lor să fie mai ușor de dibuit, chiar dacă pământul era uscat. Se aflau într-o țară străină și merseră prea departe spre sud, așa că am fi putut pune mâna pe ei când coteau spre est. Eram deja peste șaizeci de oameni porniți în căutarea lor, și, la asfințit, i-am găsit, pregătiți să înnopteze într-un crâng de carpeni.

Cel mai vârstnic din ei cuteză să se lupte. Știa că nu mai are mult de trăit și era hotărât să meargă în sala de ospețe a lui Odin, mai degrabă decât în infernul din Niflheim, așa că își încălecă armăsarul ostenit și se repezi spre noi, răcnind. L-am lovit ușurel cu călcâiele peste coaste pe Witnere, dar Guthred mi-o luă înainte.

– Ăsta-i al meu!

Își trase sabia, și calul său făcu un salt înainte, în parte și fiindcă Witnere, văzându-se împiedicat în avântul lui, îl mușcase de crupă.

Guthred se purta ca un rege. Niciodată nu-i plăcuse să lupte și avea mult mai puțină experiență în bătălii decât mine, dar știa că trebuie să le dea celorlalți pilda personală, altfel oamenii ar fi zis că se pitește după sabia mea. Dar atunci se descurcă bine. Calul lui se poticni chiar înainte ca regele să-l înfrunte pe omul lui Kjartan, dar asta fu un avantaj, căci sabia cu care dușmanul se pregătise să-l lovească trecu doar pe lângă șoldul lui, în vreme ce lovitura disperată a lui Guthred îl nimeri pe oponent direct în încheietura mâinii, retezându-i-o. Apoi fu floare la ureche să-l doboare pe adversar de pe cal și să-l hăcuiască de moarte. Lui Guthred nu-i plăcea asta, dar știa că trebuia să o facă, iar, cu timpul, această încleștare deveni legendară. Aveau să se intoneze ode despre felul în care Guthred de Northumbria ucisese șase tâlhari în luptă dreaptă, când, de fapt, omorâse doar unul, și asta grație opintelii calului. Dar asta e bine la un rege: regii trebuie să aibă norocul de partea lor. Mai târziu, când ne-am întors la Cair Ligualid, i-am oferit vechiul coif al tatălui meu drept răsplată pentru vitejia lui, și el a fost mulțumit.

I-am poruncit lui Rypere să-l ucidă pe cel de-al doilea danez; el împlini ordinul, chiar cu satisfacție. Nu-i fu greu să-l omoare, fiindcă omul era un laș și nu voia decât să se predea. Își aruncă sabia și îngenunche, tremurând și urlând că nu vrea să ne facă rău și să-l lăsăm în viață, dar eu aveam alte planuri cu el.

– Ucide-l! i-am poruncit lui Rypere, care rânji ca un lup și-i dădu lovitura de grație.

Am luat cei doisprezece cai, i-am dezbrăcat pe danezi de armuri, le-am luat armele, iar leșurile le-am lăsat pradă fiarelor sălbatice, nu înainte de a-i cere lui Clapa să le taie capetele. Băiatul mă privi cu ochii lui bovini.

– Capetele, stăpâne?

– Da, Clapa, decapitează-i pe amândoi. Iar astea sunt pentru tine, i-am zis, întinzându-i două dintre brățările lui Tekil.

El se holbă la cercurile de argint ca și cum n-ar mai fi văzut asemenea minunății.

– Pentru mine, stăpâne?

– Ne-ai salvat viețile, Clapa.

– Dar Rypere ne-a adus, recunoscu el. Ne-a spus că nu se cuvine să-l lăsăm pe rege fără gărzi și, cum deja plecaserăți, ne-am luat după voi.

Astfel, i-am dăruit lui Rypere celelalte două brățări, și Clapa le tăie capetele danezilor, aflând cât de greu e să tai grumazul unui om. Dar, de îndată ce-și isprăvi treaba, am luat capetele însângerate la Cair Ligualid și, când am ajuns în orașul ruinat, am poruncit ca și primele două leșuri să fie scoase din pârâu și decapitate.

Starețul Eadred ar fi vrut să-i spânzure pe cei patru prizonieri rămași, dar l-am convins să mi-l dea mie pe Tekil, măcar pentru o noapte. L-am luat pe captiv cu mine în ruinele unei vechi clădiri, care cred că fusese construită de romani. Zidurile înalte erau clădite din lespezi de piatră șlefuită, în care se deschideau trei ferestre largi. Acoperiș nu mai exista. Dușumeaua era construită din plăci albe și negre, foarte mici, care cândva formaseră un model, de multă vreme distrus. Am încropit un foc pe cel mai mare petic de plăcuțe rămas, iar flăcările

începură să arunce umbre sângerii pe zidurile uitate de vreme. O rază palidă de lumină pătrunse prin arcadele ferestrelor atunci când norii alunecară într-o parte de pe faţa lunii. Rypere şi Clapa îl aduseră pe Tekil. Ar fi vrut să rămână şi ei, să privească la ce i-aş fi făcut, dar nu le-am îngăduit.

Tekil rămăsese fără armură şi era îmbrăcat acum cu o vestă jerpelită şi soioasă. Avea chipul brăzdat de jolituri, iar la mâini şi la picioare purta lanţurile care-mi fuseseră sortite mie. L-am pus să stea în capătul încăperii, iar eu m-am aşezat în faţa focului, dincolo de el, şi l-am lăsat să mă privească. Avea un chip plăcut, cu trăsături aspre, şi m-am gândit că poate m-aş fi înţeles bine cu Tekil dacă am fi fost tovarăşi, nu duşmani. El păru amuzat de faptul că îl cercetam.

– Tu ai fost solul morţii, zise el după o vreme.

– Eu?

– Ştiam că solul morţii poartă un coif cu un cap de lup argintiu în vârf şi am văzut acelaşi coif la tine, ridică el din umeri. Sau ţi-o fi împrumutând el coiful?

– Mai ştii? i-am răspuns.

El schiţă un zâmbet.

– Solul morţii a băgat groaza în Kjartan şi-n fiul lui. Dar asta ai vrut, pesemne, nu?

– Asta a vrut solul morţii, am zis.

– Acum le-ai retezat capetele la patru dintre luptătorii mei. Ai de gând să le trimiţi lui Kjartan, nu?

– Da.

– Fiindcă vrei să-l bagi şi mai rău în sperieţi?

– Da.

– Dar ar trebui să-i trimiţi opt capete, observă el. N-am dreptate?

– Ba da, am încuviinţat.

El rânji, apoi se sprijini de zid şi privi spre norii care se îndepărtau de secera lunii. Câinii urlau printre ruine, şi Tekil ciuli urechile, să audă zgomotul.

– Lui Kjartan îi plac câinii, zise danezul. Ţine o haită de câini pe lângă el. Îndrăcite creaturi. Îi pune să se bată între ei şi nu-i păstrează decât pe cei mai puternici. Îi ţine într-o

sală, la Dunholm, şi-i foloseşte pentru două lucruri. Se opri şi mă privi întrebător. Asta vrei de la mine, nu? Să-ţi povestesc despre Dunholm? Să ştii cât e de puternic, ce slăbiciuni are, câţi oameni îl păzesc şi cum poţi pătrunde în cetate?

– Toate astea şi-ncă multe altele, i-am zis.

– Căci asta-i răzbunarea ta, nu? Viaţa lui Kjartan e preţul pentru moartea jarlului Ragnar?

– Jarlul Ragnar m-a crescut de când eram copil. L-am iubit ca pe un părinte.

– Dar fiul lui?

– Alfred îl ţine ostatic.

– Deci, tu împlineşti îndatorirea fiului? se miră şi apoi ridică din umeri, ca şi cum răspunsul ar fi fost evident. Treaba asta-i grea. Şi-o să fie şi mai grea dacă va trebui să te lupţi cu câinii lui Kjartan. Îi ţine într-o sală anume. Trăiesc acolo ca nişte stăpâni, iar sub podeaua sălii se află comoara lui Kjartan. Aur şi argint de nici cu gândul nu gândeşti. Bogăţii pe care nu le priveşte niciodată. Dar sunt toate acolo, îngropate în pământ, sub câini.

– Şi cine păzeşte comoara?

– Asta-i una dintre sarcinile câinilor, zise Tekil. A doua e să ucidă oameni. Aşa o să te ucidă şi pe tine. Mai întâi, o să-ţi scoată ochii, apoi o să te dea la câini, să te sfâşie de viu. Sau poate mai întâi o să-ţi jupoaie pielea, puţin câte puţin. L-am mai văzut făcând asta.

– Kjartan cel Crud, am zis eu.

– Nu degeaba e poreclit aşa.

– De ce-l slujeşti?

– Pentru că-i darnic. Sunt patru lucruri pe care Kjartan le iubeşte. Câinii, aurul, femeile şi fiul lui. Mie îmi plac două dintre aceste lucruri, şi Kjartan mă răsplăteşte din belşug cu ele.

– Şi care dintre ele nu-ţi plac?

– Îi urăsc câinii, recunoscu el. Iar fiul lui e un laş.

– Sven? Eram de-a dreptul surprins. Nu era un laş pe când eram copii.

Tekil îşi întinse un picior, apoi făcu o grimasă când lanţurile îl împiedicară să se mişte mai mult.

– Când Odin şi-a pierdut un ochi, a căpătat înţelepciune, dar, când Sven şi-a pierdut ochiul, a deprins frica. E curajos doar în luptă cu cei slabi, dar nu-i place să-i înfrunte pe cei puternici. Însă tătâne-său nu-i un fricos, să ştii.

– Îmi amintesc că Kjartan era viteaz.

– Viteaz, crud şi sălbatic, zise Tekil. Şi acum ai mai aflat şi că are o sală de ospeţe plină de duşi care te-ar sfâşia în bucăţi. Şi asta, Uhtred Ragnarson, e tot ce-o să-ţi spun.

Am scuturat din cap.

– Ba nu. O să-mi spui mai mult.

El mă privi pe când puneam un buştean pe foc.

– De ce ţi-aş spune mai mult?

– Fiindcă am ceva ce-ţi doreşti, i-am zis.

– Viaţa mea?

– Nu. Felul în care o să mori.

El înţelese la ce mă refeream şi zâmbi batjocoritor.

– Am înţeles că afurisiţii de călugări vor să mă spânzure?

– Vor asta fiindcă n-au pic de imaginaţie. Dar n-o să-i las să te spânzure.

– Şi ce vei face? Mă dai pe mâna acelor băieţandri pe care-i numeşti soldaţi? Să facă instrucţie pe mine?

– Dacă nu vorbeşti, chiar asta o să fac, pentru că ei au nevoie de instrucţie. Dar o să le uşurez treaba. Tu nu vei avea sabie.

Să moară fără să ţină o sabie în mână ar fi însemnat să nu mai ajungă în sala morţilor lui Odin, iar asta era o ameninţare suficient de puternică să-l facă pe Tekil să vorbească. Aşa că-mi spuse tot ce voiam să ştiu. Kjartan, am aflat, avea la Dunholm echipajele a trei corăbii, adică aproape o sută cinzeci de războinici, dar mai erau şi alţi danezi pe la fermele din jurul cetăţii, care ar fi luptat pentru el, dacă erau chemaţi la oaste. Aşadar, dacă voia, Kjartan putea ridica sub arme patru sute de luptători bine pregătiţi.

– Şi toţi oamenii ăştia îi sunt foarte credincioşi, mă avertiză Tekil.

– Fiindcă-i darnic cu ei?

– Nu ducem niciodată lipsă de argint şi de femei. Ce-şi poate dori mai mult un războinic?

– Să ajungă în sala morților lui Odin, în Valhalla, i-am răspuns, și Tekil încuviință din cap. De unde îi vin sclavii? am întrebat.

– De la negustori precum cel pe care l-ai ucis. Sau îi aducem noi înșine.

– Îi ținești la Dunholm?

Tekil scutură din cap.

– Doar fetele tinere sunt aduse acolo. Restul sclavilor sunt trimiși la Gyruum. Avem două echipaje la Gyruum.

Spusele lui căpătau sens. Fusesem la Gyruum, un loc unde se înălța cândva o vestită mănăstire, înainte ca Ragnar cel Bătrân să o distrugă. Pe malul sudic al râului Tine, era un orășel, foarte aproape de mare, ceea ce făcea din el un loc convenabil pentru transportul sclavilor peste mare. Exista un vechi castru roman, la un capăt al țărmului mării, dar acesta nu era atât de ușor de apărat ca Dunholm, ceea ce nu conta însă prea mult, fiindcă, dacă se iveau pericole, garnizoana din Gyruum ar fi avut timp să fugă spre sud, către cetăți mai mari, și să găsească adăpost acolo, luând și sclavii cu ea.

– Iar Dunholm, continuă Tekil, nu poate fi cucerit.

– Nu poate fi cucerit? am întrebat, bănuitor.

– Mi-e sete, se plânse Tekil.

– Rypere! am strigat. Știu că sunteți acolo. Aduceți niște bere!

I-am dat lui Tekil un urcior cu bere, niște pâine și o halcă rece de carne de capră, și, pe când mânca, mi-a vorbit despre Dunholm, asigurându-mă că e o cetate de nepătruns.

– O oaste îndeajuns de numeroasă ar putea s-o cucerească, am sugerat eu.

El pufni, disprețuitor.

– Poți să te apropii doar dinspre nord, lămuri el, dar, pe acolo, calea e îngustă și abruptă, așa că nici dacă ai avea cea mai mare oaste din lume, nu poți trimite pe-acolo mai mult de câțiva oameni, pe rând, împotriva apărătorilor cetății.

– A încercat cineva?

– Ivarr a venit să cerceteze zidurile, a stat patru zile și a plecat. Și, înainte de el, a mai fost și fiul jarlului Ragnar, dar el a plecat și mai repede. Presupun că poți să-i asediezi pe apărători până ajung să moară de foame, dar asta ar dura mai bine de-un

an, și câți oameni îți poți permite să hrănești ca să asediezi o cetate vreme de-un an? Scutură din cap. Dunholm este ca Bebbanburg, o cetate de necucerit.

Și, totuși, destinul mă purtase prin ambele locuri. Am rămas pe gânduri, în tăcere, până când Tekil trase de lanțurile de la mâini, ca și cum ar fi vrut să vadă dacă le poate rupe. Firește că nu putea.

– Acum, spune-mi în ce chip voi muri, zise el.

– Mai am o întrebare.

– S-o aud!

– Ce știi de Thyra Ragnarsdottir?

Vorbele mele îl luară prin surprindere și rămase tăcut o vreme, apoi își dădu seama că o cunoscusem pe Thyra încă din copilărie.

– Drăguța de Thyra, zise el, batjocoritor.

– Trăiește?

– Ar fi trebuit să fie soața lui Sven, mă lămuri el.

– Și nu e?

Bărbatul râse.

– A fost vârâtă cu forța în patul lui, ce crezi? Dar Sven nu s-a atins de ea. Se teme. Așa că e zăvorâtă într-o încăpere, iar Kjartan îi ascultă visele.

– Visele?

– Da, zeii vorbesc prin gura ei. Cel puțin, așa crede Kjartan.

– Tu ce crezi?

– Cred că e doar o cățea nebună.

L-am privit printre flăcări.

– Dar trăiește?

– Dacă numești asta viață, da, grăi el, pe un ton sec.

– E nebună?

– Se taie singură, zise Tekil, trăgându-și latul palmei peste încheietura celeilalte mâini. Se jelește, își crestează carnea și blesteamă întruna. Kjartan e înspăimântat de ea.

– Dar Sven?

Chipul lui Tekil se schimonosi.

– El e de-a dreptul îngrozit. Ar vrea s-o vadă moartă.

– Și de ce n-o ucid?

– Deoarece câinii nu se ating de ea, spuse Tekil, iar Kjartan crede că are darul profeției. Ea i-a spus că solul morții îl va ucide, și mai că o crede.

– Solul morții îl va ucide pe Kjartan, iar mâine te va ucide pe tine, i-am zis.

El își acceptă soarta.

– Cu ramuri de alun?

– Da.

– Și cu o sabie în mână?

– Cu câte o sabie în fiecare mână, dacă vrei, fiindcă solul morții te va ucide oricum.

El încuviință din cap, apoi închise ochii și se sprijini iar de zid.

– Sihtric, îmi zise, e fiul lui Kjartan.

Sihtric era băiatul pe care-l prinsesem odată cu Tekil.

– E fratele lui Sven? am întrebat.

– Fratele vitreg. Mama lui Sihtric a fost o tânără sclavă saxonă. Kjartan a dat-o la câini s-o sfâșie atunci când a crezut că fata ar fi încercat să-l otrăvească. Cine știe, o fi încercat, ori a vrut, poate, să scape de ea. Orium ar fi fost, a sfârșit în colții dulăilor. L-a lăsat pe Sihtric să trăiască doar pentru că e slujitorul meu și m-am rugat pentru viața lui. E băiat bun. Ai face bine să-l cruți.

– Dar îmi trebuie opt capete, i-am reamintit.

– Așa e, încuviință el, ostenit.

Destinul e imuabil.

Starețul Eadred voia ca danezii rămași în viață să fie spânzurați. Sau înecați. Ori sugrumați. Îi voia morți, dezonorați și aruncați în uitare.

– L-au atacat pe regele nostru! striga el, scandalizat. Trebuie să sufere o moarte cumplită, o moarte de tâlhari!

Repeta aceste cuvinte cu o cruzime teribilă în glas, dar eu am ridicat din umeri, nepăsător, și i-am zis că-i jurasem lui Tekil că va avea parte de un sfârșit onorabil, unul care să-l trimită în Valhalla, și nu în Niflheim. Eadred rămase cu ochii

pironiți asupra amuletei de la gâtul meu, țipând că în Haliwerfolkland nu poate exista îndurare pentru cei care-l atacaseră pe alesul sfântului Cuthbert.

Ne-am sfădit la poalele dealului, chiar lângă biserică, iar cei patru prizonieri, toți legați fedeleș cu lanțuri sau cu funii, ședeau pe pământ, păziți de gărzile lui Guthred. De față erau și mulți localnici, așteptând hotărârea regelui. Eadred îl cicălea pe Guthred, zicându-i că o dovadă de slăbiciune i-ar submina autoritatea. Preoții și călugării erau de acord cu starețul, ceea ce nu era de mirare, iar printre cei mai înflăcărați susținători se aflau doi călugări abia sosiți de peste dealurile din estul Northumbriei. Numele lor erau Jænberht și Ida, aveau vreo douăzeci de ani și amândoi îi datorau supunere lui Eadred. Se vedea clar că fuseseră peste dealuri, trimiși de acesta într-o misiune, dar acum se întorseseră la Cair Ligualid și susțineau cu îndârjire că prinșii trebuie să aibă parte de o moarte umilitoare și dureroasă.

– Ardeți-i! îndemna Jænberht. Așa cum și păgânii au ars atâția sfinți de-ai noștri! Perpeliți-i în flăcările iadului!

– Spânzurați-i! insista Eadred.

Puteam simți, spre deosebire de Eadread, că danezii din Cumbraland, care i se alăturaseră lui Guthred, erau indignați de vehemența preoților, așa că l-am tras pe rege deoparte.

– Crezi că ai să poți rămâne rege fără danezi? l-am întrebat.

– Sigur că nu.

– Dar lor n-o să le placă dacă ai să-i torturezi pe frații danezi până la moarte.

Guthred părea în încurcătură. Îi datora tronul lui Eadred și nu l-ar fi putut păstra dacă starețul îl abandona, dar nu-l putea ține nici dacă pierdea sprijinul danezilor din Cumbraland.

– Ce-ar fi făcut Alfred în locul meu? mă întrebă el.

– S-ar fi rugat, i-am zis, și i-ar fi pus pe toți preoții și călugării să se roage, dar, în cele din urmă, ar fi făcut tot ce-ar fi fost nevoie pentru a-și păstra regatul neștirbit. Guthred se uită țintă la mine. Ar fi făcut tot ce-ar fi fost nevoie, am repetat eu rar.

Guthred dădu aprobator din cap, se încruntă și se întoarse către Eadred.

– Într-o zi sau două, rosti el suficient de tare ca mulțimea să-l audă, vom purcede spre est. Vom trece peste dealuri și-l vom purta pe binecuvântatul nostru sfânt către o nouă vatră, într-o țară sfântă. Ne vom înfrânge dușmanii, oricare-ar fi ei, și vom întemeia un nou regat. Vorbise în daneză, dar cuvintele lui erau traduse și în engleză de trei sau patru oameni din popor. Și asta se va întâmpla, continuă el, cu un glas mai puternic de-acum, fiindcă prietenul meu, starețul Eadred, a primit un vis de la Dumnezeu și de la sfântul Cuthbert, iar, când vom porni peste dealuri, vom avea binecuvântarea Domnului și ajutorul sfântului Cuthbert, și vom face un regat mai bun, un regat sfânt, care va fi păzit prin magia creștinătății.

Eadred se încruntă auzind cuvântul „magie", dar nu protestă. Guthred încă nu înțelegea prea bine cum stăteau lucrurile cu noua religie, dar spusese, în mare parte, ceea ce starețul ar fi vrut să audă.

– Și vom avea un regat al dreptății! strigă Guthred. Un regat în care toți oamenii vor avea credință în Dumnezeu și în rege, dar în care nu toți se vor închina la același zeu.

Cu toții ascultau acum încordați, foarte atenți, iar Jænberht și Ida se dădură puțin în spate, ca și cum ar fi fost nemulțumiți de cea din urmă propunere a regelui, însă Guthred își continuă cuvântarea.

– Și nu voi fi regele unui tărâm în care îi voi sili pe unii să urmeze obiceiurile altora. Iar obiceiul acestor oameni, făcu el, arătând spre Tekil și spre tovarășii lui, este să moară cu sabia în mână, și așa vor muri. Aibe Dumnezeu milă de sufletele lor!

Se lăsă tăcere. Guthred se întoarse spre Eadred și-i vorbi, dar pe un ton mult mai scăzut.

– Există unii oameni, i se adresă el starețului în engleză, care nu cred că i-am putea birui pe danezi într-o luptă. Acum, avem prilejul să le arătăm că suntem în stare.

Eadred rămase țeapăn, apoi înghiți în sec și încuviință din cap.

– Cum poruncești, rege, stăpâne al meu, murmură el.

Și, astfel, fură întinse ramurile de alun.

Danezii înțeleg regulile unei lupte în interiorul unei zone delimitate de ramuri de alun desfrunzite. E o luptă din care un singur om poate ieși viu, iar dacă vreunul dintre luptători fuge din spațiul marcat de crengile de alun, poate fi ucis de oricine. A devenit un nimic. Guthred ar fi vrut să-l înfrunte chiar el pe Tekil, dar am simțit că face asta doar pentru că asta s-ar fi așteptat de la el, căci, de fapt, nu voia să lupte cu un războinic călit. Plus de asta, nu voiam să mi se refuze dreptul de a lupta.

– O să-i ucid pe toți, i-am zis regelui, iar el nu a crâcnit.

Sunt bătrân acum. Atât de bătrân... Ba încă uneori, pierd șirul anilor care-au trecut, dar trebuie să fie vreo optzeci de ani de când mama a murit aducându-mă pe lume, și puțini oameni trăiesc așa mult, iar foarte puțini dintre cei care stau în zidul de scuturi ating jumătate din vârsta asta. Îi văd pe oameni că mă privesc, că se așteaptă să mor și, fără îndoială, o să le fac pe plac curând. Ei își coboară vocile când sunt în preajma mea, ca să nu mă tulbure, dar e supărător, pentru că auzul meu nu mai e așa de ascuțit ca pe vremuri și privirea mea nu mai e la fel de ageră ca odinioară, și toată noaptea îmi vine să-mi ușurez bășica, iar oasele-mi sunt înțepenite, și rănile cele vechi mă dor, și, la fiece asfințit, când mă lungesc pe pat, am grijă ca Răsuflarea-Șarpelui, sau altă sabie a mea, să fie lângă mine, ca să îi pot apuca mânerul dacă Doamna cu Coasa ar veni după mine. În întunericul nopții, ascultând cum marea biciuiește nisipul, și vântul șuieră prin stuful de pe acoperișuri, îmi amintesc cât de tânăr, și de înalt, și de puternic, și de iute am fost cândva. Și cât de trufaș.

Căci am fost toate astea. Am fost Uhtred, omorâtorul lui Ubba, iar în 878, anul când Alfred l-a înfrânt pe Guthrum și în care Guthred a urcat pe tronul Northumbriei, aveam doar douăzeci și unu de ani, dar numele mereu era cunoscut oriunde oamenii ascuțeau săbii. Eram un războinic, un luptător cu sabia, și eram mândru de asta. Tekil o știa. Era bun, luptase în nenumărate bătălii, dar când pășii în perimetrul mărginit de ramuri de alun, știa că e ca și mort.

Nu pot spune că nu-mi era și mie teamă. Oamenii mă vedeau pe câmpurile de luptă din toată Britania și se mirau că

sunt neînfricat, dar firește că mă temeam. Cu toții ne temem. Spaima se strecoară în sufletul tău ca o fiară, înfigându-și ghearele în trup, îți slăbește mușchii și încearcă să-ți deșerte măruntaiele, și vrea să te facă să te chircești și să te jelești; dar trebuie alungată, și priceperea trebuie să-i ia locul și să dai frâu liber sălbăticiei. Mulți oameni au încercat să mă răpună, ca să se poată apoi lăuda că i-au venit de hac lui Uhtred, dar acea sălbăticie m-a ajutat de fiecare dată să supraviețuiesc. Acum, mă gândesc, sunt prea bătrân ca să mai mor în bătălie, așa că o să mă scurg, încet, în neant. *Wyrd bið ful aræd*, se spune, și este adevărat. Destinul este imuabil.

Iar destinul lui Tekil era să moară. Luptă cu sabia și scutul, și îi înapoiasem și cămașa de zale, așa că nimeni nu putea spune că aș fi avut vreun avantaj în fața lui. Mai mult, eu am luptat fără nici un fel de armură. Nici măcar scut n-am avut. Eram trufaș și știam că Gisela mă privește, iar, în mintea mea, ei i-am dedicat moartea lui Tekil. Nu mi-a trebuit mult ca să-l dobor, în ciuda rănii care mă făcea să șchiopătez. Mă pricopsisem cu acel șchiopătat încă de când o suliță îmi pătrunsese în coapsa dreaptă, la Ethandun, dar nu îmi încetini deloc mișcările. Tekil se repezi spre mine, sperând să mă doboare la pământ cu scutul și apoi să mă străpungă cu sabia, dar m-am ferit cu dibăcie și apoi am continuat să mă mișc. Ăsta e secretul, dacă vrei să câștigi un duel cu sabia: să te miști mereu. Ca și cum ai dansa. În zidul de scuturi, un om nu se poate mișca, poate doar lovi, străpunge și hăcui, ținând scutul sus, dar între crengile de alun, repeziciunea înseamnă viață. Fă-l pe adversar să cadă în jocul tău și-l vei putea dezechilibra. Iar Tekil era încet, din cauză că era înveșmântat cu greoaia cămașă de zale, iar eu nu aveam armură; dar, chiar și cu armură, tot aș fi fost mai iute, și el n-ar fi avut nici o șansă să-mi egaleze viteza. Se năpusti iar asupra mea, și l-am lăsat să alunece pe lângă mine, apoi i-am dăruit moartea rapid. Se întorsese să mă înfrunte, dar eu m-am mișcat mai repede, și Răsuflarea-Șarpelui se înfipse în ceafa lui, chiar deasupra marginii cămășii de zale; fiindcă nu purta coif, lama îi străpunse șira spinării, și danezul se prăbuși în țărână.

L-am ucis rapid și l-am trimis în sala războinicilor morți, unde, într-o bună zi, sunt sigur că mă va întâmpina.

Mulțimea aplaudă. Cred că saxonii din rândurile ei ar fi preferat să-i vadă pe prizonieri arși pe rug sau înecați, ori călcați de copitele cailor, dar mulți dintre ei apreciară lupta cu sabia și bătură din palme. Gisela îmi aruncă un zâmbet. Hild nici nu privi. Era la marginea gloatei, cu părintele Willibald. Amândoi petreceau ore-n șir discutând, și știam că vorbesc despre lucruri bisericești, dar nu era treaba mea.

Următorii doi prizonieri erau îngroziți. Tekil fusese comandantul lor, și un om îi conduce pe alții fiindcă e cel mai bun luptător, iar în moartea iute a lui Tekil ei își văzură propriul sfârșit, așa că nici nu luptară cum se cuvine. În loc să mă atace, nu făcură decât să se apere, iar al doilea se dovedi suficient de iscusit să-mi pareze loviturile fără încetare, până când m-am prefăcut că-l lovesc în cap. Atunci, el ridică scutul, și l-am izbit puternic în picior, trimițându-l la pământ, iar gloata urlă de bucurie când i-am aplicat lovitura de grație.

Mai rămase doar Sihtric, băiețandrul. Călugării, care doriseră ca acești danezi să fie spânzurați, dar care se bucurau într-un mod deloc creștinesc de moartea lor onorabilă, îl împinseră între crengile de alun, și mi-am dat imediat seama că Sihtric nici măcar nu știa cum se ține sabia, iar scutul nu era decât o povară pentru el. Moartea lui era la o clipă distanță, și nu mi-ar fi precupețit mai mult efort decât să omor o muscă. El știa asta și suspina amarnic.

Îmi trebuiau opt capete. Aveam șapte. M-am uitat la băiețandru, dar el nu putu să-mi înfrunte privirea, ci se uită într-o parte, văzând dârele de sânge de pe pământ, acolo pe unde primele trei leșuri fuseseră târâte afară din ringul de luptă. Apoi, căzu în genunchi. Mulțimea urla, entuziasmată. Călugării țipau către mine să-l ucid. Dar am așteptat să văd ce face Sihtric și mi-am dat seama că încerca să-și învingă teama. L-am văzut cum se străduia să se oprească din plâns, să-și stăpânească respirația, să-și silească picioarele tremurânde să i se supună și izbuti să se ridice. Se opinti în scut, trase aer în piept și mă privi în ochi. Am schițat un gest către sabia lui, și el, supus,

o ridică de jos, pentru a putea pieri ca un războinic. Pe fruntea lui se vedeau cicatricele sângerii pe care i le făcusem lovindu-l cu cătuşele de sclav.

– Cum o chema pe maică-ta? l-am întrebat, iar el se holbă, părând incapabil să vorbească. În jurul nostru, călugării cereau moartea lui, într-un urlet asurzitor. Cum o chema pe maică-ta? am repetat eu.

– Elflæd, murmură el, atât de încet, că nu l-am auzit. M-am încruntat, am aşteptat, şi el repetă: Elflæd.

– Elflæd, stăpâne, l-am corectat.

– O chema Elflæd, stăpâne, zise el.

– Era saxonă?

– Da, stăpâne.

– Şi a încercat să-ţi otrăvească tatăl?

El se opri, apoi realiză că oricum nu i se mai putea întâmpla nimic rău dacă spunea adevărul acum.

– Da, stăpâne.

– Cum? am ridicat vocea, acoperind zgomotul mulţimii.

– Cu boabe negre, stăpâne.

– Mătrăgună?

– Da, stăpâne.

– Câţi ani ai?

– Nu ştiu, stăpâne.

Avea vreo paisprezece ani, am presupus eu.

– Tatăl tău te iubeşte? l-am întrebat.

Întrebarea aceasta îl buimăci.

– Dacă mă iubeşte?

– Kjartan. El este tatăl tău, nu-i aşa?

– Nu-l cunosc mai deloc, stăpâne, zise Sihtric, şi probabil că nu mintea.

Kjartan avea, pesemne, vreo sută de odrasle prin Dunholm.

– Dar mama ta?

– Pe ea am iubit-o, stăpâne, mărturisi Sihtric, şi aproape că-l podidiră iar lacrimile.

M-am mai apropiat un pas de el, şi braţul în care ţinea sabia i se lăsă, moale, în jos, dar încercă să ridice iar arma.

– În genunchi, băiete, i-am poruncit.

Atunci, el mă privi cu mândrie.

– Am să mor cu mândrie, grăi ei cu o voce gâtuită de spaimă.

– În genunchi, m-am răstit, şi tonul vocii mele îl înspăimântă, căci se aruncă în genunchi, părând că nu se mai poate mişca atunci când m-am apropiat de el. Se clinti abia când am întors Răsuflarea-Şarpelui, aşteptându-se, probabil, să-l izbesc cu măciulia grea a sabiei, dar îndoiala începu să i se citească în priviri când văzu că îndrept încet mânerul spre el. Prinde-l şi rosteşte cuvintele.

El continua să mă privească uluit, apoi izbuti să lase jos scutul şi sabia, încleştându-şi palmele pe mânerul Răsuflării-Şarpelui. Mi-am pus mâinile peste palmele lui.

– Rosteşte cuvintele! am repetat.

– Voi fi slujitorul tău, stăpâne, zise el, privind spre mine, şi te voi sluji până la moarte.

– Şi dincolo de ea, am completat eu.

– Şi dincolo de ea, stăpâne. Jur.

Jænberht şi Ida prinseră a se ridica împotrivă. Cei doi călugări intrară în ringul de luptă, mărginit de crengile de alun, şi strigară că băiatul trebuie să moară, iar Sihtric se cutremură când i-am smuls Răsuflarea-Şarpelui din mâini şi am început să biciuiesc aerul cu ea. Lama strălucitoare, dar însângerată, şfichiui către călugări, după care se opri la un deget de gâtul lui Jænberht. Am simţit că mă cuprinde furia, furia luptei, furia sângelui, bucuria măcelului, şi cu greu m-am abţinut să nu mai curm o viaţă. Sabia o dorea, căci o simţeam tremurându-mi în mână de parcă ar fi fost însufleţită.

– Sihtric e slujitorul meu, i-am şuierat călugărului, printre dinţi, şi dacă îi face cineva vreun rău devine duşmanul meu. Te voi ucide, călugăre, dacă-i pricinuieşti vreun rău, te voi ucide fără să clipesc. De-acum, ţipam, silindu-l pe călugăr să bată în retragere, speriat. Mă aprinsesem la faţă de furie, căci doream să-l ucid. E careva aici care tăgăduieşte că Sihtric e slujitorul meu? E careva? am strigat, reuşind, în sfârşit, să ridic vârful sabiei de la gâtul lui Jænberht şi s-o răsucesc spre mulţimea din jur.

Nimeni nu vorbi. Vântul se înteți deodată prin Cair Ligualid și aduse cu el miros de moarte, dar nimeni nu scoase un cuvânt, însă tăcerea lor nu-mi ostoi mânia.

– E careva? am urlat, disperat să găsesc măcar un om care să primească provocarea mea. Fiindcă-l poate ucide acum pe Sihtric. Iată-l, stă în genunchi și așteaptă... Dar mai întâi trebuie să mă ucidă pe mine.

Jænberht mă privi înciudat. Avea un chip îngust, negricios și ochi vicleni. Gura îi era strâmbă, probabil de la vreun accident din copilărie, ceea ce îi dădea o înfățișare respingătoare. Aș fi vrut să-i smulg sufletul hâd din acel trup sfrijit. Și el dorea sufletul meu, dar nu îndrăznea să se clintească din loc. Nimeni nu se mișcă până când Guthred nu păși peste ramurile de alun și-și lăsă palma peste creștetul lui Sihtric.

– Fii binevenit! îi zise el băiatului.

Părintele Willibald, care se apropiase în grabă de îndată ce auzise strigătele mele furioase, trecu și el peste ramurile de alun.

– Îți poți vârî sabia în teacă, stăpâne, zise el, cu blândețe. Era prea înfricoșat să se apropie mai mult, dar îndeajuns de curajos să stea dinaintea mea și să împingă încet într-o parte lama Răsuflării-Șarpelui. Poți vârî sabia în teacă, repetă el.

– Băiatul va trăi, m-am stropșit către el.

– Da, stăpâne, încuviință el, cu glas domol. Băiatul o să trăiască.

Gisela mă privea, cu aceiași ochi strălucitori cu care întâmpinase întoarcerea fratelui ei din sclavie. Hild trăgea cu coada ochiului la ea.

Iar mie îmi lipsea un cap retezat.

Am pornit în zori, ca o oaste ce pleacă la război.

Oamenii lui Ulf stăteau în avangardă, urma soborul de clerici care purtau cele trei cutii prețioase, iar, în spatele lor, Guthred călărea o iapă zdravănă. Gisela mergea alături de fratele ei, iar eu veneam imediat în urma ei, în vreme ce Hild îl ducea pe Witnere de căpăstru, deși, când obosea, stăruiam ca să urce în șa.

Hild avea înfățișare de călugăriță. Își împletise cosițele lungi, apoi își petrecuse cozile în jurul capului, purtând peste ele o glugă cenușie. Pelerina ei era de aceeași nuanță cenușie, spălăcită, iar la gât purta o cruce simplă, din lemn, pe care o strângea între degete în timp ce călărea.

– Te cam bat la cap, nu-i așa? am întrebat-o.

– Cine să mă bată la cap?

– Preoții, i-am zis. Părintele Willibald. Îți spun întruna să te întorci la mănăstire.

– Dumnezeu mă bate la cap, zise ea.

Am privit-o, și Hild îmi zâmbi, ca și cum ar fi vrut să-mi spună că nu are de gând să mă tulbure cu frământările ei.

– M-am rugat sfântului Cuthbert, îmi mărturisi ea.

– Și ți-a răspuns?

Ea își atinse crucea de la gât.

– Doar m-am rugat. Iar ăsta-i un început, spuse ea pe un ton calm.

– Nu-ți place să fii liberă? am întrebat-o pe șleau, iar ea râse.

– Sunt femeie, cum aș putea fi liberă?

Nu am zis nimic, iar ea îmi surâse.

– Sunt ca un fir de vâsc, spuse Hild. Am nevoie de o creangă pe care să cresc. Fără creangă, nu sunt nimic.

Vorbise fără amărăciune în glas, ca și când n-ar fi spus decât un adevăr evident. Și adevărat grăia. Ea provenea dintr-o familie bună și, dacă n-ar fi fost încredințată bisericii, ca micuța Æthelflaed, ar fi fost dată unui bărbat. Aceasta e soarta femeilor. Mai târziu, aveam să cunosc o femeie care sfidase această soartă, dar Hild era ca un bou căruia îi lipsește jugul într-o zi de sărbătoare.

– Ești liberă acum, i-am zis.

– Nu, căci depind de tine, mă corectă ea. O privi apoi pe Gisela, care se amuza pe seama unei glume spuse de fratele ei. Și fii cu băgare de seamă, Uhtred, să nu mă faci de rușine.

Voia să spună să nu care cumva să o umilesc, părăsind-o pentru a-i face curte Giselei, ceea ce era adevărat; acesta era purul adevăr. Ea îmi cercetă chipul și râse.

– În multe privințe, ești un bun creștin.

– Crezi?

– Încerci să faci mereu ce e bine, nu? zise ea şi izbucni în râs, văzându-mi expresia de uluire. Aş vrea să-mi faci o promisiune.

– Dacă pot, i-am spus precaut.

– Promite-mi că nu vei fura capul sfântului Oswald ca să ai în total opt capete.

Am izbucnit în râs, uşurat că promisiunea nu avea de-a face cu Gisela.

– Da, mă gândeam la asta, am recunoscut.

– Ştiu că te gândeai, dar n-ar fi mers. Capul e prea vechi. Plus că l-ai mânia grozav pe Eadred.

– Şi ce dacă l-aş mânia?

Ea ignoră întrebarea mea.

– Şapte capete sunt de-ajuns, insistă ea.

– Opt ar fi fost mai bune.

– Hm, lacomul Uhtred, îmi zise pe un ton zeflemitor.

Cele şapte capete fură cusute într-un sac, care fu suit în spinarea unui catâr. Hăţurile catârului îi fură încredinţate lui Sihtric. Muştele bâzâiau în jurul sacului, care duhnea atât de rău a hoit, încât nimeni nu vru să-l mai însoţească pe Sihtric.

Eram o oaste ciudată. Fără a-i socoti pe clerici, număram trei sute optsprezece oameni, şi alături de noi mergeau aproape la fel de multe femei şi copii, şi nenumăraţi câini. Erau şaizeci sau şaptezeci de preoţi şi călugări, şi i-aş fi schimbat bucuros pe oricare dintre ei pentru mai mulţi cai sau mai mulţi călăreţi. Căci, dintre cei trei sute optsprezece, mă îndoiam că măcar o sută erau vrednici să fie puşi în zidul de scuturi. De fapt, nu eram o oaste, ci o adunătură.

Călugării mergeau cântând, presupun că în latină, căci nu înţelegeam o iotă. Acoperiseră sicriul sfântului Cuthbert cu o pânză verde, fină, brodată cu cruci, şi, chiar în acea dimineaţă, un corb se găinăţă, din zbor, pe pânză. La început, am luat asta drept un semn rău, dar am hotărât că, de vreme ce corbul era pasărea lui Odin, acesta trebuie să-şi fi arătat pur şi simplu dispreţul faţă de creştinii care cărau un creştin mort, aşa că am aplaudat gluma zeului, pomenindu-mă apoi străpuns de căutăturile urâcioase ale lui Jænberht şi Ida.

– Ce-o să facem, mă întrebă Hild, dacă ajungem la Eoferwic şi aflăm că Ivarr s-a întors?

– Fugim, firește.

– Eşti fericit, nu? mă întrebă ea, râzând.

– Da.

– De ce?

– Fiindcă sunt departe de Alfred, i-am răspuns, dându-mi seama că acesta era adevărul.

– Alfred e un om bun, mă mustră ea.

– Da, dar i-ai căuta vreodată tovărăşia? Ai face vreo bere specială pentru el? Îţi aminteşti vreo glumă pe care ai putea să i-o spui? A stat vreodată cineva la gura vetrei cu el, punându-l la încercare cu ghicitori? Cântăm vreodată cu el? Nici vorbă! Tot ce face e să se întrebe mereu ce şi-ar dori zeul lui şi dă legi doar ca să-şi mulţumească zeul. Şi, dacă faci ceva pentru Alfred, nu e niciodată de ajuns, căci mizerabilul lui zeu vrea, pur şi simplu, mai mult şi mai mult.

Chiar şi când l-am insultat pe zeu, Hild îmi răspunse cu obişnuitul ei zâmbet răbdător.

– Alfred ar vrea să te întorci, zise ea.

– De sabia mea are nevoie, nu de mine, i-am spus.

– Te vei întoarce?

– Nu, am rostit hotărât.

Am încercat să scrutez viitorul, să văd dacă aveam să mă ţin de cuvânt, dar nu ştiam ce aveau ursitoarele să mai toarcă pentru mine. Cumva, cu acea gloată gălăgioasă, nădăjduiam să-l distrug pe Kjartan şi să cuceresc Bebbanburgul, şi raţiunea îmi spunea că aş fi putut face toate astea, dar tot ea nu şi-ar fi închipuit în veci că un sclav eliberat avea să fie acceptat drept rege de saxoni şi de danezi, deopotrivă.

– N-ai să te mai întorci niciodată? se interesă Hild, sceptică în privinţa răspunsului meu dinainte.

– Niciodată, am zis, şi le-am putut auzi, în minte, pe ursitoare râzând de mine.

Mă temeam că destinul mă legase de Alfred şi uram asta, fiindcă asta însemna că nu eram propriul meu stăpân. Poate că

şi eu eram un fir de vâsc, doar că aveam o datorie de împlinit. Aveam o răzbunare de dus la capăt.

Am urmat drumul roman peste dealuri. Am înaintat încet, timp de cinci zile, dar nu am fi putut merge mai repede din pricina călugărilor care cărau sicriul sfântului pe umeri. În fiecare noapte, spuneau rugăciuni, şi în fiecare zi alţi şi alţi oameni ni se alăturau, aşa încât, atunci când am ajuns la câmpia întinsă ce ducea către Eoferwic, număram aproape cinci sute de oameni. Ulf, care acum îşi spunea jarlul Ulf, deschidea calea sub flamura sa reprezentând un cap de vultur. Începuse să-l placă pe Guthred, iar eu şi Ulf eram cei mai apropiaţi sfetnici ai regelui. Şi Eadred îi era aproape, firește, dar el nu avea prea multe de spus în privinţa războiului. Ca majoritatea clericilor, el era sigur că zeul creştin avea să ne aducă victoria şi că în asta consta menirea lui. Pe de altă parte, eu şi Ulf aveam un cuvânt greu de spus, şi cel mai important lucru era că o oaste de cinci sute de oameni, slab instruiţi, nu era nici pe departe suficientă pentru a cuceri Eoferwicul, dacă Egbert avea de gând să-l apere.

Dar Egbert era cuprins de disperare. Există, într-o carte sfântă a creştinilor, o poveste despre un rege care vede, într-o zi, o scriere ciudată pe un zid. Auzisem acea poveste de câteva ori, dar nu-mi puteam aminti şi altceva, în afară de faptul că era vorba de un rege şi că acele cuvinte de pe zid îl îngroziseră de moarte. Cred că zeul creştin scrisese acele cuvinte, dar nu sunt prea sigur în privinţa asta. Aş putea trimite după preotul nevestei mele, căci i-am permis, în ultima vreme, să aibă pe lângă ea o asemenea creatură, şi i-aş putea cere lui amănunte, dar cred că pe urmă n-ar face altceva decât să se târască la picioarele mele, cerşind să măresc raţia de peşte, bere şi lemne pentru familia lui, ceea ce nu vreau să fac, aşa că detaliile nu mă interesează. A existat un rege, zidul lui avea nişte cuvinte scrise pe el, şi aceste cuvinte îl înspăimântară pe rege.

Willibald îmi băgase în cap povestea aceasta. Când am intrat în oraş, el începu să plângă cu lacrimi de fericire, şi, când află că Egbert n-avea de gând să ni se opună, începu să strige că regele văzuse inscripţia de pe zid. Striga fără încetare asta, şi, în acel moment, vorbele lui mi se păruseră absurde, dar acum

ştiu ce însemnau. El voia să spună că Egbert ştia că e pierdut chiar înainte ca lupta să înceapă.

Eoferwic aşteptase întoarcerea lui Ivarr, şi mulţi dintre localnici, temându-se de răzbunarea danezilor, dăduseră bir cu fugiţii. Egbert avea o gardă personală, dar majoritatea soldaţilor dezertaseră, iar acum nu-i rămăseseră alături mai mult de douăzeci şi opt de oameni; dar nici unul nu era dornic să-şi dea viaţa pentru un rege căruia îi apăruse inscripţia fatidică pe zid. În plus, locuitorii rămaşi nu voiau nici ei să baricadeze porţile sau să apere zidurile, şi, astfel, oastea lui Guthred pătrunse în cetate fără să întâmpine vreo rezistenţă. Am fost primiţi cu bucurie. Cred că oamenii din Eoferwic erau convinşi că veniserăm să-i apărăm de Ivarr, nu să-i luăm coroana lui Egbert, dar, chiar şi când aflară că au un rege nou, ei se arătară destul de bucuroşi. Desigur, ce-i bucura cel mai mult era prezenţa sfântului Cuthbert, iar Eadred depuse moaştele acestuia în biserica arhiepiscopului, deschise capacul sicriului, şi mulţimea se buluci să vadă trupul neputrezit şi să i se roage.

Wulfhere, arhiepiscopul, plecase din oraş, dar părintele Hrothweard era încă acolo şi continua predicile lui smintite, trecând pe dată de partea lui Eadred. Presupun că şi el văzuse inscripţia de pe zid, deşi singurele inscripţii pe care le-am putut vedea erau nişte cruci scrijelite pe uşi. Acestea arătau, se pare, că acolo trăiesc creştini, dar majoritatea danezilor care supravieţuiseră îşi scrijeliseră şi ei pe uşi semnul crucii, spre a fi apăraţi de jefuitori, iar oamenii lui Guthred chiar erau puşi pe jaf. Eadred le promisese femei uşoare şi mormane de argint, dar acum stareţul se străduia să-i apere pe creştinii din oraş de danezii lui Guthred. Se iscară şi câteva încăierări, nu prea multe. Localnicii aveau bunul simţ să ofere ei înşişi, cu dragă inimă, bani, mâncare şi bere, în loc să fie jefuiţi, iar Guthred descoperi în palat lăzi cu argint şi le împărţi banii soldaţilor săi. Prin taverne, berea începu să curgă în valuri, aşa că, deocamdată, oamenii din Cumbraland erau fericiţi.

– Ce-ar fi făcut acum Alfred? mă întrebă Guthred chiar în prima seară petrecută la Eoferwic.

Era o întrebare cu care mă obişnuisem, căci Guthred ajunsese, cumva, să fie convins că Alfred reprezenta o pildă demnă de urmat. De astă dată, voia să ştie ce-ar fi făcut Alfred în privinţa lui Egbert, care fusese descoperit în dormitorul lui. El fusese târât în marea sală de ospeţe, unde se prosternă la picioarele lui Guthred, jurându-i credinţă. Era o privelişte ciudată, un rege îngenunchind dinaintea altuia, în vechea sală romană, luminată de făclii care afumau tavanul, iar în spatele lui Egbert stăteau sfetnicii şi slujitorii săi, şi ei îngenuncheaţi şi cu capetele plecate, în semn de supunere faţă de Guthred. Egbert mi se păru bătrân, bolnav şi nefericit, pe când Guthred era un tânăr suveran strălucitor. Se arătă vesel faţă de regele detronat, îl ridică din genunchi şi îl sărută pe amândoi obrajii, apoi, plin de curtoazie, îl invită să se aşeze lângă el.

– Ucide-l pe ticălosul ăsta bătrân! mârâi Ulf.

– Am hotărât să fiu milostiv, zise Guthred, pe un ton maiestuos.

– Ai hotărât să fii un idiot, îl repezi Ulf.

Era furios şi posac, căci Eoferwic nu avea nici măcar un sfert din prada la care se aşteptase, însă găsi două fetişcane gemene care-l satisfăcură, şi numai datorită lor nu se plânse prea mult.

Când ceremoniile luară sfârşit şi după ce Eadred bălmăji o rugăciune interminabilă, eu şi Guthred am ieşit să vedem oraşul. Cred că voia să-şi etaleze noua armură sau poate era doar dornic să mai ia o gură de aer curat, căci fumul din palat îl ameţise. Bău bere în fiecare tavernă, glumind cu supuşii lui fie în daneză, fie în engleză, şi sărută cel puţin cincizeci de fete; apoi mă conduse pe metereze şi am mers, un timp, în tăcere, până am ajuns în partea estică a oraşului. Acolo m-am oprit şi am privit peste câmpuri, la râul ce curgea ca o panglică de argint bătut sub secera lunii.

– Aici a murit tatăl meu, i-am zis.

– Cu sabia în mână?

– Da.

– Asta-i bine, făcu el, uitând, pentru o clipă, că era creştin. Dar a fost o zi tristă pentru tine.

– Ba a fost o zi bună, l-am contrazis. Atunci l-am întâlnit pe jarlul Ragnar. Şi-apoi, nu mi-a plăcut niciodată de tata.

– Nu? De ce? se arătă el surprins.

– Era un sălbatic. Oamenii se întreceau să-i intre în graţii, căci mereu tuna şi fulgera.

– Hm, atunci era ca tine, zise el, venindu-mi mie să mă arăt surprins.

– Eu?

– Înneguratul meu Uhtred, tot numai foc şi pară, surâse el. Dar ia mai bine spune-mi ce să fac cu Egbert.

– Ce ţi-a spus deja Ulf, firește, am zis.

– Ulf ar ucide pe toată lumea, crezând că doar aşa n-am mai avea probleme. Dar ce-ar fi făcut Alfred în locul meu?

– Nu contează ce-ar fi făcut Alfred.

– Ba da, contează, zise el, nerăbdător. Aşa că spune-mi!

Ceva la Guthred mă convingea întotdeauna să-i spun adevărul, sau mare parte din el, şi am fost ispitit să-l mint, răspunzându-i că Alfred l-ar fi târât pe bătrânul rege în piaţa oraşului, şi acolo l-ar fi scurtat de cap, dar ştiam că nu era adevărat. După Ethandun, Alfred îi cruţase viaţa vărului său trădător şi chiar îl lăsase în viaţă pe nepotul lui, Æthelwold, deşi acesta avea pretenţii mai justificate la tron chiar şi decât Alfred însuşi.

– L-ar lăsa să trăiască, i-am spus în cele din urmă cu un oftat. Dar Alfred e doar un neghiob pios.

– Ba nu e deloc neghiob, mă contrazise Guthred.

– E îngrozit să nu-l dezamăgească pe Dumnezeul lui, am spus.

– Ăsta chiar e un lucru de care trebuie să te temi, observă Guthred.

– Ucide-l pe Egbert, stăpâne, am rostit eu pe un ton vehement. Dacă nu-l omori acum, o să încerce să-şi ia regatul îndărăt. Are pământuri la sud de-aici. Poate ridica oaste. Lasă-l să trăiască, şi el va pleca la Ivarr cu oamenii lui, iar Ivarr va dori să-i redea tronul. Egbert ne e duşman!

– E doar un bătrân bolnav şi înfricoşat, zise Guthred, răbdător.

– Atunci, scuteşte-l de atâta suferinţă, l-am îndemnat. O s-o fac eu pentru tine. N-am mai omorât niciodată până acum vreun rege.

– Şi ţi-ar plăcea?

– Pe ăsta îl ucid pentru tine, i-am răspuns. I-a lăsat pe saxonii lui să-i măcelărească pe danezi. Nu-i chiar atât de nevolnic pe cât îl crezi.

Guthred îmi aruncă o privire plină de reproş.

– Te ştiu eu pe tine, Uhtred, zise el, vesel. Vrei să te lauzi că eşti cel care l-a ucis pe Ubba la malul mării şi l-a doborât din şa pe Svein Cal Alb şi l-a trimis în mormântul său rece pe regele Egbert din Eoferwic.

– Şi l-a ucis pe Kjartan cel Crud, am adăugat, şi l-a măcelărit pe Ælfric, uzurpatorul din Bebbanburg.

– Mă bucur că nu-s duşmanul tău, glumi el, apoi se strâmbă. Puah! Berea-i acră aici.

– O fac altfel decât voi, i-am explicat. Ce te povăţuieşte stareţul Eadred să faci?

– La fel ca tine şi ca Ulf: să-l ucid pe Egbert.

– Ha! Are şi Eadred o dată dreptate.

– Dar Alfred nu l-ar ucide, zise el, pe un ton hotărât.

– Alfred e rege în Wessex, şi el nu e nevoit să-l înfrunte pe Ivarr, şi nu are un rival ca Egbert.

– Dar Alfred e un rege bun, insistă Guthred.

Înfuriat, am dat un picior în palisadă.

– De ce l-ai lăsa pe Egbert să trăiască? Pentru ca oamenii să te placă? l-am întrebat.

– Vreau ca oamenii să mă placă, recunoscu el.

– Ar trebui să se teamă de tine, am protestat, îndârjit. Eşti rege! Trebuie să fii necruţător. Trebuie să fii temut.

– Alfred e temut?

– Da, i-am zis, şi m-a surprins să-mi dau seama că grăisem adevărul.

– Fiindcă e necruţător?

Am scuturat din cap.

– Oamenii se tem să-l vadă nemulţumit.

Nu realizasem niciodată asta, dar, brusc, lucrurile deveniră clare pentru mine. Alfred nu era necruţător. Era milos, dar temut totuşi. Cred că oamenii recunoşteau că Alfred se afla sub ascultarea poruncilor zeului creştin, aşa cum şi ei se aflau

sub domnia lui. Disciplina pe care Alfred şi-o impusese venea din frica de a nu-şi supăra zeul. Niciodată nu putea să scape de gândul acesta. Niciodată nu putea fi pe atât de bun pe cât şi-ar fi dorit, dar asta nu-l împiedica să se străduiască. Eu acceptasem de mult că sunt supus greşelii, dar Alfred n-ar fi acceptat niciodată să se spună aşa ceva despre el.

– Mi-ar plăcea ca oamenii să se teamă de nemulţumirea mea, zise Guthred, cu voce blândă.

– Atunci, lasă-mă să-l ucid pe Egbert, i-am cerut, deşi m-am străduit în zadar.

Inspirat de adoraţia lui faţă de Alfred, Guthred îi cruţă viaţa lui Egbert, şi, în cele din urmă, se dovedi că avusese dreptate. El îl trimise pe bătrânul rege să trăiască într-o mănăstire de la sud de râu şi le ceru călugărilor să-l ţină închis acolo; ei făcură întocmai, iar Egbert pieri în mai puţin de un an, răpus de o boală chinuitoare, care-i mistui oasele şi muşchii. Fu îngropat în măreaţa biserică din Eoferwic, deşi eu n-am fost martor la nimic din toate astea.

Era miezul verii de acum, şi în fiecare zi mă temeam să-i văd pe oamenii lui Ivar venind în sud; în schimb, sosiră zvonuri despre o mare bătălie dintre Ivarr şi scoţi. Întotdeauna existaseră asemenea zvonuri, cele mai multe neadevărate, aşa că nu le-am dat crezare, însă Guthred hotărî să ia de bună povestea şi le dădu voie celor mai mulţi dintre oştenii lui să se întoarcă în Cumbraland, ca să-şi secere grânele. Astfel, în garnizoana din Eoferwic, rămaseră foarte puţine trupe. Gărzile regale rămaseră, şi în fiecare dimineaţă îi instruiam pe tinerii recruţi, făcându-i să se lupte cu săbiile, suliţele şi scuturile, iar la nămiezi îi puneam să repare zidul cetăţii, care se năruise în prea multe locuri. Îl consideram pe Guthred un nechibzuit, pentru că-şi lăsase oamenii să plece, dar el îmi zise că, fără recoltă, supuşii săi avea să moară de foame; ba chiar era foarte convins că aceştia aveau să se întoarcă. Şi avu dreptate, din nou. Oamenii se întoarseră. Ulf îi aduse din Cumbraland şi ceru să ştie cum avea să fie desfăşurată oastea adunată.

– Vom porni spre nord, să tranşăm problema cu Kjartan, zise regele.

– Şi cu Ælfric, am insistat eu.

– Desigur, încuviinţă Guthred.

– Câtă pradă a agonisit Kjartan? întrebă Ulf.

– Bogăţii fără seamăn, i-am zis, amintindu-mi de poveştile lui Tekil. Nu am pomenit însă nimic despre câinii fioroşi, care păzeau aurul şi argintul. Kjartan este bogat cum nu vă puteţi închipui.

– E vremea să ne ascuţim săbiile, zise Ulf.

– Iar Ælfric are avuţii şi mai mari, am adăugat, deşi nu aveam habar dacă spun adevărul.

Dar chiar credeam că puteam cuceri Bebbanburgul. Cetatea nu fusese niciodată cucerită de vreun duşman, dar asta nu însemna că era invincibilă. Totul depindea de Ivarr. Dacă el putea fi învins, atunci Guthred ar fi devenit cel mai puternic om din Northumbria; iar Guthred era prietenul meu, şi el m-ar fi ajutat, credeam eu, nu doar să-l ucid pe Kjartan şi, astfel, să răzbun moartea lui Ragnar cel Bătrân, dar şi să mă întorc pe pământurile mele şi la cetatea mea de lângă mare. Asemenea visuri am avut în acea vară. Credeam că viitorul avea să fie încântător doar dacă i-aş fi putut asigura regatul lui Guthred, dar uitasem de răutatea celor trei ursitoare de la rădăcinile lumii.

Părintele Willibald voia să se întoarcă în Wessex, şi nu-l puteam învinui pentru asta. Era un saxon din vest şi nu suferea Northumbria. Îmi amintesc cum, într-o seară, pe când mâncam o porţie de *elder*, ceea ce e, de fapt, un uger de vacă presat şi gătit, iar eu înfulecam direct din tipsia din faţa mea, zicând că nu mai mâncasem ceva atât de bun de când eram copil, bietul Willibald nu putu să ia nici măcar o înghiţitură. Arăta parcă bolnav de friguri, şi eu l-am luat peste picior, numindu-l „sudist mofturos". Sihtric, care acum era slujitorul meu, îi aduse în loc pâine şi brânză, iar eu am împărţit cu Hild porţia lui. Şi ea era din sud, dar nu atât de sclivisită ca Willibald. În acea seară, când făcu mofturi la mâncare, el ne spuse că dorea să se întoarcă la Alfred.

Dinspre Wessex nu mai primiserăm multe veşti; ştiam doar că prin părţile acelea domneşte pacea. Desigur, Guthrum fusese învins şi acceptase să se boteze, ca parte a tratatului de pace

încheiat cu Alfred. Își luase numele creștin de Æthelstan, ceea ce însemna „piatră nobilă", iar Alfred fusese naşul lui. Rapoartele venite din sud spuneau că Guthrum, sau cum s-o mai fi numit acum, menținea pacea. Alfred trăia, iar asta era tot ce știam.

Guthred decise să-i trimită soli lui Alfred. El alese patru danezi și patru saxoni și-i trimise călare spre sud, dându-și seama că un asemenea grup ar putea străbate în siguranță și pământurile saxone, și cele daneze, iar Willibald fu însărcinat să ducă mesajul lui. Călugărul îl scrise cu grijă, pana lui scârțâind pe o bucată de pergament abia curățată.

– Cu ajutorul lui Dumnezeu, dictă Guthred, am luat regatul Northumbriei...

– Care este numit Haliwerfolkland, îl întrerupse Eadred.

Guthred flutură din mână, politicos, ca și cum ar fi sugerat că Willibald putea decide singur dacă să adauge sau nu acele cuvinte.

– Și sunt hotărât, continuă el, prin grația lui Dumnezeu, să stăpânesc acest pământ în pace și dreptate...

– Nu așa de repede, stăpâne, se plânse Willibald.

– Și să-i învăț pe locuitorii lui să facă o bere ca lumea, urmă Guthred.

– Și să-i învăț... silabisi Willibald în șoaptă.

Guthred izbucni în râs.

– Nu, nu, părinte! Asta să nu scrii!

Sărmanul Willibald! Scrisoarea aceea fu atât de lungă, încât o altă piele de miel trebui întinsă, curățată și pregătită. Mesajul vorbea despre sfântul Cuthbert și despre felul în care dusese el oastea de credincioși creștini la Eoferwic, și despre felul în care Guthred avea să-i înalțe o biserică sfântului. Lui Alfred i se amintea, de asemenea, că mai existau dușmani care ar fi putut zădărnici această dorință, dar lor nu li se acorda prea multă atenție, ca și cum Ivarr, Kjartan și Ælfric ar fi fost niște piedici mărunte. Guthred îi cerea lui Alfred să-l pomenească în rugăciunile sale și-l asigura pe regele din Wessex că și creștinii din Haliwerfolkland înălțau zilnic rugăciuni pentru el.

– Dac-ar trebui să-i trimit lui Alfred un dar, ce crezi că i-ar plăcea? întrebă Guthred.

– Moaşte de sfinţi, i-am sugerat, pe un ton plin de acreală.

Era o idee bună, căci nimic nu aprecia Alfred mai mult decât moaştele şi relicvele sacre, doar că aşa ceva nu se mai găsea în Eoferwic. Biserica arhiepiscopului avea multe odoare, inclusiv lingura cu care i se dăduse lui Iisus să bea vin înainte de a sfârşi pe cruce, dar şi frâul măgarului lui Balaam, deşi cine era acel Balaam nu ştiam şi de ce măgarul lui era sfânt mă nedumerea şi mai abitir. Biserica mai poseda încă douăsprezece asemenea lucruri, dar arhiepiscopul le luase cu el când fugise, şi nimeni nu mai ştia unde se află Wulfhere. Eu bănuiam că i se alăturase lui Ivarr. Hrothweard spunea că are o sămânţă de arbore de smochin despre care se scria şi în evanghelii, dar când am deschis cutiuţa de argint în care era ţinută sămânţa, nu am găsit altceva decât praf. Într-un sfârşit, l-am sfătuit pe rege că putem scoate doi dintre cei trei dinţi ai sfântului Oswald. Eadred se cutremură auzind aceasta, dar apoi decise că ideea nu era chiar atât de rea, aşa că fură aduşi nişte cleşti, cutia fu deschisă, iar un călugăr smulse doi dintre dinţii îngălbeniţi, ca nişte scoabe. Aceştia fură depuşi într-un superb vas de argint, în care Egbert ţinea stridiile afumate.

Solia plecă într-o dimineaţă de la sfârşitul lui august. Guthred îl luă deoparte pe Willibald şi îi dădu un ultim mesaj pentru Alfred, prin care acesta era asigurat că, deşi el, Guthred, se născuse danez şi păgân, acum devenise creştin. Regele îl implora pe Alfred ca, în cazul în care Northumbria ar fi fost atacată, Wessexul să trimită oşteni spre a lupta pentru pământul Domnului. Rugămintea, gândeam eu, era cu totul zadarnică, întrucât Wessexul avea destui duşmani şi fără a mai trebui să-şi facă griji şi pentru soarta Northumbriei.

L-am luat şi eu pe Willibald deoparte. Îmi părea rău că pleacă, deoarece îmi plăcea de el; era un om bun, dar puteam vedea cum îl macină dorul de Wessex.

– O să faci ceva pentru mine, părinte, i-am zis.

– Dacă-mi stă în puteri, cu drag, zise el, precaut.

– Transmite-i regelui salutările mele, i-am spus.

Willibald răsuflă parcă uşurat, căci se aşteptase ca favoarea pe care i-o ceream să fie mult mai împovărătoare. Şi chiar era, după cum avea să afle.

– Regele va dori să ştie când te întorci, stăpâne, zise el.

– În scurt timp, i-am răspuns, deşi singurul motiv pentru care aş fi vizitat Wessexul ar fi fost să recuperez bogăţiile îngropate la Fifhaden. Acum, regretam că ascunsesem comoara acolo, căci adevărul era că n-aş fi vrut să mai revăd vreodată Wessexul. Vreau să-l găseşti pe jarlul Ragnar, i-am zis.

– Ostaticul? căscă el ochii cât cepele.

– Da, găseşte-l şi transmite-i un mesaj din partea mea.

– Dacă o să pot, mormăi el, bănuitor.

L-am luat de după umeri, ca să-l fac să fie atent numai la mine, şi el se schimonosi din pricina strânsorii.

– O să-l găseşti, am spus eu pe un ton ameninţător, şi îi vei da un mesaj. Spune-i că plec spre nord ca să îl ucid pe Kjartan. Şi mai spune-i că sora lui trăieşte. Spune-i că voi face tot ce-mi stă în putinţă să o găsesc şi s-o ţin în siguranţă. Spune-i că jur asta pe viaţa mea. Şi spune-i să vină aici de îndată ce va fi liber.

L-am pus să repete aceste vorbe şi să jure pe crucifixul de la gât că avea să transmită întocmai mesajul, dar el se codi să facă un asemenea legământ. Îngrozit însă de furia mea, prinse totuşi crucea şi făcu promisiunea solemnă.

Apoi plecă.

Iar noi aveam din nou o oaste, căci secerişul se sfârşise şi venise timpul să pornim spre nord.

Guthred plecă în nord din trei motive. Primul era Ivarr, care trebuia învins, iar al doilea era Kjartan, a cărui prezenţă în Northumbria era ca o rană plină de puroi. Al treilea era Ælfric, care trebuia silit să se supună autorităţii regelui. Ivarr era cel mai primejdios dintre toţi duşmanii şi cu siguranţă ne-ar fi învins dacă şi-ar fi adus războinicii în sud. Kjartan era mai puţin periculos, dar şi lui trebuia să-i venim de hac, căci, câtă vreme trăia, în Northumbria nu avea să fie pace. Ælfric era cel mai puţin periculos.

– Unchiul tău e rege la Bebbanburg, îmi zise Guthred, pe când ne îndreptam spre nord.

– Îşi spune el rege? am întrebat, furios.

– A, nu! E mult prea viclean ca s-o facă. Dar, de fapt, asta este. Pământurile lui Kjartan sunt o piedică, nu crezi? Prin urmare, stăpânirea mea, ca rege în Eoferwic, nu trece dincolo de Dunholm.

– Dar noi eram pe vremuri regi în Bebbanburg, i-am amintit.

– Chiar aşa? se miră Guthred. Regi ai Northumbriei?

– Ai Berniciei, l-am lămurit. Dar Guthred nu auzise niciodată numele ăsta, aşa că i-am explicat. Aşa se numea toată partea de nord a Northumbriei. Şi toate pământurile din jurul cetăţii Eoferwic formau regatul Deira.

– S-au unit? întrebă Guthred.

– L-am ucis pe ultimul lor rege, dar asta a fost cu multă vreme în urmă. Înainte să ajungă creştinismul aici.

– Aşadar, şi tu poţi revendica tronul? se interesă el şi, spre uimirea mea, am simţit o umbră de suspiciune în glasul lui. L-am ţintuit cu privirea, şi el s-a înroşit. Poţi? repetă el, încercând să dea impresia că oricum nu-i păsa prea mult de răspuns.

– Rege şi stăpâne al meu, dacă-mi vei da înapoi cetatea Bebbanburg, voi îngenunchea în faţa ta şi îţi voi jura, ţie şi urmaşilor tăi, credinţă în toate zilele vieţii mele, am zis eu, râzând.

– Urmaşi! zise el voios. Ai văzut-o pe Osburh?

– Am văzut-o pe Osburh, i-am zis.

Fata era nepoata lui Egbert, o saxonă care trăia la palat pe când am cucerit Eoferwicul. Avea paisprezece ani, părul negru şi o faţă rotofeie, drăguţă.

– Dacă mă însor cu ea, Hild îi va fi domnişoară de onoare? întrebă regele.

– Întreab-o, i-am răspuns, întorcând capul spre locul unde era Hild, care venea în urma noastră. Crezusem că Hild avea să se întoarcă în Wessex cu părintele Willibald, dar ea îmi spusese că nu era încă pregătită să dea ochii cu Alfred. Nu o puteam învinovăţi, aşa că nu am obligat-o să meargă. Cred că ar fi fericită să fie domnişoara de onoare a soaţei tale, i-am spus lui Guthred.

În acea noapte, am făcut tabără la Onhripum, unde o micuță mănăstire le oferi adăpost lui Guthred, lui Eadred și câtorva călugări. Oastea noastră număra acum aproape șase sute de capete; aproape jumătate din oșteni erau călări. Focurile aprinse luminau toate câmpurile din jurul mănăstirii. Fiind comandant al gărzii, am înnoptat foarte aproape de clădirile mănăstirii, iar tinerii mei ostași, aproape patruzeci la număr și majoritatea purtând cămăși de zale luate din Eoferwic, se culcară lângă poarta mănăstirii.

În prima parte a nopții, am stat de strajă împreună cu Clapa și doi saxoni. Sihtric era cu mine. Îl făcusem slujitorul meu, dar îl învățam și să mânuiască sabia și scutul, și-mi dădeam seama că, într-un an-doi, avea să ajungă un soldat de nădejde.

– Capetele sunt în siguranță? l-am întrebat.

– Dac-ai simți cum duhnesc! protestă Clapa.

– Nu mai rău ca tine, Clapa, i-am retezat-o.

– Sunt în siguranță, stăpâne, zise Sihtric.

– Ar fi trebuit să am opt capete, am spus și l-am prins pe tânăr de beregată. Ce gât costeliv ai, Sihtric!

– Da, dar e rezistent, stăpâne, se lăudă el.

Chiar atunci, poarta mănăstirii se deschise, și Gisela, învesmântată într-o pelerină neagră, se strecură pe ea.

– Ar trebui să dormi la ora asta, domniță, am mustrat-o eu.

– Nu pot să dorm. Vreau să mă plimb, zise ea, aruncându-mi o privire sfidătoare.

Buzele ei erau întredeschise, și flăcările se reflectau în dinții ei albi și în ochii mari.

– Și unde dorești să te plimbi?

Ea ridică din umeri, fără să-și dezlipească ochii de la mine, și m-am gândit la Hild, care dormea în mănăstire.

– Te las la comandă, Clapa, i-am spus supusului, și, dacă apare Ivarr, ucide-l pe ticălos.

– Da, stăpâne.

Am auzit gărzile chicotind pe când mă îndepărtam, și le-am redus la tăcere mârâind scurt spre ele. Apoi, am condus-o pe Gisela spre copacii de la est de mănăstire, căci acolo era

întuneric. Ea se întinse şi îmi prinse mâna. Nu spunea nimic, mulţumindu-se doar să meargă alături de mine.

– Nu te temi de noapte? am întrebat-o.

– Nu cu tine.

– Când eram copil, mă transformam într-un sceadugengan.

– Ce e un sceadugengan? întrebă ea, căci cuvântul era saxon, aşa că nu-l cunoştea.

– O umbră rătăcitoare. O creatură care pândeşte în întuneric.

O bufniţă scoase un huhuit prelung, undeva foarte aproape de noi, iar degetele fetei se strânseră, instinctiv pe mâna mea.

Ne-am oprit sub un pâlc de fagi prin care vântul şuiera încetişor în noapte. Luminile gălbui ale focurilor de tabără sclipeau printre frunze şi i-am prins Giselei obrajii între palme, ridicându-i capul spre mine. Era destul de înaltă, dar, chiar şi aşa, tot era cu un cap mai scundă decât mine. Se lăsă privită, apoi închise ochii, pe când îmi plimbam, delicat, arătătorul peste nasul ei lung.

– Eu... am spus, dar m-am oprit.

– Da, zise ea, de parcă ar fi ştiut ce dorisem să spun.

M-am întors cu spatele la ea şi am şoptit, ca pentru mine:

– N-o pot face pe Hild nefericită.

– Mi-a spus că ar fi vrut să se întoarcă în Wessex cu părintele Willibald, dar a vrut să vadă dacă poţi cuceri Dunholmul. Spune că s-a rugat mult pentru asta şi că ar fi un semn de la zeul ei dacă vei izbuti.

– Ţi-a destăinuit ea asta?

– Da, mi-a spus că ar fi un semn că trebuie să se întoarcă la mănăstire. Chiar în seara asta mi-a spus.

Bănuiam că era adevărat. Am mângâiat iar chipul prelung al Giselei.

– Atunci, va trebui să aşteptăm până ce Dunholmul e cucerit, i-am zis, deşi alte cuvinte aş fi vrut să-i rostesc.

– Fratele meu crede că ar trebui să fiu o junincă de pace, mărturisi ea cu amărăciune în glas. O junincă de pace era o femeie măritată cu cineva dintr-o familie rivală, pentru a statornici prietenia între clanuri; nu încăpea îndoială că Guthred se gândea la o căsătorie între Gisela şi fiul lui Ivarr sau cu vreun

nobil din neamul scoților. Dar eu nu vreau să fiu o junincă de pace, zise ea pe un ton aspru. Am aruncat runele și mi s-a arătat destinul.

– Și ce-ai aflat?

– Că voi avea doi fii și o fiică.

– Asta-i bine, i-am zis.

– Și ei vor fi fiii tăi și fiica ta.

Preț de o clipă, n-am putut vorbi.

– Runele te-au anunțat asta? am reușit să îngaim după câteva momente.

– Ele nu m-au mințit niciodată, zise ea, calmă. Când Guthred a fost luat prizonier, runele m-au liniștit că se va întoarce și că soțul meu va veni odată cu el. Și ai venit.

– Dar el vrea ca tu să fii o junincă de pace, i-am zis.

– Atunci, trebuie să mă iei de soață ca pe timpuri.

În vechime, danezii obișnuiau să-și răpească mireasa, năvălind în gospodăria părinților, luând-o de sub nasul acestora și fugind cu ea în lume. Unii tineri mai procedează și acum în acest mod, dar în zilele noastre, raidul vine abia după niște discuții între părinți și viitorul soț, astfel încât mireasa are timp să-și încarce zestrea atunci când vin călăreții să o ia.

– Am să te răpesc atunci, i-am promis, deși știam că aveam să stârnesc necazuri și că Hild nu-mi greșise cu nimic ca să merite necazuri; iar Guthred s-ar fi simțit trădat, dar chiar și așa, nu îmi păsa.

Am mângâiat-o încetișor pe Gisela pe obraji și am sărutat-o.

Ea se agăță de mine, dar în acea clipă se auziră primele strigăte. Am ținut-o strâns la pieptul meu și am ciulit urechile. Strigătele veneau dinspre tabără, și am putut vedea, printre copaci, cum oamenii aleargă pe lângă focuri, către drum.

– E primejdie, i-am zis și, prinzând-o de mână, am alergat cu ea spre mănăstire, unde Clapa și ceilalți tineri din garda regelui scoseseră deja săbiile.

Am împins-o pe Gisela către ușă și am scos din teacă Răsuflarea-Șarpelui.

Dar nu era nici o primejdie. Nu pentru noi. Nou-veniții, atrași de lumina focurilor noastre de tabără, erau trei bărbați,

dintre care unul grav rănit; aceştia aduceau veşti. Într-o oră, micuţa biserică a mănăstirii strălucea de luminile lumânărilor, iar preoţii şi călugării înălţau imnuri de slavă lui Dumnezeu, în vreme ce mesajul adus de cei trei oameni veniţi din nord făcu înconjurul taberei, iar cei abia treziţi din somn dădeau fuga spre mănăstire, să afle şi ei vestea sau s-o audă iarăşi şi să se asigure că e adevărată.

– Dumnezeu săvârşeşte minuni! strigă Hrothweard dinaintea mulţimii. Cu ajutorul unei scări, el se sui pe acoperişul mănăstirii. Era întuneric beznă, dar unii oameni aduseseră torţe aprinse, la lumina cărora Hrothweard părea să aibă o siluetă de uriaş. El îşi ridică braţele, iar mulţimea tăcu. Îi lăsă să aştepte puţin, în vreme ce le scruta chipurile îndreptate în sus şi, din spatele lui, se înălţă cântul solemn al călugărilor, pe când undeva, în noapte, o bufniţă ţipă. Hrothweard îşi încleştă pumnii şi se sui şi mai sus pe scară, de parcă ar fi vrut să ajungă la cer, sub razele lunii. Ivarr a fost înfrânt! strigă el în cele din urmă. Slavă Domnului şi sfinţilor săi, tiranul Ivarr Ivarson e înfrânt! Şi-a pierdut oastea!

Iar oamenii din Haliwerfolkland, care se temuseră să-l înfrunte pe puternicul Ivarr, urlară cât îi ţineau rărunchii, căci cea mai mare piedică în calea domniei lui Guthred în Northumbria era nimicită. În sfârşit, el se putea, numi rege, şi aşa era. Regele Guthred.

Patru

Fusese o bătălie, am auzit, o bătălie oribilă şi atât de încrâncenată, încât vâlceaua unde se dăduse fusese scăldată în sânge, iar Aed al Scoţiei îl învinsese pe Ivarr Ivarson, cel mai puternic danez din Northumbria.

Pierderile din rândul ambelor oşti erau groaznic de mari. Am aflat mai multe despre luptă a doua zi, în zori, când aproape şaizeci de supravieţuitori sosiră în tabăra noastră. Călătoriseră într-un grup îndeajuns de numeros cât să nu fie atacaţi de Kjartan, dar încă nu-şi reveniseră de pe urma cumplitei încercări prin care trecuseră. Ivarr, ne povestiră ei, fusese atras peste un râu, într-o vale, unde el credea că Aed îşi găsise adăpost, dar, de fapt, căzuse într-o capcană. Dealurile din jurul văii erau ticsite de scoţi, care coborâră urlând, furibunzi, prin buruieni şi ceaţă, pentru a dărâma zidurile de scuturi ale danezilor.

– Erau mii de scoţi, spunea un danez supravieţuitor, tremurând încă pe când vorbea.

Zidul de scuturi al lui Ivarr rezistase, dar îmi puteam imagina ferocitatea acelei lupte. Tatăl meu îi înfruntase de multe ori pe scoţi şi întotdeauna mi-i descria ca pe nişte diavoli. Diavoli ţicniţi, diavoli cu sabie, diavoli urlători; iar danezii lui Ivarr ne dezvăluiră cum se adunaseră, după primul asalt, şi, cu săbiile şi suliţele, făcuseră măcel printre diavoli, dar hoardele dezlănţuite continuau să vină peste ei, căţărându-se peste propriii morţi, cu pletele despletite înroşite de sânge şi cu săbiile despicând aerul. Ivarr încercase să iasă din vale prin nord, pentru

a ajunge pe creasta unui deal. Dar asta însemna să-şi croiască drum prin rândurile dese de scoţi, şi nu izbuti. Aed îşi condusese apoi gărzile regale împotriva celor mai vrednici ostaşi ai lui Ivarr; scuturile se ciocniseră, lamele răsunaseră, izbindu-se unele de altele, şi, unul câte unul, războinicii se prăbuşiseră. Ivarr, ziceau supravieţuitorii, luptase ca un leu, dar fusese împuns cu o sabie în piept şi cu o suliţă în coapsă, iar gărzile sale îl scoseseră din zidul de scuturi. El urlase, turbat, cerându-le să-l lase să moară înfruntându-i pe duşmani, însă oamenii lui îl trăseseră la adăpost, continuând să se apere în faţa diavolilor, până la lăsarea nopţii.

Ariergarda danezilor rămăsese să lupte, în vreme ce supravieţuitorii, aproape cu toţii răniţi şi însângeraţi, îşi luaseră căpetenia, şi ea rănită, spre sud, către râu. Fiul lui Ivarr, Ivar, deşi avea doar şaisprezece ani, reuşise să-i adune pe războinicii buni şi încă lupta şi străpunsese cu ei liniile scoţilor care-i încercuiseră, dar mulţi danezi pieriseră încercând să traverseze râul, prin bezna nopţii. Unii se înecaseră, traşi la fundul apei de armurile grele, în vreme ce alţii fuseseră măcelăriţi în apele puţin adânci; poate doar a şasea parte din oastea lui Ivarr reuşise să ajungă pe malul sudic, de unde se auzeau gemetele muribunzilor şi răcnetele furioase ale scoţilor. În zori, aceştia făcuseră un zid de scuturi, aşteptându-se ca scoţii să treacă râul şi să desăvârşească masacrul, dar şi oamenii lui Aed erau aproape la fel de istoviţi şi de însângeraţi ca şi danezii învinşi.

– Noi am ucis sute de scoţi, spunea cu năduf un supravieţuitor, şi, mai târziu, am aflat că nu mintea şi că Aed se retrăsese, într-adevăr, către nord, să-şi lingă rănile.

Jarlul Ivarr trăia. Fusese rănit, dar era în viaţă. Se spunea că se ascunde în pădurile de pe dealuri, temându-se să nu fie prins de Kjartan, iar Guthred trimise o sută de călăreţi spre nord ca să-l găsească; dar oamenii lui descoperiră că şi luptătorii lui Kjartan scotoceau dealurile, în căutarea aceleiaşi prăzi. Pesemne că Ivarr îşi dăduse seama că avea să fie prins şi prefera să devină prizonierul lui Guthred decât al lui Kjartan, aşa că se predă trupelor conduse de Ulf, care-l aduse pe jarlul rănit în

tabăra noastră imediat după miezul zilei. Alături de el se aflau fiul lui, Ivar, şi alţi treizeci de supravieţuitori, unii dintre ei la fel de grav răniţi ca şi conducătorul lor. Dar, când Ivarr îşi dădu seama că trebuia să se confrunte cu omul care uzurpase tronul Northumbriei, el insistă să facă asta stând în picioare. Aşa că se ridică şi merse. Nu ştiu cum reuşi asta, căci trebuie să fi suferit teribil din pricina rănilor, dar se sili să şchiopăteze şi, după câţiva paşi, se oprea de fiecare dată şi se sprijinea în sulița folosită pe post de cârjă. Puteam desluşi durerea pe chipul lui, dar şi mândria de a nu se lăsa purtat pe braţe dinaintea lui Guthred.

Aşa că veni spre noi. Se clătina cu fiecare pas pe care îl făcea, dar era sfidător şi furios. Niciodată nu-l întâlnisem până atunci faţă în faţă, căci el fusese crescut în Irlanda, dar era leit tătâne-său. Avea constituţia scheletică a lui Ivar Cel Fără de Oase, aceeaşi faţă descărnată, cu ochii cufundaţi în găvane, acelaşi păr blond, dat pe spate şi aceeaşi răutate şi furie. Şi avea aceeaşi putere.

Guthred aştepta la intrarea în mănăstire, iar gărzile sale formau două rânduri lungi, printre care trebui să meargă Ivarr. Guthred era flancat de cei mai de seamă războinici ai lui şi însoţit de starețul Eadred, de părintele Hrotheward şi de alţi clerici. Când Ivarr ajunse la vreo zece paşi de el, se opri, se sprijini în suliţă şi ne aruncă o privire mustrătoare. Mă confundă cu regele, poate din pricina cămăşii mele de zale şi a coifului, care erau mult mai de soi decât cele ale lui Guthred.

– Tu eşti băiatul care-şi zice rege? întrebă el.

– Eu sunt băiatul care l-a ucis pe Ubba Lothbrokson, i-am răspuns.

Ubba fusese unchiul lui Ivarr, şi vorbele mele îl făcură pe danez să se schimonosească de furie, iar în ochi i-am zărit o sclipire stranie. Nişte ochi de şarpe, pe acel cap scheletic. Poate că Ivarr era rănit, iar puterea lui distrusă, dar tot ce-şi dorea în acele clipe era să mă ucidă.

– Atunci, cine eşti? vru el să afle.

– Ştii cine sunt, i-am zis, dispreţuitor.

Un tânăr războinic e tot numai trufie.

Guthred mă strânse de braţ, ca şi cum ar fi vrut să tac, apoi păşi înainte.

– Jarl Ivarr, zise el, îmi pare rău să te văd rănit.

– Ar trebui să te bucuri şi să-ţi pară mai curând rău că nu sunt mort. Tu eşti Guthred? mârâi el.

– Sunt întristat că eşti rănit, jarl Ivarr, rosti regele, şi sunt întristat pentru oamenii pe care i-ai pierdut, dar mă bucur că aţi ucis mulţi duşmani. Vă datorăm mulţumiri. Se dădu un pas înapoi şi privi, peste Ivarr, spre locul unde oastea noastră se adunase, lângă drum. Îi datorăm mulţumiri lui Ivarr Ivarson, strigă Guthred. El a îndepărtat ameninţarea din nordul nostru! Regele Aed s-a dus şchiopătând acasă, să-şi plângă războinicii ucişi şi să consoleze văduvele Scoţiei!

Desigur, adevărul era că Ivarr şchiopăta, iar Aed ieşise învingător, dar vorbele lui Guthred stârniră chiote de bucurie, care îl uimiră pe Ivarr. Probabil se aşteptase ca Guthred să-l omoare, şi exact asta ar fi trebuit să facă; în schimb, el îl trată pe prizonier cu mărinimie.

– Ucide-l pe ticălos! i-am şoptit regelui.

El mă privi foarte mirat, ca şi cum lucrul acesta nici nu i-ar fi trecut prin minte.

– De ce? mă întrebă, încetişor.

– Ucide-l acum şi gata, l-am zorit eu. Şi omoară-l şi pe şobolanul de fiu-său!

– Eşti obsedat să ucizi, făcu Guthred, amuzat, în timp ce Ivarr ne privea; negreşit, îşi dăduse seama ce-i cerusem regelui.

– Fii binevenit, jarl Ivarr! îi zâmbi Guthred prizonierului, întorcându-şi privirea spre el. Northumbria are nevoie de războinici buni, iar tu ai nevoie de odihnă.

Am urmărit atent acei ochi de şarpe şi am deslușit în ei uluirea lui Ivarr, dar şi un licăr viclean, ca şi cum jarlul l-ar fi crezut pe Guthred un naiv uşor de prostit; dar, în acel moment, am înţeles că regele avea o soartă de aur. *Wyrd bið ful aræd.* Când îl salvasem pe Guthred din mâinile lui Sven, şi el pretinsese că e rege, îl crezusem un aiurit; şi, chiar când fu proclamat

rege la Cair Ligualid, încă mă gândeam că totul e o glumă. Nici măcar la Eoferwic nu credeam că distracția avea să dureze mai mult de câteva săptămâni, căci Ivarr era stăpânul uriaș și brutal al Northumbriei, însă, acum, Aed tranșase situația pentru noi. Ivarr își pierduse majoritatea luptătorilor, fusese rănit, și acum nu mai erau decât trei căpetenii puternice în Northumbria. Erau Ælfric, care se agăța de pământurile furate de la Bebbanburg, Kjartan, care era păianjenul întunecat, gata oricând să-și acapareze prada cu repeziciune, lângă râu, și regele Guthred, stăpânul Nordului și singurul danez din Britania care domnea atât peste saxoni, cât și peste danezi, cu voia acestora.

Am rămas la Onhripum. Nu plănuiserăm asta, dar Guthred insistă să așteptăm pentru ca lui Ivarr să-i fie oblojite rănile. Călugării îl îngrijeau, iar Guthred stătea lângă el, aducându-i mâncare și bere. Cei mai mulți dintre războinicii lui Ivarr, care supravuiețuiseră, erau răniți, iar Hild le spălă rănile și găsi pânze curate, din care făcu bandaje.

– Au nevoie de hrană, îmi zise ea, dar și așa mâncarea noastră era pe sponci, și în fiecare zi mergeam, în grupuri de soldați, tot mai departe, în căutare de vite și de grâne.

L-am îndemnat pe Guthred să pornim mai departe la drum, către un ținut mai bogat și mai mănos, dar el era parcă vrăjit de Ivarr.

– Îmi place de el și nu-l putem părăsi aici, mi se destăinui regele.

– Îl putem îngropa aici, am sugerat eu.

– E aliatul nostru acum! insistă Guthred, și chiar credea asta.

Ivarr îi ridica în slăvi mărinimia, iar Guthred credea fiecare dintre cuvintele lui fățarnice.

Călugării își făcură bine treaba, căci Ivarr se însănătoși repede. Sperasem să dea ortul popii din cauza rănilor, dar în trei zile el putea deja călări din nou, deși avea încă dureri, asta era clar. Acestea trebuie să fi fost groaznice, dar el se forța să meargă și să încalece, la fel cum se chinuia să dovedească loialitate față de Guthred.

În privința aceasta, nu avea de ales. Ivarr nu avea mai mult de o sută de luptători, mulți dintre ei răniți, și nu mai era căpetenia temută de odinioară, așa că el și fiul lui îngenunchează în fața lui Guthred, împreunându-și palmele ca pentru rugăciune și jurând credință regelui. Fiul lui, Ivar, semăna cu taică-său și cu bunică-său, sfrijit și primejdios. Nu aveam încredere în nici unul din ei, dar Guthred se încăpățâna să nu-mi dea ascultare. Drept era, zicea el, ca un rege să fie generos, și, dovedind milostenie față de Ivarr, el credea că acesta avea să îi fie supus mereu.

– Asta ar fi făcut și Alfred, mă asigură el.

– Alfred l-ar fi luat pe fiu ostatic și l-ar fi alungat pe tată.

– A depus un jurământ, susținu Guthred.

– O să adune noi războinici, l-am avertizat.

– Prea bine! spuse el, cu surâsul lui molipsitor. Avem nevoie de oameni buni de luptă.

– Și va dori ca fiul lui să fie rege.

– Nici măcar el însuși nu vrea să fie rege. De ce-ar vrea să fie rege fiul lui? Tu vezi dușmani pretutindeni, Uhtred. Tânărul Ivar e un băiețandru tare chipeș, nu crezi?

– Arată ca un șobolan pe jumătate mort de foame.

– Are exact vârsta potrivită pentru a-i fi soț Giselei. O față de cal și un șobolan, nu? rânji el; aș fi vrut să-i strivesc rânjetul pe față, cu un pumn. Ei, asta da idee grozavă, nu crezi? Giselei i-a venit vremea măritișului, și astfel îl voi lega și pe Ivarr de mine.

– De ce nu mă legi pe mine de tine? l-am întrebat.

– Noi doi suntem deja prieteni, rosti el, încă rânjind, și mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Am pornit spre nord când Ivarr se înzdrăvenise suficient. Ivarr era sigur că unii dintre oamenii lui supraviețuiseră măcelului scoțian, așa că Jænberht și Ida porniră înainte, călare, cu o escortă de cincizeci de oameni. Cei doi călugări, mă asigură Guthred, cunoșteau ținutul din preajma râului Tuede și îi puteau călăuzi pe oștenii care-i căutau pe oamenii lui Ivarr.

Guthred călări alături de Ivarr în cea mai mare parte a călătoriei. Fusese încântat că Ivarr îi depusese jurământ de credință

cu atâta uşurinţă şi punea asta pe seama magiei creştine. Când Ivarr rămase mai în urmă, să călărească alături de oamenii lui, Guthred îi chemă lângă el pe părintele Hrothweard şi-l întrebă pe preotul cu barba vâlvoi despre Cuthbert, Oswald şi Sfânta Treime. Guthred dorea să ştie cum ar fi putut săvârşi chiar el magia creştină şi era deznădăjduit de explicaţiile lui Hrothweard.

– Fiul nu este acelaşi cu Tatăl, încerca Hrothweard, iar şi iar, să-l lămurească, iar Tatăl nu este Sfântul Duh, iar Sfântul Duh nu este Fiul, dar Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh sunt o singură fiinţă, veşnică şi inseparabilă.

– Deci, sunt trei zei? întrebă Guthred.

– Unul singur! se enervă Hrothweard.

– Tu înţelegi asta, Uhtred? mă chemă Guthred lângă el.

– N-am priceput niciodată, stăpâne. Pentru mine, e o aiureală.

– Nu e o aiureală, şuieră preotul, printre dinţi. Gândeşte-te la o frunză de trifoi, stăpâne, i se adresă el regelui. Sunt, de fapt, trei frunze separate, dar e o singură plantă.

– E o taină, stăpâne, interveni Hild.

– Taină?

– Dumnezeu are multe taine, stăpâne, zise ea, ignorând privirea urâcioasă a lui Hrothweard, iar în tainele Lui putem descoperi miracolele. Nu trebuie să le înţelegi, trebuie doar să fii uimit de ele.

Guthred se întoarse în şa, să o vadă pe Hild.

– Deci, tu vei fi domnişoara de onoare a soţiei mele? întrebă el, vesel.

– Mai întâi căsătoreşte-te cu ea, şi pe urmă mă voi hotărî, stăpâne, răspunse fata.

El rânji şi se răsuci la loc.

– Am crezut că te-ai hotărât să te întorci la mănăstire, i-am zis lui Hild, în şoaptă.

– Gisela ţi-a spus?

– Da.

– Aştept un semn de la Dumnezeu, grăi Hild.

– Căderea Dunholmului?

Ea se încruntă.

– Poate. E un loc al răului. Dacă Guthred îl cucereşte sub stindardul sfântului Cuthbert, asta va arăta puterea Domnului. Poate ăsta-i semnul pe care-l aştept.

– Mie mi se pare că semnul ţi s-a arătat deja, am zis.

Ea îşi struni iapa mai departe de Witnere, care o privea cu ochi duşmănoşi.

– Părintele Willibald ar fi vrut să mă întorc la Wessex cu el, dar l-am refuzat. I-am spus că, dacă tot o să mă retrag iarăşi din lume, vreau să văd măcar ce fel de lume las în urmă. Călări în tăcere câteva clipe, apoi vorbi foarte încet. Mi-ar fi plăcut să am copii.

– Dar poţi să ai copii.

Ea scutură din cap, cu hotărâre.

– Nu, nu ăsta-i destinul meu, zise ea şi mă fixă cu privirea. Ştii că Guthred vrea s-o mărite pe Gisela cu fiul lui Ivarr?

Întrebarea ei mă luă prin surprindere.

– Ştiu că se gândeşte la asta, am zis pe un ton precaut.

– Ivarr s-a învoit. Azi-noapte.

Am simţit că îmi stă inima, dar am încercat să mă comport cât mai firesc cu putinţă.

– Tu de unde ştii? am întrebat-o.

– Gisela mi-a spus. Dar există un preţ pus pe capul miresei.

– Întotdeauna se pune un preţ pe capul miresei, am zis, cu asprime.

– Ivarr vrea Dunholmul, rosti ea.

Mi-a luat un moment să înţeleg, apoi am văzut tot acel târg monstruos, care se făcuse fără ştirea mea. Ivarr îşi pierduse aproape de tot puterea atunci când oastea lui fusese masacrată de Aed, dar, dacă ar fi primit cetatea Dunholm şi pământurile din jurul ei, ar fi ajuns iarăşi puternic. Oamenii care-l urmau acum pe Kjartan ar fi devenit supuşii lui, şi, dintr-odată, Ivarr şi-ar fi recăpătat toată forţa.

– Şi Guthred a acceptat? am întrebat.

– Nu încă.

– Nu poate fi atât de nătâng, am zis, furios.

– Neghiobia bărbaților, zise Hild pe un ton disprețuitor, pare să fie nesfârșită. Dar îți mai amintești cum mi-ai spus, înainte să plecăm din Wessex, că Northumbria e plină de dușmani?

– Îmi amintesc.

– Mai plină decât ți-ai fi putut închipui, așa că voi rămâne aici, ca să mă asigur că vei scăpa cu viață, zise ea și-mi atinse brațul. Uneori, cred că nu mai ai aici nici un alt prieten în afară de mine. Așa că, Uhtred, lasă-mă să rămân până te voi ști în siguranță.

I-am zâmbit și am atins mânerul sabiei.

– Sunt în siguranță, i-am spus.

– Trufia ta îi împiedică pe oameni să-ți vadă bunătatea, mă atenționă ea, cu reproș în glas, apoi privi drumul care se deschidea înaintea noastră. Așadar, ce vei face? mă întrebă.

– O să-mi împlinesc răzbunarea. De aceea sunt aici. Și nu o mințeam deloc. Din acest motiv călăream spre nord, pentru a-l ucide pe Kjartan și a o elibera pe Thyra, dar, dacă reușeam în ceea ce-mi propusesem, atunci Dunholmul avea să-i fie încredințat lui Ivarr, iar Gisela avea să-i aparțină fiului acestuia. Mă simțeam trădat, deși nu era vorba de trădare, căci fata nu-mi fusese nicicând promisă mie. Guthred era liber să o mărite cu cine dorea. Sau, poate, vom pleca în altă parte, am murmurat cu amărăciune.

– În altă parte? Unde?

– Oriunde.

– Înapoi în Wessex? întrebă Hild, zâmbind.

– Nu!

– Atunci unde?

Niciunde. Fugisem din Wessex și nu voiam să mă mai întorc decât ca să-mi recuperez comoara îngropată, când aveam să găsesc un loc sigur unde s-o duc. Destinul mă ținea în gheare și îmi dăduse dușmani. Pretutindeni.

Am trecut prin vad râul Wiire la vest de Dunholm, apoi am înaintat spre o așezare numită de localnici Cuncacester, ce se întindea de-a curmezișul drumului roman, la câțiva kilometri de Dunholm. Romanii construiseră un castru la Cuncacester,

ale cărui ziduri se mai vedeau încă, deşi mai erau doar nişte ridicături tocite în mijlocul câmpurilor verzi. Guthred porunci ca oastea să nu se îndepărteze de castrul ruinat, dar eu am cerut să ne continuăm înaintarea spre sud până ajungem la Dunholm; şi atunci am avut prima ceartă cu el, căci nu era chip ca regele să se răzgândească.

– Care-i rostul, stăpâne? Să rămânem cu oastea pe loc când mai avem doar două ore de mers până la duşman? l-am întrebat.

– Eadred a spus că trebuie să ne oprim aici.

– Stareţul Eadred? Ştie şi cum se cuceresc cetăţile?

– A avut un vis, mă lămuri Guthred.

– Un vis?

– Sfântul Cuthbert vrea să-i înălţăm biserica aici, zise regele. Chiar acolo, îmi arătă el cu mâna către un deal scund, unde fusese depus sicriul sfântului, iar călugării cântau în jurul său.

Mi se părea absurd. Locul era atât de neînsemnat, cu excepţia ruinelor castrului. Erau acolo dealuri, câmpuri, vreo două ferme şi un râuleţ, toate alcătuind un peisaj destul de plăcut, dar motivul pentru care locul respectiv fusese ales să găzduiască biserica sfântului îmi era cu totul de neînţeles.

– Misiunea noastră, stăpâne, i-am zis regelui, este să cucerim Dunholmul. Şi n-o s-o facem dacă ne apucăm de construit biserici aici.

– Dar visele lui Eadred au fost întotdeauna adevărate, îmi atrase atenţia Guthred, iar sfântul Cuthbert m-a ajutat întotdeauna.

M-am contrazis cu el, dar am pierdut. Până şi Ivarr îl sfătui pe rege să ducă oastea mai aproape de Dunholm, dar visul stareţului Eadred făcu să aşezăm tabăra la Cuncacester, iar călugării se apucară imediat de lucru la construirea bisericii. Vârful dealului fu nivelat, copacii, doborâţi, şi stareţul înfipse ţepuşe în pământ, pentru a însemna locurile unde aveau să se înalţe zidurile. El voia temelie din piatră, ceea ce însemna să căutăm o carieră sau, şi mai bine, o veche clădire romană ce putea fi dărâmată; dar ar fi trebuit să fie o clădire imensă,

fiindcă biserica râvnită de Eadred era mai mare decât sălile de ospeţe ale multor regi.

A doua zi, o zi de vară târzie, sub norii înalţi şi risipiţi, am pornit spre sud, către Dunholm. Mergeam să-l înfruntăm pe Kjartan şi să cercetăm tăria fortăreţei lui.

O sută şi cincizeci de oameni făcură scurta călătorie. Ivarr şi fiul lui îl flancau pe Guthred, eu şi Ulf îi urmam, şi doar clericii rămaseră la Cuncacester. Eram danezi şi saxoni, purtători de săbii sau de suliţe şi călăream sub noua flamură a lui Guthred, ce-l înfăţişa pe sfântul Cuthbert cu o mână ridicată, în semn de binecuvântare, şi ţinând în cealaltă Evanghelia sfântă, încrustată cu nestemate, de la Lindisfarena. Nu era o flamură care să inspire fapte vitejeşti – cel puţin nu mie –, şi aş fi vrut să o fi rugat pe Hild să-mi croiască şi mie o una, înfăţişând capul de lup al Bebbanburgului. Jarlul Ulf avea drept stindard un cap de vultur, Guthred avea steagul său, iar Ivarr călărea sub o flamură zdrenţăroasă, reprezentând doi corbi, pe care reuşise, cine ştie cum, să o smulgă din mâinile scoţilor, în vreme ce eu călăream fără nici un stindard.

Jarlul Ulf blestemă atunci când Dunholmul ne apăru înaintea ochilor, căci era pentru prima oară când zărea el puterea acelei stânci înalte, înconjurate de o buclă a râului Wiire. Stânca nu era pleşuvă, căci carpenii şi platanii creşteau din belşug pe pantele abrupte, dar vârful fusese curăţat, şi am putut zări o palisadă solidă din lemn, ce apăra culmea pe care fuseseră construite trei sau patru clădiri mari. Intrarea în cetate se făcea printr-o poartă înaltă, cu turn deasupra, înconjurată de metereze pe care flutura o flamură triunghiulară. Aceasta înfăţişa o corabie cu cap de şarpe, în amintirea tinereţii de navigator a lui Kjartan, iar sub flamură erau oameni cu suliţe, în vreme ce de palisade atârnau şiruri de scuturi.

Ulf rămase cu privirea aţintită asupra fortăreţei. Guthred şi Ivarr i se alăturară, şi nici unul dintre noi nu scoase o vorbă. Ce era de spus? Cetatea părea de necucerit. Părea straşnică. O cărare ducea către fortăreaţă, dar era îngustă şi prăpăstioasă, şi era nevoie doar de foarte puţini oameni să o apere, căci poteca

şerpuia pe lângă cioturi de stâncă şi bolovani uriaşi, până la poarta înaltă a cetăţii. Puteam să ne trimitem toţi războinicii pe acea cărare, dar în unele locuri drumul era atât de strâmt, încât douăzeci de apărători bine înarmaţi puteau ţine piept unei oştiri întregi, în vreme ce suliţele şi pietrele aruncate de sus s-ar fi prăvălit peste capetele asediatorilor. Guthred, convins că Dunholmul nu putea fi cucerit, îmi aruncă o privire mută, ca o rugăminte.

– Sithric! am strigat, iar băieţandrul se grăbi să vină lângă mine. Zidul ăla înconjoară toată creasta? l-am întrebat.

– Da, stăpâne, îngăimă el, apoi ezită. Doar că...

– Doar că ce?

– Există un locşor în partea de sud, unde e doar un colţ de stâncă. Acolo nu e zid. Pe acolo aruncă lăturile din cetate.

– Un colţ de stâncă? am întrebat, şi el făcu un gest cu mâna, ca pentru a arăta că era ca o placă de piatră golaşă. Ne-am putea căţăra pe el?

– Nu, stăpâne.

– Dar apa? Au vreo fântână în cetate?

– Au două fântâni, stăpâne, amândouă în afara palisadei. Una se află la vest, şi nu o folosesc prea des, iar cealaltă e pe partea de est. Dar asta e sus de tot, pe povârniş, unde cresc copacii.

– E în afara zidului?

– În afară, stăpâne, dar e protejată de un zid separat.

I-am aruncat un bănuţ drept răsplată, deşi răspunsurile lui nu mă bucurau deloc. Crezusem că, dacă oamenii lui Kjartan şi-ar fi luat apa direct din râu, atunci am fi putut plasa arcaşi acolo, ca să-i împedicăm să se aprovizioneze, dar arcaşii noştri nu puteau străpunge copacii şi un zid ca să-i oprească să ajungă la fântână.

– Ei bine? Ce vom face acum? mă întrebă Guthred.

Enervat, mai că nu mi-a venit să-i cer să se sfătuiască în privinţa aceasta cu preoţii lui, care insistaseră să ne aşezăm tabăra atât de departe. Cu greu m-am stăpânit să nu-i răspund astfel.

– Poţi să-i oferi condiţii de capitulare, stăpâne, iar, dacă refuză, va trebui să-l asediezi până se va preda împins de foame.

– Dar abia au cules recolta, remarcă Guthred.

– Asta înseamnă că asediul va dura un an, i-am răspuns, tăios. Construieşte un zid de-a curmezişul limbii ăleia de pământ. Prinde-l pe Kjartan în capcană. Dă-i de înţeles că nu mai are scăpare. Că foametea îl pândeşte, mai devreme sau mai târziu. Dacă vei înălţa un zid, i-am spus, entuziasmându-mă brusc de idee, nici nu vei fi nevoit să laşi aici o oaste întreagă. Şaizeci de oameni vor fi de-ajuns.

– Şaizeci? se miră el.

– Da, şaizeci de oameni ar putea apăra un zid aici, l-am asigurat.

Stânca uriaşă pe care se ridica Dunholmul avea formă de pară, capătul de jos, mai îngust, formând limba de pământ de pe care priveam noi zidurile înalte. Râul curgea prin dreapta noastră, ocolea poalele stâncii, apoi reapărea în stânga, unde lăţimea lui nu era mai mare de o sută de metri. Ne-ar fi luat o săptămână să tăiem copacii de pe acea limbă de pământ, o altă săptămână, să săpăm un şanţ şi să clădim palisade, şi o a treia săptămână, să fortificăm palisada, aşa încât şaizeci de oameni să o poată lesne apăra. Fâşia de pământ nu era plată, ci bombată, deci palisada trebuia să urmeze acea denivelare. Şaizeci de oameni nu ar fi putut apăra un zid de o sută de metri, dar o mare porţiune din limba de pământ era de netrecut din cauza cioturilor de piatră, de unde nu putea veni nici un atac, aşa că războinicii noştri ar fi trebuit să apere palisada doar în trei sau patru locuri.

– Şaizeci!

Ivarr, care tăcuse până atunci, vorbi cu obidă, aruncând cuvântul ca pe un blestem.

– O să fie nevoie de mai mult de şaizeci, urmă el. Oamenii trebuie să se odihnească noaptea. E nevoie de alţii ca să aducă apă, să îngrijească vitele şi să patruleze pe malul râului. Poate şaizeci sunt suficienţi ca să apere zidul, dar mai e nevoie de încă două sute, ca primii şaizeci să-şi îndeplinească misiunea, încheie el şi-mi aruncă o privire plină de dispreţ.

Desigur, avea dreptate. Şi, dacă două-trei sute de oameni ar fi fost ocupaţi să păzească Dunholmul, mai rămâneau alte două sau trei sute care n-ar fi putut păzi Eoferwicul sau patrula hotarele ori îngriji ogoarele.

– Dar un zid aici, zise Guthred, ar putea să dea lovitura de graţie celor din Dunholm.

– Ar putea, acceptă Ivarr, deşi nu părea convins.

– Aşadar, mai am nevoie de oameni. Mai mulţi oameni, spuse regele.

Am mers călare pe Witnere spre est, ca şi cum aş fi vrut să cercetez de unde ar fi putut fi început zidul. Îi puteam vedea pe oamenii cocoţaţi pe poarta înaltă a cetăţii privindu-ne.

– Poate n-o să dureze chiar un an, i-am strigat, peste umăr, lui Guthred. Vino de te uită!

El dădu pinteni calului său şi veni către mine. Niciodată nu-l mai văzusem atât de abătut. Până acum, totul venise uşor pentru el – tronul, cucerirea cetăţii Eoferwic, supunerea lui Ivarr, dar Dunholmul era o stâncă dură, de forţă brută, care-i sfida optimismul.

– Ce vrei să-mi arăţi? întrebă el, mirat că-l făcusem să se abată de la potecă.

M-am uitat înapoi, ca să mă asigur că Ivarr şi fiul lui nu ne auzeau, apoi am arătat cu mâna spre râu, ca şi cum am fi vorbit despre locul unde trebuia înălţat zidul.

– Putem cuceri cetatea, i-am şoptit, dar n-am de gând să te ajut dacă tu i-o vei da, drept răsplată, lui Ivarr.

El se încruntă, mirat, şi i-am zărit pe chip o licărire vicleană, ca şi cum ar fi fost ispitit să nege că i-ar fi trecut vreodată prin minte să-i dăruiască Dunholmul lui Ivarr.

– Ivarr e slab, i-am zis, şi, câtă vreme e slab, va fi prietenul tău. Dar, dacă-i dai putere, vei face din el duşmanul tău.

– Şi ce folos poţi avea de la un prieten slab?

– Mai mult decât de la un duşman puternic, stăpâne.

– Ivarr nu doreşte să fie rege, zise el, aşa că de ce mi-ar fi duşman?

– Ce vrea Ivarr e să-l stăpânească pe rege ca pe un căţeluş în lanţ. Asta vrei? Să fii căţelul lui Ivarr?

El ridică privirea spre poarta cetăţii.

– Cineva trebuie să stăpânească Dunholmul, grăi el fără aplomb.

– Atunci dă-mi-l mie, fiindcă eu sunt prietenul tău. Te îndoieşti de asta?

– Nu, Uhtred, nu mă îndoiesc.

Se întinse spre mine şi-mi atinse braţul. Ivarr ne privea cu ochii lui şerpeşti.

– Nu i-am făcut nici o promisiune, continuă Guthred, dar îmi păru neliniştit când spuse asta. Apoi se forţă să surâdă. Zici că poţi cuceri cetatea?

– Cred că-l putem scoate pe Kjartan afară din ea, stăpâne.

– Cum?

– Am să fac vrăji la noapte, stăpâne, i-am promis, iar mâine vei vorbi cu el. Să-i spui că, dacă rămâne aici, îl vei distruge. Să-i spui că vei începe prin a da foc fermelor şi stânelor îngrijite de sclavii lui la Gyruum. Promite-i că-l vei duce la sapă de lemn. Fă-l pe Kjartan să înţeleagă că, atâta vreme cât va sta aici, nu-l aşteaptă decât moarte, foc şi pierzanie. Apoi, oferă-i o cale de scăpare. Lasă-l să plece pe mare.

Nu asta doream, doream să-l pot trece pe Kjartan cel Crud prin ascuţişul sabiei mele, dar răzbunarea mea era mai puţin importantă decât cucerirea cetăţii Dunholm.

– Atunci, fă-ţi vrăjile, mă încurajă Guthred.

– Dar, dacă reuşim, stăpâne, îmi juri că nu-i vei da cetatea lui Ivarr?

El se codi, apoi îmi întinse mâna.

– Dacă reuşim, prietene, promit să-ţi dau ţie cetatea.

– Îţi mulţumesc, stăpâne, i-am răspuns, şi Guthred mă răsplăti cu zâmbetul lui molipsitor.

Oamenii de pază ai lui Kjartan trebuie să fi fost nedumeriţi când ne văzură plecând, spre sfârşitul după-amiezii. Nu am mers prea departe, ci am înjghebat o tabără pe o coastă de deal, la nord de cetate, şi am aprins multe focuri, ca danezii să prindă

de veste că eram lângă ei. Apoi, în puterea nopții, m-am întors călare spre Dunholm, însoțit de Sihtric. Mergeam să-mi fac vrăjitoria, să-l înspăimânt pe Kjartan, și, pentru asta, trebuia să fiu un sceadugengan, o umbră rătăcitoare. Umbra rătăcitoare umblă noaptea, când oamenii cumsecade se tem să mai iasă din case. Noaptea, creaturile stranii, precum elfii, monștrii și oamenii sălbatici, care se pot preschimba în fiare, cutreieră pământul.

Dar noaptea mă simțisem întotdeauna ca peștele în apă. De copil mă strecuram prin întuneric, până când deveneam una dintre creaturile de care se tem oamenii, iar în acea noapte l-am luat pe Sihtric pe cărarea ce ducea către poarta înaltă a cetății Dunholm. Sihtric ducea de căpăstru caii, care, ca și el, erau speriați. Mă țineam anevoie de potecă, din pricină că luna se ascundea, când și când, după nori, așa că eram nevoit să-mi găsesc calea folosindu-mă de Răsuflarea-Șarpelui ca de un baston, pentru a dibui tufișurile și pietrele. Am mers încet, Sihtric ținându-se de pelerina mea ca să nu se rătăcească. Pe măsură ce ne apropiam de vârf, urcușul devenea mai ușor, căci în cetate erau aprinse focuri, iar strălucirea flăcărilor, peste palisade, era pentru noi ca un far către care știam că trebuie să ne îndreptăm. Puteam vedea siluetele sentinelelor care păzeau poarta cetății, dar acestea nu ne puteau vedea, fiindcă ajunseserăm la un prag stâncos, unde cărarea cobora brusc câțiva metri, înainte de a urca, pe ultima porțiune a drumului, până la ziduri. Întreaga creastă, între malul stâncos și palisadă, fusese curățită de copaci, așa încât nici un dușman nu s-ar fi putut strecura pe acolo pentru a declanșa un asalt neașteptat, fără să fie zărit de gărzi.

– Stai aici! i-am șoptit lui Sihtric. Aveam nevoie ca el să rămână de pază la cai și să-mi care scutul, coiful și sacul cu capete retezate, pe care acum l-am luat în spinare. I-am poruncit să se ascundă bine între copaci și să mă aștepte acolo.

Apoi am început să așez capetele pe cărare, cel mai apropiat, la mai puțin de cincisprezece metri de poartă, ultimul, aproape de copacii care creșteau în buza malului stâncos. Când am ridicat capetele din sac, am simțit viermii colcăindu-mi printre degete. Am așezat capetele în așa fel încât ochii închiși ai acestora

să fie îndreptați spre cetate, pipăindu-le gâvanele, așa încât, atunci când am terminat, mi-am simțit palmele lipicioase. Nu mă văzu și nu mă auzi nimeni. Întunericul mă învăluia ca o mantie, și vântul sufla peste deal, iar râul se prăvălea zgomotos sub stâncile de dedesubt. L-am găsit pe Sihtric, care tremura, și el mi-a dat baticul negru cu care mi-am acoperit fața, legându-l cu un nod la ceafă. Apoi, mi-am împins coiful peste pânză și mi-am luat scutul. Am stat nemișcat.

Când cerul e înnorat, zorii se ivesc mai încet. Mai întâi, apare doar o fâșie cenușie, care atinge marginea de răsărit a cerului și, o vreme, nu-i nici întuneric, nici lumină, nici umbre, ci doar un cenușiu rece și mohorât, cuprinzând lumea, pe când liliecii, zburătorii umbrelor, se întorc în culcușuri. Copacii devin negri, pe când cerul se luminează la orizont, apoi primele raze de soare inundă lumea cu culoare. Păsările cântau. Nu atât de multe ca primăvara sau vara, dar am putut auzi pitulici, prihorii și măcăleandri întâmpinând, veseli, sosirea zilei, iar, mai jos de noi, în copaci, o ciocănitoare păcăni într-un trunchi. Copacii negri erau acum de un verde întunecat, și am putut vedea bobițele de un roșu-aprins ale unei tufe de scoruș, nu departe de mine. Atunci, gărzile zăriră capetele de pe cărare. Le-am auzit strigând, am văzut mai mulți oameni venind pe palisade și am așteptat. Flamura fu înălțată deasupra porții mari, și tot mai mulți războinici se arătau pe zid. Apoi poarta se deschise, și doi oameni se strecurară afară. Poarta se închise imediat în urma lor, și am auzit o hurducătură zdravănă, ca și cum poarta fusese zăvorâtă cu un drug mare de lemn. Cei doi păreau a se codi. Stăteam ascuns printre copaci, cu sabia scoasă și coiful desfăcut la bărbie, căci pânza neagră a baticului umplea spațiul dintre marginile coifului. Peste zalele frecate de Hild cu nisip de râu, ca să strălucească, purtam o pelerină neagră. Aveam și cizme negre în picioare. Eram din nou solul morții și i-am privit pe cei doi coborând, bănuitori, pe cărare către șirul de capete. Ajunseră la primul cap năclăit de sânge și strigară către cei de pe ziduri că era unul dintre oamenii lui Tekil. Apoi întrebă ce să facă.

Kjartan le răspunse. Eram sigur că era el, deşi nu-i zăream chipul, dar acea voce ca un muget nu putea fi decât a lui.

– Aruncaţi-le! porunci el, şi cei doi se supuseră, lovind capetele cu piciorul, aşa încât acestea ajunseră în iarba înaltă, în locul de unde fuseseră tăiaţi copacii.

Se apropiară tot mai mult, până ce nu mai rămase decât un cap. Chiar când ajunseră la el, am ţâşnit dintre copaci.

Ei văzură un războinic cu faţa acoperită, înalt şi strălucitor în zale, cu sabia şi scutul în mâini. Îl văzură pe solul morţii, şi am rămas pe loc, acolo, la câţiva metri de ei, fără să mă mişc şi fără să vorbesc, iar ei se holbară la mine. Unul scoase un sunet ca un mieunat de pisică şi, fără un cuvânt, o rupseră amândoi la fugă.

Am stat acolo, pe când soarele se înălţa pe cer. Kjartan şi oamenii lui mă priveau uimiţi şi, în acea lumină trandafirie a zorilor, eu eram moartea cu chip întunecat, în armură sclipitoare, moartea cu coif strălucitor. Iar, înainte ca ei să se hotărască a trimite câinii şi să descopere că nu eram o arătare, ci un om în carne şi oase, m-am întors în umbrele pădurii şi am ajuns lângă Sihtric.

Făcusem tot ce-mi stătuse în putinţă să-l bag în sperieţi pe Kjartan. Acum, Guthred trebuia să-i ceară să capituleze şi apoi, îndrăzneam eu să sper, cetatea de pe stâncă avea să devină a mea, şi Gisela odată cu ea. Nădăjduiam toate aceste lucruri, fiindcă Guthred era prietenul meu. Vedeam viitorul meu la fel de luminos ca pe cel al lui Guthred. Vedeam răzbunarea mea împlinită, îmi vedeam oştenii prădând pământurile din Bebbanburg, spre a slăbi forţele unchiului meu, şi îl vedeam pe Ragnar întorcându-se în Northumbria spre a lupta de partea mea. Pe scurt, uitasem de zei şi îmi ţeseam propriul destin strălucitor, în vreme ce, la rădăcina copacului lumii, cele trei ursitoare râdeau de se speteau.

Treizeci de cavaleri călăreau spre Dunholm, în miezul dimineţii. Clapa mergea înaintea noastră cu o creangă înfrunzită în mâini, pentru a arăta că venim cu gânduri de pace. Eram cu toţii în zale, deşi îi lăsasem coiful meu cel bun lui Sihtric. Mă gândisem

să mă înveşmântez precum solul morţii, dar el îşi făcuse deja vrăjitoria, şi acum aveam să aflăm dacă aceasta dăduse roade sau nu.

Am ajuns în locul unde stătusem şi-i urmărisem pe cei doi danezi azvârlind cât colo cele şapte capete de pe cărare şi am aşteptat. Clapa flutură creanga cu putere, şi l-am văzut pe Guthred privind neliniştit poarta.

– Cât timp ne-ar lua să ajungem la Gyruum? întrebă el.

– La Gyruum?

– M-am gândit că ar trebui să plecăm mâine într-acolo, să ardem fermele sclavilor lui Kjartan. Putem lua şoimi cu noi, să mergem la vânătoare.

– Dacă plecăm în zori, răspunse Ivarr, am fi acolo până la amiază.

M-am uitat către apus, unde se adunau nori ameninţători.

– Se întrevede vreme rea, le-am atras atenţia.

Ivarr pocni un tăun aşezat pe grumazul armăsarului său, apoi se încruntă, arătând spre poarta cea mare.

– Ticălosul nu vrea să discute cu noi.

– Mi-ar plăcea să plecăm mâine, zise, cu glas domol, Guthred.

– Acolo nu e nimic, am zis.

– Sunt fermele şi casele sclavilor lui Kjartan, şi tu mi-ai spus că trebuie să le distrugem, grăi regele. Plus de asta, aş vrea să văd vechea mănăstire. Am auzit că-i o minunăţie de clădire.

– Atunci, mai bine mergem după ce se îndreaptă vremea, am sugerat.

Guthred nu mai adăugă nimic, căci, drept răspuns la ramura fluturată de Clapa, un sunet de corn se auzi pe neaşteptate dinspre poartă. Am tăcut, privind cum poarta se deschide şi un pâlc de călăreţi se îndreaptă spre noi.

În fruntea lor se afla Kjartan, călare pe un cal înalt, vărgat. Era un bărbat voinic, cu faţa lătăreaţă, o barbă uriaşă şi ochi mici şi vicleni; purta o secure mare de luptă, ca şi cum ar fi ţinut în mână un pai. Pe cap avea un coif pe care fusese fixată o pereche de aripi de corb, şi o pelerină albă, soioasă, atârna pe umerii lui largi. Se opri la câţiva metri de noi şi o vreme nu spuse

nimic, ci doar ne scrută cu privirea. Am căutat să deslușesc teamă în ochii lui, dar n-am găsit decât îndârjire, deși, când rupse tăcerea, vocea lui părea cumva supusă.

– Jarl Ivarr, zise el, îmi pare rău că nu l-ai ucis pe Aed.

– Mie îmi pare bine că trăiesc, grăi, sec, Ivarr.

– Și eu mă bucur de asta, răspunse Kjartan, apoi îmi aruncă o căutătură piezișă. Eu stăteam deoparte de ceilalți, lângă cărare, și puțin mai sus de ei, unde poteca se ridica spre movila acoperită cu copaci, înainte de a coborî spre malul stâncos. Pesemne că Kjartan mă recunoscuse și știa că sunt fiul adoptat al lui Ragnar, din cauza căruia fiul lui își pierduse un ochi, dar hotărî să mă ignore, uitându-se iar la Ivarr. Ca să-l învingi pe Aed, ai fi avut nevoie de un vrăjitor, îi zise el.

– Un vrăjitor? se amuză Ivarr.

– Aed se teme de magia străveche, continuă Kjartan. N-ar lupta niciodată contra unui om care poate doborî capete prin vrăjitorie.

Ivarr nu spuse nimic, ci se întoarse și mă privi fix, trădând astfel identitatea solului morții și dându-i de înțeles lui Kjartan că nu are de-a face cu vrăjitoria, ci cu un vechi dușman. Atunci, am văzut că pe chipul încordat al lui Kjartan se așterne ușurarea. El începu să râdă, sudui scurt, dar în continuare nu mă băgă în seamă. Apoi se răsuci spre Guthred.

– Tu cine ești?

– Sunt regele tău, răspunse Guthred.

Kjartan râse iar. Era relaxat acum, știind că nu are de înfruntat magia neagră.

– Aici e Dunholm, cățelandrule, și noi n-avem rege.

– Totuși, eu sunt regele vostru, repetă Guthred, nepărând ofensat de insultă. Și o să stau aici până când oasele voastre se vor albi sub soarele Dunholmului.

Kjartan se amuză, auzind aceasta.

– Crezi că o să mă poți înfometa? Tu și cu preoții tăi? Crezi că o să crăpăm de foame, fiindcă ești tu aici? Ascultă, cățelandrule. Sunt pești în râu și păsări pe cer, și Dunholmul nu va pieri de foame. Poți să aștepți aici până când haosul o să învăluie

lumea, şi tot o să fiu mai bine hrănit decât tine. De ce nu i-ai spus asta, jarl Ivarr?

Ivarr se mulţumi să ridice din umeri, ca şi cum ambiţiile lui Guthred nu îl priveau pe el.

– Aşa că, adăugă Kjartan şi-şi sprijini securea pe umăr, ca pentru a ne da de înţeles că nici nu are nevoie de ea, spune repede, căţelandrule, ce târg îmi propui?

– Îţi poţi lua oamenii la Gyruum, spuse Guthred, şi vă vom da corăbii ca să puteţi pleca pe mare. Supuşii tăi ţi se pot alătura, mai puţin cei care doresc să rămână în Northumbria.

– Te joci de-a regele, băiete, mârâi Kjartan, apoi privi iarăşi către Ivarr. Şi tu eşti aliatul lui?

– Sunt aliatul lui, îngână Ivarr, pe un ton sec.

Kjartan se uită direct în ochii lui Guthred şi-i zise:

– Îmi place aici, căţelandrule. Îmi place Dunholmul. Nu-ţi cer altceva decât să mă laşi în pace. Nu râvnesc la tronul tău, nu-ţi vreau pământurile, deşi poate ţi-aş dori femeia, dacă ai una şi e îndeajuns de drăguţă. Aşa că îţi fac o ofertă. Lasă-mă în pace, şi-am să uit că exişti.

– Îmi tulburi pacea, zise Guthred.

– Fac ceva pe pacea ta, căţelandrule, dacă nu pleci de-aici pe dată, răcni Kjartan, şi forţa din vocea lui îl înfioră pe Guthred.

– Deci, îmi refuzi propunerea? întrebă el.

Pierduse această confruntare şi ştia asta.

Kjartan scutură din cap, ca şi cum şi-ar fi dat seama, deodată, că lumea era un loc mai trist decât se aşteptase.

– Ăstuia îi zici tu rege? pufni el, adresându-i-se lui Ivarr. Dacă ai nevoie de un rege, găseşte un bărbat.

– Am auzit că acest rege a fost destul de bărbat ca să se uşureze în capul fiului tău, am intervenit eu, pentru prima oară. L-am văzut pe Sven târându-se pe pământ ca un vierme. L-am auzit plângând ca o muiere. Ai crescut un iepure fricos, Kjartan.

Kjartan îndreptă securea spre mine.

– Am o treabă cu tine, dar nu e asta ziua în care tu o să ţipi ca o muiere. Dar va veni şi acea zi!

Scuipă spre mine, apoi trase frâul calului, cârmindu-l într-o parte, şi se îndepărtă, în galop, către poarta cea mare, fără să mai scoată un cuvânt. Oamenii lui îl urmară.

Guthred îl privi plecând. M-am uitat la Ivarr, care îmi trădase în mod voit vrăjitoria, şi am bănuit că aflase că eu aveam să primesc Dunholmul, dacă reuşeam să cucerim cetatea, aşa încât urma să facă tot posibilul ca aceasta să nu cadă. Îmi întoarse privirea, îi şopti ceva fiului său şi izbucniră amândoi în râs.

– În două zile începi să înalţi zidul, îmi porunci regele. O să-ţi dau două sute de oameni pentru asta.

– De ce nu începem mâine? l-am întrebat.

– Pentru că vom pleca la Gyruum. Mergem la vânătoare!

Am ridicat din umeri. Regii au toane, şi acum acest rege voia să vâneze.

Ne-am întors călare la Cuncacester, unde am aflat că Jænberht şi Ida, cei doi călugări, se întorseseră din căutarea de supravieţuitori din oastea lui Ivarr.

– Aţi găsit pe vreunul? am vrut să ştiu imediat ce-am descălecat.

Jænberht se holbă la mine, ca şi cum întrebarea l-ar fi nedumerit, apoi Ida clătină din cap, grăbit.

– N-am găsit pe nimeni.

– Aşadar, v-aţi irosit timpul.

Jænberht se strâmbă auzind aceasta, sau, poate, gura lui pocită îmi dădu impresia că se strâmbase, apoi cei doi fură chemaţi să-i povestească şi regelui Guthred despre călătoria lor. Eu am mers la Hild şi am întrebat-o dacă creştinii rostesc blesteme, pentru că, în acest caz, aş fi vrut ca ea să arunce cele mai cumplite blesteme asupra lui Ivarr.

– Asmute-l pe diavolul tău pe el, i-am cerut.

În seara aceea, Guthred încercă să ne înveselească, dând un ospăţ. Ocupase o fermă în vale, la poalele dealului, unde starețul Eadred punea temeliile bisericii sale, şi îi invită pe toţi bărbaţii care fuseseră, de dimineaţă, prezenţi la discuţia cu Kjartan. Ni s-au pus pe mese carne de berbec fiartă şi păstrăv proaspăt fript, bere şi pâine bună. Un menestrel cântă la liră

după masă, apoi le-am spus tuturor povestea lui Alfred, care intrase în Cippanhamm deghizat în cântăreț la harpă. I-am făcut să râdă în hohote, destăinuindu-le că un danez îl pocnise pe regele din Wessex după ceafă, pentru că era un cântăreț groaznic.

Printre oaspeți, se numără și Eadred, și, după ce Ivarr plecă, starețul se oferi să rostească rugăciunile de seară. Creștinii se adunară în jurul focului, iar eu și Gisela am rămas singuri lângă ușa fermei. Ea avea prinsă la cingătoare un săculeț din piele de miel și, când Eadred începu să rostească rugăciuni, o deschise și scoase un mănunchi de rune, prinse cu un fir de lână. Bețele erau subțiri și albe. Mă privi ca și cum ar fi vrut să mă întrebe dacă le poate arunca, și eu am înclinat din cap. Ea le ținu deasupra pământului, închise ochii și le lăsă să cadă.

Bețele se risipiră, ca de obicei. Gisela îngenunche lângă ele, cu chipul umbrit de flăcările muribunde ale focului. Cercetă atent, vreme îndelungată, bețele încrucișate, se uită, o dată sau de două ori, la mine și, deodată, începu să plângă. Am mângâiat-o pe umăr.

– Ce este? am întrebat-o.

Atunci, ea țipă și își ridică privirea către lemnele fumegânde din foc.

– Nu! Nu! strigă ea, făcându-l pe Eadred să se oprească, buimac, din rugăciuni.

Hild veni repede la ea și o cuprinse cu brațul pe după umăr pe fata care plângea, dar Gisela se eliberă, aplecându-se din nou deasupra runelor.

– Nu! țipă, pentru a treia oară.

– Gisela! Gisela! zise fratele ei, chircindu-se lângă ea.

Fata se întoarse și-l plesni cu putere peste față, apoi începu să gâfâie și să icnească, de parcă n-ar fi avut suficient aer, iar Guthred, cu obrazul înroșit, apucă runele.

– Asta-i vrăjitorie păgână, stăpâne, observă Eadred. E ceva cumplit.

– Luați-o de aici! porunci regele. Duceți-o în colibă!

Hild o trase pe Gisela deoparte, ajutată de două slujitoare atrase de jelania ei.

– Diavolul o pedepseşte pentru că se ţine de vrăjitorii, declamă Eadred.

– Ce-a văzut? mă întrebă Guthred.

– Nu mi-a spus.

El mă privi atent şi, preţ de o clipă, am crezut că zăresc lacrimi în ochii lui, apoi se răsuci pe călcâie şi aruncă runele în foc. Bucăţile de lemn pocniră zgomotos, şi o flacără lunguiaţă se întinse spre acoperiş, înainte de a se stinge în tăciunii înnegriţi.

– Ce preferi, uliu sau şoim? mă întrebă Guthred, şi l-am privit nedumerit.

– Când vom merge mâine la vânătoare, ce-ai dori?

– Un şoim.

– Atunci, mâine vei vâna cu Iuţeală, zise el, referindu-se la una dintre păsările lui de pradă, folosite la vânătoare.

– Gisela e bolnavă, îmi zise Hild mai târziu, în acea noapte. Are febră. N-ar fi trebuit să mănânce carne.

A doua zi, am cumpărat un mănunchi de rune noi de la unul dintre oamenii lui Ulf. Erau nişte beţigaşe negre, mai lungi decât cele albe, pe care regele le azvârlise în foc, şi am plătit o sumă mare pentru ele. Am mers cu ele la coliba Giselei, dar una dintre femei mă anunţă că sora regelui avea o slăbiciune femeiască şi nu mă putea vedea. Atunci, i-am lăsat ei runele. Acestea preziceau viitorul, şi aş fi făcut mai bine, mult mai bine, dacă le-aş fi aruncat eu însumi. În schimb, am mers la vânătoare.

Era o zi toridă. Se zăreau încă nori negri, burzuluiţi spre vest, dar nu dădeau semne să se apropie, iar soarele strălucea cu putere, aşa încât doar soldaţii care călăreau alături de noi, slujind în garda regelui, purtau cămăşi de zale. Nu ne aşteptam să înfruntăm duşmani. Guthred călărea înaintea noastră, apoi veneau Ivarr şi fiul lui; suita era completată de Ulf, ca şi de cei doi călugări, Jænberht şi Ida, care mergeau să rostească rugăciuni pentru confraţii lui masacraţi cândva la Gyruum. Nu le-am spus că participasem la acel măcel, comis de Ragnar cel Bătrân. El acţionase în mod just. Călugării uciseseră danezi, iar Ragnar îi pedepsise, deşi în zilele astea se spune o altă poveste,

cum că nevinovații călugări se rugau și au fost omorâți ca niște martiri neîntinați. Adevărul e că au fost niște ucigași de femei și copii, dar ce șansă are adevărul când preoții spun poveștile?

Guthred era bucuros nevoie mare în acea zi. Vorbea fără întrerupere, râdea de propriile glume și chiar încercă să smulgă un zâmbet și pe chipul osos al lui Ivarr. Acesta nu spunea nimic, ci doar îi dădea fiului său sfaturi cu privire la vânătoare. Guthred îmi oferise șoimul său, dar, la început, am străbătut călare doar un ținut împădurit, unde un șoim nu poate vâna, așa că uliul lui porumbar avea avantaj și doborî doi corbi printre crengile copacilor. Regele salută fiecare atac cu strigăte de bucurie. Abia când am ajuns în câmp deschis, în lunca râului, șoimul meu putu să zboare în înălțimi; și atunci se năpusti asupra unei rațe sălbatice, dar rața reuși să scape și să se ascundă în desișul unui crâng de arini.

– Nu e ziua ta norocoasă, zise Guthred către mine.

– Am putea fi cu toții lipsiți de noroc în curând, i-am zis, arătându-i spre vest, unde se adunau nori. O să vină furtuna.

– Poate la noapte, mă contrazise el, căci, până se întunecă, vremea va fi bună.

Își lăsase uliul în seama unui slujitor, iar eu, la rândul meu, lăsasem șoimul în grija altuia. Acum, râul se afla în stânga noastră, iar ruinele de piatră, arse, ale mănăstirii Gyruum se zăreau în față, construite într-un loc unde malul râului se înalță mult deasupra lungilor mlaștini sărate. Era la reflux, și se vedeau capcanele de pește, întinse în râul ce se contopea cu marea nu departe de acel loc, spre est.

– Gisela are fierbințeală, îmi zise Guthred.

– Am auzit.

– Eadred zice că o va atinge cu pânza care acoperă chipul Sfântului Cuthbert. E convins că asta o va vindeca.

– Nădăjduiesc să o vindece, am spus, cuviincios.

Înaintea noastră, Ivarr și fiul lui călăreau, întovărășiți de vreo douăzeci de danezi, toți îmbrăcați în zale. Dacă s-ar fi întors în acel moment, mi-a trecut prin minte, ne-ar fi putut ucide,

pe Guthred şi pe mine, aşa că am strunit calul, să meargă mai încet, pentru ca Ulf şi oamenii lui să ne poată prinde din urmă.

Guthred îmi citi gândul, dar se arătă amuzat.

– Ivarr nu mai e duşmanul nostru, Uhtred.

– Într-o zi, tot va trebui să-l ucizi. Şi, abia din acea zi, stăpâne, vei fi în siguranţă.

– Acum nu sunt în siguranţă?

– Ai o oaste mică şi neinstruită, iar Ivarr îşi va aduna iar oamenii, l-am avertizat eu. O să strângă danezi iscusiţi în lupta cu sabia, cu scutul şi cu sulița, până când va stăpâni iarăşi peste Northumbria. Acum e slab, dar nu va rămâne mereu aşa. De aceea îşi doreşte Dunholmul, ca să redevină puternic cât mai repede.

– Ştiu, zise Guthred, pe un ton cumpănit. Ştiu toate astea.

– Iar dacă o măriţi pe Gisela cu fiul lui Ivarr, el câţi oameni îţi va mai aduce?

Îmi aruncă o privire aspră.

– Tu câţi oameni mi-ai putea aduce? mă întrebă, dar nu mai aşteptă răspunsul, ci dădu pinteni calului şi se grăbi să urce creasta către mănăstirea aflată în ruină, pe care oamenii lui Kjartan o folosiseră drept adăpost.

Ei construiseră un acoperiş de stuf între pereţii de piatră rămaşi în picioare, şi, în mijlocul încăperii, încropiseră o vatră înconjurată de douăsprezece podiumuri pentru dormit. Oamenii care locuiseră aici se întorseseră, desigur, la Dunholm înainte ca noi să trecem râul, în drum spre nord, căci sala era de mult părăsită. Vatra era rece. Dincolo de deal, în valea largă dintre mănăstire şi vechiul castru roman, aflat pe promontoriu, se găseau gospodăriile sclavilor lui Kjartan, care erau doar nişte îngrădituri, mărginite de garduri din nuiele. Toate erau pustii. Unii dintre sclavi trăiau în vechiul castru şi aveau grijă de un far înalt, în care ar fi trebuit să aprindă lumini de veghe sau de alarmă, în caz că vreo corabie prădalnică urca pe râu. Dar mă îndoiam că farul fusese vreodată folosit în acest scop, căci nici un danez n-ar fi îndrăznit să prade pământurile lui Kjartan. La poalele dealului pe care se afla farul am zărit însă

o corabie, acolo unde râul Tine face un ultim cot, înainte de a se vărsa în mare.

– Vom vedea cu ce treburi e venită prin părțile astea, zise Guthred, încruntat, ca și cum nu prezența acelei corăbii îl deranja, apoi porunci gărzilor sale să doboare împletiturile de nuiele și să le ardă, cu tot cu acoperișul din stuf. Ardeți tot! porunci el și privi cum oamenii începură să dea foc stufului, apoi rânji spre mine. Mergem să vedem ce corabie-i aia?

– E o corabie de negoț, am zis eu.

Cu siguranță era o navă daneză, căci nici o altă corabie nu se apropia de această coastă, dar nu putea fi un vas de luptă, căci carena era mai scurtă, dar mai lată decât a oricărei corăbii de război.

– Atunci, hai să-i dăm de veste că de-acum înainte nu mai e loc de negoț aici. Cel puțin, nu de negoț cu sclavi!

Am pornit călare, alături de el, spre est, însoțiți de vreo doisprezece războinici. Ulf îi conducea, Ivarr și fiul lui veniră și ei, iar Jænberht se ținea și el scai, rugându-se întruna de Guthred să purceadă la reconstrucția mănăstirii.

– Trebuie să sfârșim mai întâi biserica sfântului Cuthbert, îi zise regele.

– Dar și casa Domnului de-aici trebuie refăcută, căci e loc sfințit, se milogi Jænberht. Venerabilul și binecuvântatul sfânt Bede a trăit aici.

– O s-o construim iar, promise Guthred, oprindu-și calul în dreptul unei cruci de piatră doborâte de pe piedestalul ei, ce zăcea pe jumătate îngropată în pământ, acoperită de iarbă și buruieni. Era o sculptură splendidă, împodobită cu plante, fiare sălbatice și sfinți. Și această cruce va trebui iarăși înălțată, spuse el și privi în jur, la cotul pe care-l făcea râul lat în dreptul nostru. Aici e loc bun!

– Este, am încuviințat.

– Dacă se vor întoarce călugării, putem face, din nou, din acest loc un port înfloritor. Aici s-ar putea face negoț cu pește, sare, grâne și vite. Cum adună bani regele Alfred?

– Din dări.

– Şi pune biruri şi pe biserici?

– Nu-i place să facă asta, dar în vremuri grele, n-are încotro, i-am explicat. La urma urmei, preoţii şi călugării trebuie să plătească dacă vor să fie apăraţi.

– Şi el îşi bate propriile monede?

– Da, stăpâne.

Guthred râse.

– Hm, greu mai e să fii rege! Poate-ar trebui să-i fac o vizită lui Alfred şi să-i cer sfaturi.

– I-ar plăcea, l-am asigurat.

– Crezi că m-ar primi bine? întrebă, îngrijorat, regele.

– Fireşte.

– Chiar dacă sunt danez?

– Te-ar primi bine pentru că eşti creştin, i-am zis.

El rămase pe gânduri, urmând cărarea ce şerpuia prin mlaştină şi trecu printr-un pârâu puţin adânc, unde doi ceorli puneau capcane pentru ţipari. Când am trecut pe lângă ei, oamenii îngenunchează, iar Guthred le mulţumi; nici unul nu-l observă însă, căci aveau capetele plecate până la pământ. Lângă corabie, se aflau patru oameni, dar nici unul nu era înarmat şi, văzând că se apropie de noi, am presupus că voiau doar să ne salute şi să ne asigure că nu pricinuiesc nici un rău.

– Spune-mi, Uhtred, zise Guthred, pe neaşteptate, Alfred e diferit fiindcă-i creştin?

– Da.

– În ce fel?

– În tot ce face, e hotărât să fie un om bun, stăpâne, i-am explicat.

– Iar religia noastră păgână, zise el, uitând, pentru o clipă, că fusese botezat, nu ne îndeamnă la asta, nu?

– Nu ne îndeamnă?

– Adică Odin şi Thor vor ca noi să fim viteji, îmi explică el, şi vor să le arătăm respect, dar nu ne fac nişte oameni buni.

– Nu, am recunoscut eu.

– Aşadar, creştinismul e ceva diferit, insistă el şi-şi opri calul acolo unde cărarea se sfârşea într-un tăpşan scund de nisip şi

pietriș. Cei patru oameni așteptau la vreo treizeci de metri distanță, la celălalt capăt al limbii de pietriș. Dă-mi sabia, zise brusc Guthred.

– Sabia mea?

Regele îmi zâmbi cu blândețe.

– Marinarii ăștia nu sunt înarmați, Uhtred, și vreau să mergi și să vorbești cu ei, așa că dă-mi sabia.

Purtam asupra mea doar Răsuflarea-Șarpelui.

– Nu-mi place să fiu neînarmat, stăpâne, am protestat, cu jumătate de glas.

– E o chestiune de politețe, Uhtred, insistă regele și întinse brațul spre mine.

Nu m-am clintit din loc. Nici o regulă de politețe de care auzisem nu susținea că un nobil războinic trebuia să-și lase sabia deoparte atunci când mergea să stea de vorbă cu niște mateloți de rând. L-am privit pe Guthred și am auzit, în spatele meu, fâșâit de săbii scoase din teacă.

– Dă-mi sabia, repetă regele, și mergi la acei oameni. Îți țin eu calul.

Îmi amintesc că m-am uitat în jur și am văzut în spate mlaștina, iar în față, întinderea de pietriș, și m-am gândit că nu trebuia decât să dau pinteni calului și m-aș fi putut îndepărta în galop, dar Guthred se întinse și-mi apucă hățurile.

– Salută-i din partea mea, zise el, cu o veselie forțată.

Încă m-aș fi putut îndepărta în galop, smulgându-i hățurile din mână, dar, atunci, Ivarr și fiul lui veniră din spate. Amândoi aveau săbiile scoase, și armăsarul lui Ivarr îl blocă pe Witnere, care pufni, iritat. Am potolit calul.

– Ce-ai făcut, stăpâne? l-am întrebat pe Guthred.

O clipă, nu spuse nimic. De fapt, nici nu putea ridica privirea către mine, dar apoi se sili să-mi răspundă.

– Mi-ai spus odată că Alfred ar face tot ce e necesar ca să-și păstreze regatul. Asta fac eu acum.

– Și asta ce înseamnă?

Îmi făcu hatârul să se arate stânjenit.

– Ælfric de Bebbanburg îmi aduce oşteni ca să pot cuceri Dunholmul, îmi zise, şi am rămas cu privirile pironite asupra lui. Acum vine, continuă Guthred, să depună jurământul de credinţă faţă de mine.

– Şi eu ţi-am jurat credinţă, am rostit cu amărăciune.

– Iar eu ţi-am promis că o să te dezleg de jurământ. Asta fac acum.

– Deci, mă vinzi unchiului meu? am întrebat.

El scutură din cap.

– Preţul pe care unchiul tău mi l-a cerut pentru supunere a fost viaţa ta. Dar l-am refuzat. Însă trebuie să pleci, Uhtred. Asta-i tot. Trebuie să pleci cât mai departe de aceste ţinuturi. În schimbul exilului tău, eu primesc un aliat care-mi aduce mulţi războinici. Ai avut dreptate. Am nevoie de războinici. Iar Ælfric de Bebbanburg mi-i poate da.

– Şi de ce un exilat trebuie să plece neînarmat? am întrebat, atingând mânerul sabiei.

– Dă-mi sabia, şopti Guthred.

În spatele meu se aflau deja doi dintre oamenii lui Ivarr, cu săbiile scoase.

– De ce trebuie să plec fără armă? am insistat.

Guthred privi spre corabie, apoi spre mine. Se forţă să spună ce trebuia spus.

– Vei pleca fără armă, fiindcă trebuie să fii ceea ce eu am fost. Acesta e preţul pentru Dunholm.

Câteva clipe n-am putut nici măcar respira, nici vorbi, şi mi-a luat ceva timp să mă conving că se referise la ceea ce bănuiam.

– Mă vinzi ca sclav? l-am întrebat.

– Dimpotrivă, am plătit ca să fii doar sclav, dar să trăieşti. Mergi cu Dumnezeu, Uhtred.

Atunci l-am urât pe Guthred, deşi o mică parte din mine ştia că el era necruţător pentru că aşa trebuia să fie un rege. Eu nu l-aş fi putut sluji decât cu două săbii, nimic mai mult, în vreme ce unchiul meu, Ælfric, îi putea aduce trei sute de războinici înarmaţi cu săbii şi suliţe, iar Guthred făcuse alegerea.

Era, presupun, alegerea corectă, şi fusesem un neghiob să nu întrezăresc şi această posibilitate.

– Du-te, zise Guthred, pe un ton mai aspru, şi am urlat după răzbunare, înfigând pintenii în coastele calului. Witnere făcu un salt înainte, dar fu imediat izbit şi prăvălit în genunchi de armăsarul lui Ivarr, iar eu, în izbitură, am zburat peste capul lui, zdrobindu-mi genunchii de pietriş.

– Nu-l ucideţi! strigă Guthred, iar fiul lui Ivarr mă izbi puternic în cap cu latul sabiei.

Am căzut, cât eram de lung şi, când am dat să mă ridic, Ivarr îl ţinea pe Witnere de căpăstru, iar războinicii lui aveau toţi săbiile la o palmă de gâtul meu.

Guthred nu se clinti din loc. Doar mă privea, dar în spatele lui, cu un zâmbet pe chipu-i strâmb, l-am zărit pe Jænberht, şi atunci am înţeles.

– Ticălosul ăsta a pus totul la cale? l-am întrebat pe Guthred.

– Fratele Jænberht şi fratele Ida sunt supuşii prea credincioşi ai unchiului tău, recunoscu regele.

Abia atunci mi-am dat seama cât fusesem de nechibzuit. Cei doi călugări veniseră la Cair Ligualid, şi de atunci nu încetaseră să-mi târguiască destinul, şi eu fusesem orb la toate uneltirile lor.

Mi-am aruncat pe pietriş vesta de piele.

– Îmi îndeplineşti o ultimă dorinţă, stăpâne?

– Dacă pot, da.

– Dă-i lui Hild calul şi sabia mea. Dă-i tot ce-mi aparţine şi spune-i să le păstreze pentru mine.

El rămase pe gânduri şi îmi spuse cu blândeţe:

– N-ai să te mai întorci vreodată, Uhtred.

– Fă-mi favoarea asta, stăpâne, am insistat.

– Aşa voi face, promise Guthred, dar, mai întâi, dă-mi sabia.

Mi-am desprins de la cingătoare Răsuflarea-Şarpelui. Preţ de o clipă, m-am gândit să o scot din teacă şi să lovesc cu ea în stânga şi-n dreapta, dar sigur aş fi fost ucis pe dată, aşa că i-am sărutat mânerul şi i-am înmânat-o lui Guthred. Apoi, mi-am scos

brățările de pe mâini, semnele vitejiei mele de războinic, și i le-am întins.

– Dă-i-le tot lui Hild, i-am cerut.

– I le voi da, promise el, luând brățările, apoi mi-i arătă pe cei patru oameni care mă așteptau. Jarlul Ulf i-a găsit pe acești negustori de sclavi. Ei nu știu cine ești, știu doar că trebuie să te ia în sclavie.

În tot răul era și un lucru bun. Dacă negustorii ar fi știut cine sunt și cât de mult ar fi plătit Ælfric sau Kjartan cel Crud pentru viața mea sau pentru ochii mei, cu siguranță n-aș mai fi trăit o săptămână.

– Acum du-te! îmi porunci Guthred.

– Mă vinzi așa, pur și simplu? i-am zis, plin de amărăciune.

– Unchiul tău are un preț, și acesta este. Ar fi vrut să te vadă mort, dar m-am opus, și a acceptat, în schimb, să cazi în sclavie.

Am privit dincolo de el, acolo unde nori negri se îngrămădeau spre apus, în chip de munți. Erau acum mult mai negri și mai aproape de noi, și un vânticel proaspăt răcori aerul.

– Ar trebui să pleci și tu, stăpâne, i-am zis. Furtuna se apropie.

Nu zise nimic, și m-am îndepărtat. Destinul era imuabil. La rădăcina copacului vieții, cele trei ursitoare hotărâseră că firul de aur ce-mi urzise viața fericită ajunsese la capăt. Îmi amintesc cum pietrișul îmi scârțâia sub cizme, iar pescărușii cei albi țipau, zburând liberi deasupra mea.

Mă înșelasem în privința celor patru oameni. Erau înarmați, dar nu cu săbii ori sulițe, ci cu bâte scurte. Mă priviră venind spre ei, în vreme ce mă îndepărtam de Guthred și Ivarr, și am știut că asta trebuia să se întâmple, de aceea nici n-am încercat să mă opun. Am ajuns la cei patru, și unul dintre ei mă izbi în burtă cu atâta putere, că mi s-a tăiat răsuflarea. Altul mă lovi în tâmplă și m-am prăvălit pe pietriș, sub ploaia de lovituri, și, în cele din urmă, am căzut în nesimțire. Eram un nobil din Northumbria, un luptător cu sabia, omul care-l ucisese pe Ubba Lothbrokson la malul mării și îl doborâse din șa pe Svein Cal Alb, iar acum căzusem sclav.

PARTEA A DOUA

Corabia stacojie

Cinci

Căpitanul corabiei şi stăpânul meu, pe numele lui Sverri Ravnson, fusese unul dintre cei patru care mă blagosloviseră cu ploaia de lovituri. Era cu un cap mai scund decât mine, cu zece ani mai mare şi de două ori mai gras. Avea o faţă cât latul unei vâsle, un nas care fusese cândva zdrobit până la os, o barbă neagră, presărată cu firişoare albe, trei dinţi şi nici un pic de gât, ca şi cum capul i-ar fi ieşit direct din trupul burduhănos. Era unul dintre cei mai puternici oameni pe care îi văzusem vreodată. Şi nu era prea vorbăreţ din fire.

Era negustor, iar corabia lui se şi numea *Neguţătorul*. Era o ambarcaţiune zdravănă, bine construită şi solidă, cu bănci pentru şaisprezece vâslaşi, deşi, când am ajuns pe corabia lui Sverri, nu erau pe ea decât unsprezece vâslaşi, aşa că se bucură să afle că i se mai îngroaşă rândurile. Vâslaşii erau cu toţii sclavi. Cinci membri ai echipajului, oameni liberi, nu vâsleau niciodată, dar se aflau la bord ca să-l mai schimbe pe Sverri la cârmă, să se asigure că noi vâslim, să vegheze să nu evadăm şi, atunci când vreunul dintre noi murea, să-i arunce leşul peste bord. Doi erau, ca şi Sverri, norvegieni, alţi doi erau danezi, şi al cincilea era un frizian pe nume Hakka. Cel din urmă îmi puse cătuşele de sclav la glezne. Mai întâi, oamenii lui Sverri îmi luară hainele cele pricopsite, lăsându-mă doar într-o cămaşă, şi-mi dădură o pereche de nădragi plini de purici. După ce-mi legă lanţurile la picioare, Hakka îmi sfâşie umărul stâng al cămăşii şi-mi scrijeli pe braţ litera „S“, cu un cuţitaş ascuţit. Sângele

mi se prelinse pe cot, amestecându-se cu primele picături de ploaie aduse de norii dinspre apus.

– Ar fi trebuit să-ți ard pielea, zise Hakka, dar nu pot să fac focul pe corabie.

Luă apoi puțină murdărie de pe fundul corabiei și o îndesă în tăietură, frecând-o zdravăn. Rana se infectă și începu să verse puroi, dându-mi fierbințeală mare, dar, când m-am vindecat, rămăsesem deja cu semnul lui Sverri pe braț. Îl am și în ziua de azi.

Stigmatul de sclav aproape că nu avu timp să se vindece, căci am fost, cu toții, la un pas de moarte încă din prima noapte. Vântul începu, dintr-odată, să sufle cu putere, preschimbând râul într-un cazan clocotitor parcă, cu spume alburii; *Neguțătorul* se smucea în ancoră, iar vântul se înteți, aducând cu el o ploaie năpraznică. Corabia se hâțâna încoace și-ncolo și, pe măsură ce se apropia refluxul, vântul și curentul o împingeau către țărm. Ancora, care nu era, probabil, nimic altceva decât vreun imens inel de piatră ce ținea corabia în loc doar prin greutatea lui, începu să se miște.

– La vâsle! zbieră Sverri, și am crezut că vrea să vâslim ca să ne opunem presiunii vântului și curenților, când colo el tăia funia cu care corabia era ținută de ancoră și *Neguțătorul* sări în valuri. La vâsle, ticăloșilor! Vâsliți! strigă el

– Vâsliți! se auzi, ca un ecou, vocea lui Hakka, care ne izbi puternic cu biciul peste spinări. Vâsliți!

– Vreți să trăiți? Vâsliți! urlă Sverri, îndoindu-se sub puterea vântului.

El cârmi către mare. Fără îndoială că, dacă am fi rămas la ancoră, pe râu, am fi fost aruncați pe țărm, dar am fi fost în siguranță, căci nivelul apei scădea, iar următoarea maree ar fi permis corabiei să plutească din nou. Însă Sverri avea nava ticsită de mărfuri și se temea că, dacă am fi eșuat pe mal, localnicii hrăpăreți, care trăiau în cocioabele din Gyruum, l-ar fi prădat. Prefera să-și rişte viața pe mare decât să fie măcelărit pe țărm, așa că ne conduse într-un haos cenușiu de vânt, beznă și valuri. Voia ca, odată ajuns la gura râului, să cotească spre

nord şi să găsească adăpost de-a lungul coastei; nu era o idee rea, căci am fi fost protejaţi de o limbă de uscat şi am fi scăpat de furtună. Însă el nu ştia cât de puternici erau curenţii şi, deşi am vâslit cu disperare, loviţi fără milă peste umeri de biciul lui Hakka, n-am putut stăpâni corabia. Aceasta fu târâtă în larg şi, în câteva minute, am fost nevoiţi să ne oprim din vâslit, să scoatem vâslele din apă, să astupăm găurile pentru vâsle şi să începem să scoatem apa din corabie. Toată noaptea nu am făcut altceva decât să aruncăm apa peste bord; îmi amintesc cât de istovitoare e munca aceasta, oboseala ce te cuprinde până în măduva oaselor şi spaima de furia oarbă a mării întunecate din jurul nostru, care hăulea groaznic, ridicându-ne şi coborându-ne corabia ca pe o coajă de nucă. Uneori, valurile ne ridicau pe culmea lor, şi eram încredinţat că aveam să ne răsturnăm. Îmi amintesc cum mă agăţam de bancă, pe când vâslele se rostogoleau de colo colo, pe lângă noi, iar apa îmi brăzda coapsele. Dar, de fiecare dată, *Neguţătorul* se ridica deasupra valurilor, şi noi continuam să azvârlim apa peste bord; cum de nu ne-am scufundat atunci n-am să ştiu niciodată.

Zorii ne găsiră cu corabia pe jumătate plină cu apă, în mijlocul unei mări furioase, dar nu turbate. Nu se zărea nici un ţărm, niciunde. Gleznele îmi sângerau, căci scoabele de fier îmi muşcaseră pielea toată noaptea, dar nu încetam să scot apa. În rest, nimeni nu mai mişca. Ceilalţi sclavi, cărora nu le ştiam încă numele, erau prăvăliţi peste bănci, în vreme ce echipajul şedea înghesuit sub platforma cârmei, unde Sverri ţinea strâns vâsla mare a cârmei. Am simţit asupra mea ochii lui negri sfredelitori, pe când continuam să scot găleţile cu apă şi le deşertam în mare. Voiam să mă opresc. Sângeram, eram rănit şi epuizat, dar nu voiam să-mi arăt slăbiciunea. Goleam găleată după găleată, iar braţele mă ardeau de durere, burta îmi era sfâşiată de crampe, şi ochii mă usturau de atâta apă sărată câtă îmi intrase în ei. Dar nu voiam să mă opresc. Pe fundul corabiei se forma o băltoacă de vomă, dar nu ştiam cine vărsase acolo.

Într-un final, Sverri îmi porunci să mă opresc. Coborî lângă mine, îmi şfichiui umerii cu un bici scurt, şi m-am prăbuşit pe

bancă. Mai târziu, doi dintre oamenii lui ne aduseră o pâine veche, înmuiată în apă sărată, şi un burduf cu bere acră. Nimeni nu vorbea. Vântul izbea de catargul scund parâmele din piele răsucită, şi valurile şuierau, plesnind carena; vântul era tăios, şi ploaia ciupea fără oprire marea învolburată. Am strâns între degete amuleta lui Thor. Aceasta îmi fusese lăsată, căci era un lucru ieftin, din os de bou sculptat, fără nici o valoare. M-am rugat tuturor zeilor, m-am rugat lui Njord să nu-mi curme viaţa în marea lui furioasă şi m-am rugat celorlalţi zei pentru răzbunare. Mă gândeam că Sverri şi oamenii lui trebuiau să cadă în somn şi, odată adormiţi, aveam să-i ucid, dar somnul îmi dădu mie târcoale primul, şi am dormit cu toţii, pe când vântul îşi domoli furia. N-am dormit mult, căci am fost treziţi cu lovituri de cizmă în spinare; am înălţat pânza pe catarg, grăbindu-ne să ajungem înaintea ploii la coasta cenuşie dinspre est.

Am aflat că patru dintre vâslaşi erau saxoni, trei, norvegieni, trei, danezi, iar ultimul era irlandez. Cu acesta împărţeam banca, şi prima dată nici n-am ştiut că e irlandez, fiindcă rareori vorbea. Avea părul negru şi sârmos, tenul smead şi, deşi nu era decât cu un an sau doi mai mare ca mine, purta pe trup cicatricele unui bătrân războinic. Am luat imediat seama că oamenii lui Sverri îl priveau bănuitori, temându-se că le-ar putea aduce necazuri. Mai târziu, spre seară, când vântul se schimbă, bătând către sud, iar Hakka ne porunci să vâslim, irlandezul îşi scoase vâsla cu furie. Atunci l-am întrebat cum îl cheamă, şi Hakka veni, ca o vijelie, şi mă izbi peste faţă cu un bici de piele. Sângele mă podidi pe nas. Hakka râse, dar apoi râsul îi îngheţă pe buze, când văzu că nu dau nici un semn de durere, aşa că lovi din nou.

– Nu vorbeşti, aici eşti doar un nimic! mârâi el. Deci, ce eşti?

Nu i-am răspuns, şi el mă lovi şi mai tare.

– Ce eşti? repetă el.

– Un nimic, am scrâşnit eu.

– Ai vorbit! se stropşi el şi iarăşi mă pocni. Nu trebuie să vorbeşti! îmi ţipă în faţă şi îmi mai croi o lovitură de bici peste cap. Bucuros că mă făcuse să încalc regula, ca el să mă poată

pedepsi, râse din nou şi se întoarse la proră. Am vâslit în tăcere şi am dormit în beznă, deşi, înainte să ne culcăm, oamenii lui Sverri ne legară toate lanţurile unele de altele. Făceau întotdeauna asta, şi un om avea mereu o săgeată în arc, gata să tragă dacă unul dintre noi ar fi încercat să se lupte când cel care ne lega lanţul se apleca în faţa noastră.

Sverri ştia cum să conducă o corabie cu sclavi. În acele prime zile, am căutat neîncetat un prilej să lupt, dar n-am găsit nici unul. Lanţurile nu ne erau date niciodată jos. Când ajungeam la ţărm, ni se poruncea să stăm în spaţiul îngust de sub platforma cârmei, şi acesta era închis cu scânduri bătute pe loc în cuie. Acolo, puteam vorbi, şi aşa am aflat despre ceilalţi sclavi. Cei patru saxoni fuseseră vânduţi în sclavie de Kjartan. Fuseseră plugari şi acum îl blestemau pe zeul creştin pentru suferinţa abătută asupra lor. Norvegienii şi danezii erau hoţi, condamnaţi la sclavie de propriii lor compatrioţi, şi toţi erau nişte brute ticăloase. Am aflat câte ceva şi despre Finan, irlandezul, căci el era tăcut şi vigilent. Era cel mai pricăjit dintre noi, dar era puternic, cu un chip dăltuit parcă în piatră, sub barba neagră şi deasă. Ca şi saxonii, era creştin, sau cel puţin purta rămăşiţele despicate ale unei cruciuliţe din lemn, atârnând de un şnur din piele, şi, uneori, îl vedeam sărutând lemnul şi ţinându-l lipit de buze, pe când se ruga în tăcere. Poate că nu vorbea prea mult, dar asculta atent când ceilalţi sclavi vorbeau despre femei, mâncare şi vieţile pe care le lăsaseră în urmă; şi îndrăznesc să spun că aceştia minţeau în toate privinţele. Eu eram tăcut, ca şi Finan, deşi, uneori, când ceilalţi dormeau, el îngâna un cânt trist, în limba lui de baştină.

Eram scoşi din celula noastră întunecată doar ca să încărcăm marfa, care era aşezată într-o despărţitură aflată în mijlocul navei, imediat în spatele catargului. Uneori, echipajul se îmbăta criţă prin porturi, dar doi dintre oamenii lui Sverri rămâneau întotdeauna treji şi ne păzeau straşnic. Alteori, dacă aruncam ancora în apropierea coastei, Sverri ne lăsa să stăm pe punte, dar ne lega lanţurile laolaltă, ca nici unul dintre noi să nu poată încerca să scape.

Prima mea călătorie pe corabia *Negustătorul* mă duse de pe coasta brăzdată de furtuni a Northumbriei în Frizia, unde am străbătut un peisaj straniu, cu insule joase, bancuri de nisip, maree înalte și perdele lucitoare de nămol, dezvelite de ape în timpul fluxului. Ne-am oprit într-un port mizerabil, unde alte patru corăbii își încărcau marfa; și pe aceste corăbii vâsleau sclavi. Am umplut magazia *Negustătorului* cu piei de țipar, pește afumat și blănuri de vidră.

Din Frizia am mers către sud, într-un port din Francia. Am aflat că era Francia, fiindcă Sverri coborî pe țărm și se întoarse cătrănit.

– Cu francii ăștia nu poți să închei un târg în firea lui, răcni el către echipaj. Își dădu seama că îl priveam și mă pocni cu putere peste cap, crestându-mi pielea frunții cu inelul greu din argint cu chihlimbar, pe care-l purta. Afurisiți francii ăștia! Ah, afurisiți! Zgârciobi netrebnici! Pui de câțea!

În seara aceea, el aruncă runele pe platforma cârmei. Ca toți marinarii, Sverri era un om foarte superstițios; ținea un mănunchi de rune negre într-un săculeț de piele. Încuiat sub platformă, am auzit bețele subțiri rostogolindu-se deasupra. Câteva minute nu se mai auzi nimic – probabil că Sverri se zgâia la modelul bețelor căzute. Dar el întrezări o rază de speranță în felul cum acestea se așezaseră, căci hotărî să mai rămână la puii de câțea, zgârciobii netrebnici și afurisiții de franci. După trei zile, târguiala îi fu de folos, căci am încărcat o magazie plină cu lame de sabie, vârfuri de suliță, coase, cămăși de zale, buști și lână. Le-am dus în nord, foarte departe în nord, pe tărâmurile danezilor și șvezilor, unde am vândut toată încărcătura. Lamele francilor erau la mare preț, în vreme ce din buștenii de tisă se puteau face lame de plug. Cu banii primiți, Sverri umplu corabia cu minereu de fier, pe care l-am transportat spre sud.

Sverri știa să conducă sclavii și știa și mai bine să facă bani. Monedele curgeau, pur și simplu, în corabia lui, toate fiind ținute într-un imens cufăr din lemn păstrat în magazie.

– V-ar plăcea să puneți mâna pe bănișorii ăștia, nu? mârâi el într-o zi către noi, pe când pluteam în largul unei coaste fără

nume. Ha! Rahaţilor ce sunteţi! Credeţi că mă puteţi înşela? se stropşi el. Gândul că l-am fi putut prăda îl făcea guraliv. Ceee? Credeţi asta? Mai întâi o să vă omor pe toţi. O să vă înec. O să vă îndes pe gât rahat de focă până vă înecaţi.

Bineînţeles, nici unul dintre noi nu reacţionă la această izbucnire de furie.

De-acum, se apropia iarna. Nu ştiam unde ne aflam, doar că eram în nord, pe o mare din apropierea coastelor daneze. După ce am descărcat marfa, am vâslit, îndreptând corabia goală de-a lungul unui ţărm nisipos şi pustiu, până ce Sverri cârmi, pătrunzând în susul unui râu străjuit de trestii. Pe malul noroios al acestui râu am tras *Neguţătorul*. Fluxul era la apogee, şi, când începu refluxul, corabia rămase înţepenită în nisip. Pe malul râului nu era nici un sat, ci doar o casă scundă, cu acoperişul din trestii şi muşchi. Pe hornul casei, un fuior de fum se ridica în văzduh. Pescăruşii se chemau unii pe alţii, cu vaiete ascuţite. O femeie ieşi din casă, şi, când Sverri sări pe mal, ea începu să alerge spre el, chiuind de bucurie. Bărbatul o luă în braţe şi o roti prin aer. Apoi, trei ţânci veniră în fugă, şi el îi dădu fiecăruia câte o mână de bani de argint şi îi gâdilă, îi aruncă în sus şi-i îmbrăţişă.

Era clar că acolo voia Sverri să iernăm cu *Neguţătorul*, şi el ne porunci să golim corabia de balastul de piatră, să-i strângem pânza, catargul şi velatura, apoi să o tragem pe buşteni pe mal, departe chiar şi de cel mai înalt flux. Era o corabie grea, iar Sverri chemă un vecin, care-şi avea casa dincolo de mlaştină, să ne ajute s-o clintim cu o pereche de boi. Fiul cel mare al lui Sverri, un băieţandru de vreo zece anişori, se distră pe cinste, strigându-ne îndemnuri pentru boi, când am săltat corabia pe buşteni. În spatele casei lui Sverri, era o cocioabă pentru sclavi. Era făcută din buşteni groşi; până şi acoperişul era tot din buşteni, iar acolo am dormit înlănţuiţi. Ziua munceam, curăţând carena *Neguţătorului*, răcâind murdăria, scoicile şi algele. Am curăţat muşchiul de pe fundul vasului, am întins pânza, ca să fie spălată de ploi şi am privit lacomi cum nevasta lui Sverri cârpea hainele, cu un ac de os şi coardă din maţ de oaie. Era

o femeie groasă la trup, cu picioare scurte, coapse late şi o faţă rotundă, ciupită de vărsat. Palmele şi braţele îi erau roşii şi jupuite. Numai frumoasă nu era, dar, lipsiţi atâta vreme de femei, ne holbam la ea ca la o minunăţie. Asta îl amuza pe Sverri. El îi dădu într-o zi un colţ al rochiei într-o parte, dezvăluind un sân alb şi rotofei, apoi râse în hohote când văzu că facem ochii cât cepele. Eu nu-mi luam gândul de la Gisela. Încercam să-i invoc chipul, să-mi apară în vis, dar el nu venea, şi gândul la ea nu-mi aducea nici o alinare.

Oamenii lui Sverri ne dădeau să mâncăm terci de ovăz şi zeamă de ţipar, pâine tare şi peşte fript; când veni zăpada, ne aruncară caiere de lână noroite, iar noi ne-am înghesuit în cocioaba sclavilor, ascultând şuieratul vântului şi privind cum ninge, prin crăpăturile dintre buşteni. Era un frig teribil, iar unul dintre saxoni muri. Avusese fierbinţeală şi, după cinci zile de boală se stinse, iar doi dintre oamenii lui Sverri îi cărară trupul la râu şi-l aruncară sub gheaţă, astfel încât să fie luat de următorul reflux. Pădurea nu era departe, şi la câteva zile eram duşi acolo, ni se dădeau topoare şi ni se poruncea să facem vreascuri şi buturugi pentru foc. Lanţurile erau astfel scurtate, cât să nu ne dea voie să facem salturi, şi, când ni se dădeau topoare în mână, oamenii lui Sverri ne păzeau întotdeauna cu arcuri şi săgeţi; ştiam că aş fi fost un om mort înainte să ajung cu toporul la vreunul dintre paznicii noştri, deşi mă împingea păcatul să încerc. Unul dintre danezi încercă înaintea mea, întorcându-se spre pădure, ţipând şi încercând, cu greutate, să fugă printre copaci. O săgeată îl nimeri în burtă, şi danezul se chirci de durere, iar oamenii lui Sverri tăbărâră asupra lui, ucigându-l în chinuri groaznice. La fiece lovitură primită, bietul om urla din toţi rărunchii. Sângele său pătă zăpada pe o distanţă mare, de jur împrejurul locului unde ne aflam, şi el muri atât de lent, încât aceasta fu o lecţie pentru noi toţi. Din ziua aceea, n-am mai făcut altceva decât să dobor copacii, să curăţ trunchiurile, să le despic apoi cu barosul şi pana, să le tai în bucăţi şi mai mici şi să mă întorc la cocioaba sclavilor.

– Dacă stârpiturile astea de plozi ale lui Sverri se apropie de mine, îmi zise Finan, a doua zi, o să le sugrum pe dată, asta am să fac.

Am fost uimit să-l aud, pentru că fusese cea mai lungă frază pe care o auzisem vreodată din gura lui.

– Mai bine i-am ține zălog, i-am sugerat eu.

– Dar știu să se păzească, stârpiturile, zise el, fără să-mi ia în seamă sugestia. Vorbea daneză cu un accent ciudat. Ai fost războinic! zise el.

– Sunt războinic, l-am corectat.

Ședeam amândoi pe o brazdă de iarbă din fața cocioabei, unde zăpada se topise, și curățam heringi de mațe cu niște cuțite boante. Deasupra noastră, pescărușii se roteau și țipau, atrași de miros. Unul dintre oamenii lui Sverri ne privea, din ușa casei lungi a acestuia. Ținea un arc pe genunchi și o sabie la brâu. Mă întrebam de unde ghicise Finan că eram războinic, de vreme ce nu vorbisem niciodată despre viața mea. Nici nu-mi spusesem numele adevărat, lăsându-i să creadă că mă cheamă Osbert. De fapt, Osbert fusese cândva numele meu adevărat, pe care-l primisem la naștere, dar tata mă botezase din nou după moartea fratelui meu mai mare și îmi spusese Uhtred, pentru că el spunea că fiul lui cel mare nu poate purta un alt nume. La bordul *Neguțătorului* nu pomenisem însă niciodată că m-ar chema Uhtred. Acesta era un nume mândru, un nume de războinic, și aveam să-l păstrez în taină până la eliberarea din sclavie.

– De unde ai știut că sunt războinic? l-am întrebat.

– Fiindcă nu-ți iei niciodată ochii de la ticăloșii ăștia. Tot timpul te gândești cum ai putea să le vii de hac.

– Și tu ești la fel, i-am zis.

– Finan cel Iute mi se spunea, fiindcă dansam în jurul dușmanului, fără să mă poată atinge. Dansam și-l ucideam. Dansam și-l ucideam. Despică burta altui pește și vărsă mațele în zăpadă, unde doi pescărași începură să se bată pe ele. Odinioară, murmură el, mânios, aveam cinci sulițe, șase cai, două săbii, o cămașă strălucitoare de zale, un scut și un coif care sclipea ca focul. Aveam o femeie cu părul lung până la șolduri

şi cu un zâmbet mai strălucitor decât soarele la amiază. Acum, curăţ heringi de maţe, zise el, despicând un alt peşte. Dar, într-o zi, o să mă întorc aici, o să-l ucid pe Sverri, o să-i batjocoresc nevasta, o să-i strâng de gât plozii afurisiţi şi o să-i fur toţi banii, zise el şi chicoti sălbatic. Ştii? Şi-i ţine aici. Toţi banii. Sunt îngropaţi.

– Eşti sigur?

– Ce altceva să facă cu ei? De mâncat, sigur nu-i mănâncă, fiindcă s-ar uşura argint. Nu, îţi spun, sunt aici.

– Şi ştii unde suntem aici?

– Da, în Iutlanda. Femeia e daneză. Venim aici în fiecare iarnă.

– De câte ierni?

– Pentru mine, asta-i a treia iarnă, răspunse Finan.

– Cum de te-au luat sclav?

El aruncă un alt peşte curăţat în coşul împletit din rogoz.

– A fost o luptă. Noi contra norvegienilor, şi ticăloşii ne-au înfrânt. Aşa că am fost luat prizonier şi vândut lui Sverri. Dar tu?

– Am fost trădat de stăpânul căruia îi jurasem credinţă.

– Deci, un alt ticălos care va trebui ucis, nu? Şi stăpânul meu m-a trădat.

– Cum aşa?

– N-a vrut să plătească răscumpărarea cerută pentru mine. Dar, vezi tu, îmi voia femeia. Aşa că m-a lăsat să fiu vândut ca sclav, drept care mă rog mereu să crape, şi nevestele lui să se îmbolnăvească de fălcariţă, şi-n vacile lui să dea strechea, şi copiii lui să putrezească în propriul rahat, şi să i se usuce grânele, şi să i se sufoce câinii, bolborosi el, cutremurat de un spasm, ca şi cum nu şi-ar mai fi putut ţine în frâu furia.

Zăpada se prefăcu în lapoviţă, iar gheţurile începură să se topească pe râu. Am cioplit noi vâsle din lemn de molid, tăiat cu o iarnă în urmă, şi, atunci când acestea au fost gata, gheaţa deja se topise complet. Ceţuri cenuşii înveşmântau pământul şi primele flori se iţiră, la marginea stufului. Bâtlanii pândeau peşti în apa mică de la mal, pe când soarele topea pojghiţele de gheaţă formate peste noapte. Venise primăvara şi am călăfătuit bordajul *Neguţătorului* cu fire de păr de junincă, gudron

şi muşchi. Am curăţat corabia şi am lansat-o la apă, cărând iar balastul pe fundul ei, am înălţat catargul, am întins pânza şi velatura. Sverri îşi îmbrăţişă nevasta, îşi sărută copiii şi veni spre noi. Doi dintre membrii echipajului îl ajutară să urce la bord, iar noi am apucat vâslele.

– Vâsliţi, ticăloşilor! strigă el. Vâsliţi!

Şi am vâslit.

Mânia te ţine în viaţă, dar atât. Erau zile când mă simţeam bolnav, prea slăbit ca să mai trag vâsla, dar totuşi o trăgeam, căci, dacă aş fi căzut, aş fi fost aruncat fără preget peste bord. O trăgeam vomând, o trăgeam asudând, o trăgeam tremurând de fierbinţeală şi o trăgeam simţind durere în fiece muşchi. O trăgeam prin ploaie şi pe soare, pe vânt şi pe lapoviţă. Îmi amintesc că odată aveam fierbinţeală mare şi credeam că o să mor. Chiar îmi doream să mor, dar Finan îmi aruncă o înjurătură abia auzită.

– Saxon papă-lapte, zise el, eşti slab ca un ţânc! Eşti de toată jalea, gunoi saxon!

Am mormăit ceva drept răspuns, iar el începu iarăşi să suduie, de astă dată mai tare, ca Hakka să audă, de la proră.

– Vor să mori, ticălosule, aşa că dă-le prilejul să se înşele. Trage, saxon nevolnic şi ticălos, trage vâsla! zise el, iar Hakka veni îndată şi-l lovi, pentru că vorbise.

Altădată, am făcut eu acelaşi lucru pentru Finan. Îmi amintesc că l-am prins în braţe şi i-am turnat terci de ovăz în gură cu degetele mele.

– Trebuie să trăieşti, ticălosule! i-am zis. Nu lăsa căcărezele astea să ne învingă. Trebuie să trăieşti!

Şi a trăit.

În acea vară, am mers spre nord, pătrunzând pe gura unui râu ce şerpuia printre maluri acoperite cu muşchi şi sălcii, un loc atât de nordic, încât brazde de zăpadă se mai vedeau încă, în locurile umbroase. Am cumpărat piei de ren dintr-un sat aflat între crânguri de sălcii şi le-am dus înapoi pe mare, schimbându-le pe colţi de morsă şi fanoane de balenă, pe care le-am

dat apoi pe chihlimbar şi pene de raţă sălbatică. Am transportat malţ şi piei de focă, blănuri şi carne sărată, minereu de fier şi lână. Într-un golf mic, înconjurat de stânci, am petrecut două zile încărcând lespezi de piatră din care se ciopleau tocile, iar Sverri vându lespezile pe piepteni făcuţi din coarne de cerb şi pe colaci mari de funii din piele de focă şi o duzină de lingouri grele din bronz, iar pe toate acestea le-am dus înapoi în Iutlanda, în Haithabu, care era un mare port negustoresc, aşa de mare, că avea un ţarc anume făcut pentru sclavi; acolo am fost duşi şi eliberaţi înăuntru, fiind păziţi de suliţaşi şi de metereze înalte.

Finan se întâlni, în ţarc, cu alţi irlandezi, iar eu am descoperit un saxon ce fusese capturat de un danez de pe coasta de est a Angliei. Regele Guthrum, zise saxonul, se întorsese în Anglia de Est, unde se proclamase Æthelstan şi construise biserici. Din câte ştia, Alfred trăia încă. Danezii din Anglia de Est nu mai încercaseră să atace Wessexul, dar, chiar şi aşa, el auzise că Alfred construia forturi de-a lungul hotarului. Omul nu ştia nimic despre ostaticii danezi ai lui Alfred, aşa că nu-mi putu spune dacă Ragnar fusese eliberat. Veşti despre Guthred al Northumbriei nu aflase deloc, aşa că m-am aşezat în mijlocul îngrăditurii şi am strigat:

– E cineva aici din Northumbria?

Oamenii mă priviră nedumeriţi. Northumbria?

Am strigat iarăşi, şi, de data asta, o femeie îmi răspunse, din partea cealaltă a palisadei ce despărţea ţarcul femeilor de cel al bărbaţilor. Bărbaţii stăteau înghesuiţi la palisadă, trăgând cu ochiul, printre crăpături, la femeile de dincolo, dar am împins doi dintre ei deoparte.

– Eşti din Northumbria? am întrebat-o pe femeia care-mi răspunsese.

– Din Onhripum, îmi zise ea.

Era saxonă, avea cincisprezece ani şi era fata unui tăbăcar din Onhripum. Tatăl ei îi datora bani jarlului Ivarr şi, ca să lichideze datoria, Ivarr îi luase fata şi i-o vânduse lui Kjartan.

La început, am crezut că nu auzisem bine.

– Lui Kjartan? am întrebat-o.

– Da, lui Kjartan, care m-a necinstit şi apoi m-a vândut ticăloşilor ăstora.

– Kjartan trăieşte? am întrebat iar, uluit.

– Da, trăieşte.

– Dar era asediat...

– Când am fost eu acolo, nu mai era, zise ea.

– Şi Sven? Fiul lui?

– M-a necinstit şi el, se plânse fata.

Mai târziu, mult mai târziu, am refăcut povestea din frânturi. Guthred şi Ivarr, însoţiţi de unchiul meu, încercaseră să-l înfometeze pe Kjartan, ca să-l facă să se predea, dar iarna fusese grea, peste oştile lor se abătuse o molimă cumplită, iar Kjartan se oferise să le plătească tribut, ceea ce tustrei acceptaseră. Guthred îl obligase, în plus, să jure că nu avea să mai atace feţe bisericeşti, şi, pentru o vreme, promisiunea fusese respectată. Dar Biserica era prea bogată, şi Kjartan prea lacom, aşa că, nu trecuse nici un an, şi el îşi încălcase legământul şi ucisese sau luase în sclavie mai mulţi călugări. Tributul anual în argint pe care Kjartan ar fi trebuit să îl plătească lui Guthred, Ælfric şi Ivarr fusese plătit doar o singură dată, atât. Aşadar, nimic nu se schimbase. Kjartan fusese umilit câteva luni, apoi el cântărise puterea duşmanilor săi şi o găsise slabă. Fiica tăbăcarului din Onhripum nu ştia nimic de Gisela, nici nu auzise vreodată de ea, şi am crezut că poate fata murise; în acea noapte am plâns de deznădejde. Mi-am amintit de Hild şi m-am întrebat ce se întâmplase cu ea; mă temeam pentru ea. Mi-am amintit şi de acea noapte cu Gisela, când o sărutasem sub sălcii, şi m-am gândit la toate visurile care-mi păreau acum pierdute, şi am plâns iar.

Mă însurasem cu o femeie din Wessex şi nu mai ştiam nimic de ea, iar, sincer să fiu, nici nu-mi păsa. Moartea îmi răpise fiul. Mi-o răpise pe frumoasa Iseult. O pierdusem pe Hild, pierdusem toate şansele de a o mai avea vreodată pe Gisela, şi în acea noapte am simţit că mă cuprinde mila pentru soarta mea şi am stat în cocioabă, cu lacrimile scurgându-mi-se pe obraji;

Finan mă văzu şi începu şi el să plângă. Mi-am dat seama că îşi amintise şi el de casă. Am încercat să-mi recapăt furia, căci doar furia avea să mă ţină în viaţă, dar aceasta nu veni. N-am făcut decât să plâng. Nu mă puteam opri. Mă cufundasem în bezna disperării, ştiind că destinul meu era să trag la vâsle până aveam să cad şi să fiu aruncat în mare. Am plâns.

– Tu şi cu mine, grăi Finan şi se opri.

Era întuneric. Afară, era o noapte rece, deşi era vară.

– Tu şi cu mine? am întrebat, strângând din ochi, pentru a opri lacrimile.

– Cu săbiile în mână, prietene, zise el, tu şi cu mine. Va veni vremea.

Voia să spună că aveam să fim liberi şi să ne răzbunăm.

– Visuri, am şoptit.

– Nu! răspunse Finan, mânios. Se târî până la mine şi-mi prinse mâna între palmele lui. Nu te da bătut! mârâi el. Suntem războinici, noi doi, suntem războinici!

Fusesem războinic, m-am gândit. Pe atunci, străluceam tot, în cămaşă de zale şi cu coif, dar acum eram mizerabil, plin de păduchi, slăbănog şi plâns.

– Ţine-aici, îmi şopti Finan şi îmi împinse ceva în palmă. Era unul dintre pieptenii din corn de cerb, pe care-i transportaserăm şi pe care, cine ştie cum, el reuşise să-l fure şi să-l ascundă printre hainele sale zdrenţăroase. Nu te da niciodată bătut, îmi zise, şi am folosit pieptănul ca să-mi descâlcesc părul, care-mi crescuse până aproape de şolduri.

L-am pieptănat, desfăcând nodurile din el, am scos păduchii din dinţii pieptănului, iar a doua zi Finan îmi împleti părul, şi eu i l-am împletit pe al lui.

– Aşa îşi gătesc pletele războinicii din tribul meu, îmi explică el, iar tu şi cu mine suntem războinici. Nu suntem sclavi, ci războinici!

Eram costelivi, murdari şi zdrenţăroşi, dar deznădejdea trecuse ca o vijelie scurtă pe mare şi am lăsat furia să-mi dea putere.

A doua zi, am încărcat *Neguțătorul* cu lingouri de aramă, bronz și fier. Am rostogolit butoaie cu bere în magazia navei și am umplut locul rămas cu carne sărată, șiruri de pâine tare și ciubăre cu cod sărat. Sverri râse când ne văzu părul împletit.

– Credeți că așa o să luați ochii femeilor? ne luă el în tărbacă. Sau faceți chiar voi pe femeile?

Nici unul din noi nu i-a răspuns, și Sverri se mulțumi să rânjească. Era în toane bune, bucuros cum rareori îl văzusem. Îi plăcea să navigheze pe mare și, judecând după grămada de provizii pe care le înghesuiserăm în magazie, bănuiam că plănuiește o călătorie lungă, ceea ce se și întâmplă. Când și când, arunca runele, și acestea trebuie să-i fi spus că avea să prospere, fiindcă mai cumpără trei sclavi, toți frizieni. Voia să aibă destui vâslași pentru călătoria ce ne aștepta, o călătorie ce începu rău, căci, imediat după plecarea din Haithabu, am fost urmăriți de o altă corabie. O corabie de pirați, anunță, morocănos, Hakka, și am căutat să ne îndreptăm spre nord, folosindu-ne și de pânze, și de vâsle, dar cealaltă corabie ne prinse lesne din urmă, căci era mai lungă, mai suplă și mai rapidă; doar lăsarea nopții ne salvă, dar fu o noapte de groază. Am ridicat vâslele la bord și am coborât pânza, pentru ca *Neguțătorul* să nu facă nici un zgomot, iar, în întuneric, auzeam vâslele corabiei ce ne urmărea, clipocind în apă. Sverri și oamenii lui se ghemuiră lângă noi, cu săbiile în mâini, gata să ne ucidă dacă scotea vreunul vreun sunet. Am fost ispitit să o fac, iar Finan vru să bată cu palma în bordajul corabiei, pentru a-i atrage pe urmăritori, dar Sverri ne-ar fi măcelărit într-o clipită, așa că am păstrat tăcerea, și misterioasa navă trecu pe lângă noi, în beznă, iar în zori nu se mai zărea nici urmă de ea.

Asemenea amenințări erau însă rare. Corb la corb nu-și scoate ochii, lupii nu se mănâncă între ei, așa că și oamenii nordului rareori se prădau unii pe alții, deși unii, disperați, riscau să-și atace și compatrioții, fie ei danezi sau norvegieni. Asemenea pirați erau socotiți proscriși, niște oameni de nimic, dar erau temuți. De obicei, erau vânați fără milă, și echipajele le erau ucise sau luate în sclavie; dar, cu toate astea, unii oameni

riscau să devină proscrişi, ştiind că, dacă ar fi putut captura o corabie bogată, precum *Neguţătorul*, ar fi putut face avere şi ar fi avut faimă şi putere, aşa că nimeni nu i-ar mai fi privit cu ochi răi. Dar am scăpat în acea noapte, iar a doua zi am navigat tot spre nord şi mai departe. Nopţi întregi am cutreierat marea fără să zărim vreun ţărm. Apoi, într-o dimineaţă, am văzut o coastă neagră, cu nişte stânci groaznice, peste care marea arunca valuri de spumă albă, şi am crezut că am ajuns la ţinta călătoriei noastre, dar Sverri nu căuta acel pământ. Aşa că am navigat mai departe, de astă dată spre vest, apoi, pentru scurtă vreme, către sud, ajungând în golful unei insule, unde am ancorat.

La început, Finan a crezut că ajunseserăm în Irlanda, dar oamenii care veniră lângă *Neguţător* într-o barcă micuţă, căptuşită cu piele, nu vorbeau limba lui. Există însă insule răsfirate de-a lungul întregii coaste nordice a Britaniei, şi aceasta, m-am gândit eu, era una dintre ele. Aici trăiau sălbatici, şi Sverri nu coborî pe ţărm, ci le trimise localnicilor nişte bănuţi de aramă, primind în schimb ouă de pescăruş, peşte uscat şi carne de capră. A doua zi de dimineaţă, am vâslit contra unui vânt iute, toată ziua, şi mi-am dat seama că ne îndreptăm spre vest, către întinderile nesfârşite ale mării sălbatice. Ragnar cel Bătrân îmi vorbise despre acele mări, spunând că dincolo de ele se aflau pământuri, dar că majoritatea celor care căutaseră acele tărâmuri îndepărtate nu se mai întorseseră vreodată. Acele pământuri de la apus, îmi zisese el, erau bântuite de sufletele mateloţilor morţi. Erau meleaguri cenuşii, peste care veşnic se pogorau neguri şi furtuni, dar noi chiar într-acolo ne îndreptam, şi Sverri stătea în picioare la cârmă, bucuria citindu-i-se pe chipul lătăreţ. Mi-am amintit că aceeaşi bucurie o trăisem şi eu, bucuria de a avea o corabie bună şi de a simţi cârma cum vibrează, însufleţită, brăzdată de valuri.

Am mers două săptămâni. Aceea era calea balenelor, şi monştrii mării se răsuceau în valuri să ne privească sau împroşcau apa în sus; aerul deveni mai rece, şi cerul era veşnic acoperit de nori, şi am ştiut că oamenii lui Sverri se temeau. Credeau că ne rătăciserăm; aşa gândeam şi eu şi ziceam că

zilele mele aveau să sfârşească la marginea mării, unde vârtejuri uriaşe trag corăbiile în adâncuri, aducând moartea. Păsările de mare ne dădeau târcoale, ţipând, parcă triste, în întinderea rece şi albă, iar imensele balene plonjau în urma noastră, şi noi vâsleam până ce spinările ne dureau groaznic. Mările erau cenuşii, valurile se înălţau ca nişte munţi, reci şi fără de sfârşit, încununate cu spumă albă; am avut parte doar de o singură zi de vânt prielnic, când am putut naviga cu pânza, în timp ce valurile cenuşii şuierau de-a lungul carenei.

Aşa am ajuns la Horn, în ţara de foc, pe care unii oameni o numesc Thule. Munţii fumegau, şi am auzit poveşti despre lacuri magice cu apă clocotită, deşi n-am văzut nici unul. Nu doar că era o ţară de foc, dar era şi o pustietate îngheţată. Acolo am văzut munţi de gheaţă, râuri de gheaţă şi chiar banchize de gheaţă pe bolta cerului. Codul creştea mai lung decât un stat de om, şi ne-am ospătat bine acolo, iar Sverri era fericit. Oamenii se temeau să facă acea călătorie pe care noi o făcuserăm, iar el reuşise; în Thule, încărcătura din magazie preţuia de trei ori mai mult decât ar fi valorat în Danemarca sau în Francia, deşi, firesc, trebuia să ofere o parte din marfa lui preţioasă ca tribut pentru stăpânul locului. Dar el vându restul lingourilor şi încărcă la bord fanoane de balenă, colţi de morsă şi piei de morsă şi de focă, şi ştiam că avea să facă mulţi bani dacă reuşea să aducă toate acele minunăţii acasă. Era atât de vesel, că ne dădu voie să coborâm pe ţărm, unde am băut vin acru de salcie, într-o căsoaie lungă, ce duhnea a carne de balenă. Eram cu toţii încătuşaţi, nu doar cu lanţurile obişnuite, ci şi cu zgărzi de fier la gât, iar Sverri tocmi câţiva localnici să ne păzească. Trei dintre gărzile noastre erau înarmate cu suliţe lungi şi grele, pe care oamenii din Thule le folosesc ca să ucidă balene, în vreme ce alţi patru aveau nişte cuţitoaie pentru jupuit balenele. Sverri era în siguranţă câtă vreme ei ne păzeau, şi el ştia asta; pentru prima oară în atâtea luni de când eram cu el, catadicsi să ne vorbească. Se lăudă cu călătoria pe care o făcuse şi chiar ne lăudă iscusinţa de vâslaşi.

– Dar voi doi mă urâți, ne zise, privindu-ne pe mine și pe Finan.

Eu n-am spus nimic.

– Vinul de salcie e bun. Îți mulțumim pentru el! făcu Finan.

– Vinul de salcie e ca pișatul de morsă, mormăi Sverri, apoi vărsă. Era beat.

– Voi mă urâți! zise el, amuzat de ura care ni se citea în priviri. Mă uit la voi și văd că mă urâți. Ceilalți, nu, s-au domolit de-atâtea bice, dar voi doi m-ați ucide înainte s-apuc să strănut. Ar trebui să vă omor pe amândoi, nu ziceți? Ar trebui să vă sacrific zeilor mării.

Nici unul din noi nu vorbi. O creangă de salcie trosni în foc, răspândind scântei în jurul ei.

– Dar vâsliți bine, recunoscu Sverri. Cândva, am eliberat un sclav, continuă el. L-am eliberat, fiindcă-mi plăcea de el. Am avut încredere în el. L-am lăsat chiar să stea la cârma *Neguțătorului*, dar el a încercat să mă ucidă. Știți ce-am făcut cu el? I-am țintuit în cuie, pe prova, trupul spurcat și l-am lăsat să putrezească acolo. Și mi-am învățat lecția. Sunteți aici ca să vâsliți. Să vâsliți, și nimic altceva. Vâsliți și munciți și apoi muriți.

Adormi curând după ce rosti aceste cuvinte, și ne-a luat și pe noi somnul, iar a doua zi, în zori, eram înapoi la bordul *Neguțătorului*; sub o ploaie deasă, am părăsit ciudata țară de gheață și flăcări.

Ne-a luat mult mai puțin timp să ne întoarcem spre est, căci am avut parte de un vânt prielnic, așa că am iernat iarăși în Iutlanda. Am tremurat în cocioaba sclavilor și l-am auzit pe Sverri gâfâind în patul nevestei sale. Veni zăpada, ghețurile zăvorâră râul, și așa am intrat în anul 880; eu trăisem douăzeci și trei de ani și știam că soarta mea era să mor în lanțuri, fiindcă Sverri era atent, viclean și nemilos.

Apoi apăru corabia stacojie.

De fapt, nu era cu adevărat stacojie. Majoritatea corăbiilor sunt construite din lemn de stejar, a cărui culoare se închide odată cu trecerea vremii, dar această corabie fusese făcută din

lemn de pin, şi, când lumina zorilor sau a amurgului se revărsa pe mare, nava părea să aibă culoarea sângelui închegat.

Când am zărit-o prima dată, mi s-a părut de un roşu strălucitor. Asta a fost în seara zilei când porniserăm iarăşi pe mare, iar corabia roşie era lungă, joasă şi suplă. Apăruse dinspre orizontul estic, venind spre noi înclinată, iar pânza ei, de un cenuşiu murdar, era întărită cu funii groase, care se întretăiau pe toată suprafaţa pânzei. Sverri observă capul de dragon de la prora navei şi se temu că avea de-a face cu piraţi, aşa că ne porunci să facem cale-ntoarsă spre ţărm, în ape pe care le cunoaştea bine. Erau ape puţin adânci, şi corabia stacojie ezită să ne urmărească. Am vâslit pe canale înguste, speriind păsările acvatice, iar corabia stacojie rămase în larg, dincolo de dune. Se lăsă noaptea, şi ne-am schimbat cursul, lăsând fluxul să se ridice şi să ne poarte înapoi pe mare, pe când oamenii lui Sverri ne biciuiau năpraznic, silindu-ne să vâslim din răsputeri, ca să scăpăm de curenţii din preajma coastei. La revărsatul zorilor, reci şi înceţoşaţi, când negura se ridică, am văzut că nava stacojie dispăruse.

Mergeam la Haithabu ca să luăm prima încărcătură de marfă din acel an, dar, pe când ne apropiam de port, Sverri zări din nou corabia stacojie. Aceasta se întoarse spre noi, iar Sverri o blestemă. Plutea contra vântului, ceea ce ne făcea scăparea mai uşoară, dar, chiar şi aşa, corabia stacojie se ţinu după noi, încercând să ne prindă. Şi ar fi reuşit să o facă, fiindcă avea cel puţin douăzeci de bănci cu vâslaşi şi era mult mai rapidă decât *Neguţătorul*, dar nu putu să înfrunte vântul şi, a doua zi dimineaţă, eram din nou singuri pe marea pustie. Sverri blestema întruna corabia stacojie. Aruncă runele, iar ele îl convinseră să nu mai meargă către Haithabu, aşa că ne-am îndreptat spre ţinutul şvezilor, de unde am încărcat blănuri de castor şi caiere de lână.

Am schimbat apoi această marfă pe lumânări fine din ceară răsucită. Din nou am încărcat magazia cu minereu de fier şi astfel trecu primăvara, şi veni vara, iar corabia stacojie nu mai apăru. Uitaserăm de ea. Sverri consideră că de-acum nu mai era

primejdios să mergem la Haithabu, aşa că am dus o încărcătură de piei de ren în port, unde avea el să-şi dea seama că nava stacojie nu ne uitase. Sverri se întoarse val-vârtej la bord, fără să mai ia vreo încărcătură, şi l-am auzit vorbind cu oamenii lui. Corabia stacojie, zicea el, pândea coastele, în căutarea *Negustătorului*. Era o corabie daneză, credea el, şi avea la bord numai războinici.

– Cine-s? întrebă Hakka.

– Asta nimeni din port nu ştie.

– Şi de ce ne urmăresc?

– De unde vrei să ştiu eu? se oţărî Sverri.

Dar mi-am dat seama că se temea, fiindcă aruncă imediat runele pe punte, şi, după ce le cercetă cu luare-aminte, porunci să plecăm imediat din Haithabu. Sverri îşi făcuse un duşman, dar nu avea habar cine poate fi, aşa că îşi duse corabia într-un loc de lângă casa lui de iarnă, unde descărcă multe daruri la ţărm. Sverri avea un stăpân. Aproape toţi oamenii au un stăpân care le oferă protecţie, iar pe stăpânul lui îl chema Hyring şi deţinea pământuri întinse, iar Sverri îi plătea în fiecare iarnă un tribut în argint, pentru a-i apăra pe el şi pe familia lui. Dar Hyring nu putea face prea multe ca să-l protejeze pe Sverri şi pe mare, deşi pesemne că el promisese să afle cine cârmeşte corabia stacojie şi ce anume doreşte de la Sverri. În acest timp, Sverri hotărî să se îndepărteze cât mai mult, aşa că porni spre Marea Nordului, în josul coastei, şi făcu bani buni din vânzarea de heringi săraţi. Ne întorceam în Britania pentru prima oară de când căzusem sclav. Am debarcat la ţărmul unui râu din Anglia de Est; n-am aflat niciodată cum se numea acel râu, dar ştiu că de acolo am încărcat lână groasă pe care am dus-o în Francia, unde am cumpărat o încărcătură de lingouri de fier. Era o marfă scumpă, căci fierul francilor e cel mai bun din lume. Tot de acolo am cumpărat o sută de lame de săbii, la fel de preţuite. Ca întotdeauna, Sverri îi blestemă pe franci pentru căpoşenia şi zgârcenia lor, dar, de fapt, Sverri era la fel de căpos ca francii, şi, deşi plăti bani grei pe fier şi pe lame, el ştia că acestea aveau să îi aducă profit şi mai gras pe tărâmurile nordice.

Aşa că ne-am îndreptat către nord. Vara era pe sfârşite, şi gâştele sălbatice zburau spre sud, deasupra noastră, în stoluri largi; la două zile după ce am încărcat marfa, am văzut corabia stacojie aşteptându-ne în largul coastei friziene. Trecuseră săptămâni întregi de când n-o mai întâlniserăm, şi probabil Sverri nădăjduia că Hyring pusese capăt ameninţării ei, dar, nici vorbă, corabia era acolo, înaintea noastră, şi de astă dată avea vântul de partea ei. Am cârmit spre ţărm, iar oamenii lui Sverri ne biciuiau, disperaţi. Mugeam ca un taur rănit la fiecare plesnitură, prefăcându-mă însă că, de fapt, icnesc când trăgeam de vâslă cu toată puterea. În realitate, nu trăgeam nicidecum tare, ci încercam să slăbesc cât puteam forţa cu care paleta vâslei lovea apa, pentru ca nava stacojie să ne poată prinde. Acum, o puteam vedea clar. Puteam vedea şirurile de vâsle ridicându-se şi coborând, puteam vedea dâra albă a valurilor ce se izbeau de prora ei. Era mult mai mare decât *Neguţătorul* şi mult mai rapidă, dar, pe de altă parte, avea nevoie şi de ape mai adânci. De aceea, Sverri voia să ne ducă mai aproape de ţărm, spre coasta Friziei, de care se tem toţi navigatorii.

Căci aceasta, spre deosebire de multe coaste nordice, nu e brăzdată de pietre. Nu sunt stânci acolo, de care o corabie bună să se sfărâme în bucăţi. Dimpotrivă, e totul un talmeş-balmeş de stuf, insuliţe, canale şi bancuri de mâl. Pe distanţă de kilometri întregi, acolo nu întâlneşti decât ape de mica adâncime, primejdioase pentru navigaţie. Localnicii înfig nuiele înalte în mâl, pentru ca navele care se încumetă pe acolo să ştie unde e apa mai adâncă şi să urmeze calea sigură, trasată de vergi. Dar frizienii sunt şi piraţi. Lor le place să însemneze canale false, care duc spre un banc de nămol, unde o corabie poate rămâne naufragiată, la reflux, iar apoi localnicii, care trăiesc în case de mâl, pe insulele lor de mâl, năvălesc asupra ei ca o haită de şobolani de apă, pentru a ucide şi prăda.

Dar Sverri mai făcuse negoţ aici şi, ca toţi căpitanii iscusiţi, ţinea minte locurile bune şi pe cele rele. Corabia stacojie mai avea puţin şi ne prindea din urmă, dar Sverri nu se panică. L-am privit pe când vâsleam; îşi rotea ochii în stânga şi-n dreapta,

pentru a se hotărî pe care dintre cărările de ape mărginite de nuiele să o apuce, şi apoi, deodată, am văzut cum împinge cârma şi răsuceşte corabia, strecurând-o pe canalul cel bun. Căuta apele cele mai puţin adânci, cele mai întortocheate canale, iar zeii erau de partea lui, căci, deşi vâslele noastre se izbeau uneori în vreun banc de mâl, *Neguţătorul* nu eşuă. Corabia stacojie, fiind mai mare şi căpitanul ei necunoscând, probabil, coasta la fel de bine ca Sverri, înainta cu multă prudenţă, aşa că încet-încet o lăsam în urmă.

Ea recuperă din distanţă din nou atunci când a trebuit să traversăm o întindere largă de apă, dar Sverri găsi un alt canal la capătul acesteia, unde, pentru prima oară, ne porunci să ne domolim bătăile vâslelor. Îl chemă pe Hakka la prova, şi acesta începu să arunce o sfoară cu bilă de plumb la un cap, strigând mereu adâncimea apei. Ne-am târât printr-un labirint de mâl şi apă, croindu-ne încet drum spre nord şi est; privind spre răsărit, am văzut cum Sverri făcu, în sfârşit, o greşeală. Un şir de nuiele străjuia canalul pe care Hakka îl măsura, dar dincolo de ele şi dincolo de o insulă joasă şi nămoloasă, ticsită de păsări, nuiele mai mari marcau un canal adânc, ce tăia canalul pe care ne aflam, permiţând corabiei stacojii să ne taie calea. Cârmaciul ei îşi dădu seama imediat de asta şi o apucă pe marele canal. Vâslele corabiei stacojii băteau apa cu putere, făcând-o să alunece cu iuţeală pe canal, dar, când să ne iasă în faţă şi să ne blocheze, se împotmoli în mâl, cu un zgomot de vâsle izbite.

Sverri izbucni în râs. El ştiuse că nuielele mai mari marcau un canal fals, iar corabia stacojie căzuse în capcană. O puteam vedea foarte bine de acum, era o corabie ticsită de bărbaţi înarmaţi, danezi probabil, purtând săbii şi suliţe, dar neputincioşi, pentru că fundul navei lor rămăsese înfipt în mâl.

– Ce-aţi păţit, pui de căţea? zbieră Sverri peste canale, deşi mă îndoiesc că vocea lui ajunse la corabia naufragiată. Baligi ce sunteţi! Învăţaţi să cârmiţi o navă, ticăloşi de nimic ce sunteţi!

Am apucat-o pe un alt canal, lăsând în urmă corabia stacojie, dar Hakka nu se dezlipi de la prova, unde arunca întruna firul cu plumb, strigând spre Sverri adâncimea apei. Canalul

nu era marcat şi trebuia să înaintăm foarte încet, căci Sverri nu îndrăznea să meargă pe uscat. În urma noastră, mult în urmă, am putut vedea echipajul corabiei stacojii chinuindu-se s-o elibereze din mâl. Războinicii îşi lepădaseră zalele şi intraseră în apă, opintindu-se în carena lungă. Când se lăsă noaptea, am văzut că reuşiseră să o pună pe linia de plutire, iar corabia porni iar în urmărire, dar de acum eram departe şi întunericul ne învălui în mantia lui.

Am petrecut noaptea într-un golfuleţ mărginit de stuf. Sverri nu îndrăzni să coboare pe mal. Pe insula din apropiere trăiau oameni, iar focurile lor sclipeau în noapte. N-am putut zări alte lumini, ceea ce însemna, poate, că pe insulă se găsea singura aşezare, cale de mulţi kilometri în jur. Mi-am dat seama că Sverri era îngrijorat, fiindcă focurile aveau să atragă corabia stacojie, aşa că ne trezi, lovindu-ne cu cizmele de îndată ce miji de ziuă. Am ridicat ancora, şi Sverri ne-a dus spre nord, pe un canal mărginit de nuiele. Acesta părea să şerpuiască de-a lungul coastei insulei, ducând către marea deschisă, unde valurile se izbeau înspumate şi ne ofereau o cale de ieşire din labirintul de canale. Hakka măsură iar adâncimea apei, pe când noi ne croiam drum pe lângă stuf şi maluri de mâl. Nivelul apei era scăzut, atât de scăzut, că vâslele noastre loveau mai mereu fundul, ridicând brazde de mâl, dar, încet-încet, urmam nuielele canalului. Apoi, brusc, l-am auzit pe Hakka strigând că în spatele nostru apăruse iar corabia stacojie.

Era mult în urma noastră. Aşa cum se temuse Sverri, focurile localnicilor o atrăseseră, dar ea ajunsese în sudul insulei, şi între noi se afla acum misteriosul labirint primejdios de canale şi bancuri de mâl. Nu putea cârmi spre vest, către marea largă, căci valurile se izbeau necontenit de o plajă lungă, pe jumătate înghiţită de ape, aflată acolo, aşa că nu avea decât fie să ne urmărească, fie să încerce să ne ocolească pe departe, prin est, şi să găsească o altă cale către mare.

Corabia decise să ne urmărească, şi am văzut cum începe să se apropie de-a lungul coastei sudice a insulei, căutând un

canal care să o ducă în golful unde ancoraserăm noi. Noi continuam să ne târâm spre nord, când, dintr-odată, sub chila noastră se auzi un hârşâit prelung. *Neguţătorul* se cutremură din toate încheieturile şi rămase nemişcat.

– Vâsliţi înapoi! răcni Sverri.

Ne-am opintit în vâsle, dar corabia naufragiase. Corabia stacojie se pierdea în lumina slabă şi în ceaţa firavă ce se lăsase peste insule. Nivelul apei scădea. Era apa lâncedă, dintre flux şi reflux, iar Sverri urmărea, neliniştit, canalul, rugându-se să vadă venirea fluxului, ca să ne ridice corabia, însă apa era tot rece şi stătută.

– Peste bord! urlă el. Împingeţi!

Am încercat. Sau, mai degrabă, ceilalţi încercară, în vreme ce eu şi Finan doar ne-am prefăcut că împingem. Însă *Neguţătorul* se înfipsese adânc în mâl. Lunecase atât de încet şi de uşor pe bancul nămolos, şi totuşi nu se mai mişca deloc, iar Sverri, aflat încă pe platforma cârmei, îi putu vedea pe localnici venind spre noi printre pâlcurile de stuf; dar, ceea ce-l îngrijoră şi mai mult, zări corabia stacojie traversând golful unde ancoraserăm. Pe chipul lui am citit groaza, de parcă ar fi văzut însăşi moartea apropiindu-se.

– Goliţi corabia! porunci el.

Decizia fusese greu de luat, mai ales pentru un om lacom ca Sverri, dar tot era mai bună decât moartea, aşa că am aruncat toate lingourile peste bord. Eu şi Finan n-am mai putut să ne sustragem, căci Sverri băgă de seamă că nu prea ne omoram cu munca şi ne croi cu un băţ pe spinare, aşa că am aruncat toată marfa, distrugându-i negustorului profitul pe un an. Chiar şi lamele de sabie le-am aruncat şi, în tot acest timp, corabia stacojie se apropia tot mai mult, urcând pe canal; se afla la doar un sfert de milă în urma noastră, când ultimul lingou nimeri, cu un pleoscăit, în apă, iar *Neguţătorul* zvâcni scurt. Venea fluxul, iar şuvoaiele de apă se răsuceau, năvalnice pe lângă lingourile abandonate.

– Vâsliţi! porunci Sverri.

Localnicii ne priveau. Nu îndrăzneau să se apropie, de teama oamenilor înarmați de pe corabia stacojie, și acum urmăreau cum *Neguțătorul* aluneca spre nord și cum noi ne luptam cu fluxul, și cum vâslele noastre mușcau din mâl la fel de des pe cât atingeau apa, și cum Sverri zbiera la noi să vâslim mai tare. Ca să scape spre mare, mai curând ar fi riscat să naufragieze iar, dar zeii erau cu el, și am ajuns la gura canalului; *Neguțătorul* pătrunse în valurile învolburate și astfel am ajuns iar pe mare, cu apa spărgându-se, în spume albe, de prova corabiei. Sverri înalță pânza și ne-am îndreptat spre nord, în vreme ce corabia stacojie părea să fi rămas înțepenită în același loc unde rămăseserăm și noi. De fapt, nimerise în grămada de lingouri și, fiindcă avea carena mai adâncă decât a noastră, îi trebui mult timp să se elibereze, iar atunci când ieși de pe canal, noi eram deja ascunși sub perdelele de ploaie abătute dinspre apus, izbind corabia în trecerea lor vijelioasă.

Sverri își sărută amuleta de la gât. Pierduse o avere, dar era un om înstărit și-și putea permite asta. Însă tocmai bogăția îi pricinuia necazuri, și el știa că acea corabie stacojie nu avea să se lase păgubașă și că, dacă am fi rămas pe lângă coastă, ne-ar fi descoperit, așa că, pe când se lăsa întunericul, el coborî pânza și ne porunci să vâslim.

Ne-am îndreptat spre nord. Corabia stacojie era pe urmele noastre, dar foarte departe, iar rafalele de ploaie ne ascundeau, când și când; ba chiar, după o rafală mai puternică, Sverri cârmi corabia spre vest, în vânt, iar oamenii lui ne biciuiră să vâslim mai puternic. Doi dintre ei chiar apucară vâslele, pentru ca *Neguțătorul* să se poată pierde dincolo de linia întunecată a orizontului, înainte ca războinicii care ne urmăreau să observe că schimbaserăm cursul. Era o muncă istovitoare. Ne împotriveam vântului și mării și, de fiecare dată când trăgeam vâsla, mușchii ne ardeau, încât am crezut că o să mă prăbușesc pe bancă de osteneală.

Noaptea adâncă puse capăt trudei noastre. Sverri nu mai vedea valuri mari șuierând dinspre vest, așa că ne porunci să scoatem

vâslele şi să umplem găurile lor; iar noi am zăcut ca nişte oameni morţi, pe când corabia se clătina şi dănţuia în marea întunecată şi învolburată.

Zorii ne găsiră singuri pe întinderea de ape. Vântul şi ploaia şfichiuiau din sud, ceea ce însemna că nu mai eram nevoiţi să vâslim, ci puteam înălţa pânza, lăsând vântul să ne poarte peste valurile cenuşii. Am privit spre pupa, căutând corabia stacojie, dar aceasta nu se zări. Erau doar valuri, şi nori, şi rafale de ploaie biciuind dârele albe lăsate de corabia noastră în urma ei, şi păsări sălbatice, zburând ca nişte pânze albe şi zdrenţuite în vântul aprig. *Neguţătorul* se înclină sub acel vânt, străbătând iute valurile, şi Sverri se sprijini de cârmă şi începu să cânte, sărbătorind salvarea din ghearele misteriosului duşman. Îmi venea din nou să plâng. Nu ştiam ce era cu acea corabie stacojie, nu ştiam cine erau războinicii de pe ea, dar ştiam că erau duşmanii lui Sverri şi că orice duşman al lui Sverri era prietenul meu. Acum însă dispăruse. *Neguţătorul* reuşise să scape de ea.

Astfel, ne-am întors în Britania. Sverri nu dorise să ajungă acolo, nici nu mai avea vreo încărcătură de vânzare, deşi ţinea ascunşi la bord destui bani cât să poată cumpăra alte mărfuri, dar banii aceia i-ar fi putut fi de folos ca să supravieţuiască. Scăpase de corabia stacojie, dar ştia că, dacă avea să se întoarcă acasă, avea să o găsească iar când târcoale coastelor Iutlandei; fără îndoială că se gândea deja la alte locuri unde ar fi putut să-şi petreacă iarna în siguranţă. Asta însemna însă să găsească un stăpân războinic, care să-i ofere adăpost câtă vreme *Neguţătorul* era tras la ţărm, curăţat, reparat şi călăfătuit din nou, iar acel stăpân sigur ar fi cerut argint. Noi, vâslaşii, am auzit frânturi de discuţii şi ne-am dat seama că Sverri voia să cumpere o ultimă încărcătură, să o ducă în Danemarca, să o vândă şi apoi să găsească vreun port unde să se adăpostească şi de unde să poată călători pe uscat spre casa lui, şi să adune mai mult argint ca să poate face negoţ şi în anul următor.

Eram în largul coastelor britanice. Nu ştiam însă unde anume. Eram sigur că nu era Anglia de Est, căci pretutindeni se zăreau coline şi dealuri.

– Nu-i nimic de cumpărat aici, se plânse Sverri.

– Lână? sugeră Hakka.

– Ce preţ crezi că mi-ar cere, la vremea asta? se înfurie Sverri. Tot ce vom primi e ce n-au reuşit ei să vândă în primăvară. Doar lână murdară, plină de căcăreze. Mai bine car cărbuni!

Într-o noapte, ne-am oprit la gura unui râu şi am văzut călăreţi înarmaţi, care ne urmăreau de pe ţărm, dar ei nu folosiră nici una dintre bărcile mici de pescuit ancorate pe plajă, ca să vină spre noi, dându-ne astfel de înţeles că, dacă-i lăsam în pace, ne lăsau şi ei pe noi. În pragul înserării, o altă corabie de negoţ pătrunse pe râu şi ancoră lângă noi. Căpitanul ei, danez, veni cu o barcă la noi, iar el şi Sverri pălăvrăgiră în spaţiul de sub platforma cârmei şi schimbară veşti. Dar noi n-am auzit nimic. I-am văzut doar pe cei doi bând bere şi discutând. Străinul plecă înainte ca întunericul să-i învăluie de tot corabia, iar Sverri părea mulţumit de ceea ce aflase, căci în zori îşi strigă mulţumirile către cealaltă corabie şi ne porunci să ridicăm ancora şi să apucăm vâslele. Era o zi fără vânt, marea era calmă, şi am vâslit spre nord, pe lângă ţărm. Privind spre ţărm, am văzut fumul ridicându-se din sate şi m-am gândit că acolo se află libertatea.

Visam la libertate, dar acum nu mă gândeam că avea să mai vină vreodată şi pentru mine. Credeam că aveam să pier legat de acea vâslă, ca atâţia alţii care îşi găsiseră sfârşitul în lanţurile lui Sverri. Dintre cei unsprezece vâslaşi care se aflaseră la bord când îi fusesem vândut lui Sverri, doar patru mai trăiau, iar Finan era unul dintre ei. Acum, aveam paisprezece vâslaşi, căci Sverri îi înlocuise pe cei morţi şi, de când corabia stacojie apăruse să-i bântuie drumurile, el cumpărase mai mulţi sclavi ca să tragă la vâslele corabiei sale. Unii căpitani foloseau oameni liberi să vâslească, dându-şi seama că aceştia trudeau mai cu tragere de inimă, dar asemenea oameni se aşteptau să fie plătiţi cu argint, iar Sverri era un hrăpăreţ.

Spre sfârşitul acelei dimineţi, am ajuns la gura unui râu şi mi-am înălţat privirea spre ridicătura de pe malul sudic al râului unde am văzut un far înalt, aşteptând să fie aprins pentru a-i anunţa pe localnici de sosirea prădătorilor. Era ca sute

alte faruri, şi totuşi l-am recunoscut pe dată şi am ştiut că ne aflăm lângă ruinele castrului roman, în locul unde începuse sclavia mea. Ne întorseserăm la râul Tine.

– Sclavi! ne anunţă Sverri. Asta vom cumpăra. Sclavi, ca şi voi, ticăloşilor. Doar că nu sunt ca voi, fiindcă sunt femei şi copii. Scoţi. Vorbeşte vreunul din voi limba lor spurcată?

Nimeni nu răspunse. Dar nici că trebuia să vorbim limba scoţilor, căci Sverri avea bice care vorbeau îndeajuns de tare.

Nu-i plăcea să transporte sclavi ca marfă, căci aceştia trebuiau supravegheaţi şi hrăniţi necontenit, dar celălalt negustor îi spusese că tocmai fuseseră capturaţi mulţi scoţi – mai precis femei şi copii – într-una din nesfârşitele cotropiri peste hotarul dintre Northumbria şi Scoţia, şi acei sclavi ofereau cea mai bună perspectivă a unui profit. Dacă vreunul dintre prinşi era frumos, atunci Sverri l-ar fi putut vinde la un preţ bun pe pieţele de sclavi din Iutlanda; chiar avea nevoie de o afacere profitabilă, aşa că am vâslit pe Tine, odată cu fluxul. Ne-am îndreptat către Gyruum, iar Sverri aşteptă până ce apa atinse aproape nivelul maxim al fluxului şi aduse *Neguţătorul* pe plajă. Nu făcea asta de multe ori, dar voia acum să-i curăţăm carena înainte de a ne întoarce în Danemarca; plus că într-o corabie adusă la mal sclavii pot fi băgaţi mai lesne, aşa că am împins-o pe ţărm şi am văzut că fermele sclavilor fuseseră reconstruite, iar mănăstirea ruinată avea iarăşi un acoperiş din stuf. Totul era ca înainte.

Sverri ne puse cătuşe de sclav, înlănţuindu-ne unii de alţii ca să nu putem evada, apoi, pe când el traversa mlaştina sărată, urcând spre mănăstire, ne-am apucat să râcâim cu pietre carena navei. În timp ce muncea, Finan fredona un cântec pe limba lui, dar uneori îmi arunca un rânjet viclean.

– Lasă găuri în carenă, Osbert, mă sfătui el.

– Ca să ne scufundăm?

– Da, dar şi Sverri se scufundă cu noi.

– Mai bine-l lăsăm să trăiască, să-l putem omorî pe urmă, i-am zis.

– Şi chiar o să-l omorâm, mârâi Finan.

– Nu ne pierdem speranța, nu?

– Am visat la asta, zise Finan. Am visat la asta de trei ori, de când a apărut corabia stacojie.

– Dar corabia stacojie s-a dus.

– O să-l ucidem, îți jur. Și o să dansez pe mațele lui, numai să vezi.

Fluxul atinse apogeul la nămiezi, așa încât toată după-amiaza nivelul apei scăzu, până ce *Negustătorul* rămase mult deasupra valurilor înspumate și, cu siguranță, n-ar mai fi putut fi pus pe linia de plutire decât mult după lăsarea întunericului. Sverri era întotdeauna neliniștit când nava lui era pe țărm, și știam că voia să-și încarce marfa în aceeași zi, lăsând iar corabia la apă noaptea târziu, odată cu venirea fluxului. Avea o ancoră pregătită, pentru ca, în întuneric, noi să putem împinge corabia de pe plajă și să o ancorăm în mijlocul râului, pregătiți să părăsim râul în zori.

Negustorul cumpără treizeci și trei de sclavi. Cei mai tineri aveau cinci sau șase ani, cei mai vârstnici poate șaptesprezece sau optsprezece, și erau doar femei și copii, nici un bărbat. Terminaserăm de curățat carena și stăteam pe plajă când ei sosiră; ne-am uitat la tinerele sclave cu ochii lacomi ai unor bărbați care de mult nu mai avuseseră parte de femei. Sclavele plângeau, așa că era greu de spus dacă vreuna dintre ele era drăguță. Plângeau, fiindcă fuseseră aduse în sclavie, fiindcă fuseseră furate de pe pământurile lor, fiindcă se temeau de mare și de noi. Doisprezece oameni înarmați călăreau în spatele lor. Nu l-am recunoscut pe nici unul dintre ei. Sverri coborî până la șirul de sclavi încătușați și începu să cerceteze dinții copiilor și să dea jos veșmintele femeilor, pentru a le pipăi sânii.

– Roșcata asta merită preț bun, îi zise lui Sverri unul dintre bărbații înarmați.

– Toți merită.

– Am cordit-o azi-noapte, așa că poate-mi poartă copilul în pântece, poți să știi? Primești doi sclavi la preț de unu, norocosule.

Sclavii erau deja înlănțuiți cu cătușe, și Sverri fusese obligat să plătească și pentru aceste lanțuri, precum și să cumpere mâncare și bere pentru cei treizeci și trei de scoți, pe toată durata călătoriei spre Iutlanda. A trebuit să luăm aceste provizii de la mănăstire, așa că Sverri ne duse peste mlaștina sărată, peste râu, până la crucea de piatră căzută, unde ne așteptau o căruță și șase oameni înarmați. Căruța era doldora de butoaie de bere, putini cu hering sărat și țipari afumați, precum și cu un sac cu mere. Sverri mușcă dintr-un măr, se strâmbă și scuipă îmbucătura.

– Puah! E viermănos, se plânse el și aruncă mărul spre noi.

Am reușit să-l prind din aer, deși toți ceilalți sclavi săriseră pe el, l-am rupt în două și jumătate i-am dat-o lui Finan.

– Ha! Se luptă pe un măr viermănos, râse Sverri, apoi aruncă o pungă cu bani pe capra căruței. În genunchi, ticăloșilor! urlă el, pe când un al șaptelea călăreț se apropie de căruță.

Am îngenuncheat, supuși, în fața nou-venitului.

– Trebuie să încercăm monedele, zise acesta, și i-am recunoscut pe dată vocea.

Mi-am îndreptat imediat ochii spre el și mi-am dat seama că era chiar Sven cel Chior.

Și el se uită la mine. Mi-am coborât privirea și am mușcat din măr.

– Dinari francezi, zise Sverri, mândru, oferindu-i câteva monede lui Sven.

Dar acesta nu îi luă, ci continuă să se holbeze la mine.

– Cine-i ăla? ceru el să afle.

Sverri îi urmări privirea.

– A, e Osbert, zise el și mai alese câteva monede. Uite, am și peni de-ai lui Alfred, zise, întinzându-i spre tânăr.

– Osbert? se miră Sven, fără să-și dezlipească privirea de la mine.

Nu mai semănam deloc cu Uhtred de Bebbanburg. Chipul meu se pricopsise cu noi cicatrice, nasul îmi era rupt și turtit, părul, nepieptănat de mult, era ca o claie de stuf încâlcită,

barba îmi crescuse în dezordine, iar pielea îmi era măslinie ca lemnul murat de valuri, dar el nu-şi lua ochii de la mine.

– Vino-ncoace, Osbert! îmi porunci.

N-aş fi putut merge prea mult, fiindcă zgarda de la gât mă ţinea legat de ceilalţi vâslaşi, însă m-am ridicat şi m-am apropiat de el, îngenunchind, fiindcă eu eram un sclav, iar el era un nobil.

– Uită-te la mine! se răsti el.

M-am supus, privindu-l în singurul ochi sănătos, şi am văzut că era îmbrăcat cu o cămaşă de zale strălucitoare, peste care avea o pelerină scumpă şi călărea un armăsar de soi.

M-am prefăcut că obrazul drept îmi tremură şi că din gură îmi curge scuipat, ca şi cum aş fi fost pe jumătate nebun, şi am rânjit tâmp, de parcă eram tare bucuros să-l întâlnesc. Ca să fiu mai convingător, am început şi să zvâcnesc din cap, într-o parte; el îşi zise, probabil, că sunt doar vreun alt sclav cu minţile rătăcite, aşa că îmi făcu semn să mă duc la loc, luând apoi banii de la Sverri. Se tocmiră o vreme, dar în cele din urmă Sven acceptă că monedele erau din argint bun, iar noi, vâslaşii, am primit poruncă să cărăm butoaiele şi putinile pe corabie.

Sverri mă luă pe după umeri, în vreme ce mergeam.

– De ce făceai aşa?

– Cum, stăpâne?

– Tremurai ca un idiot. Şi-ţi curgea scuipatul din gură.

– Cred că mă iau frigurile, stăpâne.

– Îl cunoşteai pe omul ăla?

– Nu, stăpâne.

Sverri mă privi bănuitor, dar nu mai putu scoate nimic de la mine, aşa că mă lăsă în plata mea, şi am continuat să urc butoaiele la bordul *Neguţătorului*, încă prins în nisipul plajei. Dar n-am mai tremurat pe când aşezam proviziile în magazie, iar Sverri îşi dădu seama că era ceva necurat la mijloc şi continuă să-şi frământe mintea; apoi mă lovi, căci aflase răspunsul.

– Tu ai fost adus de pe pământurile astea, nu?

– Nu ştiu, stăpâne.

Mă lovi iar, mai tare, în timp ce restul sclavilor priveau. Se uitau la mine ca la un animal rănit, însă numai Finan mă privea cu milă, dar era neputincios.

– Ai venit de aici, repetă Sverri. Cum de-am putut uita asta? De-aici te-am cumpărat, îşi aminti el şi arătă spre Sven, care traversa mlaştina, în drum către mănăstirea ruinată de pe deal. Ce legătură ai cu Sven cel Chior?

– Nici una. Nu l-am văzut în viaţa mea.

– Rahat mincinos ce eşti! zbieră el.

Avea un instinct negustoresc pentru profit, aşa că porunci să fiu scos din rândul celorlalţi sclavi, dar se asigură că am cătuşele de la glezne bine strânse şi că port încă zgarda la gât. Sverri apucă lanţul cu care era prinsă zgarda şi mă duse spre mănăstire. Dar n-am mers mai departe de bancul de pietriş, căci şi Sven se răzgândise. Chipul meu îi bântuia coşmarurile şi, în faţa schimonosită şi nătângă a lui Osbert, el revăzuse acele coşmaruri, aşa că galopa acum către noi, urmat de cei şase călăreţi.

– Îngenunchează! îmi porunci Sverri.

M-am supus.

Calul lui Sven se opri pe malul de pietriş.

– Uită-te la mine, îmi porunci Sven din nou şi am ridicat privirea spre el, lăsând o dâră de scuipat să mi se scurgă în barbă, prin colţul gurii. M-am strâmbat, iar Sverri mă lovi tare. Cine-i? întrebă Sven.

– Mi-a zis că-l cheamă Osbert, stăpâne, grăi Sverri.

– El ţi-a spus asta?

– Aici mi-a fost vândut, stăpâne, chiar în locul ăsta, şi mi-a zis că-l cheamă Osbert, îl lămuri Sverri.

Sven zâmbi. Descălecă şi veni spre mine, ridicându-mi bărbia, în aşa fel încât să mă poată vedea cât mai bine.

– De-aici l-ai cumpărat? îl întrebă pe Sverri.

– Regele Guthred mi l-a vândut, stăpâne.

În acel moment, Sven mă recunoscu, şi chipul lui diform se schimonosi într-un amestec ciudat de triumf şi ură. Mă lovi peste cap, cu atâta putere încât lumea din jurul meu se făcu neagră pentru câteva clipe şi m-am prăbuşit la pământ.

– Uhtred! proclamă el, triumfător. Tu eşti Uhtred!

– Stăpâne, interveni Sverri, încercând să mă apere, dar nu pentru că i-ar fi păsat de mine, ci pentru că mirosise deja un profit gras din vânzarea mea.

– E al meu! rosti Sven şi sabia lui lungă şuieră, scoasă din teaca împletită din lână.

– Ba-i al meu, stăpâne, şi al tău, dacă vrei să-l cumperi, zise Sverri, pe un ton mieros, dar ferm.

– Dacă nu mi-l dai de bunăvoie, Sverri, vă ucid şi pe tine, şi pe toţi oamenii tăi. Preţul acestui om e viaţa ta! mârâi Sven.

Sverri ştiu că era învins. Se înclină, îmi desfăcu zgarda de la gât şi păşi înapoi. Am apucat lanţul şi am azvârlit capătul lui spre Sven, care se dădu înapoi, ferindu-se, şi atunci am fugit. Cătuşele de la picioare mă împiedicau să fug repede şi mi-am dat seama că n-am altă şansă decât să mă arunc în râu. M-am împleticit prin valurile mici şi m-am întors, gata să folosesc lanţul pe post de armă, şi mi-am dat seama că sunt ca şi mort, căci călăreţii lui Sven veneau spre mine; m-am tras înapoi, în apa tot mai adâncă. Mai bine mă înecam, m-am gândit, decât să îndur torturile lui Sven.

Apoi, călăreţii se opriră. Sven trecu printre ei şi se opri şi el, când eram deja cu apa până la gât şi strângeam cu putere lanţul în mâini, pregătit să mă arunc în adâncurile aducătoare de moarte ale râului, când Sven făcu un pas înapoi. Apoi mai făcu unul, se răsuci pe călcâie şi fugi spre calul său. Pe chipul lui am citit groază şi am întors capul, să văd ce anume îl înspăimântase.

Venind dinspre mare, împinsă năvalnic de două rânduri de vâsle şi de fluxul rapid, era acolo corabia stacojie.

Șase

Corabia stacojie era aproape și înainta iute. La provă avea un cap de dragon cu colți înnegriți, iar pe punte se zăreau războinici în număr mare, cu zale și coifuri. Venea parcă adusă de furtună și, odată cu ea, se auzeau zgomote de tot felul – pleoscăitul vâslelor izbite de valuri, strigătele luptătorilor de la bordul ei și foșnetul apelor înspumate, brăzdate de prova ei înaltă, din lemn roșiatic. A trebuit să mă trag într-o parte ca să nu mă lovească, deoarece corabia nu încetinea, deși se apropia de plajă, iar vâslele mai atinseră încă o dată apa, și prova se înfipse în mal, cu capul de dragon ridicat, răscolind pietrișul plajei. Carena întunecată se lăți deasupra mea, apoi o vâslă mă pocni în spinare, aruncându-mă sub valuri, și, când am reușit să mă ridic din nou la suprafață, am văzut că nava se oprise de tot și vreo doisprezece războinici înarmați cu sulițe, săbii, topoare și scuturi săreau, pe la provă, pe țărm. Primii oameni ajunși pe plajă începură să urle sălbatic, pe când vâslașii lăsară deoparte vâslele, își traseră armele și îi urmară. Aceasta nu era o corabie de negoț, ci o corabie vikingă, venită să ucidă.

Sven o rupse la fugă. Se aruncă în șaua calului și se îndepărtă în galop, peste mlaștină, pe când cei șase tovarăși ai lui, mai viteji, porniră să-i înfrunte pe vikingii invadatori. Dar caii fură doborâți rapid cu topoarele, iar călăreții măcelăriți pe loc, sângele lor scurgându-se în apa în care stăteam, cu gura căscată de uimire, căci mai că nu-mi venea să-mi cred ochilor că

e adevărat ceea ce vedeam. Sverri îngenunche, cu mâinile ridicate şi depărtate de trup, ca să arate că nu era înarmat.

Căpitanul corabiei stacojii, strălucitor în zale şi cu coiful împodobit cu pene de vultur, îşi conduse oamenii pe cărarea din mlaştină, către mănăstire. Lăsă câţiva luptători pe plajă, şi unul dintre aceştia era un bărbat uriaş, înalt cât un copac şi gros cât o bute, care purta o secure imensă, pătată cu sânge. El îşi scoase coiful şi rânji către mine. Zise ceva, dar nu l-am putut auzi. Mă zgâiam la el, uluit, iar el rânji şi mai abitir.

Era Steapa.

Steapa Snotor. Adică Steapa cel Isteţ; de fapt, era o glumă, căci el nu era nici pe departe cel mai deştept dintre oameni, însă era un luptător măreţ, care fusese cândva duşmanul meu jurat, dar apoi îmi devenise prieten. Acum, rânjea spre mine de la malul apei, şi nu înţelegeam de ce un războinic saxon din vest călătorea pe o corabie vikingă; apoi mă podidi plânsul. Plângeam, fiindcă eram liber şi fiindcă faţa lată, aspră şi brăzdată de cicatrice a lui Steapa era cel mai frumos lucru pe care-l văzusem de când fusesem ultima oară pe acea plajă.

Am ieşit din apă şi l-am îmbrăţişat, iar el mă bătu zdravăn pe spate, fără a i se şterge rânjetul de pe faţă, căci era fericit.

– Ei ţi-au făcut asta? mă întrebă, arătând spre lanţurile de la glezne.

– Le port de mai bine de doi ani, i-am zis.

– Desfă-ţi picioarele, stăpâne, mă rugă el.

– Stăpâne? se miră Sverri, care-l auzise pe Steapa vorbind şi pricepuse cuvântul saxon pentru „stăpân". Se ridică apoi din genunchi şi păşi, împleticit, către noi. Aşa ţi-a zis? mă întrebă, nedumerit. Stăpâne?

Mi-am răsucit capul spre Sverri, care îngenunche iarăşi.

– Cine eşti? bâigui el, îngrozit.

– Vrei să-l omor? mârâi Steapa.

– Nu încă, am spus.

– Te-am ţinut în viaţă... Te-am hrănit, zise Sverri.

I-am aruncat o căutătură cruntă.

– Tacă-ţi gura, i-am zis, iar el se supuse.

– Desfă-ţi picioarele, stăpâne, şi întinde lanţul, să-l pot tăia.

Am făcut întocmai cum mi se ceru şi i-am zis:

– Ai grijă!

– Ai grijă, ai grijă, mă îngână el, apoi ridică securea, şi lama lată îmi şuieră pe lângă vintre, izbind lanţul. Lovitura puternică îmi răsuci gleznele spre interior şi m-am clătinat. Nu te mişca, îmi ceru Steapa şi lovi din nou, iar de data asta lanţul cedă. Acum poţi umbla în voie, stăpâne, zise el, şi chiar aşa era, deşi zalele lanţului rupt atârnau încă de gleznele mele.

M-am îndreptat spre oamenii lui Sven, care fuseseră ucişi, şi mi-am ales două săbii.

– Eliberează-l şi pe omul ăla, i-am zis lui Steapa, arătând spre Finan, iar salvatorul nostru îi sfărâmă şi irlandezului lanţurile.

Finan veni în fugă spre mine, rânjind bucuros, şi ne-am privit unul pe celălalt, cu ochi lucind de lacrimi de bucurie, apoi i-am întins o sabie. El privi o clipă lama, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ce ţinea în mână, după care prinse mânerul şi urlă ca un lup spre cerul ce se întuneca. Copleşit, mă îmbrăţişă puternic şi izbucni în plâns.

– Eşti liber, i-am zis.

– Şi sunt din nou un războinic, răspunse el. Eu sunt Finan cel Iute!

– Şi eu sunt Uhtred, am spus, folosind numele meu adevărat pentru prima oară de când mă aflam iar pe acea plajă, după mai bine de doi ani. Numele meu e Uhtred, am repetat, mai tare, şi sunt stăpânul Bebbanburgului. M-am răsucit spre Sverri, simţind cum mă cuprinde furia. Eu sunt nobilul Uhtred, i-am zis, sunt omul care l-a ucis pe Ubba Lothbrokson pe malul mării şi l-am trimis pe Svein Cal Alb în sala morţilor, la Odin. Eu sunt Uhtred. Eram turbat de furie. M-am apropiat de Sverri şi i-am lipit lama sabiei de obraz. Eu sunt Uhtred, şi de-acum mă vei numi stăpân.

– Da, stăpâne, îngăimă el.

– Iar el e Finan din Irlanda, şi-l vei numi şi pe el stăpân.

Sverri se uită, pe furiş, spre Finan, dar nu-i putu susţine privirea şi îşi plecă ochii.

– Stăpâne, şopti el către Finan.

Am vrut să-l ucid, dar m-am gândit că mi-ar mai fi putut fi de folos, aşa că m-am mulţumit să iau cuţitul lui Steapa şi să-i tai tunica lui Sverri, pentru a-i dezgoli braţul. Negustorul tremura, aşteptându-se să-i retez beregata, în schimb, i-am crestat pe mână litera S, frecând apoi rana cu nisip.

– Spune-mi, sclavule, cum ai să-mi scoţi cătuşele astea? l-am întrebat, lovind zalele de fier de la glezne cu vârful cuţitului.

– Am nevoie de nişte unelte de fierar, stăpâne, zise Sverri.

– Dacă ţi-e dragă viaţa, Sverri, roagă-te să găsim aşa ceva.

Cu siguranţă erau unelte la mănăstirea ruinată, căci acolo puneau oamenii lui Kjartan sclavii în lanţuri, aşa că Steapa trimise doi războinici să caute scule cu care să scap de cătuşe. În acest timp, Finan se distră măcelărindu-l pe Hakka, fiindcă de Sverri nu-i dădusem voie să se atingă. Sclavii scoţieni priveau uimiţi cum sângele se scurgea în mare, pe lângă *Neguţătorul* naufragiat. După ce-l ucise pe Hakka, Finan dănţui de bucurie şi fredonă unul dintre cântecele lui sălbatice, apoi îi ucise, rând pe rând, pe toţi membrii echipajului lui Sverri.

– De ce eşti aici? l-am întrebat pe Steapa.

– Am fost trimis aici, stăpâne, grăi el, cu mândrie în glas.

– Trimis? Cine te-a trimis?

– Regele, fireşte, zise el.

– Guthred te-a trimis?

– Guthred? se miră el, auzind acest nume, şi scutură din cap. Nu, stăpâne. Regele Alfred, desigur.

– Alfred te-a trimis? l-am întrebat, holbându-mă la el. Alfred?

– Alfred ne-a trimis, încuviinţă el.

– Dar ăştia sunt danezi, i-am zis, arătând spre mateloţii rămaşi pe plajă împreună cu Steapa.

– Unii dintre ei sunt danezi, dar majoritatea sunt saxoni din vest. Alfred ne-a trimis.

– Alfred te-a trimis? am întrebat iar, ştiind că păream, probabil, în ochii lui un nătâng fără minte, dar nu-mi venea să-mi cred urechilor. Alfred a trimis danezi aici?

– Doisprezece danezi, stăpâne, precizează Steapa, şi ei sunt aici doar pentru că l-au urmat pe el; arătă spre căpitanul corabiei stacojii, care, cu coiful înaripat pe cap, se îndrepta spre plajă. El e ostaticul, adăugă Steapa, ca şi cum asta ar fi explicat totul, iar Alfred m-a trimis să mă încredinţeze că îşi ţine promisiunea. Eu îl păzesc.

Ostaticul? Atunci mi-am amintit cine avea, pe blazon, aripa de vultur şi m-am năpustit, împleticindu-mă, către căpitan, împiedicat de lanţurile ce-mi atârnau de glezne, în vreme ce războinicul îşi scoase coiful şi abia i-am putut zări chipul, din cauza lacrimilor ce mă podidiseră. Dar tot am avut puterea să-i strig numele.

– Ragnar! Ragnar!

El râdea când am ajuns faţă în faţă. Ne-am îmbrăţişat, şi el mă roti prin aer, mă îmbrăţişă iar şi apoi îmi dădu un brânci în glumă.

– Puah! Puţi ca un hoit, eşti cel mai urât, mai păros şi mai împuţit ticălos pe care am pus vreodată ochii, zise el. Ar trebui să te arunc la crabi, dar de ce-ar accepta un crab cumsecade să mănânce ceva aşa de revoltător ca tine?

Râdeam şi plângeam deopotrivă.

– Alfred te-a trimis?

– Chiar el. Dar n-aş fi venit dacă aş fi ştiut ce balegă împuţită ai ajuns! exclamă el, apoi râse larg. Acel râs îmi aminti de tatăl lui, care era tot numai veselie şi forţă. Ragnar mă îmbrăţişă iar. Ce bine-mi pare să te revăd, Uhtred Ragnarson! şopti el.

Oamenii lui Ragnar puseseră pe fugă trupele lui Sven. Sven însuşi abia scăpă, în şaua calului, galopând către Dunholm. Am ars fermele sclavilor, am eliberat sclavii, şi în noaptea aceea, la lumina cocioabelor incendiate, mi-au fost scoase cătuşele de la glezne; în zilele ce urmară, când mergeam, îmi ridicam picioarele caraghios de mult, căci mă obişnuisem cu greutatea legăturilor de fier.

M-am spălat. Sclava scoţiană cu părul roşu îmi tăie părul, sub privirile lui Finan.

– O cheamă Ethne, zise el.

Irlandezul vorbea limba fetei, sau cel puțin se puteau înțelege între ei, deși am bănuit, din felul cum se priveau unul pe celălalt, că graiurile diferite n-ar fi fost vreo piedică. Ethne descoperi doi dintre bărbații care o batjocoriseră printre morții lui Sven și-i ceru lui Finan sabia, ca să le mutileze leșurile, iar irlandezul o privi cu mândrie cum le hăcuia. Apoi, fata luă foarfecele și-mi tunse părul și barba. M-am îmbrăcat cu un surtuc de piele, am tras pe mine niște pantaloni curați și am încălțat o pereche de cizme zdravene. Am mâncat cu toții în biserica mănăstirii ruinate și am stat lângă Ragnar, prietenul meu, ascultând povestea salvării mele.

– V-am urmărit toată vara, zise el.

– V-am văzut.

– N-aveați cum să nu ne observați, cu carena aia, nu? Este că-i oribilă? Urăsc corăbiile construite din lemn de pin. Îi zice *Focul Dragonului*, dar eu îi zic *Răsuflarea Viermelui*. O lună mi-a luat să o pregătesc pentru mare. A fost a unui om care a fost ucis la Etandhun, și corabia lui a rămas să putrezească pe malul fluviului Temes, până ce Alfred ne-a dat-o nouă.

– De ce-a făcut Alfred asta pentru mine?

– Fiindcă spune că tu i-ai adus tronul, la Ethandun, zise Ragnar cu un rânjet. Desigur, exagerează, continuă el, nu mă îndoiesc de asta. Îmi închipui că te-ai cam împiedicat pe câmpul de luptă și ai făcut nițică zarvă, dar a fost îndeajuns ca să-l prostești pe Alfred.

– Am făcut destul, am șoptit eu, amintindu-mi colina lungă și înverzită de acolo. Dar am crezut că Alfred n-a observat.

– Ba bine că da, întări Ragnar, dar n-a făcut toate astea doar pentru tine. A câștigat și o mănăstire de maici.

– O ce?

– A câștigat o mănăstire de maici. Dumnezeu știe de ce voia regele așa ceva. Eu te-aș fi răscumpărat dacă primeam un bordel în schimb, dar Alfred s-a ales cu o mănăstire, și a părut chiar foarte mulțumit de acest târg.

Și așa începu povestirea. Nu am aflat toate amănuntele în acea noapte, ci mult mai târziu am pus lucrurile cap la cap, și am s-o depăn acum pe-ndelete. Totul începuse datorită lui Hild.

Guthred își ține ultima promisiune către mine și o tratã cuviincios pe fată. Îi dădu sabia și coiful meu, îi lăsă în grijă chiar și cămașa mea de zale și brățările aurite, și îi ceru să fie domnișoară de onoare pentru noua lui soție, regina Osburh, nepoata saxonă a regelui detronat din Eoferwic. Dar Hild se învinovățea pentru trădarea mea. Hotărî că-l mâniase pe zeul ei împotrivindu-se chemării pentru călugărie, așa că îl imploră pe Guthred s-o lase să se întoarcă la Wessex și să treacă în rândul maicilor din mănăstirea ei. El ar fi vrut s-o știe în Northumbria, dar ea îi adresă rugăminți pătimașe să-i dea drumul, invocând vrerea lui Dumnezeu și a sfântului Cuthbert, iar Guthred era mereu deschis față de dorințele sfântului. Așa că îi îngădui fetei să-i însoțească pe solii pe care îi trimise lui Alfred. Astfel, Hild se întoarse în Wessex și, odată ajunsă acolo, îl găsi pe Steapa, care avusese mereu o slăbiciune pentru ea.

– Ea m-a dus la Fifhaden, îmi zise Steapa în acea noapte, când cocioabele sclavilor erau pârjolite de foc, dincolo de zidurile ruinate ale mănăstirii Gyruum.

– La Fifhaden?

– Și am dezgropat comoara ta, mărturisi Steapa. Hild mi-a arătat unde era, și am scos-o la iveală. Apoi i-am dus-o lui Alfred. Pe toată. Am vărsat-o pe dușumea, și regele a rămas cu gura căscată, văzând-o.

Comoara aceea fusese arma lui Hild. Ea îi destăinui lui Alfred mârșăvia comisă de Guthred și îi jură regelui că, dacă trimite oameni în căutarea mea, ea avea să folosească tot acel aur și argint risipit pe podeaua sălii pentru a construi un sălaș al lui Dumnezeu, unde să se căiască pentru păcatele ei și să se facă mireasa lui Hristos pentru tot restul vieții. Ea avea să poarte cătușele mănăstirii, pentru ca lanțurile mele să poată fi sfărâmate.

– S-a făcut iar călugăriță? am întrebat.

– Ea spunea că a vrut asta, zise Steapa. Spunea că Dumnezeu a vrut asta. Și Alfred a vrut. El a acceptat propunerea ei.

– Deci, Alfred te-a eliberat? l-am întrebat pe Ragnar.

– Sper că o să mă elibereze, zâmbi Ragnar, când te voi aduce înapoi acasă. Sunt încă ostatic, dar Alfred mi-a spus că pot porni în căutarea ta dacă îi jur că mă întorc la el. Şi vom fi cu toţii eliberaţi, destul de curând. Guthrum nu-i mai tulbură pacea lui Alfred. Regele Æthelstan, aşa îşi zice el acum.

– E în Anglia de Est?

– Da, confirmă Ragnar, şi construieşte biserici şi mănăstiri.

– Deci, chiar s-a creştinat?

– Bietul ticălos e la fel de pios ca Alfred, pufni Ragnar. Întotdeauna a fost un prostănac credul. Dar Alfred m-a trimis. Mi-a poruncit să te caut. Şi m-a lăsat să-i iau cu mine pe oamenii care m-au slujit în exil. Ceilalţi sunt marinari găsiţi de Steapa. Sunt saxoni, desigur, dar afurisiţii vâslesc destul de bine.

– Steapa spunea că-i aici ca să te păzească.

– Steapa! răcni Ragnar, privind peste focul pe care-l aprinseserăm în nava bisericii. Steapa, rahat puturos, chiar aşa ai zis? Că eşti aici ca să mă păzeşti?

– Chiar aşa e, stăpâne, bâigui Steapa.

– Eşti un rahat! Dar lupţi bine, rânji Ragnar şi mă privi iarăşi. Acum trebuie să te duc înapoi la Alfred.

Am rămas cu ochii aţintiţi către foc, unde ulucile de lemn ale îngrăditurilor sclavilor lui Kjartan străluceau în nuanţe roşietice.

– Thyra e la Dunholm, i-am zis, iar Kjartan trăieşte.

– Şi eu am să merg la Dunholm după ce Alfred mă eliberează, promise Ragnar, dar mai întâi trebuie să te duc în Wessex. Am jurat asta. Am jurat că nu voi tulbura pacea Northumbriei, ci doar te voi elibera. Şi Alfred o ţine pe Brida, firește.

Brida era soaţa lui Ragnar.

– O ţine la curte?

– Da, ca ostatică pentru mine, presupun. Dar o s-o elibereze, şi atunci o să fac rost de bani, şi o să adun oameni, şi o să şterg Dunholmul de pe faţa pământului.

– Nu ai bani?

– Nu destui.

I-am povestit despre casa lui Sverri din Iutlanda, unde bănuiam că negustorul îşi tăinuia averea, iar Ragnar rămase pe gânduri, în vreme ce gândul meu fugi la Alfred.

Regelui nu-i plăcea de mine. Niciodată nu-i plăcuse. Uneori, mă ura, dar îi făcusem multe servicii. Servicii însemnate, pentru care nu mă răsplătise deloc pe potriva meritelor mele. Cinci hide îmi dăduse, în vreme ce eu îi dăruisem un regat. Şi, totuşi, acum îi datoram libertatea şi nu înţelegeam de ce făcuse gestul acesta. Afară de faptul că Hild îi înălţase o mănăstire şi că el îşi dorise asta, şi mai dorea ca fata să se pocăiască; lucrurile acestea păreau să aibă un sens, chiar dacă unul ciudat. Cum-necum, el mă salvase. Întinsese mâna şi mă smulsese din sclavie şi mi-am zis că, la urma urmei, fusese generos. Dar mai ştiam că urma să fie un preţ de plătit. Alfred nu s-ar fi mulţumit doar cu salvarea sufletului lui Hild şi cu o nouă mănăstire. El avea nevoie de mine.

– Am sperat să nu mai văd niciodată Wessexul, am spus.

– N-ai încotro, trebuie să-l vezi, făcu Ragnar, pentru că am jurat să te aduc înapoi. Plus de asta, nu putem rămâne aici.

– Asta aşa e, am fost de acord.

– Kjartan va fi aici mâine în zori cu o sută de oameni, spuse Ragnar.

– Chiar cu două sute, l-am corectat.

– Deci, trebuie să plecăm, propuse el, apoi rămase pe gânduri. Zici că-n Iutlanda-i o comoară?

– Da, o comoară mare, interveni Finan.

– Credem că e-ngropată sub o colibă de stuf, am adăugat, şi păzită de o femeie şi trei copii.

Ragnar privi prin uşă, către locul unde câteva scântei se ridicară printre cocioabele construite lângă castrul roman.

– Eu nu pot merge în Iutlanda, grăi el, domol. Am depus un jurământ că te voi duce înapoi îndată ce te găsesc.

– Dar poate merge altcineva, am sugerat. Ai două corăbii acum. Iar Sverri ne va spune unde-i comoara, dacă-l băgăm bine în sperieţi.

A doua zi, în zori, Ragnar le porunci celor doisprezece danezi ai lui să plece cu *Neguțătorul* pe mare. Comanda corabiei căzu în sarcina lui Rollo, cel mai bun cârmaci al lui Ragnar, iar Finan se rugă să meargă și el cu Rollo; fata scoțiană, Ethne, îl însoți pe Finan, care purta acum zale și scut și avea o sabie lungă prinsă la cingătoare. Sverri fu legat de una dintre băncile *Neguțătorului*, și, pe când corabia părăsea țărmul, l-am văzut pe Finan izbindu-l, cu sete, cu biciul care ne brăzdase și nouă spinările atâtea luni.

Neguțătorul plecă, iar noi i-am luat pe sclavii scoțieni peste râu, la bordul corabiei stacojii, și i-am eliberat pe malul nordic. Erau înspăimântați și nu știau ce să facă, așa că le-am dat câțiva bănuți luați din cutia ferecată a lui Sverri și le-am zis să meargă mai departe, cu marea în dreapta lor, și, cu puțin noroc, aveau să ajungă acasă. Mult mai probabil era însă să fie capturați de saxonii din cetatea Bebbanburg și vânduți înapoi în sclavie, dar noi nu puteam împiedica asta. I-am lăsat, am împins corabia stacojie de la țărm și am pornit spre mare.

În urma noastră, acolo unde vetrele focurilor noastre încă fumegau, pe vârful dealului Gyruum, apăru un pâlc de călăreți, cu zale și coifuri. Se înșirară pe creastă, și câțiva dintre ei porniră în galop peste mlaștina sărată, ca să ajungă la bancul de pietriș, dar era deja prea târziu. Ne îndreptam, pe valurile refluxului, către întinderea mării și, privind în urmă, i-am zărit pe oamenii lui Kjartan și am știut că aveam să îi revăd, apoi *Focul Dragonului* urmă cotul râului, și vâslele izbiră apa, iar razele soarelui străluceau, în undele mici, în chip de mii de vârfuri de suliță; un vultur pescar zbură pe deasupra noastră, mi-am înălțat capul în bătaia brizei și am plâns.

Erau lacrimi de fericire pură.

Ne-a luat trei săptămâni să ajungem la Lundene, unde am plătit argint danezilor care vămuiau fiecare corabie ce plutea în susul râului, și după alte două zile am fost la Readingum, unde am tras pe plajă *Focul Dragonului* și am cumpărat cai din banii lui Sverri. Era toamnă în Wessex, o vreme de cețuri și

câmpuri pustii. Şoimii se întorseseră din peregrinările lor în văzduh, de peste vară, iar frunzele stejarilor căpătau nuanţa bronzului, scuturate de vânt.

Am călărit spre Wintanceaster, căci ni s-a spus că acolo îşi adunase Alfred curtea, dar în ziua în care am ajuns, el plecase spre unul dintre domeniile regale şi nu avea să se mai întoarcă în acea seară. Aşa că, pe când soarele cobora dincolo de schelele înălţate pentru zidirea marii bisericii a lui Alfred, l-am lăsat pe Ragnar în taverna Două Berze şi am mers către marginea de nord a oraşului. A trebuit să întreb care era drumul, şi mi s-a arătat o uliţă lungă, brăzdată de făgaşe de noroi. Doi porci râmau pe uliţa mărginită, de o parte, de palisada înaltă a oraşului şi, de alta, de un zid din lemn, în care se afla o uşă scundă, însemnată cu o cruce. Un şir de cerşetori zăceau în noroi şi balegă, pe lângă uşă. Erau îmbrăcaţi cu toţii în zdrenţe. Unii nu aveau mâini sau picioare, majoritatea erau plini de bube, în vreme ce o femeie oarbă ţinea în braţe un copil cu faţa ciupită de vărsat. Când m-am apropiat, s-au tras cu toţii, speriaţi, într-o parte.

Am ciocănit şi am aşteptat. Mă pregăteam să bat din nou, când o mică vizetă se deschise în partea de sus a uşii, şi am spus pentru ce venisem. Vizeta s-a închis şi a trebuit să aştept iar. Copilul ţipa din toţi rărunchii, iar oarba întinse spre mine un blid gol. O pisică se furişă pe deasupra zidului, în vreme ce un stol de grauri zbură spre apus. Două femei cu un maldăr uriaş de vreascuri în spinare trecură pe lângă mine şi, în urma lor, venea un bărbat trăgând o vacă de funie. El îşi plecă, umil, capul când mă zări, căci îmi recăpătasem înfăţişarea de nobil. Eram înveşmântat în piele şi aveam o sabie la brâu, deşi nu era Răsuflarea-Şarpelui. Pelerina mea neagră era fixată la gât cu o broşă grea de argint şi chihlimbar, pe care o luasem de la unul dintre marinarii ucişi ai lui Sverri; acea broşă era singura mea bijuterie, căci pe braţe nu purtam brăţări.

Apoi, uşa cea scundă se deschise spre interior, pe balamalele sale din piele, şi o femeie măruntă mă pofti înăuntru. Am intrat, aplecându-mă, şi ea închise uşa în urma mea şi mă conduse pe o potecă înverzită, oprindu-mă înainte să intru în biserică

şi făcându-mi semn că trebuie să-mi curăţ mai întâi noroiul de pe cizme. Apoi mă strecură în clădire şi se opri să facă o mătanie către altar. Murmură o rugăciune, apoi îmi făcu semn cu mâna să intru pe altă uşă, care mă duse într-o încăpere cu pereţi din paiantă. Două scaune erau singurele piese de mobilier, şi femeia mă pofti să stau pe unul din ele, apoi trase un oblon, pentru ca soarele, ajuns la asfinţit, să poată lumina încăperea cu ultimele sale raze. Un şoarece trecu în fugă peste rogojina din papură, iar femeia îl uşui şi apoi plecă, lăsându-mă singur.

Din nou am aşteptat. Un corb croncăni undeva, pe acoperiş. Din împrejurimi se auzea fâşâitul ritmic al laptelui muls într-un şiştar. O altă vacă aştepta răbdătoare, cu ugerul plin, dincolo de oblonul tras. Corbul croncăni iar, şi uşa se deschise. Trei călugăriţe păşiră în încăpere. Două dintre ele se lipiră de zidul mai îndepărtat, în vreme ce a treia începu să plângă încetişor, imediat ce dădu cu ochii de mine.

– Hild, am şoptit şi m-am ridicat să o îmbrăţişez, dar ea întinse braţul spre mine, ca să mă oprească.

Plângea şi râdea în acelaşi timp, apoi îşi puse palmele peste obraji şi rămase astfel multă vreme.

– Dumnezeu m-a iertat, susură ea, într-un final, printre degete.

– Sunt bucuros să aud asta, i-am spus.

Ea îşi trase suflarea, îşi luă mâinile de pe faţă şi-mi făcu semn să stau pe scaun. Se aşeză în faţa mea, şi, pentru o vreme, n-am făcut decât să ne uităm unul la celălalt, şi m-am gândit cât de dor îmi fusese de ea, nu ca iubită, ci ca prietenă. Voiam să o îmbrăţişez, şi pesemne că ea simţi asta, căci şedea dreaptă pe scaun şi îmi vorbi cât se poate de rece.

– Eu sunt acum stareţa Hildegyth.

– Uitasem că numele tău adevărat este Hildegyth, i-am spus.

– Şi inima mea se bucură să te vadă, grăi ea, pe un ton afectat. Era îmbrăcată într-o rasă aspră, cenuşie, la fel ca şi celelalte două surori, ambele mult mai în vârstă decât ea. Rasele călugăreşti erau prinse la mijloc cu o funie de cânepă şi aveau glugi grele, care le ascundeau femeilor părul. O cruce de lemn simplă

atârna la gâtul lui Hild, şi ea o mângâia întruna, cu degete tremurânde. M-am rugat pentru tine, continuă fata.

– Se pare că rugăciunile tale au dat roade, i-am zis, fâstâcit.

– Şi ţi-am furat toţi banii, adăugă ea, cu o urmă de ironie în glas.

– Eu ţi i-am dat de bunvoie, am asigurat-o.

Îmi vorbi apoi despre mănăstire. O construise cu banii din comoara de la Fifhaden, şi acum găzduia şaisprezece măicuţe şi opt mirene.

– Vieţile noastre, îmi zise ea, sunt dedicate lui Hristos şi lui Hedda. Ştii cine a fost Hedda, nu?

– N-am auzit în viaţa mea de ea, am recunoscut eu.

Cele două călugăriţe mai în vârstă, care mă priviseră până atunci cu o neînduplecată dezaprobare, se puseră pe chicotit. Hild zâmbi.

– Hedda a fost bărbat şi s-a născut în Northumbria. A fost primul episcop de Wintanceaster. E pomenit ca un om bun şi plin de sfinţenie. L-am ales pentru că tu eşti din Northumbria, şi generozitatea ta neştiutoare ne-a înlesnit să construim această mănăstire chiar în oraşul unde a predicat sfântul Hedda. Am jurat să ne rugăm la el în fiecare zi, până la întoarcerea ta, şi acum ne vom ruga la el zilnic ca să-i mulţumim pentru că ne-a ascultat rugile.

Am fost incapabil să mai spun ceva. M-am gândit, îmi amintesc, că vocea lui Hild părea forţată, ca şi cum ar fi vrut să se convingă şi pe ea, dar şi pe mine, că era fericită. Însă mă înşelam în privinţa asta. Era forţată fiindcă prezenţa mea îi stârnise în suflet amintiri neplăcute, şi, cu timpul, mi-am dat seama că ea era într-adevăr fericită la mănăstire. Se simţea utilă. Făcuse pace cu zeul ei şi, după trecerea ei la cele veşnice, a fost pomenită ca o sfântă. Nu cu mult timp în urmă, un episcop mi-a povestit despre binecuvântata şi preafericita sfântă Hildegyth şi despre faptul că fusese o grăitoare pildă de castitate şi caritate creştină, şi am fost ispitit să-i spun că odinioară îi desfăcusem picioarele sfintei, pe o pajişte cu flori, dar am izbutit să mă stăpânesc. Hild mi-a dezvăluit că scopul mănăstirii sfântului

Hedda nu erau doar rugăciunile pentru mine, binefăcătorul măicuțelor de acolo, ci și tămăduirea celor bolnavi.

– Suntem ocupate toată ziua și toată noaptea, zise ea. Îi aducem pe săraci la mănăstire și îi îngrijim. Sunt sigură că sunt oameni la poarta mănăstirii chiar acum.

– Așa e, am încuviințat.

– Acești sărmani sunt scopul pentru care am înălțat mănăstirea. Noi suntem slujitoarele și îngrijitoarele lor, zise ea cu un surâs. Și-acum, Uhtred, spune-mi ce m-am rugat tot timpul ăsta să aud. Spune-mi poveștile tale.

I-am povestit, dar nu i-am dezvăluit toate câte pătimisem, ci am trecut peste perioada sclaviei, zicându-i doar că fusesem legat și nu putusem fugi. I-am vorbit despre călătoriile pe mare, despre locurile ciudate și oamenii pe care-i întâlnisem. I-am vorbit despre ținutul de gheață și de foc, despre uriașele balene care străpung mările nesfârșite și despre râul lung, ce șerpuiește printr-un tărâm acoperit cu sălcii și zăpezi; la sfârșit, i-am mărturisit că eram bucuros să fiu iarăși liber și îi eram recunoscător ei pentru asta.

Hild rămase tăcută când am încheiat. Afară, se auzea încă fâșâitul laptelui ce curgea în șiștar. O vrăbiuță se opri pe pervazul ferestrei, își burzului penele, apoi zbură mai departe. Hild mă privea tăcută, ca și cum ar fi vrut să iscodească adevărul spuselor mele.

– A fost rău? mă întrebă ea după o vreme.

Am ezitat, tentat să o mint, apoi un fior m-a străbătut și i-am zis, scurt:

– A fost cumplit.

– Dar acum ești iarăși nobilul Uhtred, și ai pământurile tale, zise ea și făcu semn către o călugăriță, care ieși din încăpere. Am păstrat totul pentru tine, îmi zise ea, plină de veselie.

– Totul?

– Mai puțin calul, zise ea, cu năduf. Nu am putut aduce calul. Cum îl chema? Witnere?

– Witnere, am zis.

– Mă tem că a fost furat.

– Furat?

– Jarlul Ivarr l-a luat.

N-am spus nimic, căci călugăriţele se întorseseră în încăpere, împovărate de greutatea armelor mele. Hild îmi păstrase coiful, pieptarul gros din piele şi cămaşa de zale, brăţările de argint şi de aur, precum şi Răsuflarea-Şarpelui şi Acul-Viespii. Luându-le din mâinile măicuţelor, le depuse la picioarele mele, şi mi-au dat lacrimile când, îngenunchind, am atins mânerul Răsuflării-Şarpelui.

– Cămaşa de zale era stricată, aşa că i-am cerut unui armurier al regelui să o repare, mă lămuri Hild.

– Îţi mulţumesc.

– M-am rugat să nu vrei să te răzbuni pe regele Guthred.

– Dar el m-a vândut ca sclav, am zis pe un ton aspru.

Nu-mi puteam dezlipi degetele de pe sabie. Trăisem multe momente de disperare în ultimii doi ani, în care crezusem că nu aveam să mai ating niciodată vreo sabie, cu atât mai puţin Răsuflarea-Şarpelui, şi totuşi aceasta era acolo acum, iar mâna mea se strânse încet pe mânerul ei.

– Guthred a făcut ceea ce a simţit că-i mai bine pentru regatul său, iar el e creştin, zise ea, hotărâtă.

– M-a vândut ca sclav, i-am repetat.

– Dar trebuie să-l ierţi, insistă Hild, aşa cum eu i-am iertat pe oamenii care mi-au greşit şi aşa cum Dumnezeu m-a iertat pe mine. Am fost o păcătoasă, o mare păcătoasă, dar Dumnezeu m-a atins şi şi-a revărsat graţia divină asupra mea, şi astfel m-a iertat. Jură-mi acum că o să-l cruţi pe Guthred.

– Nu voi face nici un jurământ, i-am retezat-o, strângând în mână Răsuflarea-Şarpelui.

– Nu eşti un om rău, zise ea. Ştiu asta. Cu mine ai fost mai bun decât meritam. Te rog, fii bun şi cu Guthred. Nu e un ticălos!

– O să-mi amintesc vorbele tale atunci când îl voi întâlni, i-am răspuns într-o doară.

– Nu uita că el s-a căit pentru fapta lui şi că a făcut ce-a făcut fiindcă a crezut că astfel îşi va salva regatul. În plus, în semn de pocăinţă, a dăruit mulţi bani mănăstirii noastre. Avem mare

nevoie de argint. Nu ducem niciodată lipsă de oameni sărmani şi bolnavi, aşa că nu ne prisosesc daniile.

I-am zâmbit. Apoi m-am ridicat şi mi-am dat jos sabia luată de la unul dintre oamenii lui Sven, la Gyruum; mi-am desprins broşa de la gât, aruncând pelerina, broşa şi sabia pe duşumea.

– Pe astea le poţi vinde, i-am zis lui Hild. Apoi, icnind de efort, m-am încins cu vechea cămaşă de zale şi cu vechile mele săbii şi mi-am pus coiful cu cap de lup. Cămaşa mi se părea groaznic de grea, căci de mult nu mai purtasem zale. De asemenea, era şi prea largă de mine, căci slăbisem mult în acei ani cât vâslisem pe corabia lui Sverri. Mi-am pus pe mâini brăţările, apoi am privit-o pe Hild. O să fac totuşi un jurământ, stareţă Hildegyth, i-am zis.

Ea mă privi şi-l văzu pe Uhtred cel de odinioară, nobilul strălucitor şi războinicul cu sabie.

– O să ajut mănăstirea, i-am promis, şi veţi avea bani de la mine, şi vă va fi bine aici, ţie şi măicuţelor, şi veţi avea parte întotdeauna de protecţia mea.

Ea surâse, apoi întinse mâna către o pungă ce-i atârna la cingătoare, de unde scoase o cruciuliţă de argint.

– Iată darul meu pentru tine, îmi spuse, şi mă rog să i te închini ca şi mine, şi să înveţi lecţia ei. Domnul nostru Hristos a pierit pe cruce pentru păcatele oamenilor, şi nu am nici o îndoială, nobile Uhtred, că o părticică din durerea pe care a pătimit-o la moartea Lui a fost pentru păcatele tale.

Îmi dădu crucea, şi degetele noastre se atinseră. M-am uitat în ochii ei, dar ea îşi trase mâna. Roşi, ruşinată, şi mă privi pe furiş, printre pleoapele pe jumătate închise. O clipă, am revăzut-o pe Hild cea de odinioară, fragila şi frumoasa Hild, apoi ea se încruntă, compunându-şi o mină cât mai severă.

– Acum poţi merge la Gisela, zise ea.

Nu pomenisem nimic de Gisela şi m-am prefăcut că numele ei nu însemna mare lucru pentru mine.

– Trebuie să se fi măritat până acum, dacă mai trăieşte, am spus pe un ton nepăsător.

– Trăia atunci când am plecat din Northumbria, răspunse Hild, deşi asta a fost acum optsprezece luni. După ce fratele ei te-a vândut ca sclav, nu a vrut să mai vorbească deloc cu el. Ore întregi mi-am petrecut încercând să o împac. Era plină de durere şi de furie. E o fată puternică, să ştii.

– Pentru regele Guthred e o fată numai bună de măritat, am replicat pe un ton sec.

Hild zâmbi cu blândeţe.

– A făcut legământ că nu se va mărita. A jurat să te aştepte doar pe tine.

Am atins mânerul Răsuflării-Şarpelui. Eram atât de plin de speranţe şi, în acelaşi timp, atât de răvăşit de spaimă. Gisela. În mintea mea ştiam că fata nu era pe potriva visurilor date de fierbinţeală ale unui sclav, dar nu-mi puteam lua gândul de la ea.

– Poate că încă te aşteaptă, mă consolă Hild şi deodată deveni aspră. Acum trebuie să mergem să ne spunem rugăciunile, să-i hrănim pe oameni şi să-i îngrijim pe bolnavi.

Am înţeles că întâlnirea noastră luase sfârşit şi am ieşit pe uşă, apoi pe poarta scundă a mănăstirii, în uliţa plină de noroi. Cerşetorii fură chemaţi înăuntru, în vreme ce eu am rămas, cu ochii în lacrimi, sprijinindu-mă de zidul din lemn. Oamenii mă ocoleau pe departe, temându-se de mine, căci eram înveşmântat de parcă aş fi plecat la război.

Gisela... Mă gândeam doar la Gisela. Poate că mă aştepta, dar mă îndoiam, căci era prea preţioasă pentru Guthred, ca junincă de pace. Însă ştiam acum că aveam să mă întorc în nord de îndată ce îmi era cu putinţă. Aveam să merg după Gisela. Am strâns în palmă cruciuliţa de argint până când muchiile ei mi-au pătruns în carne, în bătăturile mari pe care mi le lăsase vâsla lui Sverri. Apoi am tras din teacă Răsuflarea-Şarpelui şi am fost mulţumit să văd că Hild o îngrijise bine. Lama strălucea, acoperită cu un strat subţire de grăsime ce împiedicase ca oţelul să fie mâncat de rugină. Am ridicat sabia către buze şi i-am sărutat lama lungă.

– Ai oameni de ucis şi răzbunare de împlinit, i-am şoptit.

Şi adevăr grăiam.

*

A doua zi, am găsit un fierar, dar el mi-a zis că e prea ocupat şi nu poate să muncească pentru mine decât peste multe zile. I-am dat de înţeles că ori munceşte chiar atunci, ori nu avea să mai muncească vreodată, aşa că până la urmă ne-am înţeles. Omul fu de acord să mă ajute în acea zi.

Răsuflarea-Şarpelui e o armă adorabilă. Era făcută de fierarul Ealdwulf, în Northumbria, iar lama ei e încărcată de magie, căci e puternică şi mlădioasă. Când fusese făcută, eu cerusem ca mânerul ei din fier să fie împodobit cu argint sau bronz aurit, însă Ealdwulf mă refuzase.

– E o unealtă, îmi zisese el, o simplă unealtă. Ceva care să-ţi facă munca mai uşoară.

Avea lemn de frasin pe ambele părţi ale mânerului, dar, după atâţia ani, acesta se tocise. Or, asemenea mânere tocite şi alunecoase sunt primejdioase. În bătălie, sabia îţi poate aluneca din mână, mai ales dacă e împroşcată cu sânge, aşa că i-am cerut fierarului să-mi pună pe mâner plăci noi de lemn, care să asigure o priză bună. De asemenea, i-am cerut ca în capătul mânerului să bage cruciuliţa de argint pe care o primisem de la Hild.

– Aşa voi face, stăpâne.

– Astăzi.

– O să încerc, stăpâne, îngăimă fierarul.

– O să reuşeşti, şi vei face treabă bună.

Am scos Răsuflarea-Şarpelui, şi lama ei străluci în văpaia cuptorului din atelier, zărind astfel modelele încrustate în oţel. Fusese făurită din trei vergele drepte şi patru vergele răsucite de oţel, unite toate într-o singură lamă de metal. Fusese trecută prin foc şi bătută cu ciocanul, din nou încinsă şi bătută cu ciocanul, şi, când fusese terminată, iar cele şapte vergele deveniseră o singură fâşie fioroasă de oţel strălucitor, cele patru vergele răsucite rămăseseră în lamă ca un model fantomatic. De aici i se trăsese şi numele, căci modelul părea răsuflarea răsucită a unui şarpe uriaş.

– E-o lamă straşnică, stăpâne, recunoscu fierarul.

– E lama care l-a ucis pe Ubba la malul mării, i-am zis ciocănind oţelul.

– Da, stăpâne, făcu el, de-a dreptul îngrozit de mine.

– Şi tu vei isprăvi treaba azi, am insistat, punând lama şi teaca pe banca arsă de scântei din atelierul lui.

Pe mâner am pus cruciuliţa de la Hild şi, alături, un ban mare de argint. Nu mai eram bogat, dar nici sărac nu eram, şi ştiam că, având ajutorul săbiilor mele, urma să mă îmbogăţesc din nou.

Era o zi de toamnă încântătoare. Soarele strălucea, făcând ca lemnul nou al bisericii lui Alfred să strălucească precum aurul. Eu şi Ragnar îl aşteptam pe rege şi ne-am aşezat pe iarba proaspăt cosită dintr-o curte interioară a palatului. Ragnar privea un călugăr care căra un vraf de pergamente către scriptoriul regal.

– Totul se scrie aici, totul! se miră el. Ştii să citeşti?

– Ştiu să citesc şi să scriu.

Se arătă impresionat.

– Şi ţi-e de folos?

– Până acum, nu mi-a fost niciodată de folos, am recunoscut eu.

– Şi-atunci, de ce se mai obosesc să scrie? se miră el.

– Religia lor e scrisă, a noastră, nu.

– O religie scrisă? făcu Ragnar, nedumerit.

– Da, au o carte, şi acolo-i scris totul.

– De ce-ar avea nevoie să scrie totul?

– Nu ştiu. Pur şi simplu, scriu. A, şi scriu, desigur, şi legile. Lui Alfred îi place să facă mereu legi noi, şi toate sunt scrise în cărţi.

– Dacă un om nu-şi aminteşte legile, zise Ragnar, înseamnă că are prea multe.

Strigătele unor copii ne întreruseră discuţia. De fapt, erau mai curând ţipătul ţâfnos al unui băieţel şi râsul batjocoritor al unei fete, şi, o clipă mai târziu, fata apăru de după colţ. Părea de nouă sau zece ani, avea părul auriu şi strălucitor ca soarele şi ţinea în mână un căluţ din lemn care era, negreşit, jucăria

băieţelului care se ţinea după ea. Ridicând deasupra capului jucăria, ca pe un trofeu, alergă pe iarbă. Era vioaie, subţire şi zglobie, în vreme ce băieţelul, cu trei sau patru ani mai mic decât ea, avea o constituţie mai zdravănă, dar părea foarte cătrănit. Nu avea nici o şansă s-o prindă pe fată, căci aceasta era mult prea iute pentru el, dar fata se opri când mă văzu şi căscă ochii, oprindu-se în faţa noastră. Băiatul o prinse din urmă, dar, prea fascinat de mine şi de Ragnar, nu mai încercă să-şi recupereze căluţul din lemn. O dădacă, roşie la faţă şi răsuflând anevoie, apăru de după colţ, strigându-i pe copii.

– Edward! Æthelflaed!

– Tu eşti? se miră Æthelflaed, privindu-mă cu încântare.

– Eu sunt, i-am zis şi m-am ridicat, căci Æthelflaed era fiica regelui, şi Edward era ætheling, prinţul care urma să conducă Wessexul atunci când Alfred, tatăl lui, ar fi murit.

– Unde-ai fost? întrebă Æthelflaed, ca şi cum aş fi lipsit doar o săptămână sau două.

– Am fost pe tărâmul uriaşilor şi în locuri unde focul curge ca apa, şi unde munţii sunt făcuţi din gheaţă, şi unde surorile nu sunt niciodată rele cu frăţiorii lor mai mici.

– Niciodată? se strâmbă ea.

– Vreau calul meu! insistă micul Edward şi încercă să i-l smulgă din mână, dar Æthelflaed îl ridică şi mai sus.

– Niciodată nu folosi forţa ca să iei de la o fată ceva ce poţi obţine prin şiretenie, îl sfătui Ragnar.

– Prin şiretenie? se încruntă copilul, căci probabil nu cunoştea cuvântul.

Ragnar o privi pieziş pe Æthelflaed.

– Calul ăla nu-i flămând?

– Nu, zise fata.

Ştia că Ragnar joacă un joc şi voia să vadă dacă-l poate câştiga.

– Dar ce-ai zice dac-aş folosi magia şi l-aş face să mănânce iarbă? întrebă Ragnar.

– N-ai cum.

– De unde știi? Am fost în locuri unde caii de lemn merg la păscut în fiecare dimineață, și, în fiecare noapte, iarba crește așa de înaltă, că ajunge la cer, și în fiecare zi caii o mănâncă până nu mai rămâne fir din ea, și tot așa.

– Nu se poate, zâmbi fata.

– Și, dacă spun cuvintele magice, o atenționă Ragnar, căluțul tău va mânca iarba.

– E căluțul meu, insistă Edward.

– Cuvinte magice? deveni Æthelflaed, brusc, interesată.

– Trebuie să pui calul pe iarbă.

Ea mă privi, ca și cum ar fi așteptat o încurajare, dar am ridicat din umeri, așa că ea își întoarse iar capul spre Ragnar, care devenise foare serios. Fata îi spuse că vrea să vadă magia, așa că puse, cu grijă, căluțul lângă o brazdă de iarbă tăiată.

– Și-acum? întrebă ea, nerăbdătoare.

– Acum trebuie să închizi ochii, să te răsucești de trei ori foarte repede și să strigi cât poți de tare Havacar.

– Havacar?

– Ai grijă! o dojeni el, părând speriat. Nu poți să spui cuvântul ăsta magic oricum.

Fata închise ochii, se învârti de trei ori, și, în timpul ăsta, Ragnar se uită spre căluț și-i făcu un semn din cap lui Edward. Băiețelul înșfăcă jucăria și fugi spre dădacă. Atunci când Æthelflaed, clătinându-se, amețită, strigă cuvântul magic, căluțul dispăruse deja.

– Ai trișat! îl acuză ea pe Ragnar.

– Dar tu ai învățat o lecție, i-am spus, strecurându-mă lângă ea, ca și cum voiam să-i destăinui un secret. M-am aplecat și i-am șoptit la ureche: Să nu te-ncrezi niciodată într-un danez.

Fata zâmbi. Mă știa din timpul acelei ierni lungi și grele, când familia ei era fugară prin mlaștinile din Sumorsæte, iar în acele luni triste ajunsese să mă placă. Și eu o plăcusem. Se întinse și-mi atinse nasul turtit.

– Cum s-a întâmplat asta?

– Un om mi l-a spart, i-am zis.

Mă referem la Hakka, care într-o zi mă lovise pe puntea *Negustătorului*, crezând că trag chiulul și nu vâslesc.

– E strâmb, zise ea.

– Da, dar așa îi pot simți pe oamenii strâmbi la suflet.

– Ce s-a întâmplat cu omul care ți l-a spart?

– E mort, i-am zis.

– Ce bine-mi pare! Știi că o să mă mărit?

– Chiar așa? am întrebat-o.

– Da, cu Æthelred din Mercia, rosti ea cu mândrie, apoi se încruntă, zărind pe chipul meu o umbră de dezgust.

– Cu vărul meu? am întrebat-o, încercând să par bucuros.

– Æthelred e vărul tău?

– Da.

– O să fiu soața lui și o să trăiesc în Mercia. Ai fost vreodată în Mercia?

– Da.

– E frumos?

– O să-ți placă, i-am zis, deși mă îndoiam că avea să fie, dacă o măritau cu mucosul îngâmfat de Æthelred, însă nu-i puteam spune asta.

Ea se încruntă.

– Am auzit că lui Æthelred îi curge mereu nasul. E adevărat?

– Nu cred, am încercat s-o liniștesc.

– Lui Edward îi curg mereu mucii și și-i înghite. Puah, ce scârbos!

Se aplecă spre mine, îmi dădu o sărutare pe nasul spart, apoi dădu fuga la dădacă.

– Ce fată drăguță! murmură Ragnar.

– Care o să fie irosită pe vărul meu, i-am zis.

– Irosită?

– Da, cu un rahat cu ochi plin de ifose, pe nume Æthelred, l-am lămurit. Æthelred adusese războinici la Ethandun, nu mulți, dar îndeajuns cât să intre în grațiile lui Alfred. Ideea este însă, am continuat eu, că el va fi ealdorman de Mercia când tătâne-său o să moară, iar fiica lui Alfred va fi nevasta lui, și astfel Wessex se va uni cu Mercia.

Ragnar scutură din cap.

– Sunt prea mulți danezi în Mercia. Saxonii nu vor mai stăpâni iar acolo.

– Alfred nu și-ar fi irosit fiica în Mercia dacă n-ar crede că are ceva de obținut, i-am spus.

– Ca să obții ceva, răspunse Ragnar, trebuie să fii îndrăzneț. Nu poți să scrii povești pe pergamente și să câștigi, trebuie să înfrunți riscuri. Alfred e prea precaut.

Am schițat un zâmbet.

– Chiar crezi că-i precaut?

– Sigur că e, mormăi Ragnar.

– Nu întotdeauna, am zis, apoi m-am oprit, neștiind dacă să rostesc sau nu ceea ce gândeam.

Ezitarea mea îl provocă pe Ragnar, care-și dădu seama că îi ascundeam ceva.

– Ce vrei să spui?

Încă mă codeam, dar în cele din urmă m-am gândit că nimic rău nu avea să se întâmple din cauza unei povești de demult.

– Îți amintești de acea noapte de iarnă de la Cippanhamm? l-am întrebat. Când Guthrum era acolo, și cu toții credeați că regatul Wessex se va prăbuși, iar noi doi am băut în biserică?

– Firește că-mi amintesc.

Fusese iarna când Guthrum invadase Wessexul și se părea că avea să câștige războiul, căci oastea saxonilor din vest era risipită. Unii thegni fugiseră peste hotare, mulți încheiaseră pace în nume propriu cu Guthrum, în vreme ce Alfred fusese silit să se ascundă, refugiindu-se în mlaștinile din Sumorsæte. Dar Alfred, deși învins, nu era complet distrus și insistase să se deghizeze în cântăreț la liră și astfel să se strecoare în Cippanhamm, ca să-i spioneze pe danezi. Îndrăzneala lui era cât pe ce să sfârșească rău, căci el nu avea viclenia necesară unui spion. În noaptea aceea, îl salvasem – aceeași noapte în care îl găsisem pe Ragnar în biserica regală.

– Și îți amintești, am continuat eu, că aveam cu mine un slujitor, care-a stat în spatele bisericii, cu o glugă trasă peste cap, iar eu i-am poruncit să nu scoată o vorbă?

Ragnar se încruntă, trudindu-se să-şi amintească păţaniile acelei nopţi, apoi încuviinţă din cap.

– Da, aşa ai făcut, ai dreptate.

– Omul acela nu era slujitor. Era chiar Alfred.

Ragnar rămase cu ochii pironiţi asupra mea. Gândurile i se învârtejeau în minte şi cu siguranţă înţelesese că, dacă ar fi ştiut cine era acel slujitor cu glugă, ar fi putut cuceri tot Wessexul pentru danezi, în aceeaşi noapte. Preţ de o clipă, am regretat că-i destăinuisem taina, fiindcă mă gândeam că avea să se înfurie pe mine, însă el râse.

– Alfred era? Chiar el?

– Venise să vă spioneze, iar eu am mers să-l salvez.

– Alfred? În tabăra lui Guthrum?

– Asta, ca să ştii că îşi asumă riscuri, i-am zis, revenind la discuţia despre Mercia.

Ragnar rămase însă cu gândul la acea îndepărtată noapte friguroasă.

– Şi de ce nu mi-ai spus? mă întrebă.

– Fiindcă îi jurasem să tac.

– Te-am fi putut face mai bogat decât cel mai bogat rege, spuse Ragnar. Ţi-am fi dat corăbii, războinici, cai, argint, femei, tot! Trebuia doar să vorbeşti.

– Îi dădusem cuvântul meu, am repetat şi mi-am amintit cât de aproape fusesem să-l trădez pe Alfred. Fusesem atât de ispitit să spun adevărul. În noaptea aceea, cu câteva cuvinte doar, aş fi făcut ca nici un saxon să nu mai domnească vreodată în Anglia. Aş fi transformat Wessexul într-un regat danez. Aş fi putut face toate astea trădând un om pe care nu-l plăceam prea mult în favoarea unuia pe care-l iubeam ca pe un frate. Cu toate astea, am tăcut. Făcusem un legământ, şi onoarea ne leagă de căi pe care, poate, nu le alegem noi. *Wyrd bið ful aræd*, i-am zis.

Destinul este imuabil. Ne ţine legaţi ca un frâu. M-am gândit că salvasem regatul Wessex şi pe Alfred, şi mă găseam acum din nou în palatul lui. Regele se întoarse, în acea după-amiază, în tropot de copite şi zarvă mare, cu un alai de slujitori, preoţi şi călugări. Doi oameni duceau aşternuturile regelui înapoi în

dormitorul acestuia, în vreme ce un călugăr împingea o roabă ticsită cu hârţoage, de care Alfred avusese nevoie în timpul absenţei sale de o zi. Un preot veni în grabă cu o pânză de altar şi un crucifix, în vreme ce alţi doi aduseră în palat moaştele care-l însoţeau pe rege în toate călătoriile sale. Apoi veni un grup de ostaşi din garda regelui, singurii care aveau dreptul să poarte arme în apropierea lui Alfred, urmaţi de alţi preoţi, prinşi într-o discuţie aprinsă, iar regele însuşi se afla printre ei. Nu se schimbase. Avea încă înfăţişarea unui grămătic de curte, slab, palid şi studios. Un preot îi şopti ceva la ureche, iar el încuviinţă din cap. Era îmbrăcat simplu, iar pelerina neagră îi conferea înfăţişarea unui cleric. Pe cap nu purta coroană, ci doar o scufie de lână. O ţinea de mână pe Æthelflaed, iar fata, am observat, strângea în mână căluţul de lemn al fratelui ei. Ţopăia într-un picior, mai curând decât să meargă, şi tot trăgea de tatăl ei, încercând să-l smulgă din discuţia cu preotul. Alfred nu se supăra, căci îşi iubea copiii ca pe ochii din cap. Apoi, când ne zări pe iarbă, unde eu şi Ragnar ne ridicaserăm în picioare să-l întâmpinăm, încercă să-l tragă de mână spre noi. Regele se supuse, lăsându-se condus de ea.

Am îngenuncheat, odată cu Ragnar, şi mi-am plecat capul în faţa regelui.

– Uhtred are nasul spart, dar omul care-a făcut asta e mort acum, îi zise Æthelflaed tatălui ei.

Am simţit mâna regelui atingându-mi creştetul şi m-am uitat la chipul lui Alfred, palid şi îngust, şi la ochii lui ageri. Părea stors de vlagă. Am presupus că suferea o altă criză de crampe la burtă, dintre cele care îi făcuseră viaţa un nesfârşit chin. Mă privea cu asprimea-i obişnuită, dar reuşi să schiţeze un surâs firav.

– Credeam că n-am să te mai văd vreodată, nobile Uhtred.

– Îţi datorez mulţumiri, stăpâne, am zis, pe un ton umil, aşa că îţi mulţumesc.

– Ridică-te, mă îndemnă, şi ne-am ridicat amândoi în picioare, iar Alfred îl privi pe Ragnar: Te voi elibera în curând, jarl Ragnar.

– Îţi mulţumesc, stăpâne.

– Dar într-o săptămână ne vom aduna aici pentru o mare sărbătoare. Ne vom bucura că noua noastră biserică este isprăvită şi o vom logodi pe această tânără domniţă cu nobilul Æthelred. Am convocat Witanul şi am să vă rog să fiţi prezenţi la discuţii până ce acestea vor lua sfârşit.

– Da, stăpâne, am acceptat.

De fapt, nu voiam nimic altceva decât să plec în Northumbria, dar îi eram îndatorat lui Alfred şi mai puteam aştepta o săptămână-două.

– Şi, în acest timp, urmă el, aş putea avea nişte chestiuni, zise el, dar se opri brusc, ca şi cum s-ar fi temut că vorbise prea mult, în care mi-aţi putea fi de folos.

– Da, stăpâne, am repetat, apoi el dădu aprobator din cap şi trecu mai departe.

Aşa că am aşteptat. În aşteptarea sărbătorii, oraşul se umpluse cu oameni. Era vremea reuniunilor. Toţi oamenii care conduseseră oastea lui Alfred la Ethandun se aflau acolo şi mă salutară încântaţi. Wiglaf din Sumorsæte, şi Harald din Defnascir, şi Osric din Wiltunscir, şi Arnulf din Suth Seaxa veniseră cu toţii la Wintanceaster. Erau acum bărbaţii puternici ai regatului, marii nobili, oameni care stătuseră alături de regele lor atunci când acesta părea pierdut. Dar Alfred nu-i pedepsi nici pe cei care fugiseră atunci din Wessex. Wilfrith era încă ealdorman de Hamptonscir, deşi fugise în Francia ca să scape de atacul lui Guthrum, iar Alfred îl trată cu exagerată curtoazie, însă se simţea o pizmă nerostită între cei care rămăseseră să lupte şi cei care dăduseră bir cu fugiţii.

Oraşul era plin de artişti. Pe lângă obişnuiţii jongleri şi clovnii cu papainoagele lor, erau barzi şi muzicanţi, dar cel mai mare succes îl avu un bărbat cu chip mohorât, din Mercia, pe nume Offa, care călătorea cu o haită de câini dresaţi. Erau doar terrieri, rasă pe care majoritatea oamenilor o foloseşte la vânătoare de şobolani, dar Offa îi putea face să danseze, să meargă în două labe şi să sară prin cercuri. Unul dintre câini călări chiar pe un ponei, ţinând frâul în dinţi, iar ceilalţi câini îl urmară, cu

ciubăre din piele, în care spectatorii puteau arunca bănuți. Spre uimirea mea, Offa fu invitat la palat. Eram surprins, căci Alfred nu era înclinat spre asemenea frivolități. Ideea lui de petrecere cuviincioasă a timpului liber includea neapărat discuții teologice, dar el ceruse ca patrupedele să fie aduse la palat, fiindcă, am presupus eu, voia să-și distreze copiii. Eu și Ragnar am mers la spectacol, iar părintele Beocca mă întâlni acolo.

Sărmanul Beocca! Ochii i se umplură de lacrimi când văzu că eram în viață. Părul lui, care fusese întotdeauna roșcat, era acum aproape alb. Era trecut de patruzeci de ani, deja bătrân, și ochiul lui sașiu devenise lăptos. Părintele șchiopăta și avea mâna stângă înțepenită, motiv pentru care oamenii îl luau în tărbacă, dar niciodată când eram eu de față. Beocca mă știa de când eram copil, căci fusese preotul tatălui meu și primul meu tutore. Oscilase întotdeauna între a mă iubi și a mă disprețui, deși îmi fusese mereu prieten. De asemenea, era un preot bun, un om inteligent și unul dintre capelanii lui Alfred, și era fericit să se afle în serviciul regelui. Acum era entuziasmat că mă vede și mă bătu pe umeri, cu ochii înecați în lacrimi.

– Trăiești! exclamă el, îmbrățișându-mă cu greutate.

– Sunt un om tare greu de ucis, părinte.

– Asta așa e, așa e, zise el, dar ai fost un copil tare sfrijit.

– Eu?

– Cel mai nevolnic țânc, spunea tatăl tău. Apoi ai început să te-ntremezi zdravăn.

– Și nu m-am mai oprit, este?

– Ia te uită! zise Beocca, privind doi câini mergând doar pe labele din spate. Îmi plac câinii, continuă el. Iar tu ar trebui să vorbești cu Offa.

– Cu Offa? m-am mirat eu, privindu-l pe mercianul care dirija câinii pocnind din degete sau fluierând.

– Da, a fost la Bebbanburg vara asta, zise preotul. Mi-a spus că unchiul tău a reconstruit sala de ospețe. E mai mare decât înainte. Iar Gytha a murit. Biata Gytha! A fost o femeie cumsecade, șopti el, făcându-și semnul crucii.

Gytha era mama mea vitregă și, după ce tata fusese ucis la Eoferwic, ea se căsătorise cu unchiul meu, așa că era complice la uzurparea tronului meu din Bebbanburg. N-am zis nimic despre moartea ei, dar, după spectacolul cu câini, când Offa și cele două femei care-l ajutau strângeau cercurile și puneau câinii în lesă, l-am căutat pe mercian și i-am trimis veste că vreau să-i vorbesc.

Era un om ciudat. De înălțimea mea, mohorât, inteligent și, culmea ciudățeniilor, preot creștin. De fapt era părintele Offa.

– Dar m-am plictisit de biserică, îmi mărturisi el în cârciuma Două Berze, unde i-am cumpărat o bârdacă pântecoasă cu bere. Și m-am plictisit de nevastă-mea. M-am plictistit tare mult de ea.

– Așa c-ai plecat?

– Am plecat într-un picior! Mi-am luat tălpășița. Aș fi și zburat, dacă Dumnezeu mi-ar fi dat aripi.

Bătea drumurile de doisprezece ani, cutreierând pământurile saxonilor și danezilor din Britania, fiind bine primit pretutindeni, căci stârnea hohote de râs, deși avea o fire posacă și era un om morocănos. Dar Beocca avusese dreptate. Offa fusese în Northumbria și era clar că privise cu luare-aminte tot ce văzuse acolo. Cu atâta luare-aminte, încât mi-am dat seama, în sfârșit, de ce îl invitase Alfred la palat, cu tot cu câinii lui. Offa era, de fapt, unul dintre spionii care aduceau la curtea regelui vești din toată Britania.

– Spune-mi ce se petrece în Northumbria, i-am cerut.

El făcu o grimasă și rămase cu ochii ațintiți la grinzile din tavan. Era un obicei la Două Berze ca un bărbat să cresteze o grindă de fiecare dată când plătea pentru una dintre târfele care-și făceau veacul prin cârciumă, și Offa părea preocupat să numere crestăturile, lucru care i-ar fi luat o viață. Apoi, dintr-odată, îmi aruncă o căutătură disprețuitoare.

– Veștile, stăpâne, sunt o marfă, ca berea, sau pieile, sau târfele. Se cumpără și se vând. Așteptă până i-am pus o monedă pe masă, între noi, dar, când o văzu, îl luă căscatul, așa că am mai pus un șiling pe masă. Cu ce vrei să încep? întrebă.

– Cu nordul.

Scoţia era liniştită, spunea el. Regele Aed era chinuit de o rană, şi asta îl preocupa cel mai mult, deşi, firește, invaziile şi furturile de vite ale scoţilor în Northumbria nu conteneau. Acolo unchiul meu, Ælfric Uzurpatorul, îşi spunea acum stăpân al Berniciei.

– Vrea să fie rege al Berniciei? am întrebat.

– Vrea să fie lăsat în pace, mormăi Offa. Nu supără pe nimeni, adună bani, îl recunoaşte pe Guthred drept rege şi îşi ţine sabia ascuţită. Nu-i prost. Îi primeşte bine pe coloniştii danezi, fiindcă-i oferă protecţie împotriva scoţilor, dar nu le dă voie să pătrundă în Bebbanburg dacă nu are încredere în ei. Ţine cetatea în bună siguranţă.

– Dar vrea să fie rege? am insistat.

– Eu ştiu ce face, grăi Offa, pe un ton dispreţuitor, dar ce vrea ştiu numai el şi Dumnezeu.

– Fiul lui trăieşte?

– Are doi fii acum, amândoi de-o şchioapă, dar soaţa lui s-a prăpădit.

– Am auzit.

– Câinii mei au fost tare pe placul fiului mai mare, şi a vrut ca taică-său să-i cumpere. Dar m-am împotrivit.

Nu prea mai avea alte veşti de la Bebbanburg, în afară de faptul că sala de ospeţe fusese lărgită şi, ca un semn de rău augur, de faptul că zidul exterior şi poarta cea scundă fuseseră reconstruite, mai înalte şi mai puternice. L-am întrebat dacă el şi câinii lui erau bine primiţi la Dunholm, şi el mă fulgeră cu privirea, făcându-şi semnul crucii.

– Nici un om nu merge la Duhnolm de bunăvoie, spuse Offa. Unchiul tău mi-a dat o escortă ca să pot străbate pământurile lui Kjartan şi i-am mulţumit bucuros pentru asta.

– Deci, Kjartan e tot mai puternic? am întrebat, cu amărăciune în glas.

– Înfloreşte ca un dafin, spuse el, şi, când îmi văzu mirarea, continuă: E tot mai puternic, şi pradă, şi pângăreşte, şi ucide, şi pândeşte în Dunholm. Dar influenţa lui e tot mai mare. Are bani

şi îi foloseşte să cumpere prieteni. Dacă un danez se plânge de regele Guthred, poţi fi sigur că a primit bani de la Kjartan.

– Credeam că Kjartan a aceptat să-i plătească tribut lui Guthred.

– I-a plătit doar un an. De atunci, bunul rege Guthred s-a învăţat să se descurce şi fără banii lui.

– Bunul rege Guthred?

– Aşa i se spune prin Eoferwic, zise Offa, dar doar de către creştini. Danezii îl consideră un prostănac şi-un naiv.

– Fiindcă-i creştin?

– E creştin? se miră Offa. Pretinde că ar fi şi merge la biserică, dar bănuiesc că se închină încă şi la vechii lui zei păgâni. Dar danezii îl disprețuiesc fiindcă îi favorizează pe creştini. A încercat să pună un bir bisericesc în cârca danezilor. N-a fost o idee isteaţă.

– Aşadar, cât crezi c-o să mai domnească bunul rege Guthred? l-am întrebat.

– Să ştii că pentru profeţii cer mai mulţi bani, zise el, căci tot ce-i nefolositor trebuie să fie făcut scump.

Mi-am păstrat banii în pungă.

– Dar Ivarr?

– Ce-i cu el?

– Îl mai recunoaşte pe Guthred de rege?

– Deocamdată, da, zise Offa, precaut, dar jarlul Ivarr este iarăşi cel mai puternic om din Northumbria. Am auzit c-ar fi primit bani de la Kjartan şi îi foloseşte ca să angajeze războinici.

– De ce?

– De ce crezi? întrebă Offa, în zeflemea.

– Ca să-şi pună pe tron propriul lui om?

– Pare destul de probabil. Dar şi Guthred are oaste.

– O oaste saxonă?

– O oaste creştină. Cei mai mulţi dintre oşteni sunt saxoni.

– Deci, se coace un război civil?

– În Northumbria, făcu Offa, întotdeauna se coace un război civil.

– Şi Ivarr va învinge, pentru că-i nemilos.

– E mult mai precaut decât înainte, grăi Offa. Pățania cu Aed, de acum trei ani, l-a învățat asta. Dar, într-adevăr, la un moment dat, va ataca. Când va fi sigur de victorie.

– În cazul ăsta, Guthred trebuie să-i ucidă pe Ivarr și pe Kjartan.

– Ce trebuie să facă regii, stăpâne, e dincolo de umila mea minte. Eu învăț câinii să danseze, nu oamenii să conducă țări. Vrei să știi despre Mercia?

– Aș vrea să știu despre sora lui Guthred.

Offa schiță un zâmbet.

– Fata aia? E călugăriță.

– Gisela? am întrebat eu, șocat. Călugăriță? S-a creștinat?

– Mă-ndoiesc c-ar fi creștină, zise Offa, dar între zidurile unei mănăstiri e protejată.

– De cine?

– De Kjartan. El o vrea pe fată mireasă pentru băiatul lui.

Vestea mă surprinse.

– Dar Kjartan îl urăște pe Guthred, i-am spus.

– Chiar și-așa, Kjartan și-a dat seama că sora lui Guthred ar fi o soață bună pentru chiorul de fiu-său, mormăi Offa. Bănuiesc c-ar vrea ca Sven, fiul lui, să fie într-o bună zi rege în Eoferwic, iar căsătoria cu sora lui Guthred l-ar ajuta să-și împlinească această ambiție. Oricum, și-a trimis oameni la Eoferwic și i-a oferit lui Guthred bani, pace și promisiunea că nu-i va mai ataca pe creștini, și cred că lui Guthred i-a surâs ideea.

– Cum de-a putut?

– Pentru că un om disperat are nevoie de aliați. Cine poate știi, o zi sau două, Guthred o fi visând să-l despartă pe Ivarr de Kjartan. Cu siguranță are nevoie de bani, și Guthred are prostul obicei să vadă în oameni numai binele. Sora lui nu-i așa de împovărată de idei caritabile și nici nu vrea să aibă asemenea idei. De aceea a fugit la mănăstire.

– Când s-a întâmplat asta?

– Anul trecut. Kjartan a luat refuzul fetei drept o altă insultă și a amenințat că-și va lăsa războinicii să o batjocorească unul câte unul.

– Fata-i încă la mănăstire?

– Era, când am plecat eu din Eoferwic. Acolo-i la adăpost de căsătorie, nu zici? Poate nici nu-i plac bărbații. Mulțor călugărițe nu le plac. Dar mă îndoiesc că fratele ei o va lăsa să lâncezească acolo multă vreme. E de mare folos ca junincă de pace.

– Ca să se mărite cu fiul lui Kjartan? am întrebat, înciudat.

– Asta nu se va întâmpla, zise Offa și mai trase o dușcă zdravănă de bere. Ai auzit de părintele Hrothweard?

– Un ticălos, am zis, amintindu-mi cum Hrothweard asmuțise mulțimea din Eoferwic să-i măcelărească pe danezi.

– Hrothweard e o scârnăvie de om, încuviință Offa, cu un entuziasm rar întâlnit la el. Acest popă ticălos a fost cel care-a susținut că trebuie să se impună danezilor un bir bisericesc. De asemenea, l-a sfătuit pe rege să-și mărite sora cu unchiul tău, care rămăsese văduv, și probabil că ideea chiar i-a surâs lui Guthred. Ælfric are nevoie de o nouă nevastă și, dac-ar vrea să-și trimită sulițașii în sud, atunci ar crește nespus puterea lui Guthred.

– Dar ar lăsa cetatea Bebbanburg lipsită de apărare, am observat eu.

– Șaizeci de oameni pot apăra Bebbanburgul până la Judecata de Apoi, zise Offa, cu dispreț. Guthred are nevoie de-o oaste mai mare, și două sute de oameni de la Bebbanburg ar fi pentru el mană cerească. Negreșit, Ælfric ar merita o soră de rege pentru asta. Dar îți dai seama, Ivarr va face orice ca să împiedice această nuntă. El nu vrea ca saxonii din nordul Northumbriei să-și unească forțele cu creștinii din Eoferwic. Așa că, stăpâne, zise el, împingând în spate banca pe care ședea, ca pentru a-mi da de înțeles că discuția se încheiase, Britania e în bună pace, mai puțin Northumbria, unde Guthred are necazuri.

– Și nu-s necazuri și în Mercia? l-am întrebat.

El scutură din cap.

– Nimic neobișnuit.

– În Anglia de Est?

Offa se opri.

– Nu-s necazuri acolo, zise el după o scurtă ezitare, dar știam că pauza fusese anume făcută, precum o momeală în cârlig,

așa că am așteptat. Offa mă privi cu un aer nevinovat. Cu un oftat, am mai scos o monedă din pungă și am pus-o pe masă. El o ciocăni, să se asigure că argintul era bun. Regele Æthelstan, Guthrum adică, negociază cu Alfred. Alfred nu crede că știu, dar eu știu multe. Vor să-și împartă Anglia între ei.

– Între ei? Să împartă Anglia? Dar nu-i a lor, ca să și-o împartă!

– Danezii vor primi Northumbria, Anglia de Est și părțile nord-estice ale Merciei. Wessexul va dobândi partea de sud-vest a Merciei.

L-am privit înlemnit.

– Alfred nu va fi de acord cu asta.

– Va fi.

– El vrea toată Anglia, am protestat.

– El vrea ca Wessexul să fie în siguranță, zise Offa, învârtind moneda pe masă.

– Și vrei să spui că-i de acord să renunțe la jumătate din Anglia? l-am întrebat, deloc convins că avea dreptate.

Offa zâmbi.

– Altfel trebuie să gândești, stăpâne, zise el. În Wessex nu sunt danezi, dar acolo unde domnesc danezii trăiesc mulți saxoni. Dacă danezii acceptă să nu-l atace pe Alfred, atunci el se poate simți în siguranță. Dar cum ar putea vreodată danezii să se simtă în siguranță? Chiar dacă Alfred promite să nu-i atace, ei tot vor avea mii de saxoni pe pământurile lor, iar aceștia se pot răzvrăti oricând, mai ales dacă sunt asmuțiți din Wessex. Regele Æthelstan va încheia acest tratat cu Alfred, dar tratatul nu va valora nici măcar cât pergmanetul pe care e scris.

– Vrei să spui că Alfred va încălca tratatul?

– Nu în mod fățiș, asta nu. Dar îi va încuraja în taină pe saxoni să se revolte, îi va sprijini pe creștini, va ațâța tulburările, și-n tot acest timp el își va rosti rugăciunile și va jura prietenie veșnică dușmanului. Cu toții vedeți în Alfred un învățat pios, dar ambițiile lui se întind asupra tuturor pământurilor engleze, până-n Scoția. Îl vezi rugându-se, îl vezi visând. El va trimite misionari la danezi, și ai fi ispitit să crezi că asta-i tot ce face, dar

nu, nici vorbă: ori de câte ori un saxon ucide un danez, fii sigur că Alfred îi va oferi sabia.

– Nu, nu Alfred, l-am contrazis. Zeul lui nu-i îngăduie să fie viclean.

– Ce ştii tu despre zeul lui Alfred? mă întrebă Offa, cu dispreţ, apoi închise ochii. „Şi-apoi, Domnul Dumnezeul nostru l-a dat pe duşman în mâinile noastre", intonă el pe nas, „şi noi l-am lovit, cu toţi fiii lui şi cu tot tribul lui. I-am luat toate oraşele şi i-am omorât toţi bărbaţii, şi femeile, şi pruncii." Deschise ochii şi-mi zise: Nobile Uthred, astea sunt faptele zeului lui Alfred. Vrei să-ţi mai spun din sfintele scripturi? „Domnul, Dumnezeul tău, îţi va da ţie pe duşmanii tăi, şi tu îi vei izbi şi-i vei face fără milă una cu pământul." Offa se strâmbă, dezgustat. Alfred crede în făgăduielile lui Dumnezeu şi visează la o ţară eliberată de păgâni, o ţară din care duşmanii lui să fie scoşi fără milă şi în care să trăiască doar creştini pioşi. Dacă există un om în toată insula Britaniei cu adevărat temut, nobile Uhtred, acel om e regele Alfred. Se ridică, scuzându-se. Plec acum, trebuie să mă asigur că muierile alea neroade mi-au hrănit bine câinii.

L-am privit îndepărtându-se şi m-am gândit că era un om inteligent, care însă îl înţelegea greşit pe Alfred.

Asta era, desigur, ceea ce Alfred voia să cred.

Șapte

Witan se numește consiliul regal, format din cei mai de vază oameni din regat, și, de această dată, fusese convocat pentru târnosirea noii biserici a lui Alfred și pentru sărbătorirea logodnei dintre Æthelflaed și vărul meu. Eu și Ragnar nu ne-am amestecat în discuții, așa că am băut prin crâșmele orașului, câtă vreme mai-marii regatului stăteau la sfat. Bridei i se îngăduise să ne însoțească, și Ragnar nu-și încăpea în piele de bucurie. Fata era o saxonă din Anglia de Est și fusese cândva iubita mea, dar asta se întâmplase cu mulți ani în urmă, când amândoi eram niște copii. Acum era femeie, și mai daneză decât danezii. Ea și Ragnar nu se căsătoriseră niciodată după lege, dar ea era prietena, iubita, sfetnica și vrăjitoarea lui. Ragnar era blond, Brida era brunetă; el înfuleca mereu cât șapte, ea abia dacă înfrunta mâncarea; el era repezit și aspru, ea era calmă și blândă, dar împreună erau fericirea întruchipată. Am petrecut ore întregi povestindu-i despre Gisela, și Brida mă asculta, răbdătoare.

– Chiar crezi că o să te-aștepte? mă întrebă ea.

– Așa nădăjduiesc, i-am zis, atingând amuleta lui Thor.

– Biata fată! zise Brida, zâmbind. Ești îndrăgostit, dară?

– Da.

– Din nou, râse ea.

Ne aflam tustrei la cârciuma Două Berze, în ziua dinaintea celebrării logodnei lui Æthelflaed, și părintele Beocca ne găsi acolo. Avea mâinile pătate de cerneală.

– Iar ai scris ca un apucat! l-am criticat.

– Întocmim liste cu oştile din fiecare comitat, îmi explică el. Toţi bărbaţii între doisprezece şi şaizeci de ani trebuie să depună jurământ că-l vor sluji cu credinţă pe rege. Acum alcătuiesc listele, dar am rămas fără cerneală.

– Nu-i de mirare, e toată pe tine! l-am luat eu în tărbacă.

– Amestecă acum un nou cazan cu cerneală, zise el, fără a mă lua în seamă, şi asta ia ceva timp. M-am gândit că ţi-ar plăcea să vezi noua biserică.

– Sincer, visam la altceva, i-am replicat.

Dar el insistă să ne ducă, şi, într-adevăr, biserica mi s-a părut o splendoare. Era mai mare decât orice sală de ospeţe pe care o văzusem vreodată. Avea o înălţime fără seamăn, acoperişul fiind sprijinit pe grinzi uriaşe de stejar, pe care fuseseră cioplite figuri de sfinţi şi regi. Sculpturile fuseseră apoi pictate, iar coroanele regilor, aurele şi aripile sfinţilor sclipeau, fiind poleite cu foiţă de aur, despre care Beocca susţinea că fusese aplicată de meşteri aduşi special din Francia. Pardoseala era pavată cu lespezi din piatră îmbinate perfect unele în altele, astfel încât nu mai era nevoie de rogojini, iar câinii nu ştiau unde să-şi facă nevoile. Alfred poruncise ca nici un câine să nu fie lăsat în biserică, dar animalele intrau oricum, aşa că el numise un paznic înarmat cu un bici şi însărcinat cu alungarea câinilor din măreaţa navă; dar omul îşi pierduse un picior, retezat de o secure de război daneză, la Ethandun, şi se mişca greoi, aşa că nu le era greu câinilor să se ferească din calea lui. Partea de jos a zidurilor bisericii era construită din piatră cioplită, dar partea de sus şi acoperişul erau din lemn, şi doar sub acoperiş erau ferestre înalte, protejate de cornişe, pentru ca ploaia să nu poată pătrunde. Fiecare bucată de zid era acoperită cu lambriuri din piele întinsă, purtând picture care înfăţişau raiul şi iadul. Raiul era populat cu saxoni, în vreme ce iadul apărea plin de danezi, deşi am observat, surprins, că şi câţiva preoţi dădeau impresia că se rostogolesc spre flăcările gheenei.

– Există şi preoţi răi, mă asigură Beocca, văzând încotro mă uitam. Nu mulţi, desigur.

– Şi există şi preoţi buni, am zis, spre mulţumirea lui Beocca. A, că tot vorbim de preoţi buni, mai ştii ceva de părintele Pyrlig?

Pyrlig era un briton care luptase alături de mine la Ethandun şi îmi plăcuse foarte mult. Vorbea daneza şi fusese trimis în Anglia de Est, ca să fie unul dintre preoţii lui Guthrum acolo.

– El săvârşeşte lucrarea Domnului, mă asigură Beocca, plin de entuziasm. Spune că danezii se botează în număr mare! Cred cu adevărat că suntem martori la convertirea păgânilor.

– Nu şi a păgânului din faţa ta, se opuse Ragnar.

Beocca scutură din cap.

– Hristos va veni şi la tine într-o zi, stăpâne Ragnar, şi vei fi uimit de pronia lui.

Ragnar nu zise nimic. Dar puteam să-mi dau seama că fusese la fel de impresionat ca şi mine de noua biserică a lui Alfred. Mormântul sfântului Swithun era ferecat cu argint şi se afla în faţa altarului înalt, acoperit cu o bucată de catifea roşie la fel de mare ca o pânză de corabie. Pe altar se găseau douăsprezece lumânări de ceară fină, în sfeşnice de argint, care flancau o mare cruce de argint cu inserţii de aur, despre care Ragnar murmură că ar fi meritat o călătorie de o lună ca să fie jefuită. De o parte şi de alta a crucii se aflau relicvare – cutii şi carafe din aur sau argint, toate bătute cu pietre preţioase, unele având nişte ochiuri mici de cristal prin care puteau fi privite moaştele. Acolo se găsea inelul Mariei Magdalena şi ceea ce mai rămăsese din pana porumbelului trimis de Noe de pe arcă. Se mai aflau acolo lingura din corn de vacă a sfântului Kenelm, un flacon cu ţărână din mormântul sfântului Hedda şi o copită a măgarului pe care Iisus intrase în Ierusalim. Pânza cu care Maria Magdalena spălase picioarele lui Iisus era închisă într-un imens cufăr aurit şi, alături de ea, părând şi mai mici din pricina strălucirii aurului din jur, se aflau dinţii sfântului Oswald, un dar de la Guthred. Cei doi dinţi erau încă prinşi în cutiuţa lor de argint, ce părea sărăcăcioasă în comparaţie cu celelalte vase. Beocca ne înfăţişă toate comorile sfinte, dar cel mai mândru se arătă de o bucată de os, expus în spatele unui ciob de cristal lăptos.

– Eu l-am găsit pe ăsta, şi e ceva deosebit, se lăudă el. Ridică apoi capacul cutiei şi scose osul, care arăta de parcă ar fi fost o ciozvârtă rămasă dintr-un cotlet prost. Este indicatorul sfântului Cedd, zise Beocca, plin de evlavie.

Îşi făcu semnul crucii şi privi emoţionat, cu singurul lui ochi sănătos, bucata îngălbenită de os, ca şi cum relicva, având un capăt în chip de vârf de săgeată, tocmai se pogorâse din ceruri.

– Ce este?

– Indicatorul sfântului Cedd.

– Ce-i ăla un indicator? întrebă Ragnar.

După atâţia ani petrecuţi ca ostatic, vorbea bine engleza, dar unele cuvinte încă îl nedumereau.

– Un indicator e o unealtă care te ajută la citit, explică Beocca. Un fel de vergea cu care să urmăreşti mai uşor rândurile. Un arătător.

– Şi de ce nu le urmăreşti cu degetul arătător? dori Ragnar să ştie.

– Poate împrăştia cerneala. Pe când un indicator din lemn sau din os e curat.

– Şi ăsta de-aici chiar i-a aparţinut sfântului Cedd? am întrebat, prefăcându-mă uimit.

– Sigur că da, sigur că da, zise Beocca, aproape delirând de exaltare. Este chiar indicatorul sfântului Cedd. Eu l-am descoperit! Se afla într-o bisericuţă din Dornwaraceaster, iar preotul de acolo era un om ignorant, care n-avea idee pe ce comoară stă. Se afla într-o cutie din corn, iar numele sfântului era scrijelit pe cutie, şi preotul nici măcar nu ştia să citească inscripţia! Un preot! Analfabet! Aşa că i-am confiscat cutia.

– Adică vrei să spui că ai furat-o?

– Am luat-o ca s-o păstrez în siguranţă, zise el, ofensat.

– Şi când vei fi tu un sfânt, i-am zis, cineva o să pună într-o cutie una dintre încălţările tale împuţite şi se va închina la ea.

Beocca se înroşi la faţă.

– Îţi râzi de mine, Uhtred, îţi râzi de mine!

Râse şi el, dar am văzut, după emoţia care-l cuprinsese, că îi atinsesem punctul sensibil. Voia să fie declarat sfânt. Şi de ce nu?

Era un om bun, mult mai bun decât mulţi oameni pe care i-am cunoscut şi care acum sunt veneraţi ca sfinţi.

În acea după-amiază, i-am făcut lui Hild o vizită împreună cu Brida şi am dăruit mănăstirii treizeci de şilingi, aproape toţi banii pe care îi mai aveam, dar Ragnar era convins că prada ascunsă de Sverri avea să vină din Iutlanda şi că avea să o împartă cu mine. Încredinţat de acest lucru, i-am dat banii lui Hild, care se arătă încântată că pusesem în mânerul sabiei cruciuliţa de argint de la ea.

– De-acum înainte, va trebui să foloseşti sabia cu înţelepciune, mă atenţionă ea cu severitate.

– Întotdeauna am folosit-o aşa.

– Ai adus puterea Domnului în lama ei, şi Răsuflarea-Şarpelui nu trebuie să facă nimic rău.

Mă îndoiam că aveam să mă supun rugăminţii ei, dar mi-a părut bine să o văd pe Hild. Alfred îi dăruise puţină ţărână din mormântul sfântului Hedda, şi ea îmi zise că, amestecat cu lapte acru, praful devenise un medicament miraculos, ce lecuise cel puţin doisprezece bolnavi dintre cei veniţi la mănăstire.

– Dacă vei fi vreodată bolnav, zise ea, trebuie să vii aici, şi vom amesteca pământul cu lapte prins şi te vom unge cu el.

Am revăzut-o pe Hild a doua zi, când am fost chemaţi cu toţii la târnosirea bisericii şi la logodna lui Æthelflaed. Hild, alături de celelalte călugăriţe din Wintanceaster, se afla într-o navă laterală a bisericii, în vreme ce Ragnar, Brida şi cu mine, fiindcă am sosit târziu, am fost nevoiţi să stăm chiar în fundul bisericii, aproape de intrare. Eram mai înalt decât majoritatea oamenilor, dar, chiar şi aşa, am putut vedea foarte puţin din ceremonia ce mi s-a părut că durează o veşnicie. Doi episcopi rostiră rugăciuni, preoţii stropiră mulţimea cu apă sfinţită, şi un cor de călugări cântă. Apoi arhiepiscopul de Contwaraburg ţinu o predică lungă, în care, ciudat lucru, nu pomeni nimic despre noua biserică, nici despre logodnă, ci îi critică pe preoţii din Wessex pentru că purtau tunici scurte în loc de pelerine lungi. Această practică prostească, tună arhiepiscopul, îl supărase pe Sfântul Părinte de la Roma şi trebuia oprită degrabă, sub

pedeapsa excomunicării. Un preot care stătea lângă noi purta tunică scurtă şi încercă să se aplece, părând un pitic într-o pelerină lungă. Călugării începură iar să cânte, apoi vărul meu, roşcovan şi ţanţoş, păşi spre altar, iar micuţa Æthelflaed fu adusă lângă el de rege. Arhiepiscopul bălmăji ceva deasupra capetelor lor, îi stropi cu agheasmă, apoi prezentă cuplul proaspăt logodit congregaţiei, şi noi, toţi, i-am ovaţionat cum se cuvine pe cei doi tineri.

Æthelflaed fu apoi scoasă repede din biserică, pe când bărbaţii prezenţi veniră să-l felicite pe Æthelred. Tânărul avea douăzeci de ani, cu unsprezece mai mult decât viitoarea mireasă, şi era un bondoc îngâmfat, cu părul roşcovan, prea pătruns de propria importanţă. De fapt, nu se putea mândri decât cu filiaţia faţă de tatăl său, care era cel mai puternic ealdorman din sudul Merciei, o regiune unde danezii nu reuşiseră să pătrundă masiv; prin urmare, într-o bună zi, Æthelred urma să devină conducătorul saxonilor liberi din Mercia. Pe scurt, Æthelred putea aduce regatului Wessex o bună parte din Mercia, de aceea tânărului i se promisese să o ia de soţie pe fiica lui Alfred. El îşi croi drum de-a lungul navei, salutându-i pe nobilii din Wessex, apoi mă zări pe mine şi păru surprins.

– Am auzit că ai fost capturat în nord, grăi el.

– Am fost.

– Totuşi, te văd aici. Şi eşti chiar omul de care am nevoie, spuse el, zâmbind, convins că îl plăceam; nimic mai neadevărat, dar Æthelred presupunea că semenii lui nu pot fi decât invidioşi pe măreţia lui şi nu-şi doreau nimic mai mult decât să-i fie prieteni. Regele, spuse el, m-a onorat, încredinţându-mi comanda gărzii lui personale.

– Alfred? am întrebat, surprins.

– Cel puţin până voi prelua îndatoririle tatălui meu.

– Tatăl tău este bine, sănătos, sper? am întrebat pe un ton sec.

– Nici vorbă, e bolnav, zise Æthelred, fără să pară însă, în vreun fel, tulburat. Aşa că, cine ştie cât timp o să mai rămân la conducerea gărzii lui Alfred? Dar mi-ai fi de mare folos dacă ai veni să slujeşti în această gardă.

– Mai curând aş arunca rahatul cu lopata pe câmp, i-am zis, apoi i-am arătat-o pe Brida: Îţi mai aminteşti de Brida? Ai vrut s-o necinsteşti acum zece ani.

El se înroşi la faţă, dar nu zise nimic, ci se îndepărtă în grabă. Văzându-l plecând val-vârtej, Brida izbucni în râs, apoi făcu o plecăciune, căci Ælswith, soaţa lui Alfred, tocmai trecea pe lângă noi. Femeia nu ne luă în seamă, căci nu-i fuseserăm niciodată pe plac, nici Brida, nici eu, dar Eanflæd ne zâmbi. Ea era cea mai apropiată confidentă a reginei, şi i-am trimis o bezea din vârful degetelor.

– A fost o târfă de birt, i-am şoptit Bridei, iar acum conduce curtea regelui.

– Bravo ei! zise Brida.

– Dar Alfred ştie c-a fost o târfă? întrebă Ragnar.

– Se face că nu ştie, l-am lămurit.

În sfârşit, apăru şi Alfred. Părea chinuit de boală, dar asta nu era ceva neobişnuit. Înclină puţin capul spre mine, dar nu zise nimic, deşi Beocca veni în fugă spre mine, pe când aşteptam ca mulţimea din biserică să se mai subţieze.

– Să vii la rege după rugăciunile de la amiază, îmi zise el. Şi tu să vii, jarl Ragnar. Am să vă chem.

– O să fim la Două Berze, l-am informat eu.

– Nu ştiu de ce vă place birtul ăla.

– Pentru că e şi bordel, fireşte, i-am spus. Şi dacă mergi acolo, părinte, ai grijă să scrijeleşti o bârnă, ca să arăţi că ai ciocănit-o pe una dintre fete. Ţi-aş recomanda-o pe Ethel. N-are decât o mână, dar poate face minuni cu ea!

– O, Doamne sfinte, Uhtred, Doamne sfinte! Ce cloacă scârnavă-i în mintea ta. Dacă e să mă însor vreodată – şi mă rog Domnului pentru această dulce fericire –, o să merg neprihănit la mireasa mea.

– Şi eu mă rog să te însori, părinte, i-am zis, şi de data asta chiar nu glumeam.

Sărmanul Beocca! Era atât de hâd, şi el visa la o nevastă, dar nu găsise niciodată una, şi mă îndoiam că avea să găsească. Existau multe femei care ar fi vrut să se mărite cu el, chiar aşa

sașiu cum era, căci Beocca era totuși un cleric cu rang înalt, respectat de Alfred, însă el aștepta ca iubirea să-l lovească dintr-odată, ca un fulger. Admira femeile frumoase, visa cu ochii deschiși la iubiri iluzorii și își rostea rugăciunile. Poate, mă gândeam, în raiul său avea să aibă parte de o mireasă exemplară, dar nimic din cele ce auzisem despre raiul creștinilor nu-mi dădea de înțeles că erau cu putință acolo asemenea fericiri.

Beocca veni să ne ia din cârciuma Două Berze în acea după-amiază. Am observat că trăgea cu coada ochiului spre grinzi și părea șocat de numărul de crestături, dar nu zise nimic, ci ne conduse în tăcere la palat, unde am predat săbiile oamenilor din gardă. Lui Ragnar i se porunci să rămână în curte, în vreme ce Beocca mă duse la Alfred, care era în salonul lui de studiu, o încăpere mică, aflată cândva în clădirea romană pe temeliile căreia se ridicase palatul regal din Wintanceaster. Mai fusesem în acea încăpere, așa că nu m-au surprins nici mobilierul sărăcăcios, nici vrafurile de pergamente de pe pervazul larg al ferestrei. Pereții din piatră erau zugrăviți cu alb, așa încât încăperea era foarte luminoasă, deși, din cine știe ce motiv, Alfred lăsase o mulțime de lumânări să ardă într-un colț. Fiecare lumânare era brăzdată de linii adânci, aflate cam la un deget una de alta. Cu siguranță, lumânările nu erau pentru luminat, fiindcă un soare tomnatic își revărsa razele prin fereastra largă. N-am vrut să întreb la ce serveau acele lumânări și, oricum, nu știu dacă regele mi-ar fi răspuns. Am presupus că era câte o lumânare pentru fiecare sfânt la care se rugase în ultimele câteva zile, și fiecare dintre liniile brăzdate simboliza câte un păcat ce trebuia ars. Alfred era foarte atent în privința păcatelor, în special a păcatelor mele.

Regele era îmbrăcat într-o robă cafenie, părând un călugăr. Palmele sale, ca și ale lui Beocca, erau pătate cu cerneală. Mi s-a părut palid și suferind. Auzisem că stomacul îl chinuia din nou, și când și când se încovoia, ca lovit cu un pumnal în pântec. Dar el mă întâmpină cu destul de multă căldură.

– Nobile Uhtred, nădăjduiesc că ești sănătos?

– Sunt, i-am răspuns, încă îngenuncheat dinaintea lui, şi acelaşi lucru ţi-l doresc şi ţie, stăpâne.

– Dumnezeu mă pedepseşte. Există un motiv pentru asta, aşa că mă bucur pentru suferinţa mea. Ridică-te, te rog. Jarlul Ragnar e cu tine?

– Aşteaptă afară, stăpâne.

– Bun, zise el.

Stăteam în singurul loc rămas liber din micuţa încăpere. Lumânările misterioase ocupau un spaţiu vast, iar Beocca stătea lipit de perete, lângă Steapa, care ocupa şi mai mult loc. Am fost surprins să-l văd pe Steapa. Lui Alfred îi plăceau oamenii cu minte ascuţită, iar Steapa nu era nici pe departe astfel. Se născuse sclav, acum era războinic, dar adevărul era că nu se prea pricepea la multe lucruri în afară de băut bere şi de ucis duşmanii regelui, două sarcini de care se achita cu o eficienţă excepţională. Acum stătea în picioare dincolo de masa înaltă de scris a regelui, cu o expresie mirată, ca şi cum nici el nu ştia de ce fusese chemat acolo.

Am crezut că Alfred mă întreabă despre aventurile prin care trecusem, căci îi plăcea să asculte poveşti despre locuri îndepărtate şi oameni stranii, dar el ignoră total această chestiune şi îmi ceru părerea despre Guthred. I-am zis că îmi place de Guthred, ceea ce păru să-l surprindă.

– Îţi place de el după câte ţi-a făcut? întrebă Alfred.

– N-avea altă alegere, stăpâne. I-am spus că un rege trebuie să fie nemilos atunci când e vorba să-şi apere ţara.

– Dar chiar şi aşa, zise Alfred, privindu-mă bănuitor.

– Dacă noi, muritorii de rând, am dori recunoştinţă de la regi, i-am zis, cu cea mai sinceră detaşare, atunci am fi veşnic dezamăgiţi.

El mă privi aspru, apoi izbucni în râs, ceea ce rareori se întâmpla.

– Mi-ai lipsit, Uhtred, zise. Eşti singurul om care-şi permite să fie obraznic cu mine.

– N-a vrut să fie obraznic, stăpâne, interveni temător, Beocca.

– Ba chiar a vrut, replică Alfred, apoi împinse câteva pergamente deoparte, pe pervaz, şi se aşeză pe scaun. Ce crezi despre lumânările mele? mă întrebă.

– Cred că sunt mult mai de folos noaptea, am răspuns eu, gânditor.

– Încerc să pun la punct un ceas, mă lămuri el.

– Un ceas?

– Da, ca să însemnez trecerea orelor.

– Te poţi orienta după soare, stăpâne, i-am zis, iar noaptea, după stele.

– Nu toţi oamenii pot vedea printre nori, remarcă el, ironic. Fiecare crestătură de pe lumânări trebuie să însemne o oră. Acum încerc să văd care dintre măsurători e mai precisă. Dacă pot găsi o lumânare care are douăzeci şi patru de asemenea crestături între miezul zilei şi miezul nopţii, atunci aş putea şti mereu cât e ceasul, nu?

– Da, stăpâne.

– Timpul nostru trebuie cheltuit cum se cuvine, zise el, dar, ca să facem asta, trebuie să ştim mai întâi cât timp avem.

– Da, stăpâne, am repetat, iar plictiseala mi se citea în glas.

Alfred oftă, apoi se uită pe pergamente şi găsi unul ştampilat cu un sigiliu uriaş de ceară verzuie.

– Acesta-i un mesaj de la regele Guthred, zise el. Regele mi-a cerut sfatul, şi am fost bucuros să i-l ofer. Drept care, am de gând să trimit o solie la Eoferwic. Părintele Beocca a acceptat să vorbească în numele meu.

– Îmi faci o mare cinste, stăpâne, trimiţându-mă pe mine. O mare onoare, grăi Beocca, bucuros.

– Şi părintele Beocca va duce daruri de preţ regelui Guthred, continuă Alfred, dar aceste daruri trebuie protejate, ceea ce înseamnă că va fi nevoie de o escortă de războinici. M-am gândit că tu vei putea oferi protecţia necesară. Ce spui, nobile Uhtred? Tu şi cu Steapa?

– Da, stăpâne, am exclamat, plin de entuziasm de această dată, căci nu visam decât la Gisela, iar ea era la Eoferwic.

– Dar trebuie să înțelegi, îmi atrase atenția Alfred, că părintele Beocca e în fruntea soliei. El e solul meu, și tu vei da ascultare poruncilor lui. Ai înțeles?

– De bună seamă, stăpâne, am încuviințat, deși adevărul era că nu simțeam nevoia să accept poruncile regelui.

Nu mai eram legat prin jurământ de el, nu eram un saxon din vest, dar el îmi cerea să merg acolo unde voiam chiar eu să merg, așa că nu i-am reamintit de lipsa jurământului.

Dar el își reaminti.

– Va trebui să vă întoarceți tustrei înainte de Crăciun, ca să-mi dați de veste despre rezultatele soliei. Dacă tu nu juri să faci asta și să fii supusul meu credincios, zise el și mă țintui cu privirea, nu-ți mai îngădui să pleci.

– Dorești un nou jurământ de credință, stăpâne? l-am întrebat.

– Stărui să faci asta, nobile Uhtred, zise el.

M-am codit. Nu voiam să fiu iar supusul lui Alfred, dar simțeam că în spatele soliei sale se aflau lucruri mult mai serioase decât niște simple sfaturi și daruri de preț. Dacă Alfred voia să-l sfătuiască pe Guthred, de ce nu-i trimitea o scrisoare? Sau de ce nu trimitea câțiva preoți pisălogi, ca să-i umple lui Guthred urechile cu vorbele lor? Alfred ne trimitea pe mine și pe Steapa, iar, la drept vorbind, noi doi eram buni la un singur lucru: să luptăm. Iar Beocca, om bun, nimic de zis, nu era nici pe departe un sol de vază. Dar Alfred, m-am gândit, voia ca eu și Steapa să plecăm în nord, ceea ce însemna că avea intenții belicoase, ceea ce era încurajator. Chiar și așa însă, am ezitat, iar asta îl înfurie pe rege.

– Trebuie să-ți amintesc, îmi atrase el atenția, cu asprime în glas, că am avut o mulțime de necazuri ca să te pot elibera din sclavie?

– De ce-ai făcut asta, stăpâne? l-am întrebat.

Beocca șuieră scurt, mânios că nu mă supun imediat dorințelor regelui, iar Alfred păru deranjat, însă acceptă că întrebarea mea merita un răspuns. Îi făcu lui Beocca semn să tacă, apoi începu să se joace nervos cu pecetea de pe scrisoarea lui Guthred, râcâind ceara verde de pe ea.

– Stareța Hildegyth m-a convins, zise el, în cele din urmă.

Am așteptat. Alfred mă privi și își dădu seama că înțelesem că acesta nu fusese singurul motiv. Ridică din umeri.

– Și am crezut, zise el, ezitant, că îți datoram mai mult decât răsplata pe care ți-am dat-o pentru serviciile tale de la Æthelingæg.

Nu era chiar o scuză, ci o recunoaștere a faptului că un petic sterp de pământ nu reprezenta o recompensă suficientă în schimbul primirii unui regat. Mi-am plecat capul.

– Îți mulțumesc, stăpâne, vei avea jurământul meu. Nu voiam să mă leg din nou slujitor al lui Alfred, dar nu aveam încotro. Astfel sunt hotărâte viețile noastre. Ani de zile oscilasem între iubirea față de danezi și loialitatea față de saxoni, și acolo, lângă șirul de lumânări cu care Alfred voia să măsoare timpul, îmi ofeream serviciile unui rege pe care-l disprețuiam. Dar cutez să te întreb, stăpâne, am continuat, de ce Guthred are nevoie de sfaturi?

– Fiindcă Ivarr Ivarson s-a săturat de el și vrea să pună un alt om, mai supus lui, pe tronul Northumbriei.

– Sau să ia tronul el însuși? am sugerat.

– Nu cred că Ivarr vrea să ia asupra lui îndatoririle grele ale unui rege, făcu Alfred. El vrea putere, bani, războinici, dar vrea ca alt om să poarte povara impunerii legilor printre saxoni sau a încasării birurilor de la saxoni. Și va alege un saxon în acest scop. Planul lui are sens. Așa i-au guvernat, de obicei, danezii pe saxonii cuceriți. Iar Ivarr, continuă el, nu-l mai vrea pe Guthred.

– De ce?

– Pentru că regele Guthred, zise Alfred, încearcă să impună aceleași legi pentru danezi și saxoni, deopotrivă.

Mi-am amintit de dorința lui Guthred de a fi un rege drept.

– Și asta-i rău? am întrebat.

– E o prostie, zise Alfred, dacă el orânduiește ca fiecare om, fie el păgân sau creștin, să dea zeciuială Bisericii.

Offa îmi pomenise de aceste dări către Biserică și era, într-adevăr, o măsură stupidă. Zeciuiala era a zecea parte din tot ce cultiva, creștea sau producea un om, iar danezii păgâni nu aveau să accepte în ruptul capului o asemenea lege.

– Credeam că ai socoti bună o astfel de orânduială, stăpâne, i-am zis, pe un ton răutăcios.

– Eu socotesc zeciuiala bună, desigur, zise Alfred, plictisit, dar ea trebuie dată cu dragă inimă.

– *Hilarem datorem diligit Deus*, interveni Beocca. Aşa se spune în cărţile sfinte.

– Dumnezeu primeşte ofranda celui care dăruieşte cu bucuriei, traduse Alfred, dar când un ţinut e pe jumătate păgân şi pe jumătate creştin, nu încurajezi unitatea ofensând jumătatea mai puternică. Guthred trebuie să fie danez pentru danezi şi creştin pentru creştini. Acesta e sfatul pe care i-l dau.

– Dacă danezii se răzvrătesc, Guthred are puterea de a-i învinge?

– El are fyrdul saxon, sau ce-a mai rămas din el, şi pe unii danezi creştini, dar prea puţini, din păcate. După părerea mea, ar putea ridica şase sute de suliţaşi, dar, într-o luptă, s-ar putea bizui pe mai puţin de jumătate din ei.

– Şi Ivarr? am întrebat.

– Are aproape o mie de oameni. Iar, dacă i se alătură şi Kjartan, atunci va avea mult mai mulţi. Iar Kjartan îl încurajează mereu pe Ivarr.

– Kjartan, am observat eu, n-o să plece din Dunholm.

– Nici nu trebuie să plece, trebuie doar să trimită două sute de oameni în ajutorul lui Ivarr. Din câte-am aflat, Kjartan îl urăşte de moarte pe Guthred.

– Fiindcă Guthred s-a uşurat pe fiul lui.

– Ce-a făcut? se holbă regele la mine.

– I-a spălat părul cu pişatul lui. Am fost de faţă, am mărturisit eu.

– Doamne sfinte! se cutremură Alfred, gândind, probabil, că toţi oamenii nordului erau cu siguranţă barbari.

– Deci, ce trebuie să facă acum Guthred e să-i distrugă pe Ivarr şi pe Kjartan?

– Asta-i treaba lui, zise Alfred, pe un ton distant.

– Trebuie să lege pace cu ei, zise Beocca, privindu-mă încruntat.

– Pacea-i întotdeauna de dorit, spuse Alfred, fără prea mare entuziasm însă.

– Dacă vrem să trimitem misionari la danezii din Northumbria, stăpâne, insistă Beocca, trebuie să avem pace.

– Aşa cum am spus, replică Alfred, pacea este de dorit.

Din nou vorbea fără patimă, şi mi-am dat seama că acesta era adevăratul lui mesaj. El ştia că pacea nu putea fi ţinută.

Mi-am amintit ce-mi spusese Offa, omul cu câini dansatori, despre nunta Giselei cu unchiul meu.

– Guthred l-ar putea convinge pe unchiul meu să-l sprijine, am sugerat.

Alfred mă privi curios.

– Ai fi de acord cu asta, nobile Uhtred?

– Ælfric e un uzurpator, am spus. A jurat că mă recunoaşte ca moştenitor al Bebbanburgului şi şi-a călcat cuvântul. Nu, stăpâne, n-aş fi de acord.

Alfred examină lumânările, care se consumau încet, răspândind peste zidul văruit fumul lor negricios.

– Asta arde prea repede, zise el şi, după ce-şi umezi degetele cu limba, stinse feştila şi puse lumânarea într-un coş, peste alte zeci de lumânări nefolositoare. Nu încape îndoială că e de dorit, zise el, continuând să-şi cerceteze lumânările, ca un rege creştin să domnească în Northumbria. Ar fi şi mai bine ca acest rege să fie Guthred. El e danez şi, dacă vrem să-i învăţăm pe danezi să-l cunoască şi să-l iubească pe Hristos, avem nevoie de regi danezi, care sunt creştini. Ce nu ne trebuie însă e un război purtat de Kjartan şi Ivarr contra creştinătăţii. Ei ar distruge Biserica, dacă ar putea.

– Kjartan sigur ar face asta, am fost de acord.

– Şi mă îndoiesc că unchiul tău e îndeajuns de puternic pentru a-i învinge pe Kjartan şi pe Ivarr, zise Alfred, chiar dacă doreşte să se alieze cu Guthred. Nu, zise el, după ce cugetă o clipă, singura soluţie este acum ca Guthred să facă pace cu păgânii. Acesta e sfatul pe care i-l dau, spuse el, adresându-i lui Beocca ultimele cuvinte.

Preotul se arătă încântat.

– Slavă Domnului, un sfat înțelept, stăpâne!

– Că veni vorba de păgâni, continuă Alfred, de astă dată uitându-se la mine, ce va face jarlul Ragnar dacă îl voi elibera?

– Nu va lupta pentru Ivarr, am răspuns, cu convingere.

– Poți fi sigur de asta?

– Ragnar îl urăște pe Kjartan, iar dacă Kjartan e aliatul lui Ivarr, atunci Ragnar îi va urî pe amândoi. Da, stăpâne, sunt sigur de asta.

– Deci, dacă îl eliberez pe Ragnar și îi dau voie să vă însoțească în nord, el nu se va ridica împotriva lui Guthred? întrebă regele.

– El se va lupta cu Kjartan, dar ce crede despre Guthred nu știu, am mărturisit.

Alfred cumpăni aceste vorbe, apoi dădu din cap, în semn de încuviințare.

– Dacă e dușmanul lui Kjartan e suficient. Se răsuci și-i zâmbi lui Beocca. Solia ta, părinte, este să-i propovăduiești lui Guthred pacea. Îl vei sfădi să fie danez între danezi și creștin între creștini.

– Prea bine, stăpâne, se înclină Beocca, dar nu încăpea îndoială că era cuprins de nedumerire.

Alfred discuta despre pace, dar trimitea în solie războinici, căci știa că nu avea să fie pace câtă vreme Ivarr și Kjartan trăiau. El nu îndrăznea să facă o asemenea mărturisire în public, altminteri, danezii din nord ar fi acuzat Wessexul că se amestecă în treburile Northumbriei. Ei n-ar fi îngăduit una ca asta, și pizma lor n-ar fi făcut altceva decât să întărească forța lui Ivarr. Și Alfred dorea ca Guthred să ocupe tronul Northumbriei, căci acesta era creștin, și o Northumbrie creștină ar fi întâmpinat cu mai multă bucurie o oaste saxonă, atunci când aceasta ar fi venit – dacă ar fi venit. Ivarr și Kjartan ar fi transformat Northumbria într-o fortăreață păgână, dacă ar fi putut, iar Alfred dorea să împiedice asta. Prin urmare, Beocca trebuia să propovăduiască pacea și împăcarea, dar eu, Steapa și Ragnar aveam să purtăm săbii. Noi eram câinii lui de război, și Alfred știa prea bine că preotul nu ne putea ține în frâu.

Alfred visa, iar visurile sale cuprindeau întreaga insulă britanică.

Cât despre mine, urma ca eu să fiu din nou slujitorul lui juruit, deşi nu asta îmi dorisem, dar mă trimitea în nord, la Gisela, iar asta îmi doream, aşa că am îngenuncheat dinaintea lui, mi-am pus palmele între palmele lui, am depus jurământ de credinţă şi astfel mi-am pierdut libertatea. Apoi, fu chemat Ragnar; şi el îngenunche şi i se dădu libertatea.

Iar a doua zi am pornit cu toţii, călare, spre nord.

Gisela fusese deja măritată.

Am aflat vestea de la Wulfhere, arhiepiscop de Eofewric, şi el trebuie să fi ştiut prea bine asta, căci condusese ceremonia în marea lui biserică. Din câte se pare, sosisem cu cinci zile prea târziu şi, când am auzit ce se întâmplase, am fost cuprins de o disperare ce mă făcuse să plâng amarnic la Haithabu. Gisela fusese măritată.

Era toamnă când am ajuns în Northumbria. Şoimii călători brăzdau cerul, năpustindu-se asupra sitarilor şi a pescăruşilor care se ghemuiau în brazdele băltite de apă. Până atunci, fusese o toamnă frumoasă, dar ploile sosiră în vest, pe când călăream prin Mercia. Eram zece: Brida, Ragnar, alături de doi danezi care împărţiseră cu el exilul, Steapa, eu şi părintele Beocca, în fruntea a trei servitori care trăgeau de căpăstru caii de povară încărcaţi cu scuturile, armurile, hainele noastre de schimb şi darurile trimise de Alfred lui Guthred. Toţi călăream pe cai zdraveni, dăruiţi de rege, şi am fi mers destul de iute, dar Beocca ne încetinea. Nu-i plăcea să stea în şa şi, chiar dacă am căptuşit şaua iepei lui cu două pleduri groase de lână, tot era chinuit de dureri. Îşi petrecu toată călătoria repetând cuvântarea cu care avea să-l întâmpine pe Guthred, repetând şi iar repetând cuvintele până când ne-am plictistit cu toţii de ele. În Mercia nu întâmpinaserăm necazuri, căci graţie prezenţei lui Ragnar fuseserăm bine primiţi în sălile de ospăţ daneze. În nordul Merciei era încă un rege saxon, pe nume Ceolwulf, dar nu l-am întâlnit, şi era clar că puterea adevărată se afla în mâinile marilor

căpetenii daneze de aici. Am trecut hotarul în Northumbria sub o furtună grozavă, şi, când am intrat în Eoferwic, ploaia nu contenise.

Acolo am aflat că Gisela fusese măritată. Şi nu doar că se măritase, dar chiar plecase din Eoferwic, împreună cu fratele ei.

– Eu am oficiat cununia, ne spuse Wulfhere, arhiepiscopul. Mânca supă de orz cu un linguroi, şi dâre lichide şi cleioase i se scurgeau prin barba albă. Biata fetişcană a plâns pe toată durata ceremoniei şi nu a vrut să primească Sfânta Împărtăşanie, dar asta nu contează. Tot măritată e.

Am rămas îngrozit. Cinci zile, atât. Destinul e imuabil.

– Credeam că plecase la o mănăstire, am zis, ca şi cum asta ar fi făcut vreo diferenţă.

– Trăia într-o mănăstire, încuviinţă Wulfhere, dar ştii cum se spune: dacă pui o pisică în grajd, tot nu faci cal din ea, nu? Fata se ascundea! Ce păcat să se risipească un pântece atât de bun de zămislit prunci. Fusese prea răsfăţată, asta era problema ei. I se dăduse voie să stea într-o mănăstire, dar nu spunea vreo rugăciune, niciodată. Avea nevoie de un bici fetişcana. O mamă de bătaie zdravănă, asta i-aş fi tras. Dar acum nu mai e-n mănăstire. Guthred a scos-o de acolo şi a măritat-o.

– Cu cine? întrebă Beocca.

– Cu nobilul Ælfric, fireşte.

– Ælfric a venit la Eoferwic? am întrebat, căci unchiul meu se temea să iasă din Bebbanburg, aşa cum Kjartan nu părăsea siguranţa cetăţii Dunholm.

– N-a venit el aici, răspunse clericul. A trimis câţiva oameni, şi unul dintre ei a ţinut locul mirelui în biserică. A fost o nuntă prin împuternicire. Dar după lege, în ochii Domnului.

– Aşa e, recunoscu Beocca.

– Şi acum ea unde e? am întrebat.

– A plecat în nord, zise Wulfhere, indicând direcţia cu linguroiul din os. Au plecat cu toţii. Fratele ei a dus-o la Bebbanburg. Stareţul Eadred e cu ei, purtând după sine moaştele sfântului Cuthbert, desigur. Şi ticălosul ăla, Hrothweard, a mers şi el. Nu pot să-l sufăr. E un idiot care l-a convins pe Guthred

să pună asupra danezilor zeciuială. I-am zis regelui că-i o prostie, dar Hrothweard pretinde că ar fi primit porunca asta direct de la sfântul Cuthbert, aşa că vorbele mele nu l-au convins. Probabil că acum danezii îşi adună forţele, aşa că va fi război.

– Război? am întrebat. Guthred a declarat război danezilor?

Părea puţin probabil.

– Sigur că nu! Dar ei o să-l împiedice, zise Wulfhere şi-şi şterse barba cu mâneca veşmântului preoţesc.

– Să-l împiedice de la ce? întrebă Ragnar.

– Să ajungă la Bebbanburg, firește, de la ce altceva? În ziua în care Guthred o va trimite pe sora lui şi moaştele sfântului Cuthbert la Bebbanburg, Ælfric îi va trimite două sute de sulițaşi. Dar danezii nu vor accepta asta! Deocamdată, nu se răzvrătesc împotriva lui, pentru că-l văd prea slab ca să le poruncească plata zeciuielii, dar, dacă el primeşte două sute de arcaşi de la Ælfric, danezii îl vor strivi ca pe un păduche. Bănuiesc că Ivarr îşi adună deja trupele, pentru a-l înfrunta.

– Au luat cu ei moaştele sfântului Cuthbert? întrebă Beocca.

Arhiepiscopul se încruntă către el.

– Eşti un emisar ciudat, zise el.

– De ce ciudat, stăpâne?

– Nu te poţi uita drept la cineva, nu? Se vede treaba că Alfred a rămas fără oameni de-a putut trimite o creatură aşa hâdă ca tine. Şi prin Bebbanburg ştiu că era un preot saşiu. Dar asta cu ani în urmă, în vremea bătrânului ealdorman Uhtred.

– Eu eram ăla! zise iute Beocca.

– Nu te prosti! Normal că nu erai tu. Omul despre care vorbesc era tânăr şi avea părul roşcat. Luaţi toate scaunele, pe toate şase, imbecililor fără minte, urlă el către un servitor. Şi mai aduceţi-mi pâine. Wulfere plănuia să fugă înainte de izbucnirea războiului între Guthred şi danezi, iar curtea sa interioară era plină cu căruţe, boi şi cai de povară, fiindcă odoarele marii biserici fuseseră toate împachetate pentru a putea fi transportate la loc sigur. Regele Guthred a luat trupul sfântului Cuthbert, zise arhiepiscopul, fiindcă ăsta-i preţul lui Ælfric. El vrea

moaștele sfântului, dar și pântecul fetei. Sper doar să nu le confunde când i s-o năzări să facă plozi.

Îmi dădeam seama că unchiul meu urmărea să pună gheara pe putere. Guthred era slab, dar poseda o mare comoară – moaștele sfântului Cuthbert. Dacă Ælfric ar fi primit aceste moaște, ar fi devenit apărătorul tuturor creștinilor din Northumbria. De asemenea, ar fi strâns o grămadă de bani de pe urma mulțimilor de pelerini.

– Ceea ce vrea să facă e să reconstruiască Bernicia, am presupus eu. În curând se va proclama rege.

Wulfhere mă privi ca și cum n-aș fi fost întru totul neghiob.

– Ai dreptate, fiule, zise el, iar cele două sute de sulițași ale lui vor sta la Guthred o lună, nici mai mult, nici mai puțin. Apoi, or să se întoarcă acasă, și danezii îl vor jupui de viu pe Guthred. Eu l-am avertizat! I-am spus că un sfânt mort prețuiește mai mult decât două sute de sulițași vii, dar e disperat. Și, dacă vrei să-l întâlnești, ai face bine să mergi spre nord. Wulfhere ne primise fiindcă eram solii lui Alfred, dar nu ne oferise nici mâncare, nici adăpost și nu ne ascunsese faptul că dorea să plecăm cât mai grabnic cu putință. Mergeți spre nord, repeat el, și poate o să-l mai găsiți în viață pe nerod.

Ne-am întors la cârciuma unde ne așteptau Steapa și Brida, blestemându-le pe cele trei ursitoare care mă lăsaseră să mă apropii atât de mult și apoi mi-o răpiseră pe Gisela. Fata plecase de patru zile, adică îndeajuns de mult cât să fi ajuns deja la Bebbanburg, iar disperarea vădită a fratelui ei de a-i cere ajutor lui Ælfric declanșase probabil răzmerița danezilor. Nu că mi-ar fi păsat de furia danezilor. Eu mă gândeam doar la Gisela.

– Trebuie să mergem spre nord și să-l găsim pe rege, propuse Beocca.

– Numai intră în cetatea Bebbanburg, și Ælfric te va ucide pe dată, l-am avertizat, știind că Beocca, atunci când fugise din Bebbanburg, luase cu el și toate pergamentele care dovedeau că eu sunt adevăratul stăpân acolo, iar Ælfric aflase asta și voia să se răzbune.

– Ælfric nu va ucide un preot, dacă îi pasă de propriul lui suflet, protestă Beocca. Iar eu sunt şi sol! Nu poate să ucidă un sol.

– Ha! pufni Ragnar. Câtă vreme e între zidurile cetăţii Bebbanburg, poate face orice poftеşte.

– Poate că Guthred nu a ajuns încă la Bebbanburg, zise Steapa, şi am fost foarte surprins că deschisese gura, încât nu prea i-am dat atenţie. Şi nimeni altcineva nu păru să-l bage în seamă, căci nu primi răspuns. Dacă nu vor ca fata să se mărite, ei îi vor opri, continuă el.

– Ei? se miră Ragnar.

– Da, stăpâne, danezii, zise Steapa.

– Iar Guthred trebuie să călătorească încet, adăugă Brida.

– De ce? am întrebat eu.

– N-ai spus că duce cu el moaştele sfântului Cuthbert?

Speranţa îmi dădu ghes. Steapa şi Brida aveau dreptate. Guthred voia, poate, să ajungă la Bebbanburg, dar el nu putea merge mai repede decât puteau fi duse moaştele sfântului, iar danezii sigur ar fi avut tot interesul să-i aţină calea.

– Ar putea fi mort deja, am presupus eu.

– Există o singură cale să aflăm, zise Ragnar.

Am pornit mai departe a doua zi în zori, urmând drumul roman spre nord şi călărind cât de repede puteam. Până atunci, menajaserăm caii lui Alfred, dar acum îi puseserăm la grele cazne, deşi eram încetiniţi de Beocca. Apoi, pe la miezul zilei, se puse din nou pe ploaie. La început răzleaţă, apoi îndeajuns de deasă ca pământul să devină noroios şi alunecos pentru copitele cailor. Vântul se înteţi, izbindu-ne peste feţe. În depărtare răsunau tunete, dar rafalele cădeau peste noi tot mai dese, şi eram cu toţii înnămoliţi, uzi până la piele şi rebegiţi de frig. Copacii se legănau, scuturându-şi ultimele frunze în vântul turbat. O asemenea zi ar fi fost potrivită s-o petreci într-o sală de ospeţe, lângă un foc de toată isprava.

Am găsit primele leşuri lângă drum. Erau doi bărbaţi care zăceau goi, sângele din răni fiind spălat de ploaie. Unul avea lângă el o seceră ruptă. Alte trei leşuri se aflau la câteva sute de metri spre nord, iar două dintre ele purtau la gât cruciuliţe de lemn,

semn că erau saxoni. Beocca făcu semnul crucii deasupra morților. Spre vest, fulgerele biciuiau dealurile, apoi Ragnar arătă, cu brațul întins, în față, și am zărit, prin perdeaua de ploaie, un sătuc lângă drum. Erau doar câteva case scunde, o clădire ce semăna a biserică și o sală înaltă, înăuntrul unei palisade din lemn.

De palisadă erau legați o mulțime de cai și, când am apărut din furtună, doisprezece oameni ieșiră pe poartă, înarmați cu săbii și sulițe. Săriră pe cai și se năpustiră în galop către noi, dar încetiniră văzând brățările pe care eu și Ragnar le purtam la mâini.

– Sunteți danezi? strigă Ragnar.

– Da, suntem danezi, răspunseră ei și, coborându-și săbiile, își întoarseră caii, ca să ne escorteze. Ați văzut vreun saxon? îl întrebă unul dintre ei pe Ragnar.

– Numai saxoni morți.

Am adăpostit caii într-una din case, doborând o parte din acoperiș ca să lărgim ușa și animalele să poată fi băgate înăuntru. Se găsea acolo o familie saxonă care încremeni de spaimă când ne zări. Femeia scâncea și stătea cu palmele împreunate, într-o rugăciune mută.

– Fiica mea e bolnavă, se plânse ea.

Fătuca stătea ghemuită într-un colț întunecat, tremurând. Nu părea însă a fi bolnavă, mai curând speriată.

– Câți ani are? am întrebat.

– Unsprezece ani, stăpâne, cred, răspunse maică-sa.

– A fost batjocorită?

– De patru bărbați, stăpâne.

– Acum e în siguranță, puteți sta liniștiți, le-am zis, întinzând femeii câteva monede pentru acoperișul distrus.

I-am lăsat pe servitorii lui Alfred și pe însoțitorii lui Ragnar de pază la cai și apoi ne-am alăturat danezilor din sala mare, unde un foc sălbatic ardea în vatra din mijlocul încăperii. Oamenii din jurul focului ne făcură loc, deși erau nedumeriți că alături de noi călătorea și un preot creștin. Îl priveau pe Beocca bănuitori, dar Ragnar era atât de evident un danez,

încât nu ziseră nimic, mai ales că brăţările lui, ca şi ale mele, arătau că era un danez de cel mai înalt rang. Căpetenia lor păru impresionată de Ragnar, căci se plecă în faţa lui.

– Eu sunt Hakon din Onhripum, zise el.

– Ragnar Ragnarson, se prezentă şi Ragnar. Nu ne prezentă însă şi pe Steapa sau pe mine, dar înclină din cap spre Brida. Şi ea-i femeia mea.

Hakon îl ştia pe Ragnar, ceea ce nu era de mirare, căci numele lui Ragnar era vestit pe dealurile de la vest de Onhripum.

– Ai stat zălog în Wessex, stăpâne? întrebă el.

– Da, dar nu mai sunt zălog, zise, răspicat, Ragnar.

– Bine-ai venit acasă, stăpâne! zise Hakon cu o plecăciune.

Ne aduseră bere, apoi pâine, brânză şi mere.

– Voi i-aţi ucis pe cei pe care i-am găsit pe drum? întrebă Ragnar.

– Erau saxoni, stăpâne. Trebuie să-i împiedicăm să se adune.

– Dar ştiu că i-aţi împiedicat, zise Ragnar, iar Hakon surâse. Din a cui poruncă? se interesă Ragnar.

– A jarlului Ivarr, stăpâne. El ne-a chemat. Şi ne-a spus că, dacă întâlnim saxoni înarmaţi, să-i ucidem.

Ragnar zâmbi, amuzat, şi privi spre Steapa.

– Uite, ăsta-i şi saxon, şi înarmat.

Hakon şi oamenii lui îl priviră pe mătăhălosul Steapa.

– Da, dar e cu tine, stăpâne.

– Şi de ce v-a chemat Ivarr? vru să afle Ragnar.

Astfel, am aflat povestea – sau cel puţin atât cât ştia Hakon. Guthred urmase acelaşi drum către nord, dar Kjartan trimisese oameni să-i aţină calea.

– Guthred n-are mai mult de o sută cincizeci de suliţaşi, ne destăinui Hakon, iar Kjartan a ridicat la luptă peste două sute. Guthred n-a încercat să i se opună.

– Şi unde-i Guthred?

– A fugit, stăpâne.

– Unde? întrebă, tăios, Ragnar.

– Credem că spre apus, stăpâne, către Cumbraland.

– Şi Kjartan nu l-a urmărit?

– Kjartan, stăpâne, nu se îndepărtează prea mult de Dunholm. Se teme că Ælfric de Bebbanburg va cuceri cetatea dacă el pleacă, aşa că stă pe-aproape.

– Şi unde v-a chemat? întrebă Ragnar.

– Trebuie să-l întâlnim pe jarlul Ivarr la Thresk, zise Hakon.

– Thresk? se miră Ragnar. Era o aşezare de pe malul unui lac, la câţiva kilometri spre est. Se pare că Guthred fugise spre vest, dar Ivarr îşi aduna oamenii către est. Apoi înţelese. Ivarr va ataca Eoferwicul? întrebă el.

Hakon încuviinţă din cap.

– Dacă-i ocupă casa lui Guthred, regele unde mai poate să meargă, stăpâne? zise el.

– La Bebbanburg? am sugerat eu.

– Guthred e urmărit de călăreţi şi, dacă încearcă să plece spre nord, Kjartan va porni iar împotriva lui, spuse Hakon şi-şi atinse mânerul sabiei. O să terminăm cu saxonii odată pentru totdeauna, stăpâne. Jarlul Ivarr va fi bucuros că te-ai întors...

– Familia mea, îl întrerupse Ragnar, nu va lupta niciodată alături de Kjartan.

– Nici măcar pentru pradă? întrebă Hakon. Am auzit că Eoferwic e-un oraş tare bogat.

– A mai fost jefuit. Câte bogăţii să mai fi rămas?

– Destule, zise sec Hakon.

Ivarr, mi-am dat eu seama, născocise o strategie abilă. Însoţit de prea puţini suliţaşi şi împovărat de preoţi, călugări şi moaşte sfinte, Guthred rătăcea prin sălbatica vreme din Northumbria, în timp ce duşmanii lui aveau să-i cucerească palatul şi oraşul şi, odată cu acestea, şi garnizoana care reprezenta forţa oastei regelui. Între timp, Kjartan avea să-l împiedice pe Guthred să ajungă la adăpostul pe care Bebbanburgul i l-ar fi putut oferi.

– A cui moşie-i asta? întrebă Ragnar.

– A fost a unui saxon, stăpâne, îl lămuri Hakon.

– A fost?

– El a scos primul sabia, aşa că am fost nevoiţi să-l răpunem. Pe el şi pe oamenii lui, preciză danezul. Mai puţin pe cele două

fiice ale sale, grăi el și făcu un semn din cap către partea din spate a încăperii: Sunt în grajdul vitelor, dacă poftești.

Spre seară, sosiră și alți danezi. Se îndreptau cu toții către Thresk, iar sala de ospețe era un adăpost potrivit, mai ales că afară se dezlănțuise o furtună groaznică. Fu adusă bere, așa că, firește, oamenii se cherchelira bine, dar erau fericiți, căci Guthred făcuse o greșeală teribilă. Pornise spre nord cu prea puțini oameni, convins că danezii nu aveau să-l atace, iar acum, acești danezi aveau făgăduiala unui război ușor și a unei prăzi îmbelșugate.

Ne-am așezat pe una dintre platformele de dormit de la capătul sălii.

– Acum trebuie să mergem la Synningthwait, propuse Ragnar.

– Pornim în zori, am acceptat eu.

– De ce la Synningthwait? dori să știe Beocca.

– Fiindcă acolo sunt oamenii mei, îi răspunse Ragnar, și de-asta avem nevoie acum. De oameni.

– Dar trebuie să-l găsim pe Guthred! insistă preotul.

– Ne trebuie oameni ca să-l găsim, și săbii, l-am pus la punct.

Northumbria se prăbușea în haos, și cea mai bună cale de a face față haosului era să te înconjori de săbii și de sulițe.

Trei danezi bine aghesmuiți ne urmăriseră cum vorbeam și erau mirați, poate chiar deranjați de faptul că în discuția noastră se amestecase și un preot creștin. Ei veniră la plaforma pe care ședeam culcați și cerură să știe cine era Beocca și de ce ne ținea tovărășie.

– Îl ținem în caz că ni se face foame, le-am zis eu, iar răspunsul îi mulțumi și trecu din gură în gură, stârnind hohote de râs în toată sala.

Furtuna se pierdu în noapte. Bubuitul tunetelor se auzea tot mai stins și furia ploii pe acoperișul de stuf bătut de vânturi se domoli, așa încât, în zori, doar un slab ropot se mai auzea, pe când apa se scurgea de pe mușchiul ce acoperea acoperișul. Ne-am pus cămășile de zale și coifurile și, pe când Hakon și

ceilalți danezi porniră spre est, către Thresk, noi am călărit spre vest, către dealuri.

Mă gândeam la Gisela, pierdută undeva între dealuri, victimă a disperării fratelui ei. Guthred se gândise, probabil, că era prea târziu, în acel an, să mai poată aduna oști și să se strecoare spre Bebbanburg pe lângă Dunholm fără ca danezii să încerce să-l înfrunte. Acum, el era pe punctul de a pierde totul.

– Dacă-l găsim, putem să-l ducem în sud, la Alfred? mă întrebă Beocca, venind să călărească lângă mine.

– Să-l ducem în sud, la Alfred? Și de ce-am face asta?

– Ca să-i salvăm viața. Dacă-i creștin, atunci ar fi binevenit în Wessex.

– Alfred îl vrea rege aici.

– E prea târziu, grăi Beocca, posomorât.

– Nu, nu e prea târziu, l-am contrazis, iar preotul mă privi de parcă-mi pierdusem mințile.

Poate chiar așa era, dar, în haosul ce cuprinsese Northumbria, exista un singur lucru la care Ivarr nu se gândise. Negreșit, crezuse că triumfase deja. Oștile lui se adunau, iar Kjartan îl alungase pe Guthred către sălbăticia din centrul țării, unde nici o oaste nu putea supraviețui prea mult pe frig, ploaie și ceață. Dar Ivarr uitase de Ragnar. Acesta fusese plecat atât amar de vreme, dar mai păstra o palmă de pământ pe dealuri, și acel ținut îi aducea oameni care-i juraseră credință.

Astfel am călărit către Synningthwait și am simțit un nod în gât atunci când am pătruns în vale, căci lângă Synningthwait îmi petrecusem copilăria, fiind crescut acolo de tatăl lui Ragnar. Acolo învățasem să lupt și fusesem iubit, fusesem fericit, și acolo privisem îngrozit cum Kjartan pârjolește casa lui Ragnar și-i masacrează pe cei aflați în ea. Era prima oară când mă întorceam acolo, de la acea noapte cumplită.

Oamenii lui Ragnar trăiau în Synningthwait, sau pe dealurile din apropiere, deși prima persoană pe care am văzut-o a fost Ethne, sclava scoțiană eliberată la Gyruum. Căra două ciubere cu apă și nu mă recunoscu până n-am strigat-o pe nume. Atunci, lăsă joc ciuberele și fugi către case, țipând, iar Finan apăru

în cadrul scund al unei uși. El chiui de bucurie, și apărură și alți oameni, iar curând se strânse o gloată-ntreagă, veselindu-se că Ragnar se întorsese printre ai lui.

Finan nu mai aşteptă să desalec şi veni lângă calul meu, zâmbind.

– Vrei să ştii cum a murit Sverri? mă întrebă el.

– Lent? am presupus.

– Şi zgomotos, rânji bărbatul. Iar noi i-am luat banii.

– Mulţi bani?

– Mai mulţi decât poţi visa, zise el, entuziasmat. Şi i-am ars casa. I-am lăsat pe femeia şi pe plozii lui jelind amarnic.

– Nu i-aţi omorât?

El păru stânjenit.

– Lui Ethne i s-a făcut milă de ei. Dar ne-am făcut plăcerea ucigându-l pe ticălosul de Sverri, rânji el şi mă întrebă: Aşadar, mergem la război?

– Mergem la război.

– Luptăm contra ticălosului de Guthred, nu? făcu el.

– Vrei să faci asta?

– A trimis un popă să ne spună că trebuie să plătim bani pentru Biserică! L-am fugărit de i-au mers fulgii.

– Credeam că eşti creştin, i-am spus.

– Păi sunt, se codi el, dar să fiu al naibii dacă o să dau vreodată unui popă a zecea parte din banii mei.

Bărbaţii din Synningthwait se aşteptau să luptăm de partea lui Ivarr. Erau danezi şi vedeau războiul ce bătea la uşă ca pe unul între danezi şi nelegiuiţii de saxoni, deşi nici unul nu părea prea încântat să lupte, căci Ivarr nu era iubit. Chemarea la luptă a lui Ivarr sosise în urmă cu cinci zile la Synningthwait, dar Rollo, care comanda aşezarea în absenţa lui Ragnar, tărăgănase intenţionat să ia o hotărâre. Acum, decizia îi aparţinea lui Ragnar, şi în acea noapte, în faţa casei sale lungi, unde un foc uriaş fu aprins sub cerul liber, el îi chemă pe toţi bărbaţii să-şi spună părerea. Ragnar le-ar fi putut porunci tuturor să i se supună, dar nu-i mai văzuse pe cei mai mulţi dintre ei de trei ani şi voia să ştie în ce ape se scaldă.

– O să-i las să vorbească şi apoi o să le spun ce vom face, îmi şopti el.

– Şi ce vom face? l-am întrebat.

– Încă nu ştiu, zâmbi el.

Rollo vorbi primul. Nu avea nimic cu Guthred, zise el, dar se întreba dacă acesta era oare cel mai vrednic rege pentru Northumbria.

– O ţară are nevoie de un rege, spuse el, iar acel rege trebuie să fie drept, şi cinstit, şi generos, şi puternic. Guthred nu e nici drept, nici puternic. El le ţine partea creştinilor.

Bărbaţii murmurară, în semn de încuviinţare. Beocca şedea lângă mine şi înţelese suficient de mult din vorbele rostite în daneză pentru a se întrista.

– Alfred îl sprijină pe Guthred, îmi susură el în ureche.

– Taci din gură! l-am dojenit.

– Guthred, continuă Rollo, a cerut să plătim zeciuială preoţilor creştini.

– Şi aţi plătit? întrebă Ragnar.

– Nu.

– Dacă Guthred nu e rege, cine ar trebui să fie? întrebă Ragnar. Nimeni nu vorbi. Ivarr? sugeră Ragnar, şi un freamăt străbătu mulţimea. Nimănui nu-i era pe plac Ivarr, şi nimeni nu vorbi, cu excepţia lui Beocca, dar şi el abia reuşi să îngaime un cuvânt înainte să-i opresc eu în gât restul vorbelor, dându-i cu cotul un ghiont aprig în trupul costeliv.

– Ce spuneţi despre jarlul Ulf? întrebă Ragnar.

– E prea bătrân acum, zise Rollo. În plus, s-a întors la Cair Ligualid şi vrea să rămână acolo.

– Există vreun saxon care i-ar lăsa pe danezi în pace? întrebă Ragnar şi, din nou, tăcură cu toţii. Un alt danez atunci? sugeră el.

– Trebuie să fie Guthred, mârâi Beocca.

Rollo făcu un pas înainte, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva important.

– Te vom urma, stăpâne, îi zise el lui Ragnar, căci tu eşti drept, şi cinstit, şi generos, şi puternic.

Vorbele lui stârniră ropote de aplauze din partea mulțimii adunate în preajma focului.

– Asta-i trădare! șuieră Beocca.

– Taci din gură! i-am zis.

– Dar Alfred ne-a poruncit...

– Alfred nu-i aici, în vreme ce noi suntem. Așa că ține-ți gura!

Ragnar rămase cu privirea ațintită asupra flăcărilor. Era un bărbat atât de bine făcut, cu un chip puternic, deschis și vesel, dar în acel moment era tulburat. Mă privi în tăcere, apoi zise:

– Ai putea fi rege.

– Aș putea, am acceptat eu.

– Suntem aici ca să-l sprijinim pe Guthred, mormăi Beocca.

– Finan, i-am zis irlandezului, lângă mine e un preot sașiu, șchiop și cu o mână înțepenită, care mă sâcâie. Dacă mai deschide gura, retează-i beregata.

– Uhtred! bâigui Beocca.

– Cuvântul ăsta o să i-l îngădui, i-am zis lui Finan, dar orice altceva spune, trimite-l la strămoși.

Finan rânji și își trase sabia. Beocca tăcu mâlc.

– Ai putea fi rege, îmi zise Ragnar din nou și am simțit că ochii negri ai Bridei mă cercetează.

– Strămoșii mei au fost regi, am spus, iar sângele lor îmi curge prin vine. Este sângele lui Odin.

Tatăl meu, deși creștin, fusese întotdeauna mândru că familia noastră era scoborâtoare din zeul Odin.

-Și vei fi un rege bun, urmă Ragnar. E mai bine ca un saxon să conducă, iar tu ești un saxon care-i iubește pe danezi. Ai putea fi regele Uhtred de Northumbria. De ce nu?

Brida mă privea în continuare. Știam că își amintea de noaptea când tatăl lui Ragnar fusese ucis și când Kjartan și oamenii lui îi masacraseră pe toți bărbații și femeile care ieșeau din clădirea mistuită de flăcări.

– Așadar, ce spui? mă zori Ragnar.

Eram ispitit să accept. Mărturisesc că am fost foarte ispitit. Odinioară, bărbații din familia mea fuseseră regi în Bernicia, și acum aveam șansa să pun mâna pe tronul Northumbriei.

Avându-l pe Ragnar alături de mine, puteam conta și pe sprijinul danezilor, iar saxonii aveau să facă tot ce li s-ar fi spus. Ivarr avea să se opună, firește, ca și Kjartan și unchiul meu, dar asta nu era o noutate, și eram sigur că sunt un războinic mai bun decât Guthred.

Totuși, știam că nu era destinul meu să fiu rege. Cunoscusem mulți regi, și viețile lor nu erau doar argint, ospețe și femei. Alfred părea istovit de îndatoririle lui, deși acest lucru era pricinuit, în parte, de boala lui sâcâitoare, și în parte, de dorința lui de a munci fără preget. Și, totuși, Alfred avea dreptate să fie atât de dedicat datoriei sale. Un rege trebuie să domnească, trebuie să țină în cumpănă puterea marilor thegni din regatul lui, trebuie să-și țină la respect rivalii, trebuie să aibă grijă ca visteria lui să fie mereu plină, trebuie să întrețină drumurile, cetățile și oștile. M-am gândit la toate astea pe când Ragnar și Brida așteptau un răspuns, iar Beocca rămăsese cu răsuflarea tăiată lângă mine, și am știut că nu vreau să iau asupra-mi această povară. Voiam argint, voiam ospețe, voiam femei, dar le puteam dobândi pe toate și fără să am un tron.

– Nu, nu este destinul meu, le-am zis.

– Poate nu-ți cunoști destinul, sugeră Ragnar.

Rotocoalele de fum se înălțau către cerul înghețat, spuzit cu stele, ca niște scântei.

– Destinul meu este să fiu stăpân la Bebbanburg. Știu asta. Și mai știu că Northumbria nu poate fi condusă de la Bebbanburg. Dar poate e destinul tău, i-am zis lui Ragnar.

El scutură din cap.

– Tată meu, și tatăl lui, și bunicul lui, mai înainte, au fost cu toții vikingi. Au pornit cu corăbiile oriîncotro puteau găsi bogății. Ne-am îmbogățit. Am avut bere, argint, veselie și bătălii. Dac-aș fi rege, ar trebui să-mi apăr avuția de oamenii care ar vrea să mă prade. În loc să fiu un viking, aș deveni un păstor ce-și apără turma. Vreau să fiu liber. Am fost prea mult timp ostatic și vreau libertate. Vreau să pornesc cu pânzele corabiei în vânt și cu săbiile strălucind în soare. Nu vreau să fiu împovărat cu îndatoririle unui rege. Se gândise la aceleași lucruri la care mă

gândisem şi eu, doar că le pusese în cuvinte mai iscusite. Zâmbi brusc, ca şi cum ar fi scăpat de o povară. Vreau să fiu mai bogat decât orice rege, şi vă voi îmbogăţi şi pe voi, alături de mine, le strigă el oamenilor săi.

– Dar cine va fi rege? întrebă Rollo.

– Guthred, zise Ragnar.

– Slavă Domnului! murmură, uşurat, Beocca.

– Tacă-ţi gura! i-am şuierat printre dinţi.

Oamenii lui Ragnar nu erau mulţumiţi de alegerea lui. Rollo, zvelt, bărbos şi loial, vorbi în numele lor.

– Guthred le ţine partea creştinilor. El e mai mult saxon decât danez. O să ne facă pe toţi să ne închinăm la zeul lor ţintuit pe cruce.

– Va face ce i se va spune, am zis ferm, şi primul lucru care i se va spune va fi că nici un danez nu va plăti zeciuiala pentru Biserică. Va fi un rege aşa cum era Egbert, supus dorinţelor daneze.

Lângă mine, Beocca bolborosi ceva, dar nu l-am luat în seamă.

– Ceea ce contează, am urmat eu, este care danez anume îi va da porunci. Să fie Ivarr? Kjartan? Sau Ragnar?

– Ragnar! urlară oamenii.

– Iar dorinţa mea, interveni Ragnar, venind mai aproape de foc, aşa încât flăcările îl luminau de jos în sus, făcându-l să pară mai mare şi mai puternic, dorinţa mea, repetă el, este să-l văd pe Kjartan înfrânt. Dacă Ivarr îl învinge pe Guthred, atunci Kjartan va deveni mai puternic, iar el este duşmanul meu. Este duşmanul nostru. Există o ură neîmpăcată între familiile noastre, şi voi pune capăt acestei duşmănii acum, răzbunându-mă. Pornim în ajutorul lui Guthred, dar dacă Guthred nu ne sprijină să cucerim Dunholmul, atunci mă leg în faţa voastră că am să-i ucid pe Guthred şi pe toţi sfetnicii lui şi am să iau tronul. Dar, mai curând, aş vrea să mă scald în sângele lui Kjartan decât să fiu rege peste toţi danezii. Mai curând aş vrea să-l ucid pe Kjartan decât să fiu rege al întregului pământ. Sfada mea nu este

cu Guthred. Nu este cu saxonii sau cu creştinii. Sfada mea este cu Kjartan cel Crud.

– Iar în Dunholm, am adăugat eu, e o comoară de argint vrednică de zei.

– Aşa că-l vom găsi pe Guthred, anunţă Ragnar, şi vom lupta pentru el.

Cu o clipă înainte, mulţimea dorise ca Ragnar s-o conducă împotriva lui Guthred, dar acum toţi chiuiră de bucurie la vestea că aveau să lupte pentru acesta. Erau şaptezeci de războinici acolo, nu mulţi, ce-i drept, dar printre cei mai vrednici luptători din Northumbria, iar ei începură să-şi bată scuturile cu săbiile şi să scandeze numele lui Ragnar.

– Acum poţi vorbi, l-am invitat pe Beocca.

Dar preotul nu mai avea nimic de spus. A doua zi, în zori, am pornit călare, în căutarea lui Guthred.

Şi a Giselei.

PARTEA A TREIA

Umbra rătăcitoare

Opt

Eram şaptezeci şi şase de războinici, inclusiv Steapa şi cu mine. Toţi mergeam călare, înarmaţi până-n dinţi, înveşmântaţi în zale sau pieptare zdravene din piele, precum şi cu coifuri. Două şiruri de slujitori, pe cai mai mici, purtau scuturile şi duceau de căpăstru armăsarii noştri de rezervă, dar aceşti slujitori nu putau lupta, de aceea nu-i socoteam printre cei şaptezeci şi şase. Fusese o vreme când Ragnar putea ridica peste două sute de războinici, dar mulţi dintre ei pieriseră la Ethandun, în vreme ce alţii îşi găsiseră noi stăpâni cât Ragnar fusese ţinut ostatic, dar şaptezeci şi şase erau suficienţi.

– Şi sunt războinici de nădejde, îmi zise el, mândru. Călărea sub flamura sa cu aripă de vultur. Avea o aripă adevărată de vultur, prinsă în vârful unui stâlp înalt, şi pe coif mai purta două aripi aşijderea. Am visat la asta, îmi zise el, pe când călăream spre est. Am visat să merg la război. Tot timpul cât am fost ostatic am vrut să merg călare la război. Nimic în viaţă nu se compară cu asta, Uhtred, absolut nimic.

– Femeile? am întrebat.

– Bine, femeile şi războiul, acceptă el. Femeile şi războiul!

Apoi chiui de bucurie, iar armăsarul lui ciuli urechile şi făcu câţiva paşi înălţându-se pe vârfuri, ca şi cum ar fi împărtăşit bucuria stăpânului. Călăream amândoi în fruntea şirului de războinici, deşi Ragnar avea câţiva oameni călări pe cai mici şi iuţi, care cercetau calea, mult înaintea noastră. Aceştia îşi trimiteau semnale unii altora, apoi îl vesteau şi pe Ragnar, iar ei

vorbeau cu păstorii, şi ascultau zvonurile, şi simţeau mirosurile aduse de vânt. Erau ca nişte copoi ce luau urma prăzii, căutând urmele lăsate de Guthred, care se aşteptau să ducă spre vest, către Cumbraland, când pe la amiază, iscoadele începură să se îndrepte spre est. Înaintam lent, spre disperarea părintelui Beocca, până să dăm zor, trebuia, firește, să ştim încotro mergem. Apoi, în sfârşit, iscoadele părură încredinţate că urmele duceau spre est şi-şi îndemnară căluţii peste dealuri, iar noi i-am urmat în grabă.

– Guthred încearcă să se întoarcă la Eoferwic, presupuse Ragnar.

– E prea târziu, am zis.

– Ori s-a speriat, propuse Ragnar, bucuros, şi nu mai ştie ce face.

– Mai degrabă, l-am asigurat.

Brida şi alte vreo douăzeci de femei călăreau alături de noi. Brida purta un pieptar de piele şi o pelerină neagră încheiată la gât cu o broşă fină de argint şi jais. Părul îi era strâns într-un coc înalt şi prins cu o panglică neagră, iar, la brâu, fata era încinsă cu o sabie lungă. Brida devenise o femeie elegantă, căpătând un aer de autoritate, şi cred că acest lucru îl deranja pe Beocca, preotul care o cunoştea încă de când era doar o copiliţă. Fusese crescută în religia creştină, dar se lepădase de credinţă, şi Beocca era tulburat din pricina asta, deşi, cred eu, frumuseţea ei îl tulbura şi mai abitir.

– E o vrăjitoare, îmi şuieră el la ureche.

– Dacă-i vrăjitoare înseamnă că-i tocmai persoana potrivită pe care s-o ai alături în asemenea vremuri.

– Dumnezeu ne va pedepsi, mă avertiză el.

– Asta nu-i ţara zeului tău, i-am zis. E tărâmul lui Thor.

El făcu semnul crucii pentru a se proteja de diavolul din vorbele mele.

– Ce-aţi făcut azi-noapte? îşi aminti el, indignat. Cum de ţi-a putut trece măcar prin minte că ai putea să fii rege aici?

– Simplu. Eu mă trag din regi. Spre deosebire de tine, părinte. Tu te tragi din porcari, nu?

Preotul ignoră vorbele mele batjocoritoare.

– Regele e unsul Domnului, insistă el. Regele e ales de Dumnezeu şi de tot cortegiul de sfinţi. Sfântul Cuthbert i-a încredinţat lui Guthred Northumbria. Cum de-ai cutezat măcar să gândeşti că l-ai putea înlocui? Cum ai putut?

– Atunci, ne putem întoarce, ca să plecăm acasă.

– Să ne întoarcem ca să plecăm acasă? De ce? bâigui Beocca, cu glas stins.

– Fiindcă, dacă sfântul Cuthbert l-a ales, atunci poate să-l şi apere. Guthred n-are nevoie de noi. N-are decât să meargă la luptă cu sfântul lui mort. Sau poate deja a făcut-o, te-ai gândit la asta?

– La ce să mă gândesc?

– La faptul că Guthred poate-a şi fost învins deja. Ar putea fi oale şi ulcele la ora asta. Sau poate a fost pus în lanţuri de Kjartan.

– Dumnezeu să ne apere de aşa ceva! şopti Beocca, speriat, şi se închină iarăşi.

– Dar nu s-a întâmplat aşa, l-am liniştit eu.

– De unde ştii?

– Fiindcă, până acum, ar fi trebuit să întâlnim deja fugari din oastea lui, i-am zis, deşi nu eram prea sigur de asta.

Poate că Guthred purta lupta chiar atunci, când noi discutam, dar aveam senzaţia că el era încă în viaţă şi nu prea departe de locul unde ne găseam. E greu de descris acea senzaţie. E un instinct, la fel de greu de descâlcit precum mesajul trimis de zei în căderea unei pene de pasăre, dar învăţasem să mă încred în simţurile mele.

Şi instinctul nu mă înşelă, căci, spre sfârşitul dimineţii, una dintre iscoade veni iute, peste câmpuri, cu coama calului fluturând în vânt. Armăsarul se opri, luând pe copite o brazdă de iarbă, iar călăreţul îi strigă lui Ragnar că văzuse, în valea râului Swale, un pâlc mare de oameni călare.

– Sunt la Cetreht, stăpâne, zise el.

– De aceeaşi parte a râului pe care suntem noi? întrebă Ragnar.

– Da, stăpâne, în vechiul castru roman. Sunt prinşi acolo.

– Prinşi?

– O altă ceată se găseşte în afara castrului, stăpâne, îl lămuri iscoada.

Omul nu se apropiase îndeajuns de mult să poată distinge flamurile de luptă, dar alte două iscoade coborâseră în vale, pe când el galopa spre noi, ca să ne aducă vestea că Guthred se afla, probabil, pe aproape.

Am dat pinteni cailor. Pe cer, norii se îngrămădeau, rostogoliţi de vânt, iar, după nămiezi, se abătu o ploaie scurtă şi deasă. Abia după ce ploaia conteni, le-am întâlnit pe cele două iscoade care ajunseseră până în câmpurile din apropierea castrului şi vorbiseră cu războinicii de acolo.

– Guthred e în castru, spuse unul dintre ei.

– Şi cine-i afară?

– Oamenii lui Kjartan, stăpâne, zise omul şi rânji, ştiind că, dacă luptătorii lui Kjartan erau prin preajmă, cu siguranţă urma să se dea o bătălie. Sunt şaizeci, stăpâne. Doar şaizeci.

– Kjartan e cu ei? Sau Sven?

– Nu, stăpâne. Sunt conduşi de o căpetenie pe nume Rolf.

– Ai vorbit cu el?

– Am vorbit cu el şi i-am băut şi berea, stăpâne. Îl urmăresc pe Guthred, să fie siguri că n-are cum să scape. O să-l ţină prins acolo până când vine Ivarr din nord.

– Până vine Ivarr? întrebă Ragnar. Nu Kjartan?

– Kjartan nu se dă dus din Dunholm, stăpâne, explică omul, aşa mi-au spus. Şi mi-au mai spus că Ivarr va veni din nord de îndată ce lasă o garnizoană la Eoferwic.

– Sunt şaizeci de oameni ai lui Kjartan în vale, le strigă Ragnar războinicilor lui, şi mâna îi coborî, instinctiv, către mânerul sabiei lui, numită Străpunge Inimi. Purta acelaşi nume ca sabia tatălui său, spre a-i aminti lui Ragnar că e datoria lui să răzbune moartea acestuia. Sunt şaizeci de oameni de ucis! adăugă el, apoi îşi strigă slujitorul, cerându-i să-i aducă scutul. Şi cine le-aţi spus că sunteţi? întrebă el iscoadele.

– Am spus că îl slujim pe Hakon, stăpâne. Şi că pe el îl căutăm.

Ragnar le dărui bani de argint şi le zise:

– Ați făcut bine. Câți oameni are Guthred în castru?

– Rolf zice că are pe puțin o sută, stăpâne.

– O sută? Și nu s-a încumetat să lupte cu ei contra la doar șaizeci de oameni?

– Nu, stăpâne.

– Halal rege! pufni Ragnar, disprețuitor.

– Dacă se luptă cu ei, la sfârșitul zilei va avea mai puțin de cincizeci de oameni.

– Și ce-o să facă? dori să știe Ragnar.

– Probabil o să se roage.

Guthred, așa cum am aflat mai târziu, se panicase. Eforturile sale de a ajunge la Bebbanburg îi fuseseră zădărnicite, așa că fusese obligat să se îndrepte spre vest, către Cumbraland. Credea că în acel ținut cunoscut avea să găsească aliați, dar vremea rea îi încetinise înaintarea, și călărețiidușmani nu-l slăbiseră deloc. Regele se temea să nu fie prins de aceștia în vreo ambuscadă, pe dealurile abrupte care se înălțau înaintea lui, așa că se răzgândise și hotărâse să se întoarcă totuși la Eoferwic. Nu ajunsese însă mai departe de vechiul castru roman, ce străjuia podul peste râul Swale, la Cetreht. Deja era îngrozit. Unii dintre sulițașii lui dezertaseră, dându-și seama că îi așteaptă moartea dacă mai rămân alături de rege, așa că Guthred trimisese soli să aducă ajutoare de la thegnii creștini din Northumbria. Noi însă deja văzuserăm leșurile lor și știam că nici un ajutor nu avea să-i vină. Acum, era prins în capcană. Șaizeci de oameni urmau să-l țină blocat în Cetreht până când Ivarr avea să sosească și să-l ucidă.

– Dacă Guthred se roagă, zise Beocca, bățos, atunci iată că rugăciunile lui au fost ascultate.

– Vrei să spui că zeul tău creștin ne-a trimis? l-am întrebat.

– Cine altcineva? răspunse el, indignat, curățându-și cu palma de sutana neagră. Când îl vom întâlni pe Guthred, să mă lași pe mine să vorbesc mai întâi cu el, îmi ceru el.

– Crezi că e momentul pentru ceremonii?

– Sunt sol! protestă preotul. Ai uitat cumva? Indignarea i se revărsă dintr-odată, ca un pârâu umflat de o ploaie vijelioasă

de vară. N-ai nici un pic de respect pentru demnitate! Sunt sol! Azi-noapte, Uhtred, când i-ai zise acelui irlandez sălbatic să-mi taie beregata, la ce te-ai gândit?

– M-am gândit că trebuie să te fac cumva să taci, părinte.

– O să mă plâng lui Alfred pentru obrăznicia ta. Poți fi sigur de asta. O să-i spun tot!

Continuă să se lamenteze, dar nu l-am mai băgat în seamă, pentru că, între timp, am ajuns în vârful dealului, de unde se vedeau Cetreht și râul Swale, unduindu-se sub noi. Castrul roman se afla la mică distanță de malul sudic al râului, iar vechile ziduri de pământ formau un pătrat vast, ce închidea înlăuntrul său un sat cu biserica în centru. Dincolo de castru, se găsea podul de piatră construit de romani de-a lungul drumului ce ducea din Eoferwic în nordul sălbatic, și jumătate din străvechea arcadă stătea încă în picioare.

Când ne-am apropiat, am putut vedea o mulțime de oameni și de cai închiși în castru. O flamură flutura pe clopotnița bisericii, și am presupus că trebuie să fie stindardul lui Guthred, înfățișându-l pe sfântul Cuthbert. Câțiva călăreți se aflau la nord de râu, împiedicând o eventuală fugă a lui Guthred dincolo de castru, pe când cei șaizeci de călăreți ai lui Rolf ocupaseră câmpurile de la sud de castru. Erau ca niște copoi care încolțiseră o vulpe.

Ragnar își struni calul. Oamenii lui erau gata de luptă. Își vârâseră brațele în hamurile scuturilor, erau gata să scoată săbiile din teci și așteptau porunca stăpânului. Am privit spre vale. Castrul era un refugiu inutil. Zidurile lui se ruinaseră de multă vreme în șanțuri și nu mai existau palisade, așa încât un om se putea cățăra pe metereze doar dintr-un salt. Dacă ar fi vrut, cei șaizeci de călăreți ar fi putut pătrunde în sat, dar preferau să dea târcoale vechiului zid și să strige ocări. Oamenii lui Guthred îi priveau de la marginile castrului. Și mai mulți oameni stăteau pe lângă biserică. Ei ne văzuseră pe deal și or fi crezând că suntem alți dușmani, căci se grăbiseră către ruinele meterezelor sudice. Am scrutat cu privirea satul. Oare Gisela era acolo? Mi-am amintit felul în care își clătina capul

şi cum ochii îi erau umbriţi de pletele negre şi, fără să-mi dau seama, am dat pinteni calului, care făcu un salt înainte. Trăisem doi ani de iad vâslind pe corabia lui Sverri, dar acesta era momentul la care visasem în tot acest timp, aşa că nu l-am mai aşteptat pe Ragnar. Mi-am împuns armăsarul cu călcâiele şi am călărit singur în valea râului Swale.

Firește, Beocca m-a urmat, văicărindu-se că, în calitate de sol al lui Alfred, el trebuie să discute primul cu regele Guthred, dar l-am ignorat şi, pe la jumătatea drumului către vale, preotul se prăvăli de pe cal. Scoase un strigăt disperat, însă l-am lăsat să se împleticească prin iarbă, chinuindu-se să-şi prindă din urmă iapa.

Soarele de toamnă târzie strălucea palid peste pământurile încă jilave de ploaie. Purtam un scut cu măciulie şlefuită, eram în zale şi cu coif, brăţările de pe mâini sclipeau, străluceam ca un zeu al războiului. M-am răsucit în şa şi am văzut că şi Ragnar purcese a coborî culmea dealului, dar el se îndrepta cu oamenii săi înspre est, dornic să aţină retragerea duşmanului, care nu putea fugi decât prin pajiştile ce mărgineau râul, către răsărit.

Ajuns la poalele dealului, am străbătut în galop lunca râului, ca să ajung la drumul roman. Am trecut de cimitirul creştin, al cărui pământ era plin de ridicături şi presărat cu cruci mici, din lemn, toate îndreptate către o cruce mai mare, menită să arate răposaţilor înviaţi direcţia către Ierusalim, în ziua în care trupurile lor aveau să se ridice din morminte, potrivit credinţei creştinilor. Drumul trecea pe lângă cimitir, către intrarea sudică a castrului, unde un pâlc de oameni ai lui Guthred se strânseseră şi mă priveau curioşi. Războinicii lui Kjartan dădură să mă oprească, barând drumul, dar nu păreau neliniştiţi de apariţia mea. De ce-ar fi fost? Păream danez, eram unul singur, în vreme ce ei erau atât de mulţi, iar sabia mea era încă în teacă.

– Care dintre voi e Rolf? am strigat, când m-am apropiat de ei.

– Eu sunt! zise un bărbat cu barbă neagră, îmboldindu-şi calul către mine. Tu cine eşti?

– Sunt moartea ta, Rolf! am urlat şi, scoţând Răsuflarea-Şarpelui, am înfipt cu putere pintenii în coastele calului, iar animalul s-a lansat în galop.

Rolf încă nu apucase să-şi scoată sabia când m-am năpustit asupra lui şi, rotind sabia, l-am lovit cu lama ascuţită direct în gât. Coiful, cu tot cu cap, zbură pe drum şi se rostogoli sub copitele armăsarului meu. Râdeam, fiindcă simţisem deja în suflet furia sălbatică a luptei. Trei danezi se aflau înaintea mea, dar nici unul nu avea sabia scoasă. Se uitau pur şi simplu la mine, uluiţi, şi la trupul decapitat al lui Rolf, ce atârna, ţeapăn, în şa. L-am atacat pe cel din mijloc, lăsându-mi calul să se izbească de al lui, şi l-am lovit zdravăn cu Răsuflarea-Şarpelui, apoi am pătruns printre călăreţii lui Kjartan şi am zărit castrul în faţa mea.

Cincizeci sau şaizeci de oameni stăteau la intrarea în castru. Doar câţiva erau călare, dar aproape toţi aveau săbii sau suliţe. L-am zărit şi pe Guthred acolo, cu părul său blond, inele, inele, strălucind în soare, iar lângă el era Gisela. De atâtea ori încercasem să-mi readuc în minte chipul ei, în acele luni nesfârşite petrecute pe corabia lui Sverri, şi nu izbutisem niciodată, dar, brusc, gura largă şi ochii îndrăzneţi îmi părură atât de familiari... Era îmbrăcată cu o robă albă de pânză, prinsă în talie cu un lanţ de argint, şi părul îi era acoperit cu o bonetă de pânză care, fiindcă fata era măritată, fusese prinsă cu un nod. Îl ţinea pe fratele ei de mână, iar Guthred privea, înmărmurit, straniile evenimente ce se petreceau dincolo de adăpostul lui.

Doi dintre oamenii lui Kjartan mă urmăriseră, în vreme ce restul se risipise care-ncotro, îngroziţi de moartea lui Rolf şi de apariţia neaşteptată a cetei de războinici a lui Ragnar. M-am răsucit spre cei doi danezi care mă urmăreau şi am tras frâul calului atât de tare, încât copitele lui alunecară prin noroi, dar întoarcerea mea neaşteptată îi făcu pe urmăritori să dea înapoi. Am dat pinteni calului şi am pornit după ei. Unul se dovedi prea rapid, dar al doilea călărea un cal de povară, care se mişca greoi, şi, când auzi cavalcada în urma lui, îşi roti sabia, într-o încercare disperată de a mă doborî din şa. I-am respins arma cu scutul, apoi i-am înfipt tăişul Răsuflării-Şarpelui în spinare,

încât spatele i se curbă, şi omul zbieră de durere. Am tras apoi sabia spre mine şi l-am lovit iar, peste faţă. Omul căzu din şa şi am călărit în jurul lui, cu lama şiroind de sânge; mi-am dat jos coiful şi mi-am îndreptat calul, tot în galop, către castru.

Voisem să atrag atenţia. Firește că aşa făcusem. Ce şansă ar fi avut un om în faţa a şaizeci de războinici înarmaţi până-n dinţi? Dar Gisela văzuse tot. La drept vorbind, nu fusesem chiar în primejdie. Cei şaizeci de războinici nu erau gata de luptă şi, dacă m-ar fi urmărit, aş fi fost nevoit să mă refugiez şi eu alături de oamenii lui Guthred. Dar luptătorii lui Kjartan nu mă urmăriră. Erau prea speriaţi de apropierea lui Ragnar, aşa că nu i-am mai luat în seamă, călărind, în schimb, către Guthred şi ai lui.

– Aţi uitat să luptaţi? le-am strigat, ignorându-l pe Guthred. Am ignorat-o chiar şi pe Gisela, deşi îmi dădusem jos coiful tocmai ca ea să mă recunoască. Ştiam că mă priveşte. Puteam simţi acei ochi negri şi mirarea care o cuprinsese, şi speram că Gisela era, în acelaşi timp, bucuroasă că mă vede. Vor pieri cu toţii! am strigat, îndreptând sabia către oamenii lui Kjartan. Acei ticăloşi vor muri până la unul, aşa că mergeţi şi măcelăriţi-i!

Ragnar lovi atunci şi se auzi bubuitul scuturilor izbite de scuturi, zăngănitul săbiilor, strigătele oamenilor şi nechezatul cailor. Oamenii lui Kjartan fură împrăştiaţi, şi unii dintre ei, disperaţi să fugă spre est, începură să galopeze către vest. Am ridicat ochii spre oamenii de la poartă.

– Rypere! Clapa! Vreau să-i opriţi pe ticăloşii ăia!

Clapa şi Rypere se zgâiau la mine ca şi cum ar fi zărit o fantomă, ceea ce presupun că, întru câtva, şi eram. Mă bucuram că Clapa încă era cu Guthred, căci era danez, semn că unii danezi rămăseseră totuşi loiali regelui.

– Clapa! Căcărează ce eşti! am zbierat la el. Nu mai tăia frunze la câini, ia-ţi calul şi luptă!

– Da, stăpâne!

M-am apropiat de parapeţi până ce am ajuns aproape de Guthred. În spatele meu, deja se încinsese o luptă, şi oamenii regelui, treziţi din toropeală, se grăbeau să ia parte la măcelul.

Însă Guthred nu avea ochi pentru bătălie. El mă fixa doar pe mine. Preoții erau în spatele lui, Gisela îi stătea alături, dar eu mă uitam numai în ochii lui Guthred, în care citeam doar spaimă.

– Îți mai amintești de mine? l-am întrebat, pe un ton de gheață.

El rămăsese fără cuvinte.

– Ai face bine să dai o pildă demnă de rege și să ucizi câțiva bărbați chiar acum. Ai cal?

Regele încuviință din cap, dar încă nu putea vorbi.

– Atunci urcă-n șa și luptă, i-am zis fără ocoliș.

Guthred dădu iar aprobator din cap și făcu un pas în spate, dar, deși un slujitor aduse un cal lângă el, regele nu încălecă. Am privit-o atunci pe Gisela, care îmi întoarse privirea, și am crezut, în clipa aceea, că ochii ei ar fi putut aprinde un foc, atâta patimă aveau în ei. Voiam să-i vorbesc, dar era rândul meu să rămân fără grai. Un preot o apucă pe după umăr, ca și cum ar fi vrut să o îndepărteze de bătălie, dar am întins tăișul sabiei către el, și omul rămase înțepenit. Am privit-o iar pe Gisela și am avut impresia că-mi pierd suflarea, ca și cum timpul și lumea s-ar fi oprit în loc. O adiere de vânt îi ridică o șuviță de păr, apoi i-o coborî peste bonetă. Ea și-o dădu într-o parte, apoi surâse.

– Uhtred, șopti ea, ca și cum mi-ar fi rostit numele pentru prima oară.

– Gisela, am reușit să îngaim.

– Știam că te vei întoarce, zise ea.

– Credeam c-ai plecat deja la luptă, am mârâit spre Guthred, și regele fugi ca un câine bătut.

– Ai cal? am întrebat-o pe Gisela.

– Nu.

– Hei, tu! i-am strigat unui băiețandru care se holba la mine. Adu-mi calul ăla! i-am poruncit, arătând spre armăsarul danezului pe care-l lovisem peste față.

Omul era deja mort, ucis de oamenii lui Guthred, care se năpustiseră asupra lui.

Băiatul îmi aduse armăsarul, şi Gisela urcă în şa, trăgându-şi fusta pe coapse, într-un mod nu tocmai elegant. Îşi înfipse în scări pantofii murdari de noroi, apoi întinse o mână şi mă mângâie pe obraz.

– Ai slăbit, îmi zise ea.

– Şi tu ai mai slăbit.

– N-am mai avut o clipă de fericire de când ai plecat, mărturisi ea. Rămase cu palma lipită de obrazul meu preţ de câteva clipe, apoi o retrase ca arsă, îşi smulse boneta de pânză şi-şi desfăcu părul, lăsându-l să cadă pe umeri în şuviţe dese, ca o fată nemăritată. Nu sunt măritată, spuse ea. Adică nu sunt măritată după lege.

– Nu încă, i-am răspuns, iar inima mi se umplu de bucurie.

Nu-mi puteam dezlipi ochii de la Gisela. Eram din nou cu ea, şi lunile de sclavie dispăruseră ca şi când nici n-ar fi existat vreodată.

– Ai ucis destui oameni până acum? mă întrebă ea pe un ton poznaş.

– Nu, i-am răspuns şi am pornit în galop către iureşul luptei.

Nu poţi ucide toţi soldaţii dintr-o oaste inamică. Sau rareori o poţi face. Şi, totuşi, ori de câte ori, barzii cântă povestea unei bătălii, ei insistă întotdeauna că nici un duşman n-a scăpat cu viaţă – asta dacă nu cumva se întâmplă ca poetul însuşi să ia parte la luptă şi doar el singur scapă. Lucrul acesta e ciudat. Poeţii supravieţuiesc întotdeauna, în vreme ce toţi ceilalţi mor, dar ce ştiu poeţii? Niciodată n-am văzut vreun poet în zidul de scuturi. Şi, totuşi, lângă Cetreht trebuie să fi ucis peste cincizeci dintre oamenii lui Kjartan, apoi totul se prefăcu în haos, căci gărzile lui Guthred nu mai puteau face diferenţa dintre războinicii lui Kjartan şi danezii lui Ragnar, aşa că unii dintre duşmani scăpară atunci când noi am oprit lupta. Finan, atacat de doi dintre oştenii lui Guthred, îi ucise pe amândoi şi, când l-am găsit, era pe cale să-l atace pe al treilea.

– Lasă-l, e de partea noastră, i-am strigat irlandezului.

– Şobolanul ăsta? se zburli Finan.

– Numele lui e Sihtric şi mi-a jurat cândva credinţă. E slujitorul meu.

– O fi, dar tot arată ca un şobolan.

– Eşti de partea noastră sau de partea tatălui tău? l-am întrebat pe Sihtric.

– Stăpâne, stăpâne! zise el, alergând către mine. Când ajunse în faţa calului meu, se prăbuşi în genunchi, în noroiul frământat de copite şi cizme. Sunt tot slujitorul tău credincios, stăpâne.

– Nu i-ai jurat credinţă lui Guthred?

– Nu mi-a cerut asta niciodată, stăpâne.

– Dar l-ai slujit? N-ai fugit înapoi la Dunholm?

– Nu, stăpâne! Am rămas cu regele.

– Aşa e, întări Gisela.

I-am dat Giselei sabia mea, apoi m-am întins şi l-am prins de braţ pe Sihtric.

– Încă eşti slujitorul meu?

– Mai încape vorbă, stăpâne, bâigui el, agăţându-se de mâna mea şi privindu-mă cu teamă.

– Nu eşti de prea mare folos dacă nu poţi bate un irlandez slăbănog ca ăsta, i-am zis, arătând spre Finan.

– E prea iute, stăpâne, se plânse Sihtric.

– Atunci, învaţă-l şiretlicurile tale, Finan, i-am spus irlandezului, apoi l-am bătut încetişor pe Sihtric pe obraz: Îmi pare bine să te revăd, Sihtric.

Ragnar luă doi prizonieri, iar Sihtric îl recunoscu pe unul din ei.

– Îl cheamă Hogga, îmi destăinui el.

– Acum e ca şi mort, i-am zis.

Ştiam că Ragnar nu avea să-l lase în viaţă pe nici unul dintre oamenii lui Kjartan, câtă vreme acesta trăia. Acesta era preţul sângelui. Aceasta era ura. Acesta era începutul răzbunării lui Ragnar pentru uciderea tatălui său, însă, deocamdată, Hagga şi tovarăşul său mai scund credeau, desigur, că aveau să fie cruţaţi. Ei vorbeau cu însufleţire, povestind cum Kjartan avea aproape două sute de oameni la Dunholm. Kjartan, susţineau ei, trimisese o armie numeroasă să-l sprijine pe Ivarr, în

vreme ce restul oamenilor săi îl urmaseră pe Rolf pe acest câmp însângerat de lângă Cetreht.

– De ce nu şi-a adus Kjartan toţi oamenii lui aici? vru să ştie Ragnar.

– Nu vrea să părăsească Dunholmul, stăpâne. Se teme că Ælfric de Bebbanburg ar putea ataca cetatea atunci când e el plecat.

– Ælfric a ameninţat că va face asta? l-am întrebat.

– Nu ştiu, stăpâne, zise Hogga.

Era puţin probabil ca unchiul meu să rişte un atac asupra Dunholmului, deşi probabil că avea să-şi conducă oamenii ca să-l salveze pe Guthred, dacă ştia unde se află acesta. Unchiul meu dorea moaştele sfântului şi pe Gisela, dar n-ar fi riscat prea mult ca să le obţină, de asta nu mă îndoiam. Şi, cu siguranţă, n-ar fi riscat Bebbanburgul, aşa cum nici Kjartan nu voia să rişte Dunholmul.

– Şi Thyra Ragnarsdottir? îşi reluă Ragnar întrebările. Trăieşte?

– Da, stăpâne.

– Şi e fericită? întrebă Ragnar, pe un ton aspru.

Cei doi se priviră încurcaţi, apoi Hagga se strâmbă.

– E nebună, stăpâne, spuse el, apoi continuă, aproape şoptit: E de-a dreptul smintită.

Ragnar îi ţintui cu privirea. Aceştia părură stânjeniţi sub ochii lui arzători, dar Ragnar îşi săltă apoi capul spre cer, unde un uliu plutea lin, venind dinspre dealurile din vest.

– Ia spuneţi-mi, grăi el, cu un glas dintr-odată foarte scăzut, de cât timp îl slujiţi pe Kjartan?

– De opt ani, stăpâne, zise Hogga.

– De şapte ani, stăpâne, grăi celălalt.

– Deci, amândoi eraţi în slujba lui înainte să întărească Dunholmul? întrebă Ragnar, cât se poate de calm.

– Da, stăpâne.

– Şi amândoi eraţi în slujba lui, urmă el, cu vocea deja aspră de acum, când şi-a dus oamenii la Synningthwait şi a ars casa tatălui meu? Când a luat-o pe sora mea şi a făcut din ea târfa fiului său. Când mi-a ucis mama şi tatăl.

Nici unul din cei doi nu răspunse. Cel mai mic de stat tremura de spaimă. Hogga aruncă o căutătură furişă în jur, ca şi cum ar fi căutat o cale de scăpare, dar era înconjurat de danezi cu săbiile scoase. Tresări când Ragnar îşi trase şi el sabia.

– Nu, stăpâne, zise Hogga.

– Ba da, mârâi Ragnar, şi chipul i se schimonosi de furie când lovi.

Fu nevoit să descalece ca să ducă treaba până la capăt, dar în cele din urmă îi ucise pe cei doi şi le hăcui trupurile, clocotind de mânie. Am privit scena, apoi m-am întors să văd chipul Giselei. Fata nu schiţă nici un gest, apoi îşi dădu seama că e privită şi se întoarse spre mine, cu un surâs triumfător, ca şi cum ar fi ştiut că mă aşteptam să fie oripilată de acel măcel.

– Au meritat-o? întrebă ea.

– Da, au meritat-o din plin, i-am răspuns.

– Atunci e bine.

Fratele ei, am remarcat, nu privise. Era speriat de mine, lucru care mi se părea de înţeles, şi, fără îndoială, de-a dreptul îngrozit de Ragnar, care era plin de sânge ca un măcelar, aşa că regele preferă să se întoarcă în sat, lăsându-ne cu morţii. Părintele Beocca izbutise să-i găsească pe unii dintre preoţii lui Guthred şi, după ce discută cu ei, veni, şchiopătând, la noi.

– S-a stabilit să ne înfăţişăm dinaintea regelui, în biserică, ne înştiinţă el, apoi descoperi cele două trupuri măcelărite şi decapitate şi îl apucă groaza. Sfinte Dumnezeule, cine-a făcut asta?

– Ragnar.

Beocca îşi făcu semnul crucii şi se bâlbâi.

– La bi-biserică, ne-ntâlnim la... biserică. Încearcă să-ţi cureţi zalele de sânge, Uhtred. Suntem o solie!

M-am întors şi am văzut un pâlc de fugari traversând coamele dealurilor, spre vest. Fără îndoială, trecuseră râul în amonte şi se alăturaseră călăreţilor pe malul celălalt, iar acum călăreţii erau ochii-n patru. Nu încape îndoială că aveau să trimită vorbă la Dunholm că duşmanul sosise. Kjartan avea

să afle despre flamura cu aripă de vultur şi să ştie că Ragnar se întorsese din Wessex.

Şi, poate, pe colţul lui de stâncă, dincolo de meterezele înalte, spaima avea să-i dea târcoale.

Am pornit călare către biserică, luând-o cu mine şi pe Gisela. Beocca se grăbea cât putea în urma noastră, pe jos, dar mergea totuşi destul de încet.

– Aşteaptă-mă! Aşteaptă-mă! îmi strigă el.

Nu l-am aşteptat. Dimpotrivă, am dat pinteni calului şi l-am lăsat pe Beocca mult în urmă.

În biserică era întuneric. Singura sursă de lumină provenea de la o ferestruică situată deasupra uşii şi de la câteva opaiţe ca vai de lume, ce ardeau pe altar, care nu era altceva decât o masă aşezată pe capre de lemn şi acoperită cu o pânză neagră. Sicriul sfântului Cuthbert, alături de alte două cufere cu moaşte, se găsea în faţa altarului, unde Guthred şedea pe un scăunel de muls, flancat de doi bărbaţi şi o femeie. Unul din cei doi era stareţul Eadred, celălalt, părintele Hrothweard. Femeia era tânără, avea o faţă rotofeie şi drăguţă şi era gravidă. Am aflat mai târziu că era Osburh, regina saxonă a lui Guthred. Ea îşi întoarse privirea de la mine spre soţul ei, aşteptându-se, evident, ca el să-i adreseze câteva cuvinte, dar regele rămase tăcut. Un şir de războinici stăteau pe latura stângă a bisericii, şi mai mulţi preoţi şi călugări erau înşiraţi pe partea dreaptă. Discutau aprins, dar tăcură pe dată, imediat ce am intrat eu.

Gisela mă ţinea de mâna stângă. Am mers împreună prin biserică până în faţa lui Guthred, care pur şi simplu părea că nu mă poate privi şi nu-mi poate vorbi. Deschise gura, la un moment dat, dar nici un cuvânt nu-i ieşi. Îşi lăsă privirea să alunece pe lângă mine, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca altcineva, mai puţin încruntat, să fi intrat pe uşa bisericii.

– Vreau să mă căsătoresc cu sora ta, i-am zis.

El deschise gura, dar o închise la loc, înghiţind în sec.

Un preot făcu un pas înainte, vrând, probabil, să protesteze faţă de cuvintele mele, dar fu tras înapoi de un alt cleric, şi am

văzut că zeii erau deosebit de milostivi cu mine în acea zi, căci cei doi erau Jænberht şi Ida, călugării care negociaseră căderea mea în sclavie. Apoi, din cealaltă parte a bisericii, se ridică un glas.

– Domniţa Gisela este deja măritată.

Am văzut că omul care vorbise era un bătrân gras, cu părul cenuşiu. Era îmbrăcat într-o tunică scurtă, cafenie, la gât îi atârna un lanţ de argint şi îşi îndreptă capul înainte, semeţ, pe când m-am îndreptat spre el.

– Tu eşti Aidan, i-am zis. Erau paisprezece ani de când plecasem din Bebbanburg, dar totuşi îl recunoşteam pe Aidan. El fusese unul dintre uşierii tatălui meu, însărcinat să-i dea afară din sala de ospeţe pe musafirii nepoftiţi, dar lanţul de argint dovedea clar că, de atunci, omul crescuse în rang. L-am prins de lanţ şi l-am întrebat: Ce eşti acum, Aidan?

– Sunt majordomul ealdormanului din Bebbanburg, zise el, ţâfnos. Nu mă recunoscuse. Cum ar fi putut? Aveam doar nouă ani când mă văzuse ultima dată.

– Aha! Înseamnă că eşti majordomul meu, am zis.

– Majordomul tău? se miră el, apoi înţelese cine eram şi se dădu câţiva paşi înapoi, lângă doi tineri războinici. Se retrăsese fără să vrea, deşi Aidan nu era un laş. Fusese un soldat vrednic la vremea lui, dar întâlnirea cu mine îl şocase. Îşi reveni însă şi mă înfruntă, sfidător: Domniţa Gisela este măritată.

– Eşti măritată? am întrebat-o pe Gisela.

– Nu.

– Nu e măritată, am spus.

Guthred îşi drese glasul, ca şi cum ar fi vrut să vorbească, dar îşi înghiţi cuvintele când Ragnar şi oamenii lui pătrunseră ca o vijelie în biserică.

– Domniţa este măritată, se auzi o voce din rândul călugărilor şi preoţilor. M-am întors şi l-am zărit pe fratele Jænberht, care vorbise şi continuă: E măritată cu Ælfric, stăpânul cetăţii Bebbanburg.

– E măritată cu Ælfric? am întrebat, de parcă nu auzisem vestea. Cu acel pui de căţea, cu acel rahat de păduche?

Aidan îi dădu un ghiont puternic soldatului de lângă el, şi acesta scoase sabia. Celălalt războinic făcu la fel, iar eu le-am zâmbit, trăgând din teacă, foarte lent, Răsuflarea-Şarpelui.

– Aceasta e casa Domnului! protestă starețul Eadred. Vârâți-vă săbiile înapoi în teacă!

Cei doi soldați ezitară, dar, cum eu am rămas cu Răsuflarea-Şarpelui în mână, continuară şi ei să țină săbiile pregătite, deşi nu îndrăzneau să mă atace. Cunoşteau faima mea de luptător şi, în plus, Răsuflarea-Şarpelui era încă mânjită de sângele oamenilor lui Kjartan.

– Uhtred! De data asta, cel care mă opri fu Beocca. El dădu buzna în biserică şi trecu pe lângă oamenii lui Ragnar. Uhtred! strigă el din nou.

M-am răsucit spre el.

– E treaba mea, părinte, şi ai s-o laşi în seama mea. Ți-l amintești pe Aidan? l-am întrebat.

Beocca părea nedumerit, apoi îl recunoscu pe majordomul care fusese la Bebbanburg în toți anii cât Beocca fusese preotul tatălui meu.

– Aidan vrea ca aceşti tineri să mă ucidă, dar înainte ca ei să-i îndeplinească voința, i-am zis, uitându-mă iarăşi spre majordom, spune-mi cum poate fi Gisela măritată cu un bărbat pe care nu l-a întâlnit niciodată?

Aidan aruncă o privire spre Guthred, ca şi cum s-ar fi aşteptat să primească ajutor din partea regelui, dar acesta nu se clinti, aşa că Aidan fu nevoit să mă înfrunte singur.

– Am stat lângă ea în locul stăpânului Ælfric, aşa că, în ochii Bisericii, domnița este o femeie măritată.

– Şi ai şi ciocănit-o în locul lui? l-am repezit eu, iar preoții şi călugării şuierară în semn de dezaprobare.

– Sigur că nu, pufni Aidan, profund ofensat.

– Dacă nu s-a culcat nimeni cu ea, atunci nu e măritată. O iapă nu e îmblânzită până când nu-i pui şaua şi o călăreşti. Ți-a pus cineva şaua? am întrebat-o pe Gisela.

– Nu încă, zise ea.

– Este măritată, insistă Aidan.

– Ai stat în altar în locul unchiului meu şi numeşti asta nuntă? l-am întrebat, furibund.

– Da, e nuntă, zise Beocca, încetişor.

– Aha! Deci, dacă te omor, i-am sugerat lui Aidan, ignorându-l pe Beocca, ea o să fie văduvă?

Aidan îl împinse pe unul din soldaţi către mine, şi omul năvăli prosteşte, dar Răsuflarea-Şarpelui fulgeră o singură dată, cu putere, şi îi zbură tânărului din mână sabia, iar, în clipa următoare, lama mea era la un deget de pântecul lui.

– Vrei să-ţi împrăştii măruntaiele pe podea? l-am întrebat, calm. Eu sunt Uhtred, am spus apoi, cu voce puternică, impunătoare. Sunt ealdormanul de Bebbanburg şi omul care l-a ucis pe Ubba Lothbrokson lângă mare. L-am înghiontit cu vârful sabiei, obligându-l să se dea înapoi. Am ucis mai mulţi oameni decât aş putea număra, i-am spus, dar asta să nu te împiedice să lupţi cu mine. Vrei să te făleşti că m-ai ucis? Broasca aia râioasă de Ælfric ar fi mulţumit dac-ai face-o. Te va răsplăti, am râs eu şi l-am împuns iar. Hai, îndrăzneşte, l-am provocat, dar el refuză să înainteze.

Dimpotrivă, mai făcu un pas şovăitor înapoi, iar celălalt luptător îi urmă exemplul. Nici nu era de mirare, întrucât Ragnar şi Steapa mi se alăturaseră, iar în spatele lor era un pâlc de danezi îmbrăcaţi în zale şi purtând săbii şi topoare. L-am privit pe Aidan.

– Acum, poţi să te târăşti înapoi la unchiul meu şi să-i spui că şi-a pierdut mireasa.

– Uhtred, interveni Guthred, reuşind, în sfârşit, să vorbească.

Nu l-am luat în seamă, ci am străbătut biserica, spre locul unde erau strânşi preoţii şi călugării. Gisela veni cu mine, strângându-mă de mână, şi i-am dat sabia, apoi am păşit înaintea lui Jænberht.

– Crezi că Gisela e măritată? l-am întrebat.

– Da, este, rosti el, sfidător. Preţul miresei a fost plătit, iar uniunea, oficiată.

– Preţul miresei? am izbucnit eu, privind-o pe Gisela. Cu ce te-au plătit?

– Noi i-am plătit pe ei, zise ea. Le-am dat o mie de şilingi şi braţul sfântului Oswald.

– Braţul sfântului Oswald? am zis eu, aproape izbucnind în râs.

– Stareţul Eadred l-a găsit, grăi Gisela, serioasă.

– Mai curând aş crede că l-a scos din mormântul vreunui sărăntoc.

Jænberht se zburli.

– Totul s-a făcut potrivit legilor oamenilor şi ale Sfintei Biserici. Femeia, zise el, privind-o pieziş pe Gisela, este măritată.

Figura lui slabă şi trufaşă avea ceva ce mă scotea din sărite, aşa că m-am repezit şi l-am apucat de claia de păr. El încercă să reziste, dar era slăbănog, şi i-am clătinat capul în sus şi-n jos, apoi mi-am ridicat piciorul drept şi l-am lovit atât de puternic pe călugăr, încât i-am zdrobit faţa de zalele de pe coapsa mea. Apoi l-am săltat în picioare şi i-am privit faţa însângerată.

– Ia zi, e măritată?

– E măritată, bâigui el, cu vocea îngroşată de sângele care-i umplea gura, şi i-am tras iar capul în jos, simţind cum i se rup dinţii în genunchiul meu.

– E măritată? El nu mai zise nimic, aşa că l-am împins iar cu capul în jos şi i-am turtit nasul de piciorul acoperit cu zale. Ţi-am pus o întrebare, am insistat.

– E măritată, stărui Jænberht.

Tremura de furie şi de durere, iar preoţii prinseră a protesta faţă de tratamentul pe care i-l aplicam, dar pur şi simplu nu-mi mai puteam stăpâni furia. El era slugarnicul călugăr al unchiului meu, omul care negociase cu Guthred să mă vândă în sclavie. El conspirase împotriva mea. Încercase să mă distrugă şi, când mi-am dat seama de asta, mânia mea se dezlănţui. Era o furie subită, care-mi acoperea ochii cu o perdea de sânge, hrănită de amintirea umilinţelor pe care le îndurasem pe *Negustătorul* lui Sverri, aşa că am tras iar capul lui Jænberht spre mine, doar că, de data asta, în loc să-l lovesc cu genunchiul în faţă, am tras Acul-Viespii, sabia mea scurtă, şi i-am tăiat beregata. Dintr-o singură mişcare. De o singură clipă a fost nevoie

ca să scot sabia, şi în acea clipă am văzut ochii călugărului căscându-se, uimiţi; mărturisesc, mai că nici mie nu-mi venea să cred ce fac. Dar am făcut-o, oricum. I-am tăiat beregata, şi oţelul Acului-Viespii atinse tendoanele şi zgârciurile, apoi le înfrânse rezistenţa, iar sângele ţâşni, mânjindu-mă pe cămaşa de zale. Jænberht, tremurând şi bolborosind, se prăbuşi pe rogojinele ude.

Preoţii şi călugării începuseră să se smiorcăie ca nişte muieri. Fuseseră uimiţi când îi zdrobisem faţa lui Jænberht, dar nu se aşteptau să săvârşesc o crimă. Eu nu simţeam însă nici un regret şi nici nu consideram fapta mea o crimă. O vedeam ca pe o răzbunare şi am simţit o dulce plăcere ucigându-l pe ticălos. Fiecare vâslă trasă pe corabia lui Sverri şi fiecare lovitură de bici primită de la oamenii lui se izbăviseră în acea lovitură cu sabia. L-am privit pe călugăr zvârcolindu-se pe jos, în chinurile morţii, apoi l-am întrebat pe tovarăşul lui, fratele Ida.

– Gisela e măritată? l-am întrebat.

– Sub legea Bisericii... începu el, cu glas tremurat, apoi făcu o pauză şi privi cu spaimă lama sabiei. Nu e măritată, stăpâne, continuă el, precipitat, atâta vreme cât cununia nu e consumată.

– Eşti măritată? am întrebat-o pe Gisela.

– Fireşte că nu, răspunse ea.

M-am aplecat şi am curăţat lama Acului-Viespii de poalele sutanei lui Jænberht. Acesta murise deja, având întipărită în ochi uluirea care-l cuprinsese în ultimele clipe de viaţă. Un preot, mai curajos decât ceilalţi, îngenunche să se roage lângă trupul călugărului, dar ceilalţi clerici păreau ca nişte oi încolţite de lup. Căscau gurile la mine, prea îngroziţi ca să protesteze. Beocca închidea şi deschidea gura, dar nu zicea nimic. Mi-am vârât sabia în teacă, am luat Răsuflarea-Şarpelui de la Gisela şi ne-am întors amândoi către fratele ei. Regele se uita la trupul nemişcat al lui Jænberht şi la sângele împrăştiat pe podea şi pe veşmintele surorii lui şi bănuia, probabil, că aceeaşi soartă îl aştepta şi pe el, căci îşi duse mâna la sabie. Cu vârful Răsuflării-Şarpelui i l-am arătat pe Ragnar.

– El este jarlul Ragnar şi a venit aici să lupte pentru tine, rege Guthred. Nu meriţi ajutorul lui. Dacă ar fi fost după mine, acum te-ai fi întors în sclavie, să porţi cătuşe şi să cari oala de noapte a regelui Eochaid.

– Este unsul Domnului! protestă părintele Hrothweard. Arată-i respect!

Am ridicat Acul-Viespii.

– Nici de tine nu mi-a plăcut niciodată, am mârâit către Hrothweard.

Îngrozit de purtarea mea, Beocca mă împinse într-o parte şi făcu o plecăciune în faţa lui Guthred. Preotul era palid. Nu era de mirare, după ce un călugăr fusese ucis sub ochii lui, însă nici măcar asta nu-l putu împiedica să-şi îndeplinească glorioasa misiune de sol al regatului Wessex.

– Îţi aduc salutări, începu el, din partea lui Alfred de Wessex, care...

– Mai târziu, părinte, i-am cerut eu.

– Îţi aduc salutări creştineşti din partea... încercă Beocca din nou, dar scânci ca un prunc speriat când l-am tras înapoi.

Evident, preoţii şi călugării erau convinşi că aveam să-l ucid şi pe el, căci unii îşi aţintiră deja privirile în podea, îngroziţi de ce-ar putea urma.

– Mai târziu, părinte, i-am zis, dându-i drumul, apoi l-am privit pe Guthred. Aşadar, ce-ai de gând să faci acum? l-am întrebat.

– Ce-am de gând să fac?

– Da, ce vrei să faci? I-am ucis pe oamenii care te păzeau, aşa că eşti liber să pleci. Ce vei face?

– Te vom pedepsi pe tine, asta vom face, răspunse, în locul lui, Hrothweard, arătând cu degetul spre mine, cuprins de furie. Îmi strigă în faţă că sunt un asasin, un păgân şi un păcătos şi că Dumnezeu avea să se răzbune pe Guthred dacă regele mă lăsa nepedepsit. Regina Osburh părea îngrozită de ameninţările lui. Cu părul vâlvoi şi hainele în neorânduială, preotul vorbea cu patimă, acuzându-mă că-i ucisesem fratele întru credinţă. Singura speranţă pentru Haliwerfolkland este alianţa cu Ælfric

de Bebbanburg. Trimiteți-o pe domnița Gisela ealdormanului Ælfric și ucideți-l pe acest păgân! urlă el, arătând spre mine.

Gisela îmi rămase alături, strângându-mi mâna în mâna ei, iar eu am rămas tăcut.

Stareţul Eadred, care părea acum la fel de bătrân ca și răposatul sfânt Cuthbert, încercă să calmeze spiritele în biserică. Sălță brațele și le ținu astfel până ce se pogorî liniștea, apoi îi mulțumi lui Ragnar că-i omorâse pe oamenii lui Kjartan.

– Ce trebuie să facem acum, rege, stăpâne al nostru, zise el, răsucindu-se spre Guthred, este să ducem trupul sfântului spre nord. Către Bebbanburg.

– Trebuie să-l pedepsim pe ucigaș mai întâi! interveni Hrothweard.

– Nimic nu e mai prețios pentru țara noastră decât trupul sfântului Cuthbert, continuă Eadred, ignorând mânia lui Hrothweard, și trebuie să-l ducem într-un loc sigur. Ar trebui să pornim mâine și să călărim spre nord, spre adăpostul pe care doar cetatea Bebbanburg ni-l poate da.

Aidan, șambelanul lui Ælfric, ceru încuviințare să vorbească. El venise în sud, spunea el, știind primejdiile care îl pasc, dar având inima curată, iar eu îi insultasem pe el, pe stăpânul lui și pacea din Northumbria. Dar avea de gând să treacă peste toate aceste jigniri, dacă Guthred se învoia să ducă trupul sfântului Cuthbert și pe Gisela la Bebbanburg.

– Doar la Bebbanburg, sfântul va fi în siguranță, zise el.

– Acest om trebuie să moară, stărui Hrothweard, îndreptând spre mine o cruce mare de lemn.

Guthred era tulburat.

– Dacă pornim spre nord, Kjartan va încerca să ne împiedice.

Eadred era pregătit să audă o asemenea părere.

– Dacă jarlul Ragnar va veni alături de noi, stăpâne, vom reuși să ajungem. Iar Biserica îl va răsplăti pentru serviciile sale.

– Dar nu va fi nici o siguranță, pentru nici unul dintre noi, dacă un ucigaș este lăsat nepedepsit, strigă Hrothweard, arătând din nou spre mine cu crucea de lemn. E un ucigaș! Un asasin! Iar fratele Jænberht e un martir!

Preoții și călugării îi dădură, zgomotos, dreptate, iar Guthred reuși să pună capăt zarvei doar amintindu-le că părintele Beocca e solul lui Alfred. El ceru să se facă liniște, apoi îl invită pe Beocca să vorbească.

Sărmanul Beocca! Își repetase discursul zile în șir, șlefuindu-și vorbele, rostindu-le cu voce tare, schimbându-le și apoi punându-le la loc. Ne ceruse sfaturi privind discursul, apoi le respinsese, declamase la nesfârșit cuvintele, iar acum rostea, în sfârșit, mesajul lui Alfred, dar mă îndoiam că Guthred auzea măcar un cuvințel din el, căci nu-și dezlipea ochii de la mine și de la Gisela. În această vreme, Hrothweard îi picura în ureche vorbe otrăvite despre mine. Însă Beocca turuia în continuare, ridicându-i în slăvi pe Guthred și pe regina Osburh, declarând că ei erau o rază de lumină divină revărsată asupra nordului și plictisindu-i pe toți cei care se osteneau să-l asculte. Unii dintre luptătorii lui Guthred îi luau cuvântarea în tărbacă, făcând mutre caraghioase sau prefăcându-se că se uită cruciș, până ce Steapa, sătul de cruzimea acestora, merse lângă Beocca și-și lipi palma de mânerul sabiei. Steapa era un om cumsecade, deși părea deosebit de violent. Era uriaș, iar pielea parcă îi fusese întinsă prea rău pe craniu, împiedicându-l să aibă altă expresie decât ură pură și foame de lup. El aruncă o privire în jur, de parcă i-ar fi provocat pe ceilalți să-l mai maimuțărească pe Beocca, și dintr-odată toți tăcură, impresionați.

Desigur, Beocca fu convins că elocința lui îi liniștise. Își încheie cuvântarea cu o plecăciune adâncă față de Guthred, apoi prezentă darurile trimise de Alfred. Era vorba de o carte despre care Alfred pretindea că o tradusese din latină în engleză, și poate chiar el făcuse asta. Ceaslovul era plin de predici creștine, zicea Beocca și, cu o plecăciune, îi oferi regelui tomul greu, prins între coperte bătute cu pietre prețioase. Guthred luă cartea, o deschise și, fără să țină seama că o ținea cu scrisul invers, declară că era cel mai de preț dar pe care-l primise vreodată. Spuse același lucru și despre cel de-al doilea dar, o sabie. Avea lama făurită în Francia și mânerul de argint, a cărui măciulie adăpostea un cristal strălucitor. Ultimul dar era, fără îndoială,

cel mai preţios – un relicvariu din cel mai fin aur, bătut cu granate strălucitoare, înăuntrul căruia se aflau câteva fire de păr din barba sfântului Augustin din Contwaraburg. Chiar şi starețul Eadred, păzitorul celor mai sacre moaşte din Northumbria, fu impresionat şi se aplecă să atingă caseta din aur strălucitor.

– Regele vrea să transmită un mesaj prin aceste daruri, zise Beocca.

– Spune-l pe scurt, i-am murmurat la ureche, iar Gisela mă strânse de mână.

– Aş fi bucuros să aud acest mesaj, zise, politicos, Guthred.

– Cartea reprezintă învăţătura, căci, fără învăţătură, un regat nu este decât o pleavă de barbari neştiutori. Sabia este unealta prin care noi apărăm învăţătura şi regatul pământesc al lui Dumnezeu, iar cristalul ei reprezintă ochiul de taină, interior, care ne îngăduie să descoperim vrerea Mântuitorului nostru. Iar firele din barba sfântului Augustin, stăpâne, ne amintesc că, fără Dumnezeu, nu suntem nimic şi că, fără Sfânta Biserică, am fi doar nişte frunze-n vânt. Iar Alfred de Wessex îţi doreşte viaţă lungă şi luminată, o domnie dumnezeiască şi un regat liniştit şi sigur, încheie el cu o plecăciune.

Guthred încropi un discurs de mulţumire, dar îl încheie tranşant: avea să trimită oare Alfred de Wessex ajutor Northumbriei?

– Ajutor? repetă Beocca, neştiind ce să răspundă.

– Am nevoie de sulițe, zise Guthred, deşi era un mister pentru mine cum credea el că avea să reziste până să-i vină în sprijin trupe din Wessex.

– M-a trimis pe mine, am răspuns.

– Ucigaşule! scrâşni Hrothweard şi scuipă spre mine.

Afurisitul nu se dădea bătut.

– M-a trimis pe mine, am spus iar şi am dat drumul mâinii Giselei pentru a mă alătura lui Beocca şi lui Steapa, în centrul bisericii.

Beocca flutură, discret, mâna spre mine, ca pentru a-mi da de înţeles că trebuie să plec şi să tac, dar Guthred voia să mă audă.

– Acum mai bine de doi ani, i-am reamintit regelui, Ælfric a devenit aliatul tău, iar libertatea mea a fost preţul acestei alianţe.

El ţi-a promis că va cuceri cetatea Dunholm, dar am auzit că aceasta rezistă încă şi că danezul Kjartan trăieşte netulburat. Aşa că vezi bine cât valorează promisiunile lui Ælfric şi tot îţi mai pui nădejdea în el? Crezi că, dacă i-o dai pe sora ta şi moaştele unui sfânt, Ælfric va lupta pentru tine?

– Ucigaş! şuieră Hrotheward.

– Bebbanburgul e la două zile de mers de aici, am continuat, şi, ca să ajungi acolo, ai nevoie de ajutorul jarlului Ragnar. Dar el este prieten cu mine, nu cu tine. Nu m-a trădat niciodată.

La auzul acestor vorbe, chipul lui Guthred fu schimonosit de o grimasă.

– N-avem nevoie de danezi păgâni, mormăi Hrotheward către Guthred. Trebuie să ne dăruim vieţile în mâinile Domnului, rege şi stăpâne, aici, la râul Iordanului, iar Dumnezeu ne va călăuzi în siguranţă prin pământurile lui Kjartan.

– Iordanul? întrebă Ragnar, din spatele meu. Pe unde trece râul ăsta?

Credeam că Iordanul era un râu în ţara sfântă a creştinilor, dar se vede treaba că era aici, în Northumbria.

– Râul Swale, strigă Hrotheward, ca şi cum s-ar fi adresat unei congregaţii de sute de credincioşi, e locul unde binecuvântatul sfânt Paulinus l-a botezat pe Edwin, primul rege creştin al ţării noastre. Mii de oameni au fost botezaţi aici. Acesta este râul nostru sfânt! Iordanul nostru! Dacă ne vom înmuia săbiile şi suliţele în Swale, Dumnezeu le va binecuvânta. Nu vom putea fi învinşi!

– Fără jarlul Ragnar, i-am spus, plin de dispreţ, lui Hrotheward, Kjartan are să vă sfărâme în bucăţi. Iar jarlul Ragnar, am zis, privindu-l ţintă pe Guthred, îmi este prieten mie, nu vouă.

Guthred îşi luă soaţa de mână, apoi cuteză să mă privească în ochi.

– Ce-ai face în locul meu, nobile Uhtred?

Duşmanii mei – şi erau mulţi în biserică – luară aminte că regele îmi spusese „nobil", şi se stârni un murmur de indignare. Am făcut un pas înainte.

– E simplu, rege, i-am zis, deşi nu ştiam ce urma să spun, dar gândurile mi-au venit de îndată în minte.

Cele trei ursitoare fie se jucau cu mine, fie îmi dăruiseră o soartă la fel de strălucitoare ca a lui Guthred, căci dintr-odată totul mi se păru floare la ureche.

– Simplu? se miră Guthred.

– Ivarr a plecat la Eoferwic, rege, i-am zis, iar Kjartan şi-a trimis oameni să te împiedice să ajungi la Bebbanburg. Încearcă să te pună pe fugă. Îţi vor cuceri cetatea, îţi vor ocupa palatul, îi vor distruge pe saxonii care te sprijină şi, când nu vei mai avea unde să te-ascunzi, vor veni după tine şi te vor ucide.

– Şi-atunci? Ce-i de făcut? întrebă Guthred, pe un ton tânguitor.

– O să ne stabilim noi înşine într-o cetate. Într-un loc sigur.

– Unde?

– La Dunholm, unde-n altă parte? i-am zis.

Regele înlemni. Nimeni altcineva nu mai vorbea. Chiar şi clericii, care doar cu câteva clipe mai devreme nu mai conteneau să ceară moartea mea, tăcură mâlc. M-am gândit atunci la Alfred, care, în acea groaznică iarnă, când tot regatul Wessex păruse pierdut, nu se gândise doar la supravieţuire, ci la victorie.

– Dacă pornim în zori şi mergem cu grabă, în două zile putem lua cetatea.

– Poţi face tu asta? întrebă Guthred.

– Singur, nu, rege, dar noi toţi o putem face, i-am răspuns, deşi n-aveam habar cum trebuia să procedăm.

Tot ce ştiam era că eram puţini, iar duşmanii câtă frunză şi iarbă, că până acum Guthred fusese ca un şoarece în ghearele acestora şi că venise vremea să pornim la atac. Kjartan trimisese atât de mulţi oameni la Bebbanburg, încât Dunholmul aproape că rămăsese fără apărare, şi trebuia să profităm de asta.

– Da, o putem face, interveni Ragnar, venind lângă mine.

– Atunci să o facem, încheie regele, şi astfel fu pecetluită soarta cetăţii.

Preoţilor nu le convenea deloc că aveam să scap basma curată şi fură de-a dreptul indignaţi când Guthred nu luă în seamă

plângerile lor, ci-mi ceru să-l însoțesc în căsuța unde locuia. Gisela veni și ea și stătu lipită de perete, asistând la discuția noastră. În vatră ardea un foc plăpând. Era frig în acea după-amiază, un frig ce vestea că iarna era aproape.

Guthred se simțea stânjenit să se afle față-n față cu mine și încercă să schițeze un zâmbet.

– Îmi pare rău pentru tot, bâigui el.

– Ești un ticălos, i-am spus.

– Uhtred... începu el, dar nu mai izbuti să-și găsească vorbele.

– Ești un rahat de nevăstuică, ești o căcărează...

– Sunt rege, rosti el, încercând să-și recapete demnitatea.

– Aha, deci, ești un rahat regal de nevăstuică. O căcărează cocoțată pe tron.

– Eu... începu el iarăși, dar tot nu putu să continue, așa că se așeză pe singurul scaun din încăpere și ridică din umeri.

– Dar ai făcut ce trebuia să faci, i-am zis.

– Chiar așa? se lumină el, deodată, la față.

– Însă nu ți-a mers, nu? Ai vrut să mă sacrifici ca să câștigi trupele lui Ælfric de partea ta. Ai crezut că o să-l strivești pe Kjartan ca pe un păduche, dar el e încă acolo, teafăr și nevătămat, iar Ælfric își zice mândru domnul Berniciei. Și tu cu ce te-ai ales? Cu o răzmeriță daneză? Pentru asta, am tras la vâsle ca sclav vreme de doi ani?

Regele nu spuse nimic. Mi-am desprins cingătoarea, cu tot cu sabie, și mi-am scos pe cap cămașa grea de zale, aruncând-o pe podea. Guthred era nedumerit văzându-mă că-mi trag mâneca tunicii peste umăr, ca să-i arăt cicatricea pe care Hakka mi-o scrijelise pe brat.

– Știi ce-i asta? l-am întrebat, iar el scutură din cap. Un stigmat de sclav, rege. Tu n-ai așa ceva?

– Nu, murmură el.

– L-am primit eu în locul tău. L-am încasat eu pentru ca tu să poți fi rege, dar, în loc să fii rege, ești un fugar călărit de preoți. Ți-am spus de mult să-l ucizi pe Ivarr.

– Așa ar fi trebuit să fac, recunoscu el.

– Şi tu l-ai lăsat pe zgârciul ăla păros şi mizerabil de Hrothweard să le pună zeciuială danezilor?

– Era pentru biserică, mormăi ei. Hrothweard a avut un vis. Spunea că sfântul Cuthbert i s-ar fi arătat şi i-ar fi vorbit.

– Ha! Cuthbert ăsta-i cam vorbăreţ pentru un mort, nu crezi? De ce nu-ţi aminteşti însă că tu stăpâneşti această ţară, nu sfântul Cuthbert?

Regele avea o înfăţişare jalnică.

– Magia creştină mi-a fost întotdeauna de folos, zise el.

– De folos? Nici pomeneală, am pufnit eu. Kjartan trăieşte, Ivarr trăieşte, şi tu ai de înfruntat răzmeriţa danezilor. Lasă magia creştină. Acum ne ai pe noi, pe mine şi pe Ragnar. El e cel mai bun om din regatul tău. Ai grijă de el

– Şi de tine o să am grijă. Promit! zise el.

– Şi eu, adăugă Gisela.

– Fiindcă vei fi cumnatul meu, i-am zis lui Guthred.

El încuviinţă din cap, apoi surâse blând.

– Ea a spus întotdeauna că te vei întoarce.

– Şi tu ai crezut că sunt mort?

– Am sperat să nu mori, zise el, apoi se ridică şi-mi zâmbi. Mă vei crede dacă-ţi voi spune că mi-ai lipsit?

– Da, rege, fiindcă şi tu mi-ai lipsit.

– Chiar aşa? întrebă el, cu speranţă în priviri.

– Da, rege, mi-ai lipsit, am repetat.

Şi, oricât de ciudat ar fi părut, era adevărat. Mă gândisem că aveam să-l urăsc odată ce îl revedeam, dar uitasem de farmecul lui molipsitor. Încă îmi plăcea de el. Ne-am îmbrăţişat. Guthred îşi luă coiful şi se îndreptă spre uşă – care era, de fapt, o bucată de pânză bătută în cuie de toc.

– Vă las casa mea, să dormiţi aici peste noapte, zise el, surâzând. Amândoi.

Şi-ţi ţinu cuvântul.

Gisela... În aceste zile, când sunt bătrân, uneori văd câte-o fetişcană ce-mi aminteşte de ea şi simt un nod în gât. Văd câte

o fată cu pas zvelt, îi văd părul negru, talia îngustă, grația mișcărilor și felul cum își ridică, plină de îndrăzneală, fruntea. Și, când zăresc o asemenea fată, am impresia că o privesc iar pe Gisela și, adesea, fiindcă am devenit un nerod sentimental, simt că mi se umezesc ochii de lacrimi.

– Am deja o nevastă, i-am spus ei în acea noapte.

– Ești însurat? se miră ea.

– O cheamă Mildrith și m-am însurat cu ea cu mulți ani în urmă, din porunca lui Alfred, dar ea mă urăște și s-a retras într-o mănăstire.

– Toate femeile tale sfârșesc acolo, observă Gisela. Mildrith, Hold și eu.

– Adevărat, am zis, amuzat. Nu m-am gândit pân-acum...

– Hild m-a sfătuit să intru într-o mănăstire dacă mă simt amenințată.

– Hild?

– Da, mi-a zis că aș fi în siguranță acolo. Așa că, atunci când Kjartan a propus să devin soața fiului său, am plecat la mănăstire.

– Guthred nu te-ar fi măritat niciodată cu Sven, am asigurat-o.

– Fratele meu s-a gândit totuși la planul ăsta. Avea nevoie de bani. Avea nevoie de ajutor, și eu eram tot ce putea să ofere în schimb.

– Juninca de pace.

– Eu, în persoană! acceptă ea.

– Ți-a plăcut la mănăstire?

– Am urât orice câtă vreme ai fost departe. Acum, ce vei face? Îl vei ucide pe Kjartan?

– Da.

– Cum?

– Nu știu încă. Sau poate Ragnar îl va ucide. E mai îndreptățit decât mine să o facă.

– Când am refuzat să mă mărit cu Sven, zise Gisela, Kjartan a promis că o să pună mâna pe mine și o să-și lase oamenii să mă batjocorească. A spus că o să mă lege de un stâlp și toți o să-și facă poftele cu mine. Și dup-aceea mă dă la câini. Tu și Mildrith aveți copii?

– Am avut un fiu. Dar a murit.

– Copiii mei n-or să moară. Fiii mei vor fi războinici, iar fiica mea va fi mamă de războinici.

Am zâmbit, apoi am mângâiat-o pe spatele cu piele mătăsoasă, iar fata se înfioră, deasupra mea. Eram înveliți cu trei pelerine, iar părul ei era ud, căci picăturile de ploaie se scurgeau prin stuful acoperișului. Rogojinele de pe podea erau jilave și mucegăite, dar noi eram fericiți.

– Te-a creștinat la mănăstire? am întrebat-o.

– Firește că nu, rosti ea, cu dispreț.

– Și nu s-au oțărât?

– Le-am dat argint.

– Înseamnă c-au fost mulțumiți, am zis.

– Nu cred că vreun danez e cu adevărat creștin, mărturisi ea.

– Nici măcar fratele tău?

– Noi avem mulți zei, iar zeul creștin e doar un alt zeu. Sunt sigură că asta crede și Guthred. Care e numele zeului creștin? Mi-a spus o călugăriță, dar am uitat.

– Iehova.

– Atunci, asta e. Odin, Thor și Iehova. Zeul ăsta are o soție?

– Nu.

– Bietul Iehova! zise ea.

Bietul Iehova! am chibzuit, și încă mă gândeam la asta atunci când, sub o ploaie deasă, ce mătura dalele de piatră ale drumului roman și prefăcea câmpurile în nesfârșite întinderi de noroi, am trecut peste râul Swale și am călărit spre nord, să cucerim cetatea ce nu putea fi cucerită. Am călărit ca să ocupăm Dunholmul.

Nouă

Lucrul mi se păruse floare la ureche atunci când făcusem propunerea. Trebuia să pornim numaidecât spre Dunholm, să atacăm prin surprindere şi, astfel, să-i oferim lui Guthred un adăpost sigur, iar lui Ragnar prilejul să se răzbune, dar Hrothweard părea decis să ne pună bețe-n roate, căci, înainte să plecăm, stârni o altă discuţie aprinsă.

– Ce se va întâmpla cu sfântul? îl întrebă el pe rege. Dacă Înălţimea Ta pleacă, atunci cine va mai păzi sfintele moaşte ale lui Cuthbert?

Hrothweard punea patimă în tot ce făcea. Era o patimă hrănită din ură, bănuiam eu. Mai cunoscusem oameni ca el, care se puteau înfuria mereu, din orice pricină, indiferent că era vorba de vreo insultă măruntă sau de cel mai drag lucru. Pentru Hrothweard, acel lucru era Biserica, şi oricine nu era creştin era duşman al Bisericii sale. Devenise cel mai însemnat sfetnic al lui Guthred, şi tocmai firea lui pătimaşă îi adusese această poziţie. Guthred încă mai considera creştinismul o modalitate superioară de vrăjitorie şi credea că găsise în Hrothweard un om capabil să facă magia să funcţioneze. Cu siguranţă, Hrothweard arăta ca un vrăjitor. Avea părul răvăşit, barba încâlcită, ochii aprinşi şi cea mai puternică voce din câte mi-a fost dat vreodată să aud. Nu era căsătorit, fiind devotat doar religiei lui dragi, iar oamenii nu se îndoiau că avea să ajungă arhiepiscop în Eoferwic, după moartea lui Wulfhere.

Guthred nu era pătimaș. Era chibzuit, blând, dorea ca toți cei din jurul lui să fie fericiți, iar Hrothweard îl cam punea la zid. La Eoferwic, unde majoritatea locuitorilor erau creștini, Hrothweard avea puterea de a scoate mulțimile în stradă și, ca să evite răzmerițele, Guthred prefera să i se supună clericului. Și Hrothweard învățase, de asemenea, să-l amenințe pe rege că, dacă nu-i dă ascultate, sfântul Cuthbert avea să se mânie pe el. Aceasta fu arma folosită și în ajunul plecării noastre spre Dunholm. Singura noastră șansă de a cuceri cetatea era să-i luăm prin surprindere pe apărătorii ei, ceea ce însemna că trebuia să ne mișcăm iute. Or, așa ceva nu era posibil decât dacă lăsam trupul sfântului Cuthbert și capul sfântului Oswald, precum și prețioasa carte de predici creștine, la Cetreht, alături de preoți, călugări și femei. Părintele Hrothweard insista însă că datoria noastră de căpătâi trebuia să fie protejarea sfântului Cuthbert.

– Dacă un sfânt cade în mâinile păgânilor, îi strigă el lui Guthred, va fi pângărit!

Avea dreptate, desigur. Sfântul Cuthbert avea să fie lăsat fără crucea de pe piept și fără inelul de preț, apoi dat hrană la porci, în vreme ce prețioasa carte din Lindisfarena ar fi rămas fără bijuteriile de pe copertă, și, cu foile ei, danezii ar fi aprins focul sau s-ar fi șters la fund.

– Datoria ta de căpetenie e să-l aperi pe sfânt, urla neîncetat Hrothweard la Guthred.

– Datoria noastră de căpetenie, i-am replicat, tăios, e să-i asigurăm regelui tronul.

Firește, preoții îl sprijineau pe Hrothweard și, de îndată ce-am intervenit, el își revărsă toată patima asupra mea. Mă numi iar ucigaș, păgân, eretic, păcătos, batjocoritor al odoarelor sfinte și susținu că Guthred trebuia să mă aducă în fața justiției pentru faptele mele. Dintre toți clericii, doar Beocca încercă să-l calmeze pe călugărul cu părul vâlvoi, dar fu repede redus la tăcere. Preoții și călugării declarară că regele avea să fie blestemat de Dumnezeu dacă abandona moaștele sfântului, iar Guthred părea buimac. Doar Ragnar reuși să pună capăt acestei aiureli.

– Ascundeţi sfântul, sugeră el, şi trebui să repete de trei ori cuvintele pentru ca preoţii să-l poată auzi.

– Să-l ascundem? întrebă stareţul Eadred.

– Unde? întrebă, dispreţuitor, Hrothweard.

– E un mormânt acolo, zise Ragnar. Îngropaţi-l. Cui i-ar veni ideea să caute moaşte sfinte într-un cimitir?

Clericii rămaseră cu ochii zgâiţi la el. Stareţul Eadred deschise gura, ca să protesteze, dar vorbi atât de încet încât vorbele i se stinseră pe buze.

– Îngropaţi-l, continuă Ragnar, apoi mergeţi spre vest, pe dealuri, şi aşteptaţi-ne acolo.

Hrothweard încercă să se opună, dar Guthred sprijini ideea lui Ragnar. El numi zece războinici în grija cărora să îi lase pe preoţi. Dimineaţă, pe când noi am pornit la drum, acei războinici săpară un mormânt în cimitir, unde aveau să fie ascunse trupul sfântului şi celelalte moaşte. Oamenii din Bebbanburg rămaseră şi ei la Cetreht, la insistenţele mele. Aidan voia să meargă cu noi, dar nu aveam încredere în el. Putea să-mi aducă lesne moartea, călărind înaintea noastră şi trădându-ne sosirea lui Kjartan, aşa că am luat toţi caii, silindu-i pe Aidan şi pe însoţitorii lui să rămână alături de clerici. Osburh, regina cu pântecul greu a lui Guthred, rămase şi ea. Stareţul Eadred o socotea ostatică, chezaşă pentru reîntoarcerea lui Guthred şi, deşi regele încercă să protesteze împotriva acestei măsuri, am simţit că nu regreta prea mult faptul că o lasă acolo. Osburh era o femeie sperioasă, la fel de înclinată să se jelească din orice precum soţia mea, Mildrith, şi tot precum aceasta, era foarte încrezătoare în preoţi. Hrothweard era confesorul ei, şi bănuiam că predică mesajele sălbaticului preot şi în patul lui Guthred. Regele o asigură că nici un pâlc prădalnic de danezi nu avea să ajungă aproape de Cetreht de îndată ce aveam să plecăm, dar nici el nu putea fi sigur de asta. Exista întotdeauna o posibilitate ca, la întoarcerea noastră, să-i găsim pe toţi măcelăriţi sau luaţi ostatici, dar, dacă nu ne mişcam cât mai repede, orice şansă de a cuceri cetatea Dunholm era sigur pierdută.

Dar exista oare vreo şansă? Dunholmul era un loc în care un om putea îmbătrâni liniştit, sfidându-şi duşmanii asediatori. Plus de asta, noi eram doar vreo două sute de oameni, împreună cu câteva femei care stăruiseră să ne însoţească. Gisela era una dintre ele, iar ea, ca şi celelalte, purta nădragi şi o vestă de piele. Şi părintele Beocca ne însoţi. I-am spus că nu poate călări suficient de repede şi că, dacă rămâne în urmă, îl abandonăm, dar el nici nu vru să audă să rămână la Cetreht.

– În calitate de sol, zise el, locul meu e alături de Guthred.

– Locul tău e alături de popii tăi, am spus.

– Voi veni, insistă el cu obstinaţie, nelăsându-se convins.

Ne puse să-i legăm picioarele în scări, ca să nu cadă din şa, apoi îndură ritmul iute. Deşi chinuit, nu se plânse o clipă. Bănuiesc că îi plăcea chiar să simtă fiorii aventurii. Poate că era un şchiop saşiu şi cu braţ ţeapăn, dar în Beocca bătea o inimă de războinic.

Am plecat din Cetreht în zorii ceţoşi ai unei dimineţi de toamnă târzie, sub o bură deasă, iar călăreţii lui Kjartan, rămaşi, care se întorseseră pe malul nordic al râului, se apropiară, în urma noastră. Erau optsprezece, şi i-am lăsat să ne urmărească. Spre a-i induce în eroare, nu am rămas pe drumul roman, ce ducea direct peste câmpia întinsă, către Dunholm, ci, după câţiva kilometri, am cotit către nord-vest, pe o potecă îngustă, ce urca colinele domoale. Sturzii se înghesuiau sub norii bântuiţi de şoimi. Era vremea din an când oamenii tăiau animale. Vitele erau sacrificate cu securea, şi porcii, îngrăşaţi cu belşugul de ghinde al toamnei, erau tăiaţi, carnea lor fiind sărată în butoaie sau agăţată la afumat deasupra unor focuri mocnite. Gropile tăbăcarilor puteau a baligă şi-a urină. Oile erau coborâte de pe pajiştile munţilor, fiind închise în ţarcuri pe lângă case, iar în văi, pădurile răsunau de sunetele seci ale topoarelor, căci gospodarii îşi făceau provizii de lemne pentru iarnă.

Cele câteva sate pe lângă care am trecut erau pustii. Pesemne că ţăranii fuseseră avertizaţi de apropierea călăreţilor, căci fugiră înainte de sosirea noastră. Se ascunseră în păduri până când am trecut şi se rugară să nu rămânem ca să prădăm.

Ne-am continuat drumul călări, urcând mereu, şi nu aveam nici o îndoială că oamenii care ne urmăreau aveau să trimită soli pe drumul roman pentru a-i da de veste lui Kjartan că ne îndreptam spre vest, într-o încercare de a ocoli Dunholmul. Kjartan trebuia să creadă că Guthred încerca, disperat, să ajungă la Bebbanburg şi, dacă reuşeam să-l facem să creadă asta, nădăjduiam ca el să trimită şi mai mulţi oameni afară din cetate, ca să blocheze podurile peste râul Wiire din dealurile vestice.

Am petrecut noaptea pe dealuri. Se puse din nou pe ploaie, dar am avut parte de adăpostul copacilor care creşteau pe o pantă orientată spre sud şi am găsit şi o cocioabă de păstori, unde femeile puteau dormi, însă noi, ceilalţi, ne înghesuirăm pe lângă focuri. Ştiam că iscoadele lui Kjartan ne pândesc de peste vale, dar speram că erau deja convinse că ne îndreptam spre vest. Ploaia sfârâia în foc, pe când eu, Ragnar şi Guthred îl descoseam pe Sihtric, făcându-l să-şi amintească totul despre locul unde fusese crescut. Dar nu cred că am scos de la el ceva nou. Sihtric îmi spusese deja tot ce ştia cu mult înainte şi avusesem timp să mă gândesc la toate acestea pe când vâsleam pe corabia lui Sverri, dar am ascultat iar povestea lui cu palisada de la Dunholm, ce ocolea vârful stâncii, întreruptă doar la capătul sudic, unde stânca era prea abruptă ca un om să o poată escalada. Apărătorii scoteau apă dintr-o fântână aflată pe latura estică a cetăţii.

– Fântâna e în afara palisadei, ne spuse el, puţin în josul povârnişului.

– Dar fântâna e înconjurată şi ea de un zid?

– Da, stăpâne.

– Cât de abrupt e povârnişul? vru să afle Ragnar.

– Foarte abrupt, stăpâne, zise Sihtric. Îmi amintesc că un băiat a căzut pe-acolo, s-a lovit la cap de un copac şi a rămas zălud. Şi mai e o fântână spre vest, adăugă el, dar nu prea e folosită. Apa e cam mâloasă.

– Deci, Kjartan are hrană şi apă, zise Guthred, cu amărăciune.

– Nu-l putem asedia, nu avem oameni suficienți, am zis eu. Fântâna din est se află printre copaci. Sunt mulți? l-am întrebat pe Sihtric.

– Sunt copaci deși, stăpâne, carpeni și platani.

– Și-acolo nu trebuie să fie cumva o poartă în palisadă, pentru ca oamenii să poată ajunge la fântână?

– Ba da, stăpâne, pe-acolo ies femeile să ia apă.

– Râul poate fi traversat?

– Nu prea, stăpâne. Sihtric încerca să ne fie de folos, dar păru deznădăjduit când ne descrise cât de repede curgea Wiire prin preajma stâncii pe care se afla cetatea Dunholm. Râul nu era prea adânc pentru ca un om să-l treacă în picioare, dar era înșelător, cu bulboane, gropane, ce se căscau pe neașteptate, și capcane pentru pești făcute din fâșii de salcie. Un om atent poate să-l treacă ziua, dar nu noaptea, stăpâne, ne avertiză el.

Am încercat să-mi amintesc ce văzusem acolo când, deghizat în solul morții, stătusem atât de mult în afara cetății. Terenul părea abrupt spre est, țineam minte, și era foarte denivelat, plin de buturugi și de bolovani, dar, chiar și noaptea, un om ar fi putut coborî pe coastă, până pe malul râului. Însă îmi aminteam și de un mal abrupt de pământ, ce ascundea privirii lunca râului, și speram ca acesta să nu fie atât de abrupt pe cât îmi rămăsese mie în minte că ar fi.

– Trebuie neapărat să ajungem la Dunholm mâine-seară. Chiar înainte de lăsarea întunericului. Și să atacăm în zori, am spus.

– Dacă ajungem înainte să se întunece, ne vor vedea și vor fi pregătiți de atac, atrase atenția Ragnar.

– Nu putem ajunge după lăsarea serii, căci nu vom putea găsi drumul. Plus de asta, chiar vreau să fie pregătiți pentru noi.

– De ce? păru surprins Guthred.

– Dacă vor vedea oameni venind dinspre nord, se vor sui toți pe metereze. Toată garnizoana va păzi poarta. Dar noi nu acolo vom ataca. Am privit peste foc, către Steapa. Ți-e frică de întuneric, nu?

Chipul lui lătăreț mă privi printre flăcări. Nu voia să recunoască faptul că s-ar teme de ceva, dar, încet-încet, fu nevoit să admită.

– Da, stăpâne, mi-e frică.

– Dar mâine-noapte vei avea încredere în mine și mă vei urma prin beznă?

– Mă încred în tine, stăpâne, zise el.

– Tu și încă zece oameni veți veni, l-am anunțat.

În acea clipă am avut impresia că știu cum pot cuceri cetatea Dunholm de nepătruns. Soarta trebuia să fie de partea noastră, dar, pe când ședeam în jurul focului, mă gândeam că ursitoarele începuseră să țeasă un nou fir auriu în destinul meu. Întotdeauna crezusem că destinul lui Guthred era de aur.

– Doar doisprezece oameni? întrebă Ragnar.

– Douăsprezece umbre rătăcitoare, l-am corectat, fiindcă umbrele ce rătăcesc prin noapte aveau să ia Dunholmul.

Era vremea ca lucrurile stranii care bântuie noaptea, ororile beznei și cei ce-și schimbă înfățișarea să vină în ajutorul nostru.

Odată cucerit Dunholmul – dacă putea fi cucerit –, trebuia să-l ucidem și pe Ivarr.

Negreșit, Kjartan pusese oameni să păzească trecerile din amonte peste Wiire, iar noi știam asta. De asemenea, știa și el că, cu cât mergeam mai mult spre vest, cu atât mai ușoară ar fi fost traversarea, și speram ca această credință să îl convingă să trimită oameni mult în amonte. Dacă plănuia să lupte și să ne oprească, ar fi trebuit să-și trimită luptătorii înainte ca noi să ajungem la Wiire. Ca să creăm și mai clar impresia că intenționam să ne afundăm în pădurile de pe dealuri, a doua zi dimineață, nu ne-am îndreptat direct spre râu, ci am călărit spre nord-vest, către mlaștini. Oprindu-ne pe o creastă prelungă și bătută de vânturi, eu și Ragnar am zărit șase iscoade ale lui Kjartan rupându-se de ceata de urmăritori și dând pinteni din răsputeri cailor, spre est.

– Merg să-i dea de veste încotro ne-ndreptăm, zise Ragnar.

– Atunci, e momentul să ne îndreptăm unde nu bănuiesc ei, i-am zis.

– Curând, dar nu încă! mă opri el.

Calul lui Sihtric îşi pierduse o potcoavă şi am aşteptat să fie înşeuat unul dintre caii de rezervă, apoi am mai mers spre nord-vest încă o oră. Mergeam încet, urmând cărările turmelor, către o vale unde copacii creşteau mai deşi. Ajunşi în vale, i-am trimis pe Guthred şi pe majoritatea călăreţilor înainte, urmând încă poteca spre vest, în vreme ce douăzeci dintre noi am aşteptat într-un crâng de copaci. Văzându-i pe Guthred şi pe ceilalţi că urcă spre terenul mlăştinos, iscoadele lui Kjartan se ţinură după ei fără să bănuiască nimic de noi. Urmăritorii noştri mai erau doar nouă acum, restul fiind trimişi cu mesaje către Dunholm, iar cei nouă aveau cai mici şi iuţi, care le-ar fi permis una-două să fugă de noi, dacă i-am fi atacat, însă ei veneau printre copaci, fără teamă. Se aflau la jumătatea pădurii, când îl zăriră pe Ragnar pândindu-i şi se întoarseră, dând pinteni cailor. Dar aveam deja patru cete de oameni ce-i aşteptau să-i prindă în cursă. Ragnar era în faţa lor, eu ieşisem să le tai retragerea, Steapa se găsea în stânga lor, şi Rollo, în dreapta; cei nouă îşi dădură brusc seama că sunt înconjuraţi de patru pâlcuri de duşmani. Porniră în goană către ceata mea, sperând să poată ieşi din desişul crângului, dar cei cinci oameni care formau ceata le blocară calea, şi caii noştri erau mai masivi. Doi dintre oamenii lui Kjartan pieriră numaidecât, unul din ei cu măruntaiele străpunse de Răsuflarea-Şarpelui; ceilalţi şapte încercară să se risipească, dar erau împiedicaţi de rugi şi de copaci, şi oamenii noştri strânseră laţul în jurul lor. Steapa descălecă, să ia urma ultimului danez rămas într-un rug des. Am văzut securea lui ridicându-se şi coborând cu un clămpănit sec, apoi am auzit un urlet ce nu se mai curma. La un moment dat, am crezut că s-a oprit, dar el continua, şi Steapa se opri să strănute, apoi securea se ridică şi căzu iar, şi liniştea se lăsă peste pădure.

– Te paşte vreo răceală? l-am întrebat.

– Nu, stăpâne, duhoarea ăstuia mi-a ajuns în nări! zise tânărul, croindu-şi drum printre rugii deşi şi târând leşul danezului după el.

Kjartan era orb de-acum. Nu o ştia încă, dar îşi pierduse iscoadele şi, de îndată ce-i uciseserăm pe cei nouă oameni ai săi, am sunat în corn, chemându-l pe Guthred înapoi. Pe când îl aşteptam să sosească, am luat toate lucrurile de preţ ale duşmanilor ucişi – caii, brăţările, armele, câteva monede, nişte pâine mucedă şi două butelci de bere de salcie. Unul dintre morţi avea o cămaşă de zale fină, atât de fină că am bănuit că fusese făurită în Francia. Dar omul era foarte slab, aşa că aceasta nu i se potrivi nici unuia dintre noi. Până la urmă, o luă Gisela.

– N-ai nevoie de cămaşă de zale, îi zise fratele ei, pe un ton dispreţuitor.

Dar ea nu-l luă în seamă. Părea uimită de faptul că o cămaşă de zale cu o lucrătură atât de fină putea să cântărească atât de greu, dar şi-o trase peste cap, îşi scose firele de păr prinse în ochiurile metalice, la gât, şi-ţi atârnă la brâu una dintre săbiile celor morţi. Apoi, îşi îmbrăcă pelerina neagră şi îl privi, sfidătoare, pe Guthred.

– Ei, ce zici?

– Mă-nspăimânţi, îi zâmbi el.

– Atunci e bine, zise ea şi-şi împinse calul într-al meu, aşa încât iapa ei să stea nemişcată în timp ce Gisela încăleca.

Dar fata nu pusese la socoteală şi greutatea zalelor, aşa că se cam chinui să urce în şa.

– Îţi stă bine, i-am zis, şi chiar i se potrivea.

Părea o Valkyrie, una dintre acele fecioare războinice ale lui Odin, care străbăteau călare cerul în armuri strălucitoare.

Apoi, ne-am îndreptat spre est, călărind mai iute, de astă dată. Am mers printre copaci, aplecându-ne mereu, pentru ca ramurile să nu ne intre în ochi, şi am coborât pe costişele dealurilor, urmând un pârâu umflat de ploi, ce trebuia să se verse în Wiire. Pe la amiază, ne apropiaserăm de Dunholm, care se afla, poate, la mai puţin de opt-nouă kilometri depărtare, iar Sihtric ne conducea, căci îşi aduse aminte că ştia un loc pe

unde putea fi trecut râul. Wiire, ne spuse el, cotea spre sud de îndată ce trecea pe lângă Dunholm, şi albia lui se lărgea, străbătând câmpia înverzită, iar în acele văi se găseau şi vaduri. Cunoştea ţinutul ca-n palmă, căci bunicii lui dinspre mamă trăiseră acolo şi, copil fiind, mânase adesea vitele prin râu. Încă şi mai mult mă bucuram de faptul că acele vaduri se aflau de partea estică a cetăţii Dunholm, flancul pe care Kjartan nu considera necesar să-l apere. Dar exista primejdia ca ploaia, care începu iar la amiază, să umfle apele râului, în aşa fel încât acesta să nu mai poată fi trecut nici prin vaduri.

Dar cel puţin ploaia ne ascunse atunci când am coborât de pe dealuri, pătrunzând în lunca râului. Eram acum foarte aproape de Dunholm, cetatea aflându-se imediat la nord, dar eram ascunşi de un pinten înalt de stâncă, împădurit, la poalele căruia se afla un cătun cu cocioabe.

– Este Hocchale, ne lămuri Sihtric, arătând spre acea aşezare. Acolo s-a născut mama mea.

– Bunicii tăi trăiesc încă aici? l-am întrebat.

– Kjartan i-a ucis pe amândoi, stăpâne, când a dat-o pe mama la câini, să o mănânce de vie.

– Câţi câini are?

– Avea vreo patruzeci sau cincizeci când eram eu acolo, stăpâne. Nişte huidume. Nu ascultau decât de Kjartan şi de vânătorii lui. Şi de domniţa Thyra.

– I se supun ei? am întrebat.

– Odată, tatăl meu a vrut s-o pedepsească, zise Sihtric, şi şi-a asmuţit câinii asupra ei. Nu cred că avea de gând să-i lase s-o mănânce, ci doar voia s-o sperie. Dar ea le-a cântat.

– Le-a cântat câinilor? se miră Ragnar. Abia de pomenise de Thyra în ultimele săptămâni. Era ca şi cum s-ar fi simţit vinovat că o lăsase aşa de mult în puterea lui Kjartan. Ştiam că încercase să o găsească în primele zile după ce fata dispăruse, şi chiar se întâlnise faţă în faţă cu Kjartan, când un alt danez aranjase un armistiţiu între ei, dar Kjartan negase cu îndârjire că Thyra s-ar fi aflat măcar la Dunholm. După aceea, Ragnar se alăturase Marii Armate care invadase Wessexul, apoi ajunsese

ostatic, iar în tot acest timp Thyra fusese ţinută prizonieră de Kjartan. Acum, Ragnar îl privea uimit pe Sihtric. Zici că le-a cântat câinilor? repetă el.

– Da, stăpâne, le-a cântat, confirmă băiatul. Şi ei s-au oprit şi au ascultat-o, ca vrăjiţi. Tatăl meu s-a necăjit cumplit pe câini, din pricina asta.

Ragnar se încruntă către el, ca şi cum n-ar fi crezut o iotă din cele auzite. Sihtric ridică din umeri.

– Ei zic că-i vrăjitoare, stăpâne, explică el, pe un ton umil.

– Thyra nu e vrăjitoare, răcni Ragnar, furios. Tot ce-a vrut vreodată a fost să se mărite şi să aibă copii.

– Dar ea le-a cântat câinilor şi i-a îmblânzit, stăpâne, insistă Sihtric.

– N-o să fie blânzi când ne-or vedea pe noi, am spus. Kjartan îi va asmuţi asupra noastră de îndată ce-o să ne vadă.

– Că bine zici, stăpâne, bâigui Sihtric, şi i-am putut citi spaima în glas.

– Aşadar, tot ce vom avea de făcut va fi să le cântăm, am încheiat eu, vesel.

Am urmat o cărare îmbibată de apă, de lângă un şanţ inundat, ajungând la râul Wiire, care se prăvălea vijelios. Vadul părea de netrecut. Ploaia se înteţise, biciuind nemiloasă apele învolburate ale râului, ce se izbeau în malurile abrupte. Pe malul opus se afla un deal înalt, iar norii erau îndeajuns de joşi ca să zgârie culmea sa înnegrită, pleşuvă.

– Nu vom reuşi să trecem pe-aici, zise Ragnar.

Părintele Beocca, legat în şa şi cu sutana leoarcă de sudoare, tremura ca apucat de friguri. Călăreţii îşi mânară caii până în nămolul de pe malul râului, privind apele învolburate, ce ameninţau să se reverse. În clipa aceea, Steapa, care călărea un uriaş armăsar negru, mormăi scurt şi pătrunse drept în apă. Calul său necheză, simţind curentul puternic, dar Steapa îl mână mai departe, până când apa îi ajunse la scări; atunci, se opri şi îmi făcu semn să-l urmez.

Ideea lui era să înşirăm caii mai puternici în râu, pentru a înfrâna forţa curentului. Mi-am mânat calul lângă cel al lui

Steapa, apoi tot mai mulţi dintre luptătorii noştri făcură la fel şi am reuşit să formăm un zid viu, din trupurile cailor, care ajunse, încet, pe malul opus al râului, întinzându-se pe o lungime de zece-doisprezece metri. A trebuit să întărim barajul către centrul râului, unde curentul era cel mai puternic şi, odată ce am reuşit să aducem o sută de oameni, chinuindu-se să-şi ţină caii nemişcaţi în râu, Ragnar îi aduse pe ceilalţi prin apele mai liniştite de dincolo de barajul improvizat. Beocca era îngrozit, sărmanul de el, dar Gisela îi apucă frâiele calului şi-şi mână către râu iapa pe care o călărea. Aproape că n-am îndrăznit să mă uit: dacă iapa ar fi fost târâtă de curent, atunci cămaşa grea de zale ar fi tras-o şi pe ea la fund. Însă ea şi Beocca reuşiră să ajungă în siguranţă pe malul celălalt şi, doi câte doi, toţi ceilalţi îi urmară. O femeie şi un luptător fură luaţi de curent, dar amândoi reuşiră să se târască până la mal, iar caii lor înotară până la o ridicătură de pământ şi apoi ajunseră în siguranţă pe malul opus. De îndată ce toţi caii mai mici traversară râul, am rupt zidul viu şi ne-am strecurat către uscat, prin râul ce creştea neîncetat.

Deja se întuneca. De fapt, era doar o după-amiază târzie, dar norii denşi făceau ca ziua să fie întunecată, ploioasă şi mizerabilă. Am urcat povârnişul, printre copacii muraţi de ploaie, şi, pe alocuri, panta era atât de abruptă, că am fost obligaţi să descălecăm şi să ne ducem caii de căpăstru. Odată ajunşi în vârf, ne-am întors spre nord şi am putut vedea cetatea Dunholm atunci când norii se mai risipiră. Fortăreaţa se arătă ca o pată întunecată pe stânca ei înaltă, şi deasupra ei se zăreau fuioarele de fum ale focurilor garnizoanei, împletindu-se cu norii de ploaie. Era posibil ca oamenii de pe meterezele sudice să ne observe acum, doar că noi călăream printre copaci, iar cămăşile de zale ne erau pline de noroi, dar, şi dacă ne-ar fi văzut, sigur n-ar fi bănuit că suntem duşmani. Ultimele veşti pe care le auziseră ei despre Guthred spuneau că acesta şi oamenii lui disperaţi călăreau spre vest, căutând un loc unde să treacă peste Wiire, în vreme ce noi ne aflam la est de fortăreaţă şi deja traversaserăm râul.

Tot Sihtric ne conducea. Am coborât dealul, pe coasta de est, ascunzându-ne de cei din cetate, apoi am pătruns într-o vale străbătută de un râuleț înspumat, ce curgea spre vest. Am trecut prin vadul acestuia destul de ușor și, în tot acest timp, am întâlnit cocioabe jalnice, ai căror locuitori ne priveau speriați, din pragul ușilor joase. Erau sclavii lui Kjartan, mă lămuri Sihtric, sarcina lor fiind să crească porci, să taie lemne și să semene grâne pentru cei din cetatea Dunholm.

Caii noștri erau osteniți. Străbătuseră cale lungă prin pământurile îmbibate cu apă și purtaseră oameni în zale și cu scuturi grele, dar călătoria noastră ajunsese aproape de final. Acum nu mai conta dacă oamenii din garnizoană ne vedeau sau nu, fiindcă ajunseserăm pe dealul unde se afla fortăreața, și nimeni nu mai putea părăsi Dunholmul fără să se lupte mai întâi cu noi. Dacă Kjartan trimisese războinici spre vest ca să ne găsească, acum nu mai putea trimite soli și ca să-i cheme pe acei războinici înapoi, fiindcă noi străjuiam singurul drum ce ducea înspre citadela sa.

Astfel, am ajuns la acel mal de pământ de unde povârnișul cobora lin, iar drumul cotea spre sud, înainte de a urca spre poarta masivă a cetății. Ne-am oprit acolo și ne-am desfășurat, călare, de-a lungul terenului mai ridicat; pesemne că pentru oamenii aflați pe zidurile cetății păream o oaste întunecată și numeroasă. Toți eram noroiți, caii ne erau murdari, dar oamenii lui Kjartan puteau vedea sulițele, topoarele, săbiile și scuturile noastre. De-acum, ei își dăduseră deja seama că eram dușmani și că le tăiaserăm singurul drum de acces, dar probabil râdeau de noi. Eram atât de puțini, iar citadela lor atât de puternică, zidurile lor atât de înalte și de mari, ploaia încă ne biciuia și întunericul se întindea peste văi, de ambele părți ale oștii noastre, pe când un fulger strâmb și ascuțit brăzdă cerul nordic.

Ne-am priponit caii într-un câmp îmbibat de apă. Am făcut tot posibilul să curățăm animalele de noroi și să le păstrăm copitele curate, apoi am aprins mai multe focuri, la adăpostul unor tufe de porumbar. A durat foarte mult până să aprindem

primul foc. Mulți dintre oamenii noștri purtau vreascuri uscate în desagi din piele, dar, de îndată ce le atingea ploaia, lemnele se umezeau. În cele din urmă, doi oameni improvizară un cort din pelerinele lor, am auzit clinchetul oțelului pe cremene și am văzut prima dâră de fum. Ei protejară flăcările care abia pâlpâiau ca pe o comoară din aur, și, în cele din urmă, focul se aprinse, și am putut pune deasupra grămăjoarei de vreascuri și lemne umede. Buștenii șuierau și trosneau, dar flăcările aveau putere să ne dea căldură, transmițându-i, în același timp, lui Kjartan, că dușmanii lui erau încă pe deal. Mă îndoiesc că îl credea pe Guthred capabil să dea un asemenea atac, dar aflase negreșit că Ragnar se întorsese din Wessex și știa, de bună seamă, că și eu mă întorsesem din morți; poate că, în acea lungă noapte umedă, brăzdată de ploi și tunete, el simți iar fiorii spaimei. Pe când el tremura, un sceadugengan se furișa prin beznă.

Când se așternu noaptea, am cercetat cu privirea drumul pe care trebuia să-l urmez în întuneric și mi-am dat seama că nu mă așteaptă o încercare ușoară. Trebuia să cobor până la râu, apoi spre sud, de-a lungul malului apei, dar chiar sub zidul cetății, unde râul ocolea pintenul de rocă, o altă stâncă masivă îmi bloca drumul. Era monstruos de mare, mai mare decât biserica nouă a lui Alfred din Wintanceaster și, dacă nu găseam o cale s-o ocolesc, ar fi trebuit să urc peste vârful ei larg și neted, aflat la mai puțin de o azvârlitură de suliță de palisadele lui Kjartan. Mi-am dus mâna streașină la ochi, să mă păzesc de ploaie, și am scrutat bezna, zicându-mi că trebuie să existe vreo cale pe lângă stânca gigantică, la marginea râului.

– Crezi că vom reuși? mă întrebă Ragnar.

– Trebuie să reușim, i-am răspuns.

I-am cerut lui Steapa să vină cu mine și am ales încă alți zece oameni să ne însoțească. Ragnar și Guthred vrură să meargă și ei, dar i-am refuzat. Ragnar trebuia să conducă asaltul asupra porții principale, iar Guthred nu era, pur și simplu, un războinic suficient de bun pentru asemenea misiuni primejdioase.

În plus, el era unul dintre motivele pentru care dădeam acea bătălie, şi să-l lăsăm să moară pe povârnişurile de la Dunholm ar fi zădărnicit întregul plan. L-am luat pe Beocca deoparte.

– Îţi aminteşti cum te-a pus tata să stai cu mine, deoparte, în timpul asediului de la Eoferwic?

– Sigur că da, zise el şi se indignă: Dar tu n-ai stat cu mine, ştii? Ai tot încercat să intri în luptă, şi din vina ta ai fost capturat.

Aveam pe atunci zece ani şi îmi doream cu disperare să iau parte la o luptă.

– Dacă n-ai fi fugit de mine, continuă el, şi indignarea încă îi răsuna în glas, n-ai fi fost niciodată prins de danezi! Ai fi fost un creştin adevărat acum. Dar eu mă învinovăţesc pentru asta. Trebuia să-ţi fi legat căpăstrul calului de al meu.

– Şi atunci ai fi fost şi tu prins, i-am zis, în zeflemea. Dar, părinte, vreau ca mâine să ai grijă de Guthred. Să stai lângă el şi să nu-l laşi cu nici un chip să-şi rişte viaţa.

Beocca păru alarmat.

– E un rege, un om în toată firea! Nu-i pot spune eu ce să facă.

– Spune-i că Alfred vrea ca el să trăiască.

– O vrea Alfred ca el să trăiască, zise preotul, morocănos, dar pune-i unui om o sabie în mână, şi-şi va pierde toată raţiunea. Am mai văzut eu asta!

– Atunci spune-i că ai avut un vis, în care se făcea că sfântul Cuthbert îi transmitea să nu se amestece în luptă.

– Nu mă va crede!

– Ba o să te creadă, l-am asigurat.

– O să încerc, murmură Beocca, apoi mă privi atent, cu singurul lui ochi zdravăn: Crezi că poţi face asta, Uhtred?

– Nu ştiu, i-am mărturisit, cinstit.

– O să mă rog pentru tine.

– Îţi mulţumesc, părinte, i-am zis.

Aveam să mă rog şi eu la orice zeu la care mă puteam gândi, şi o rugăciune în plus, către zeul creştinilor, n-ar fi stricat. În final, mi-am zis, totul e în mâna destinului. Ursitoarele ştiau deja ce puneam la cale şi ce avea să se aleagă de planurile noastre, şi nu puteam decât să sper că ele nu pregăteau foarfecele,

ca să curme iţele vieţii mele. Poate, mai presus de orice altceva, nebunia ideii mele i-ar fi putut da aripi, făcând-o să reuşească. Simţisem nebunia în aerul Northumbriei încă de când mă întorsesem prima dată aici. Fusese o nebunie ucigaşă la Eoferwic, o nebunie sfântă la Cair Ligualid, şi acum acea idee disperată.

Îl alesesem pe Steapa pentru că el făcea cât trei sau patru oameni. L-am luat şi pe Sihtric pentru că, dacă reuşeam să pătrundem în Dunholm, el ar fi ştiut locurile. L-am luat şi pe Finan, fiindcă irlandezul avea o fire pătimaşă, care, eram sigur, se putea preface în luptă într-o adevărată furie oarbă. L-am luat şi pe Clapa, căci era puternic şi cutezător, şi pe Rypere, fiindcă era îndrăzneţ şi sprinten. Ceilalţi şase erau dintre oamenii lui Ragnar, toţi puternici, tineri şi iscusiţi în meşteşugul armelor. Le-am spus ce urma să facem, apoi m-am asigurat că fiecare are o pelerină neagră care să-l acopere din creştet până-n tălpi. Ne-am mânjit pe feţe, mâini şi scuturi cu un amestec de noroi şi cenuşă.

– Nu vă luaţi scuturile, le-am zis.

Era o decizie greu de luat, căci un scurt reprezintă un mare sprijin în luptă, dar scuturile erau grele şi, dacă se izbeau de vreo piatră sau de vreun copac, ar fi făcut zgomot cât o tobă.

– Eu voi merge în frunte. Mişcaţi-vă încet, foarte încet. Avem toată noaptea în faţă, le-am zis.

Ne-am legat unii de alţii cu frâie de piele. Ştiam cât de uşor se pot pierde oamenii în întuneric, iar în acea noapte bezna era absolută. Luna era acoperită de nori groşi, din care ploaia cădea necontenit, dar aveam trei lucruri după care să ne călăuzim. Mai întâi, povârnişul. Câtă vreme ţineam coasta dealului în dreapta mea, puteam fi sigur că ne aflam pe latura estică a cetăţii. Al doilea era susurul puternic al râului, dând ocol pintenului de stâncă, al treilea, chiar focurile din cetate. Kjartan se temea de un asalt în toiul nopţii, de aceea poruncise oamenilor să aprindă buşteni mari pe meterezele porţii principale. Flăcările buştenilor luminau calea, dar el trebuia să întreţină un foc uriaş în curtea interioară, şi pălălaia acestuia scotea în evidenţă vârful palisadelor şi strălucea, roşie, pe fundalul norilor joşi,

ce goneau pe cer. Acea lumină crudă nu lumina povârnișul, dar era acolo, dincolo de umbrele negre, o călăuză vineție în bezna umedă.

Aveam prinse la cingătoare Răsuflarea-Șarpelui și Acul-Viespii și, ca și ceilalți, purtam în mâini o suliță cu vârful înfășurat într-o cârpă, pentru ca metalul să nu reflecte nici o lumină. Sulițele aveau să ne slujească drept bastoane pe terenul denivelat, ajutându-ne să ne găsim drumul. Am plecat abia după ce s-a întunecat bine, căci nu îndrăzneam să risc ca ochiul ager al vreunei sentinele să ne vadă furișându-ne către râu; dar, chiar și pe întuneric, călătoria noastră fu ușoară la început, căci propriile noastre focuri ne luminau drumul în josul pantei. Ne-am îndepărtat de cetate, pentru ca nimeni de pe palisade să nu ne vadă părăsind tabăra luminată de focuri, apoi ne-am croit drum către râu, îndreptându-ne spre sud. Ruta noastră ducea acum pe la poalele povârnișului, unde copacii fuseseră doborâți, și trebuia să bâjbâim printre cioturile rămase în picioare. Pământul era plin de rugi și de resturi de copaci tăiați. Crengi mici fuseseră lăsate să putrezească, și am făcut mult zgomot zdrobindu-le sub picioare, dar sunetul ploii era de ajuns de puternic să le acopere, iar râul vâjâia, înspumat, în stânga noastră. Pelerina mi se agăța mereu în cioturi sau crengi, și i-am sfâșiat tivul, ca să mă pot elibera și merge mai departe. Când și când, câte un fulger brăzda cerul și înghețam, de fiecare dată, iar în strălucirea alb-albăstruie puteam zări cetatea profilându-se, înaltă, deasupra noastră. Am putut vedea chiar și sulițele străjilor, ca niște scântei ascuțite, îndreptate spre cer, și m-am gândit că oamenii aceia trebuie să se fi simțit mizerabil, înfrigurați și uzi până la piele cum erau. Tunetul venea câteva clipe mai târziu și era întotdeauna aproape, izbind deasupra noastră ca și cum Thor bătea cu ciocanul său de război într-un gigantic scut de fier. Zeii ne priveau. Știam asta. De altfel, asta fac zeii în sălile lor de ospețe din ceruri. Ne privesc și ne răsplătesc pentru îndrăzneală, dar ne și pedepsesc pentru ticăloșie, și am strâns amuleta în palmă, rugându-mă lui Thor să mă ajute, iar

zeul despică tăria cerului cu fulgerul lui, şi am luat asta drept un semn de încurajare.

Povârnişul devenea tot mai abrupt. Ploaia continua să se cearnă peste pământ, astfel că, pe alocuri, solul nu mai era decât o clisă lipicioasă. Am căzut cu toţii de nenumărate ori pe când mergeam spre sud. Cioturile de copaci se răriseră, dar acum coasta se umplu de bolovani de rocă, iar pietrele ude erau alunecoase, atât de alunecoase, că uneori a trebuit să ne târâm pe ele. Se făcea tot mai întuneric, căci panta se înălţa deasupra noastră, ascunzând palisadele luminate de flăcări, iar noi alunecam, şi ne împiedicam, şi suduiam în gând, croindu-ne drum prin acea beznă înfricoşătoare. Râul părea foarte aproape, şi m-am temut ca nu cumva să alunec pe vreo lespede de piatră şi să cad în apele vijelioase.

Apoi, suliţa mea se izbi de o piatră şi mi-am dat seama că ajunseserăm la bolovanul uriaş care, în întuneric, părea o stâncă monstruoasă. Am crezut că găsisem un drum pe lângă marginea râului şi am cercetat locul, mergând încet, întotdeauna sprijinit în suliţă, dar calea pe care o zărisem în amurg nu mai era de găsit acum. Bolovanul părea să stea suspendat deasupra apei şi nu puteam trece de el decât dacă urcam iar panta, pe lângă uriaşa stâncă, şi apoi ne strecuram peste vârful ei, ca o cupolă. Am început să urcam încet, agăţându-ne de copăcei şi înfigându-ne adânc cizmele în pământul mustind de apă; cu fiecare pas, ne apropiam tot mai mult de palisade. Funiile din piele cu care eram legaţi se agăţau mereu de hopuri şi ni s-a părut că a durat o veşnicie să ajungem într-un loc de unde focurile aprinse deasupra palisadelor ne arătau calea către vârful stâncii.

Vârful era o întindere pietroasă, deschisă, întinsă ca un acoperiş şi largă de vreo cinci metri. Capătul său vestic se ridica până la palisade, pe când cel estic se oprea, lăsându-se brusc în jos, către râu, şi toate astea le-am văzut în licărul scurt al unui fulger ce străbătu norii. Mijlocul vârfului, pe unde trebuia să trecem, se afla la mai puţin de şase metri de zidul cetăţii, şi acolo se afla o sentinelă, a cărei suliţă străluci, sub fulger, ca o răbufnire de lumină albă. Ne-am înghesuit lângă stâncă şi le-am

cerut tuturor să-şi dezlege funia de piele pe care o aveau prinsă la cingătoare. Aveam să ne legăm toate funiile într-una singură, şi urma ca eu să mă caţăr primul pe zid, lăsând funia să atârne în spate, apoi fiecare om trebuia să facă îndeobşte.

– Urcaţi pe rând, le-am zis, şi aşteptaţi până trag de funie. O să trag de trei ori, scurt. Ăsta e semnalul că poate urca următorul. A trebuit aproape să strig, ca să mă pot face auzit, în ploaia ce izbea în rafale şi în vântul năprasnic. Târâţi-vă pe burtă, i-am sfătuit. Dacă izbea fulgerul, un om lungit pe pământ şi acoperit cu o pelerină noroioasă ar fi fost mult mai puţin vizibil decât un războinic aplecat. Rypere vine ultimul, am poruncit, şi ia şi funia cu el.

Mi s-a părut că ne-a luat o jumătate de noapte ca să traversăm acea bucată scurtă de stâncă deschisă. Am mers primul, şi m-am târât orbeşte prin beznă, fiind nevoit să bâjbâi cu sulița ca să pot găsi un loc pe unde să pot coborî pe partea cealaltă a stâncii. Apoi, am tras de funie şi, după o aşteptare parcă nesfârşită, am auzit un om cățărându-se pe piatră. Era unul dintre danezii lui Ragnar, care urmase funia ca să mi se alăture. Pe urmă, unul câte unul, veniră şi ceilalţi. I-am numărat, pe rând. L-am ajutat pe fiecare să ajungă în siguranţă, rugându-mă ca fulgerele să nu lovească, dar, chiar când Steapa se afla la jumătatea distanţei, un fulger alb-albăstrui străbătu cerul, deasupra noastră, luminându-ne ca pe nişte viermi prinşi în capcană de focul zeilor. În acel moment, l-am putut vedea pe Steapa tremurând din toate încheieturile de spaimă, apoi tunetul ne dudui în urechi şi începu să toarne cu găleata.

– Steapa, vino-aici! l-am strigat, dar el era aşa de îngrozit, că nu se putea mişca.

A trebuit să mă târăsc iarăşi pe stâncă, să-l prind de braţ şi să-l trag după mine şi, pe când făceam asta, am pierdut şirul oamenilor care deja traversaseră, în aşa fel încât, tocmai când credeam că sosise şi ultimul, am descoperit că Rypere era încă la capătul celălalt. Acesta se târî iute, înfăşurând funia pe măsură ce înainta, apoi ne-am dezlegat frâiele şi ne-am legat iarăşi între noi, de cingători. Eram uzi şi îngheţaţi, dar norocul fusese

cu noi, şi nici un strigăt de alarmă nu se auzise de pe palisade. Ne-am lăsat să alunecăm în josul stâncii, căutând malul râului. Aici, povârnişul era mult mai abrupt, dar platanii şi carpenii creşteau deşi şi ne uşurară înaintarea. Ne-am îndreptat spre sud, cu palisadele înălţându-se în dreapta noastră, şi râul, zgomotos şi amenințător, în stânga. Erau mai mulţi bolovani de rocă, nici unul de mărimea aceluia uriaş care ne blocase ceva mai devreme, dar toţi greu de ocolit. Ca să trecem de fiecare, ne-a luat mult timp, apoi, pe când începusem să urcăm coasta stâncii pe care se afla cetatea, Clapa îşi scăpă sulița, care căzu mai întâi pe o piatră, apoi se izbi de un copac.

Părea puţin posibil ca zgomotul să se fi auzit până la ziduri. Ploaia cădea deasă peste copaci, şi vântul izbea puternic palisada, dar cineva din cetate auzi ceva sau intră la bănuieli, căci, deodată, un buştean arzând fu aruncat peste zid, izbindu-se de crengile ude ale copacilor. Bușteanul nimeri la câțiva metri de noi, dar din fericire eram opriţi în loc în acel moment, ascunşi în spatele unei stânci, iar lumina lemnului arzând era prea slabă. Nu eram nimic altceva decât nişte umbre întunecate printre umbrele copacilor. Focul mai pâlpâi puţin, apoi se stinse sub picăturile mari de ploaie, iar eu am scos un şuierat, îndemnându-i pe ceilalţi să se lase în jos. Mă aşteptam ca apărătorii cetăţii să mai arunce şi alţi buşteni, şi chiar aşa se întâmplă. De astă dată, aruncară însă o funie groasă de paie, îmbibată în untdelemn, care arse cu o flacără mai puternică decât bușteanul. Dar şi funia fu azvârlită într-un loc greşit, însă lumina ei ajunse la noi şi m-am rugat lui Surtur, zeul focului, să stingă flăcările. Ne-am strâns unii în alţii, nemişcaţi precum moartea, chiar deasupra râului, apoi am auzit ceea ce mă temeam să aud.

Câini.

Kjartan, sau oricine altcineva păzea acea bucată de zid, trimisese câinii de război prin mica poartă ce ducea la fântână. Am putut auzi vânătorii chemând câinii cu vocile lor melodioase, ce mână copoii în pădure, şi am auzit câinii hăulind; mi-am dat seama că nu există scăpare de pe acea coastă abruptă şi

alunecoasă. Nu mai puteam să ne târâm înapoi, pe deal, şi să traversăm stânca uriaşă, căci câinii ne-ar fi încolţit. Am tras bucata de pânză de pe vârful suliței, socotind ca măcar să pot înfige lama într-una din bestii, înainte ca restul să ne sfâşie, şi chiar atunci un alt fulger despică noaptea, iar tunetul răsună groaznic de tare, de parcă ar fi vestit sfârşitul lumii. Zgomotul ne izbi în piepturi şi stârni ecouri de tobă în valea râului.

Copoii urăsc tunetele, iar acel tunet fusese darul lui Thor către noi. Al doilea tunet dudui în cer, iar câinii începură să schelălăie, speriaţi. Ploaia devenea sălbatică, năpustindu-se asupra povârnişului ca un stol de săgeţi, şi răpăitul ei înăbuşi zgomotul făcut de copoii înspăimântaţi de moarte.

– Nu vor vâna, îmi ţipă Finan în ureche.

– Nu?

– Nu pe o asemenea ploaie.

Vânătorii îi asmuţiră iar, cu mai multă tărie şi, pe când ploaia slăbea, am auzit câinii coborând pe coastă. Nu alergau însă, ci doar amuşinau, bănuitori, pământul. Erau înspăimântaţi de tunet, buimăciţi de fulger şi năuciţi de violenţa rafalelor de ploaie. Nu aveau nici o poftă de vânat. Unul dintre câini se apropie de noi şi cred că i-am văzut sclipirea din ochi; nu ştiu cum de era posibil aşa ceva în acea beznă, când copoiul era doar o siluetă în noaptea de smoală. Câinele se întoarse spre vârful dealului, în timp ce ploaia continua să cadă. Dinspre vânători nu se mai auzea nici un zgomot. Cum câinii nu lătrau deloc, probabil că vânătorii presupuneau că aceştia nu găsiseră nici o urmă. Dar ne-am văzut obligaţi să aşteptăm, neclintiţi, în ploaia cumplită, până când mi-am zis că jivinele se întorseseră cu siguranţă în cetate, şi am făcut semn celorlalţi să înaintăm.

Acum trebuia să găsim fântâna, şi acest lucru se dovedi cel mai greu dintre toate. Mai întâi, am împletit iarăşi funia din frâuri, şi Finan prinse un capăt, în vreme ce eu am început să urc dealul. M-am furişat printre copaci, am alunecat în noroi şi nu de puţine ori am luat copacii drept palisada fântânii. Funia se agăţa în ramurile căzute, şi de două ori a trebuit să mă întorc,

să-i îndemn pe toți ceilalți să coboare câțiva metri înspre sud și apoi să îmi reîncep căutarea. Eram în pragul deznădejdii când m-am împiedicat, și mâna stângă mi-a alunecat pe un lemn acoperit cu licheni. O așchie mi-a intrat în palmă. M-am împins tare în lemn și mi-am dat seama că era un zid, nu vreo ramură smulsă din copac, apoi am înțeles că găsisem palisada ce apăra zidul. Am tras de funie, pentru ca restul oamenilor mei să poată urca și să mi se alăture.

Am avut însă iarăși de așteptat. Tunetele se îndepărtau spre nord, iar puterea ploii scăzuse. Ne-am târât, tremurând, sub copaci și am așteptat primele licăriri cenușii ale zorilor. Mi-era teamă că, pe o asemenea ploaie, Kjartan nu avea să mai fie nevoit să trimită pe cineva la fântână, putând supraviețui doar din apa adunată în butoaie. Totuși, presupun că pretutindeni, în toată lumea, oamenii merg să ia apă de la fântână în zori. Este modul în care ei întâmpină binecuvântarea unei noi zile. Avem nevoie de apă să gătim, și să ne bărbierim, și să ne spălăm, și să facem bere, și, în toate acele ore istovitoare când trăgeam la vâsle pe corabia lui Sverri, mi-l amintisem adesea pe Sihtric spunându-mi că fântânile din Dunholm erau dincolo de palisade, ceea ce însemna că poarta trebuia deschisă în fiecare dimineață. Și, dacă danezii deschideau poarta, noi ne-am fi putut strecura în cetatea de necucerit. Acesta era planul meu, singurul pe care îl aveam și, dacă el ar fi dat greș, noi am fi fost morți.

– Câte femei merg să ia apă? l-am întrebat, în șoaptă, pe Sihtric.

– Poate zece, stăpâne, presupuse el.

Mi-am aruncat ochii spre marginea palisadei. Puteam zări doar strălucirea luminilor de la focuri deasupra meterezelor și am presupus că fântâna trebuia să se afle la vreo șase metri de zidul înalt. Nu era mult, dar erau totuși șase metri de urcuș pe povârnișul abrupt.

– Sunt străji la poartă? l-am întrebat, deși știam deja răspunsul, căci mai pusesem acea întrebare, însă în întuneric și

cu spectrul morții în față, îmi dădea un sentiment de siguranță să vorbesc.

– Când trăiam aici, erau doar doi sau trei străjeri, stăpâne.

Iar acei străjeri erau, cu siguranță, adormiți, căscând după o noapte de somn pe sponci. Ei aveau să deschidă poarta, privindu-le pe femei cum ies din cetate, apoi aveau să se sprijine de zid și să viseze la alte femei. Dar era suficient ca un singur străjer să fie vigilent, și, chiar dacă păzitorii porții dormeau pe ei, acel străjer de pe zid ne-ar fi putut ruina planul. Știam că zidul de pe această parte estică nu avea platformă de luptă, dar existau totuși niște tăpșane înguste, unde un om putea sta de veghe. Așa că m-am îngrijorat, închipuindu-mi tot ce era mai rău. Lângă mine, Clapa sforăia, cuprins de o moțăială scurtă, și am fost uimit cum putea să doarmă, când eram cu toții rebegiți și uzi până la piele; dar el sforăi mai departe și am fost nevoit să-i dau un ghiont în coaste ca să-l trezesc.

Aveam impresia că nu se mai lumina odată de ziua și că, dacă totuși s-ar fi luminat, am fi fost toți așa de uzi și de înghețați, că nu ne-am mai fi putut mișca. Dar, în cele din urmă, pe înălțimile care străjuiau râul se arătă o dâră cenușie, ce începu să se întindă ca o pată. Ne-am îngrămădit unii în alții, pentru ca palisada fântânii să ne ascundă privirilor santinelei de pe zid. Cenușiul deveni mai pal și mai luminos, iar cocoșii prinseră a cânta în cetate. Ploaia cădea încă, deasă. Sub mine, vedeam vârtejuri albe de spumă, acolo unde râul se izbea de stânci. Se zăreau acum și copacii de dedesubt, deși încă umbriți. Un bursuc apăru la câțiva metri de noi, apoi se întoarse și o zbughi în josul dealului. O fâșie roșiatică se ivi, într-o dungă mai subțire a norilor dinspre răsărit, și deodată se crăpă de ziuă, deși lumina zilei era mohorâtă și brăzdată de firele argintii ale ploii. Ragnar începu să-și formeze zidul de scuturi, aliniind oamenii pe cărare, pentru a atrage atenția apărătorilor. M-am gândit că, în curând, femeile aveau să vină să ia apă și am cercetat din priviri drumul peste povârniș, ca să-i pot zări pe toți oamenii mei.

– Când pornim, le-am şoptit, pornim în fugă! Urcăm până la poartă, ucidem gărzile, apoi staţi strânşi lângă mine! De cum intrăm înăuntru, mergem încet. Pur şi simplu, mergeţi fără grij, ca şi cum aţi fi oamenii lui Kjartan.

Noi, doisprezece, câţi eram, nu puteam spera să înfrângem o întreagă garnizoană. Dacă voiam să câştigăm, trebuia să ne strecurăm în cetate. Sihtric îmi spusese că, dincolo de poartă, era un păienjeniş de case şi clădiri. Dacă puteam ucide rapid gărzile de la poartă, şi nimeni nu remarca absenţa lor, speram să ne putem ascunde în acel păienjeniş, şi apoi, de îndată ce eram siguri că nimeni nu ne descoperise, puteam să ne îndreptăm spre zidul de nord. Purtam cu toţii cămăşi de zale sau pieptare din piele, aveam coifuri, iar dacă garnizoana pândea apropierea lui Ragnar, de bună seamă că nu avea să ne observe prezenţa; dacă ar fi făcut-o totuşi cineva, ar fi crezut că suntem dintre apărătorii cetăţii. Odată ajunşi pe zid, voiam să cucerim o parte a platformei de luptă. Dacă puteam ajunge acolo şi puteam ucide oamenii care păzeau platforma, am fi putut cuceri o bucată de zid suficient de lungă cât să le permită oamenilor lui Ragnar să se cţăre pe palisadă şi să ni se alăture. Cei mai ageri luptători ai săi s-ar fi putut urca pe palisade, înfigându-şi securile în lemnul palisadei şi folosindu-le ca pe nişte trepte, iar Rypere căra cu el o funie din piele, ca să-i ajute. Pe măsură ce tot mai mulţi oameni urcau, ne-am fi putut croi drum în jos, spre baza zidului, până la poarta cea mare, ca să permitem grosului forţelor noastre să pătrundă pe ea.

Când am descris toate acestea în faţa lui Ragnar şi a lui Guthred, ei considerară că planul este bun, dar, în acea dimineaţă umedă şi rece, părea jalnic şi disperat, şi brusc am fost cuprins de un sentiment de deznădejde. Mi-am atins amuleta de la gât.

– Vă implor, zeilor, am şoptit, vă implor ca nimeni să nu ne vadă. Vă implor să putem ajunge la zid!

N-ar fi trebuit să spun asta. Glasul meu ar fi trebuit să fie plin de încredere, în schimb el îmi trădă spaima, şi atunci n-ar fi trebuit să mă rog la nici un zeu. Eram deja cu toţii în mâinile

zeilor, care aveau să ne ajute sau să ne lase să pierim după cât de mult le era pe plac ceea ce făceam. Mi l-am amintit pe Ravn cel Orb, bunicul lui Ragnar, spunându-mi că zeilor le place vitejia şi-i iubesc pe oamenii îndrăzneţi, dispreţuind laşitatea şi îndoiala.

– Noi suntem pe acest pământ doar ca să-i amuzăm, asta-i tot, spunea Ravn. Şi, dacă-i distrăm cum se cuvine, ne vom ospăta alături de ei până la sfârşitul lumii.

Ravn fusese un războinic curajos înainte de a-şi pierde vederea, iar după aceea devenise skald, alcătuind poeme, care lăudau războiul şi vitejia. Dacă aveam să luptăm cum se cuvine, fără doar şi poate că unei pleiade de poeţi nu avea să-i ajungă cuvintele pentru a ne lăuda apoi.

O voce se auzi mai tare pe povârniş, şi am ridicat un braţ, făcându-le semn celorlalţi să tacă. Apoi, am auzit glasuri de femei şi pocnetul făcut de o găleată ciocnită pe lemn. Glasurile se apropiau. Am auzit o femeie plângându-se de ceva, dar cuvintele nu fură prea clare. Apoi, o altă femeie răspunse, şi de această am înţeles ce spusese: „Nu pot pătrunde aici, şi pace. Pur şi simplu nu pot". Vorbeau în engleză, de bunăoară erau fie sclave, fie nevestele oamenilor lui Kjartan. Am auzit un pleoscăit, ca şi cum găleata ar fi căzut în fântână. Rămăsesem cu mâna ridicată, atenţionându-i pe ceilalţi să stea nemişcaţi. Era nevoie de timp ca femeile să umple toate găleţile, dar cu cât trecea mai mult timp, cu atât mai bine, pentru că străjerii aveau să se plictisească şi să nu mai fie atât de atenţi la poartă. Am privit chipurile murdare ale oamenilor mei, căutând vreun semn de şovăială care i-ar fi putut mânia pe zei, şi deodată mi-am dat seama că nu eram doisprezece oameni, ci treisprezece. Al treisprezecelea avea capul plecat şi nu-i puteam zări faţa, aşa că l-am împuns cu vârful suliţei în cizmă, iar el m-a privit.

De fapt, ea m-a privit. Era Gisela.

Părea încrezătoare şi îmi aruncă o privire rugătoare, ca şi cum mi-ar fi cerut să o iert că venise; am fost îngrozit. Nu există număr mai fatidic decât treisprezece. Odată, în Valhalla, se

dădu un ospăţ pentru doisprezece zei, dar Loki, zeul înşelăciunilor, veni neinvitat şi îşi făcu jocurile lui răutăcioase, convingându-l pe Hod cel Orb să arunce o creangă de vâsc în fratele lui, Baldur. Baldur era zeul cel bun, dar el putea fi ucis doar cu vâsc, aşa că, atunci când fratele orb azvârli creanga, Baldur muri, spre amuzamentul lui Loki, şi, de atunci, oamenii ştiu că treisprezece este numărul malefic. Treisprezece păsări care zboară pe cer sunt prevestitoare de nenorociri, treisprezece pietricele puse în oală vor otrăvi orice mâncare din acea oală, în vreme ce treisprezece oameni care stau la aceeaşi masă sunt o invitaţie pentru moarte. Treisprezece sulițe împotriva unei cetăţi nu puteau să însemne altceva decât înfrângere. Chiar şi creştinii ştiau că numărul treisprezece e cu ghinion. Părintele Beocca îmi spusese că aşa se spune de când treisprezece oameni stătuseră la ultima cină a lui Hristos, şi cel de-al treisprecelea fusese Iuda. Aşa că am privit-o îngrozit pe Gisela şi, pentru a-i arăta ce făcuse, am pus jos sulița, am ridicat zece degete, după care am mai ridicat doar două, apoi am arătat spre ea şi am mai ridicat un deget. Ea scutură din cap, ca şi cum ar fi vrut să contrazică ceea ce-i transmisesem; dar am arătat iar spre ea, apoi am îndreptat degetul spre pământ, dându-i de înţeles că trebuie să rămână unde se afla. Doisprezece oameni aveau să intre în Dunholm, nu treisprezece.

– Dacă pruncul nu suge, spunea o femeie, dincolo de zid, freacă-i buzele cu zeamă de ciuboţica-cucului. Dă roade întotdeauna.

– Şi freacă-ţi şi ţâţa cu zeama asta, se auzi o altă voce.

– Şi unge-ţi ţâţa cu miere şi funingine, interveni cu sfat o a treia femeie.

– Încă două găleţi, spuse prima voce, şi scăpăm de ploaia asta afurisită.

Era momentul să mergem. I-am făcut iar semn Giselei, arătându-i, cu o căutătură furioasă, că trebuia să rămână acolo unde era, apoi am ridicat sulița cu mâna stângă, şi cu dreapta mi-am tras din teacă Răsuflarea-Şarpelui. I-am sărutat lama şi m-am ridicat. Mi se părea ciudat să stau în picioare şi să merg

iarăşi, să umblu, în lumina zilei, pe lângă palisada fântânii. Mă simţeam dezgolit sub metereze şi am aşteptat un strigăt de la vreo sentinelă atentă, dar nu se auzi nimic. În faţă, nu foarte departe, puteam vedea poarta, în pragul căreia nu stătea nici un străjer. Sihtric se afla în stânga mea, mergând cu paşi grăbiţi. Cărarea era făcută din piatră spartă, lucioasă şi lipicioasă. Am auzit o femeie icnind în spatele noastru, dar tot nu dădu nimeni de pe metereze alarma, apoi am pătruns pe poartă şi am zărit un bărbat în dreapta mea şi l-am împuns cu sabia în gât. Am tras lama înapoi, iar sângele ţâşni, strălucitor, în dimineaţa cenuşie. Omul căzu, lovindu-se de palisade, şi l-am mai lovit încă o dată cu suliţa, tot în gât. Al doilea străjer privi scena de la câţiva metri distanţă. Avea, drept armură, un şorţ lung de piele, cum au fierarii, iar pe post de armă, un topor de tăiat lemne, pe care părea să nu-l poată clinti. Rămăsese cu gura căscată de uimire şi nu se mişcă atunci când Finan se strecură lângă el. Ochii i se căscară, şi abia într-un târziu înţelese primejdia şi se răsuci să fugă, dar suliţa lui Finan îi poticni picioarele, iar în clipa următoare irlandezul se urcă pe el şi-i străpunse şira spinării cu sabia. Am ridicat mâna, făcându-le semn tuturor să tacă şi să se mişte în linişte. Am aşteptat. Nici un duşman nu strigă. Picăturile de ploaie se scurgeau din acoperişurile de stuf ale clădirilor. Mi-am numărat oamenii, constatând că erau zece, apoi Steapa intră pe poartă, închizând-o în urma lui. Eram cu toţii doisprezece, nu treisprezece.

– Femeile vor rămâne la fântână, îmi zise Steapa.

– Eşti sigur?

– Da, vor rămâne la fântână, mărâi el.

Îi poruncisem să le vorbească femeilor care luau apă şi, fără îndoială, simpla lui statură le făcuse să alunge orice gând că ar fi putut da alarma.

– Şi Gisela?

– Va sta şi ea la fântână.

Astfel, ne-am strecurat în Dunholm. Ajunseserăm într-un colţ întunecat al cetăţii, unde două mormane de bălegar stăteau lângă intrarea într-o clădire lungă, joasă.

– Aici sunt grajdurile, îmi şopti Sihtric, deşi nu era nimeni prin preajmă să ne poată auzi.

Ploaia cădea, deasă, fără să se oprească deloc. Am mers până la capătul grajdurilor, dar n-am putut vedea nimic, în afară de alte ziduri din lemn, stive mari de lemne de foc şi acoperişuri de stuf căptuşite cu muşchi. O femeie trăgea o capră de sfoară, mergând printre căsuţe şi lovind animalul cu o nuia, ca să-l zorească prin ploaie.

Am curăţat lama sabiei de pelerina zdrenţăroasă a omului pe care-l omorâsem, apoi i-am întins lui Clapa suliţa mea şi am ridicat scutul soldatului mort.

– Băgaţi săbiile în teacă, am poruncit.

Dacă mergeam prin cetate cu săbiile scoase, am fi atras atenţia. Trebuia să părem nişte oameni abia treziţi din somn, care se codeau să meargă la datorie pe acea ploaie rece, nesfârşită.

– Pe unde o luăm? l-am întrebat pe Sihtric.

El ne conduse de-a lungul palisadei. După ce am trecut de grajduri, am zărit trei clădiri mari, care nu ne lăsau să vedem meterezele nordice, aflate în spatele lor.

– Aici e sala de ospeţe a lui Kjartan, şopti Sihtric, arătând cu degetul clădirea din dreapta.

– Vorbeşte normal, i-am zis.

El îmi arătase cea mai mare clădire, singura din care fumul ieşea printr-un horn din acoperiş. Era construită cu laturile mai lungi orientate spre est şi spre vest, iar unul dintre frontoane era foarte aproape de metereze, aşa că eram nevoiţi să pătrundem adânc în centrul fortăreţei pentru a putea înconjura sala cea mare. Puteam vedea oameni, iar ei ne puteau vedea pe noi, dar nimănui nu-i păream neobişnuiţi. Eram doar nişte războinici înarmaţi, mergând prin noroi, iar oamenii erau înfrigurați şi uzi şi mergeau grăbiţi printre clădiri, mai dornici să ajungă la căldura şi în confortul din case decât să-şi facă griji în privinţa unei armii de doisprezece luptători muraţi de ploaie. Un frasin creştea în faţa sălii de ospeţe a lui Kjartan, unde o singură sentinelă stătea de pază în pragul uşii, aplecată sub crengile desfrunzite ale copacului, într-o încercare zadarnică de

a se adăposti de ploaie şi vânt. Atunci, am auzit pe cineva strigând. Un strigăt destul de slab, dar, apropiindu-ne de uliţa dintre clădiri, am observat oameni pe metereze. Priveau spre nord, unii dintre ei agitând, sfidători, sulițele. Aşadar, venea Ragnar. Cei din cetate îl puteau vedea chiar şi în lumina slabă a zorilor, căci oamenii lui purtau torţe aprinse. Ragnar poruncise atacatorilor să poarte torţe, pentru ca oamenii lui Kjartan să-i privească pe ei şi să fie distraşi de la paza zidurilor din spatele cetăţii, unde ne aflam noi. Foc şi sabie se apropiau de Dunholm, dar apărătorii îi batjocoreau pe luptătorii lui Ragnar, care se chinuiau să urce poteca alunecoasă. Le strigau măscări şi ocăruri, fiindcă se ştiau la adăpostul zidurilor înalte, vedeau că atacatorii erau în număr mic, dar nu aveau habar că sceadugenganii erau deja în spatele lor, şi nimeni nu ne observase, iar temerile mele începură să se risipească. Am atins amuleta de la gât şi i-am mulţumit în gând lui Thor.

Ne aflam la doar câţiva metri de frasinul din apropierea sălii de ospeţe a lui Kjartan. Copacul fusese plantat ca un simbol al lui Yggdrasil, Arborele Vieţii, în jurul căruia se înlănţuie destinul, deşi frasinul părea mai degrabă un copăcel firav, chinuindu-se să-şi înfigă rădăcinile în pământul subţire de pe stânca pe care se afla cetatea. Santinela ne observă de îndată, îşi dădu seama că e ceva în neregulă cu apariţia noastră, dar apoi se răsuci şi privi dincolo de vârful plat al cetăţii, spre poartă. Oamenii se înghesuiau pe meterezele porţii, în vreme ce alţi luptători se urcaseră pe platformele de luptă ale zidului, construite în stânga şi în dreapta intrării. Un pâlc numeros de călăreţi aşteptau în spatele porţii, fără îndoială gata să pornească în urmărirea atacatorilor înfrânţi, după ce aceştia erau respinşi de pe palisade. Am încercat să-i număr pe războinicii lui Kjartan, dar erau prea mulţi, aşa că am privit în dreapta şi am văzut o scară scundă sprijinită de platforma de luptă, în dreptul meterezelor dinspre vest. Pe acolo trebuia să mergem, mi-am zis. Dacă urcam scara şi capturam zidul de vest, i-am fi putut permite lui Ragnar să pătrundă în cetate, să-şi răzbune tatăl şi să-şi elibereze sora, uimind toată Northumbria.

Am zâmbit, dintr-odată înveselit la gândul că reuşiserăm să ne strecurăm în Dunholm. M-am gândit la Hild şi mi-am închipuit-o rugându-se în chilia ei modestă, cu cerşetorii strânşi deja la poarta mănăstirii, aşteptând să fie hrăniţi. Alfred lucra probabil la ora aceea, obosindu-şi ochii cu lectura manuscriselor, în lumina slabă a dimineţii. Oamenii se amestecau pe uliţele tuturor aşezărilor din Britania, căscând şi întinzându-se. Boii erau înjugaţi. Copoii erau nerăbdători, simţind că o nouă zi de vânătoare era pe cale să înceapă, iar noi eram acolo, în fortăreaţa lui Kjartan, şi nimeni nu ne bănuia prezenţa. Eram uzi, înfrigurați şi depăşiţi numeric, căci duşmanul avea de cel puţin douăzeci de ori mai mulţi războinici, dar zeii erau cu noi, şi ştiam că aveam să învingem şi, dintr-odată, m-a cuprins o patimă ciudată. Furia luptei mi se aprindea în suflet şi ştiam că skalzii aveau să aibă fapte glorioase de cântat.

Sau poate că skalzii aveau să facă un bocet. Căci, deodată, totul merse dezastruos.

Zece

Santinela de sub frasin se întoarse şi ne vorbi.

– Ăştia-şi pierd timpul, zise el, arătând spre trupele lui Ragnar.

Omul nu era deloc bănuitor, ba chiar căscă atunci când ne-am apropiat de el, dar apoi ceva îl alarmă. Poate fusese Steapa, căci nici un om din Dunholm n-ar fi fost atât de înalt cât un saxon din Wessex. Orice-ar fi fost însă, străjerul îşi dădu imediat seama că suntem străini şi reacţionă rapid, dându-se în spate şi trăgându-şi sabia. Tocmai voia să urle după ajutor, când suliţa azvârlită de Steapa i se înfipse în umărul drept, dându-l în spate, şi imediat după aceea Rypere îi străpunse pântecul cu suliţa sa, cu asemenea forţă, încât îl ţintui în firavul frasin. Scoase apoi sabia şi-l reduse definitiv la tăcere. Dar, pe când sângele ţâşnea, doi bărbaţi apărură după colţul clădirii mai mici din stânga noastră şi începură imediat să zbiere că duşmanii pătrunseseră în cetate. Unul se întoarse şi fugi, celălalt îşi trase sabia, săvârşind însă o greşeală, căci Finan se prefăcu că-l loveşte cu suliţa în burtă, omul vru să pareze lovitura, dar irlandezul ridică fulgerător suliţa, al cărei vârf se înfipse în carnea moale de sub falca danezului. Gura omului se umplu pe dată de sânge, care începu să curgă, gros, pe barbă, şi Finan se apropie şi-i înfipse în burtă sabia scurtă.

Încă două leşuri. Începuse iarăşi să plouă tare, iar picăturile se topeau în noroi, diluând sângele proaspăt. M-am întrebat dacă aveam timp să străbatem spaţiul deschis din faţa sălii de ospeţe a lui Kjartan, ca să ajungem la scara ce ducea spre metereze,

dar chiar atunci, pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, ușa sălii se deschise, și trei bărbați ieșiră. I-am strigat lui Steapa să-i împingă înapoi. El își folosi securea, ucigându-l pe primul cu o lovitură aplicată în pântece, cu o uimitoare eficiență, și îl împinse apoi în al doilea, pe care-l izbi cu lama toporului direct în figură. Apoi Steapa îi dădu pe cei doi la o parte, pentru a-l urmări pe al treilea, care se refugiase înăuntru. L-am trimis pe Clapa în ajutorul lui Steapa.

– Mergi și scoate-l repede de acolo, nu avem timp, i-am poruncit lui Clapa, observând că luptătorii călări din dreptul porții auziseră zgomote, îi văzuseră pe cei doi danezi căzuți și pe noi cu săbiile scoase lângă ei, și deja își întoarceau caii, să se îndrepte către noi.

Atunci am știut că pierdusem. Totul depinsese de elementul surpriză, iar acum, că fusesem descoperiți, nu mai aveam nici o șansă de a ajunge la zidul nordic. Oamenii de pe platformele de luptă se întoarseră să ne privească, și unora li se porunci să coboare de pe metereze, iar acum formau un zid de scuturi chiar în spatele porții. Călăreții, aproape treizeci, năvăleau, în galop, spre noi. Nu doar că ratasem atacul, dar știam că trebuia să ne considerăm norocoși dacă scăpam cu viață.

– Înapoi! am strigat. Înapoi!

Tot ce puteam spera acum era să ne retragem pe ulițele strâmte ale cetății, să-i ținem cumva pe călărești în loc și să ajungem la poarta ce ducea spre fântână. Gisela trebuia salvată, și atunci ar fi urmat o retragere disperată spre poalele dealului, în fața urmăritorilor avizi de răzbunare. Poate, m-am gândit, am fi reușit să trecem râul. Dacă puteam să străbatem apele umflate de ploi, am fi fost în siguranță, dar speranța era, în cel mai bun caz, foarte slabă.

– Steapa! Steapa! Clapa! am țipat, iar cei doi apărură din sală. Steapa avea lama toporului plină de sânge. Rămânem unii lângă alții, nu vă risipiți, le-am zis.

Călăreții se apropiau repede, însă noi am alergat înapoi spre grajduri, și ei părură temători să pătrundă în spațiile întunecate, umbrite, dintre clădiri, căci se opriră lângă frasinul de care străjerul mort era încă țintuit. Am crezut că precauția lor avea

să ne permită să rezistăm suficient de mult cât să putem ieşi din fortăreaţă. Speranţa renăscuse, nu în victorie, ci în supravieţuire. Atunci, am auzit zgomotul.

Zgomotul făcut de copoii care hăuleau. Călăreţii nu se opriseră fiindcă le-ar fi fost frică să ne atace, ci fiindcă Kjartan dăduse drumul câinilor, şi am văzut, împietrit, cum bestiile ţâşneau pe uşa sălii mai mici, năpustindu-se spre noi. Câte să fi fost? Cincizeci? Cel puţin cinzeci. Erau imposibil de numărat. Un vânător îi mâna, cu chelălăituri ascuţite, şi ei păreau mai mult lupi decât copoi. Erau uriaşi, cu blană aspră, sălbatici, şi, fără să vreau, m-am dat înapoi. Era o haită îndrăcită de fiare sălbăticite, câinii fantomă care bântuie noaptea şi îşi urmăresc prada printre umbre, atunci când se lasă întunericul. Nu mai aveam timp să ajungem la poartă. Câinii aveau să ne înconjoare, să ne tragă în jos, să ne sfârtece, şi m-am gândit că aceasta era pedeapsa pe care o meritam pentru uciderea la Cetreht a neajutoratului călugăr Jænberht şi am simţit tremurul rece, deloc bărbătesc, al celei mai ruşinoase spaime. Mori demn, mi-am zis, mori demn, dar cum ar fi putut cineva să moară demn sub colţii unor fiare? Cămăşile noastre de zale aveau să ne apere de sălbăticia lor, dar doar pentru puţină vreme. Iar câinii ne simţiră frica. Voiau sânge şi se repeziră asupra noastră într-un tăvălug de noroi şi de colţi. Am coborât sabia, să lovesc peste bot prima căţea turbată, dar chiar atunci o nouă voce chemă juvinele.

Era vocea unei femei. Se auzi clară şi puternică. Nu rostea vorbe, ci doar cânta, o chemare ciudată, sfâşietoare, care străpunse dimineaţa ca un corn răsunător, iar câinii se opriră brusc, se răsuciră şi începură să schelălăie, speriaţi. Cel mai apropiat se afla deja la doar câţiva metri de mine; era o căţea cu blana murdară de noroi, care se chirci, făcându-se covrig, şi începu să urle când femeia nevăzută o chemă iar. Era ceva trist în acea chemare fără cuvinte, ca un vaiet unduitor, muribund, iar căţeaua urlă, jelind parcă şi ea durerea din glasul necunoscutei. Vânătorul care dăduse drumul câinelui începu să-i lovească tare cu biciul, pentru a-i asmuţi împotriva noastră, dar, din nou, vocea fantomatică se auzi, cristalină, printre rafalele de ploaie,

mai puternică de data asta, ca şi cum femeia ar fi fost cuprinsă deodată de o furie neaşteptată, iar trei dintre câini se bulucira asupra vânătorului. Omul ţipă, dar fu copleşit, sub o masă diformă de blană şi colţi. Călăreţii se repeziră spre câini, pentru a-i alunga de pe omul deja muribund, dar glasul femeii despică iar aerul, şi întreaga turmă se năpusti asupra cailor. Dimineaţa se umplu de ropotele ploii, şi de urlete nepământeşti, şi de hăulitul lugubru al copoilor, iar călăreţii se întoarseră, îngroziţi şi dădură pinteni cailor către poartă. Femeia chemă iarăşi, mai blând acum, iar câinii se aşezară, supuşi şi domoliţi, în jurul frasinului, lăsându-i pe călăreţi să se îndepărteze.

Am rămas uimit. Priveam şi nu mai puteam face nimic. Doar priveam. Câinii se ghemuiseră, cu dinţii dezveliţi, privind spre uşa sălii lui Kjartan, de unde apăru femeia care-i chemase. Păşi peste leşul lăsat de Steapa în uşă şi începu să le cânte încetişor copoilor, iar aceştia se tolăniră la picioarele ei, pe când ea ridică privirile spre noi.

Era Thyra.

La început, nu am recunoscut-o. Trecuseră ani de când n-o mai văzusem pe sora lui Ragnar, şi mi-o aminteam doar ca pe o copilă bălaie, zglobie şi sănătoasă, cu gândul numai la măritişul cu un războinic danez. Apoi casa tatălui ei fusese arsă, războinicul ei danez fusese ucis, iar ea luată de Kjartan şi dată lui Sven. Acum, o vedeam iarăşi, dar ea devenise o creatură de coşmar.

Purta o pelerină lungă, din piele de cerb, prinsă la gât cu o broşă de os, dar pe sub pelerină era complet goală. Pe măsură ce mergea printre câini, aceştia trăgeau cu colţii de poalele pelerinei, dezvăluind un trup dureros de slab şi murdar. Braţele şi picioarele fetei erau acoperite cu cicatrice, ca şi cum cineva ar fi tăiat-o în repetate rânduri cu un cuţit, şi, acolo unde nu erau cicatrice, erau bube. Părul ei auriu era încâlcit, mătuit şi unsuros, şi Thyra îşi împletise în el şuviţe moarte de iederă. Iedera îi atârna şi peste umeri. Văzând-o, Finan îşi făcu semnul crucii. Steapa îi urmă pilda, iar eu am strâns în palmă amuleta cu ciocanul lui Thor. Unghiile încovoiate de la degetele Thyrei erau lungi ca nişte cuţite de jugănit porcii, şi ea flutură acele

mâini de vrăjitoare prin aer şi deodată ţipă la copoi, care scâncir̆ă de parcă ar fi fost bătuţi. Ea îşi îndreptă privirea spre noi, şi i-am văzut ochii smintiţi, şi am simţit zvâcnetul spaimei, căci, brusc, ea se aplecă şi mă fixă cu ochi strălucitori ca fulgerul şi încărcaţi de ură.

– Ragnar! strigă ea. Ragnar!

Numele sună ca un blestem, şi copoii îşi răsuciră capetele, uitându-se încotro arăta ea, şi am ştiut că aveau să tăbare asupra mea de îndată ce Thyra avea să vorbească din nou.

– Eu sunt Uhtred! i-am spus şi mi-am scos coiful, ca să-mi poată zări faţa. Uhtred! Sunt Uhtred!

– Uhtred? întrebă ea, fără să-şi dezlipească ochii de la mine, şi pentru un moment păru în firea ei, chiar nedumerită. Uhtred? repetă, de astă dată, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească numele.

Dar tonul cu care rostise alungă câinii de lângă noi şi apoi Thyra ţipă. Nu era un strigăt adresat copoilor, ci un vaiet, un urlet disperat, îndreptat către cer, şi, brusc, ea îşi îndreptă toată furia asupra câinilor. Se aplecă şi apucă în mâini bulgări de noroi, pe care îi azvârli în copoi. Nu rostea vorbe inteligibile, ci acea limbă pe care câinii o înţelegeau, şi ei i se supuseră, fugind peste vârful stâncos al cetăţii, pentru a ataca zidul de scuturi format dincolo de poartă. Thyra îi urmă, strigându-i, scuipând şi tremurând, umplând haita infernală de turbare, iar spaima care mă făcuse să prind rădăcini în pământul rece mă părăsi şi le-am strigat oamenilor mei să o urmeze.

Acei copoi erau nişte creaturi oribile. Erau bestii din haosul iadului, dresate numai să ucidă, iar Thyra le conducea cu ţipetele ei înalte, de jale, iar zidul de scuturi se destrămă cu mult înainte ca copoii să ajungă la el. Oamenii fugiră, risipindu-se prin cetate, iar câinii îi urmăriră. O mână de războinici, mai viteji decât ceilalţi, rămase la poartă, încotro voiam să ne îndreptăm şi noi.

– Poarta, i-am strigat fetei. Poarta, Thyra! Du-i către poartă!

Ea începu să scoată un sunet ca un lătrat, strident şi iute, iar câinii i se supuseră şi începură să alerge către poartă. Am văzut alţi vânători asmuţindu-şi copoii cu o iscusinţă la fel de

mare ca a călăreților care-și mână caii cu genunchii și frâul, dar acest meșteșug nu l-am deprins niciodată, Thyra îl cunoștea.

Oamenii lui Kjartan care păzeau poarta muriră în chinuri groaznice. Câinii se năpustiră asupra lor ca un roi de viespi furioase, sfâșiindu-i cu colții, și am auzit urlete de durere. Încă nu-l văzusem pe Kjartan sau pe Sven, dar nici că i-am căutat. Voiam doar să ajung la poarta cea mare și să o deschid pentru Ragnar, așa că m-am ținut după copoi, dar unul dintre călăreți își recăpătă curajul și le strigă oamenilor înspăimântați să ne încercuiască. Era un om voinic, cu cămașa de zale acoperită pe jumătate de o pelerină albă, mânjită cu noroi. Coiful său avea găurile pentru ochi tivite cu bronz aurit, dar eram sigur că nu putea fi decât Kjartan. El dădu pinteni cailor, și câțiva războinici îl urmară, dar Thyra începu să hăulească iar, scoțând sunete scurte și joase, iar haita de câini se repezi spre călăreți. Unul dintre călăreți, disperat să scape de bestii, își întoarse calul prea repede, și acesta se prăbuși, zbătându-se și împroșcând cu noroi, iar câțiva copoi se repeziră către burta armăsarului căzut, în vreme ce alții săriră să-l sfâșie pe călărețul aruncat din șa. L-am auzit pe bietul om văitându-se și am văzut un câine fugind, cu un picior rupt de o copită zvârlită de calul în agonie. Armăsarul necheza frenetic. Am continuat să alerg prin ploaia torențială și am zărit o suliță venind dinspre metereze. Oamenii aflați în turnul porții încercau să ne oprească, azvârlind spre noi sulițele. Ei le aruncară spre haita care încă îi sfâșia pe oamenii rămași în zidul de scuturi, la poartă, dar copoii erau prea mulți. Acum, ne aflam la cel mult zece metri depărtare de poartă. Thyra și câinii ei ne trecură în siguranță peste vârful stâncii, în vreme ce dușmanii erau buimăciți, dar călărețul cu pelerină albă și barbă deasă, din spatele ochilor acoperiți de coif, descălecă și le strigă oamenilor lui să ucidă câinii.

Danezii făcură un zid de scuturi și atacară. Își țineau scuturile jos, ca să pareze mușcăturile câinilor, iar cu săbiile și sulițele îi ucideau.

– Steapa! am strigat, și el înțelese imediat ce voiam și le ceru celorlalți să-l urmeze.

El şi Clapa fură primii printre câini, şi am văzut cum securea lui Steapa se repede în faţa acoperită cu un coif masiv a unui danez, pe când Thyra mâna câinii spre noul zid de scuturi. Oamenii coborau de pe platformele de luptă, spre a se alătura încleştării sălbatice, şi mi-am dat seama că trebuie să ne mişcăm înainte ca oamenii lui Kjartan să nimicească haita şi apoi să ne măcelărească pe noi. Am zărit un dulău făcând un salt îndrăzneţ şi muşcându-l pe un om de faţă. Omul ţipă, iar câinele schelălăi, cu o sabie înfiptă în burtă. Thyra şuieră spre copoi, în vreme ce Steapa înfrunta centrul zidului de scuturi inamic, dar acesta se lărgea, pe măsură ce tot mai mulţi danezi se alăturau, pe flancuri, ameninţând să-i prindă la mijloc şi să-i împresoare, în câteva clipe, pe câini şi pe oamenii noştri. Am fugit spre arcada porţii. Aceasta era lipsită de apărare, însă luptătorii de pe parapetul de deasupra aveau încă suliţe. Nu mă puteam apăra decât cu scutul danezului ucis şi m-am rugat să fie un scut rezistent. L-am ridicat deasupra coifului, mi-am băgat sabia în teacă şi am fugit.

Suliţele grele zburau în jurul meu. Unele se izbeau de scut şi ajungeau în noroi, cu un pleoscăit, dar cel puţini două străpunseră scândurile din lemn de tei ale scutului. Am simţit o usturime în braţul stâng, iar scutul deveni tot mai greu, pe măsură ce suliţele se înfigeau în el, dar în cele din urmă am ajuns sub arcadă, în siguranţă. Câinii hăuleau şi se luptau din greu. Steapa urla la duşmani, cerându-le să vină şi să lupte cu el, dar danezii se fereau. Am putut vedea aripile zidului lui Kjartan închizându-se şi am ştiut că aveam să fim masacraţi dacă nu reuşeam să deschidem poarta. Mi-am dat seama că aveam nevoie de două mâini ca să pot ridica zăvorul uriaş, dar una dintre suliţele ce despicase scutul îmi pătrunsese, prin zale, în antebraţul stâng şi nu-mi puteam desprinde scutul, aşa că am folosit Acul-Viespii ca să tai baierele de piele ale scutului. Apoi mi-am putut smulge vârful suliţei din zale şi din braţ. Pe mâneca de zale mi se prelingea o dâră de sânge, dar nu aveam mâna ruptă, aşa că am săltat zăvorul, scoţându-l din lăcaşul lui.

Am tras cele două porţi mari de lemn spre interior, iar Ragnar şi oamenii lui se aflau la doar cincisprezece metri distanţă.

Când mă văzură, chiuiră de bucurie şi începură să alerge, cu scuturile ridicate, pentru a se apăra de sulițele şi topoarele aruncate de pe palisade. Apoi se alăturară zidului nostru de scuturi, lărgindu-l şi abătându-şi furia şi săbiile asupra luptătorilor lui Kjartan, care încă nu-şi dădeau seama ce se întâmpla.

Astfel a fost cucerit Dunholmul, cetatea de pe stâncă, înconjurată de apele râului Wiire. Mulți ani după aceea am fost linguşit de un nobil din Mercia, al cărui skald cântă un imn despre felul în care Uhtred de Bebbanburg urcase singur pe pintenul de stâncă al fortăreței şi-şi croise drum printre două sute de luptători, ca să deschidă poarta cea înaltă a cetății, păzită de un dragon. Era un cântec de glorie frumos, ce slăvea curajul şi luptele cu sabia, dar, de fapt, era o aiureală. Fusesem doisprezece sus, pe stâncă, nu unul singur, iar câinii duseseră greul luptei, şi Steapa făcuse aproape de unul singur restul. Iar dacă Thyra n-ar fi ieşit atunci afară, la luptă, probabil că Dunholmul ar fi fost şi astăzi condus de urmaşii lui Kjartan. Desigur, lupta nu se încheie odată cu deschiderea porții, căci încă eram copleşiți numeric, dar mai aveam încă destui copoi, pe care Kjartan era acum silit să-i înfrunte, în vreme ce Ragnar îşi aduse zidul de scuturi în cetate şi bătălia continuă, aprigă.

Era zid de scuturi contra zid de scuturi. Oroarea a două ziduri de scuturi înfruntându-se. Tunetul scuturilor ciocnite unele de altele şi icnetele oamenilor care împungeau, cu săbiile lor scurte sau cu sulițele iuți, pântecele dușmanilor. Sânge, mațe şi scârnă împrăştiate prin noroi. Zidul de scuturi e locul unde oamenii mor, dar tot acolo ei dobândesc prețuirea şi laudele skalzilor. M-am alăturat zidului lui Ragnar şi Steapa, care luase un scut de la un călăreț sfâşiat de câini şi se înghesui lângă mine, cu marea lui secure de luptă. Am păşit peste leşuri de oameni şi de câini, înaintând, încet, dar sigur. În asemenea momente, scuturile devin o armă, măciuliile lor mari, din fier sunt ca nişte bâte care împing dușmanii înapoi şi, când ei cedează, tu te mişti repede şi îi împungi cu lama, apoi îi calci în picioare pe răniți, lăsându-i pe oamenii care vin în spatele tău să-i omoare. Curând, unul din ziduri se sparge şi, în acea zi, linia lui Kjartan se frânse prima. Danezul încercase să ne prindă prin flancuri

şi-şi trimisese oameni prin spatele nostru, dar câinii care mai trăiau ne păzeau flancurile, şi Steapa îşi flutura prin aer securea ca scos din minţi. Era atât de uriaş şi de puternic, încât pătrunse singur în linia duşmană, hăcuind în stânga şi-n dreapta, iar treaba părea uşoară.

– Wessex! striga el întruna. Wessex! urla, de parcă ar fi luptat pentru Alfred.

Eram în dreapta lui, Ragnar se afla în stânga lui, şi ploaia ne biciuia fără zăbavă, pe când îl urmam pe sălbaticul Steapa prin zidul de scuturi al lui Kjartan. L-am străpuns pe tot, până ce nici un duşman nu ne-a mai stat în faţă, iar zidul se sfărâmă, şi cei scăpaţi din el fugiră către clădiri.

Kjartan era omul cu pelerina albă, mânjită de noroi. Era un zdrahon, aproape la fel de înalt ca Steapa, şi foarte puternic, dar el văzu cum fortăreaţa cade şi strigă către oamenii săi să formeze un nou zid de scuturi. Însă deja unii dintre ei se dădeau prinşi. Danezii nu se predau uşor, dar ei descoperiseră că luptau împotriva altor danezi, şi nu era nici o ruşine să cedeze în faţa fraţilor de sânge. Alţii fugiseră, ieşind prin poarta de la fântână, şi m-a cuprins spaima la gândul că Gisela ar fi putut fi descoperită şi răpită, dar femeile care plecaseră să care apă o protejaseră. Ele se baricadaseră în spatele micii palisade ce înconjura fântâna, iar bărbaţii, panicaţi, fugiseră pe lângă ele, către râu.

Dar nu toţi intrară în panică sau se predară. Câţiva se adunară în jurul lui Kjartan şi îşi uniseră scuturile, aşteptând să fie atacaţi şi să piară luptând. E adevărat, Kjartan era un om crud, dar în aceeaşi măsură era şi brav. Fiul lui, Sven, era însă laş. El comandase apărătorii meterezelor de la poarta cea mare, şi aproape toţi acei oameni fugiseră spre nord, lăsându-l pe Sven alături doar de doi tovarăşi de arme. Guthred, Finan şi Rollo urcară pe turnul porţii, să negocieze cu ei, dar Finan singur fu de ajuns. Irlandezului nu-i plăcea să lupte în zidul de scuturi. Era prea slab, recunoaştea el, ca să ia parte la o asemenea încleştare, unde forţa era cel mai de seamă lucru. În schimb, în câmp deschis, omul era de neînvins. Finan cel Iute fusese poreclit, şi am privit, uimit, cum el sări înaintea lui Guthred şi a lui Rollo

şi îi atacă pe cei trei danezi de unul singur. Săbiile lui erau mai rapide decât muşcătura viperei. Nu purta scut. Îi buimăci pe oamenii lui Sven, ferindu-se, aplecându-se şi ridicându-se brusc, parându-le atacurile, şi îi ucise prin şiretlic pe amândoi cu un rânjet drăcesc întipărit pe chip, apoi se întoarse spre Sven. Însă acesta era fricos ca un iepure. El se retrăsese într-un colţ al parapetului şi îşi ţinea sabia şi scutul la distanţă de trup, ca şi cum ar vrut să spună că n-are de gând să lupte. Finan se aplecă, rânjind încă, gata să-şi înfigă sabia lungă în trupul lipsit de apărare al danezului.

– E al meu! ţipă Thyra. E al meu!

Finan se întoarse, mirat, spre ea, iar Sven îşi mişcă braţul în care ţinea sabia, ca şi cum ar fi vrut să lovească, însă lama lui Finan îi vâjâi pe dinainte, şi danezul înlemni şi începu să cerşească îndurare.

– E al meu! urlă Thyra, îndreptându-şi unghiile ca nişte gheare spre el şi suspinând, cu glasul încărcat de ură. El e al meu!

– Auzi, eşti al ei, zise Finan, aşa că du-te, făcu el şi se prefăcu că-l loveşte în burtă.

Iar, când danezul trase scutul în faţă, să se apere, Finan se împinse în el, răsturnându-l peste parapeţi. În cădere, Sven ţipă de spaimă. Distanţa nu era mare, nu mai mult de înălţimea a doi oameni voinici, iar el nimeri în noroi, prăvălindu-se ca un sac de grâu. Se târî pe spate, încercând să se ridice, dar în clipa următoare Thyra se aruncă asupra lui şi începu să urle, dând o chemare ascuţită, tulburătoare. Câinii rămaşi în viaţă veniră la ea. Chiar şi cei răniţi se chinuiră să vină, prin sânge şi noroi, ca să ajungă la stăpâna lor.

– Nuuu! bâigui Sven, îngrozit, privind-o pe fată cu singurul lui ochi teafăr. Nuuu!

– Ba da! şuieră ea.

Aplecându-se, îi smulse sabia din mâna moale şi schelălăi scurt, iar dulăii se repeziră asupra lui. Sven se zbătea şi urla, sub colţii care-l sfârtecau. Unii, dresaţi să ucidă rapid, se repeziră la beregata lui, dar Thyra îi alungă, cu sabia lui Sven, aşa că dulăii îl uciseră pe danez în chinuri, sfâşiindu-l încet, de la gât în jos. Zbieretele lui sfâşiau ploaia ca nişte lame ascuţite. Tatăl

lui auzea tot, iar Thyra privea scena și râdea, cu ochi aprinși de patimă.

Totuși, Kjartan era viu. Treizeci și patru de oameni stăteau alături de el și știau că sunt ca și morți, dar erau pregătiți să moară ca niște danezi. Însă Ragnar merse spre ei, ud leoarcă, însângerat și cu aripile de pe coiful său frânte; fără o vorbă, arătă cu sabia înspre Kjartan. Acesta înclină din cap și ieși din zidul de scuturi. Măruntaiele lui Sven erau devorate de câini, iar Thyra dansa în sângele fiului său și îngâna un bizar cântec al victoriei, ca un croncănit lugubru.

– Ți-am ucis tatăl și am să te ucid și pe tine, mârâi Kjartan, furios, către Ragnar.

Acesta nu-i răspunse. Erau la vreo doi metri unul de celălalt și se studiau din priviri.

– Soră-ta era o târfă bună înainte să-și piardă mințile, rânji Kjartan, apoi se năpusti înainte, cu scutul ridicat, dar Ragnar se feri, sărind în dreapta, ca să-l lase să alunece pe lângă el. Kjartan anticipă însă mișcarea și-și furișă sabia în jos, pentru a-i reteza gleznele lui Ragnar, însă acesta se trase în spate. Cei doi se priviră din nou, întărâtați, atent fiecare la cea mai mică mișcare a celuilalt. A fost o târfă bună chiar și după ce-a înnebunit, continuă Kjartan, doar că a trebuit s-o leg ca s-o împiedic să se mai zbată. Mi-a fost mai ușor așa, știi?

Ragnar atacă. Scutul ridicat, sabia jos, iar cele două scuturi se ciocniră cu un pocnet sec. Kjartan pară cu lama sa lovitura joasă, și amândoi se împinseră unul în celălalt, încercând să se doboare, iar Ragnar făcu iarăși un pas în spate. Știa că dușmanul lui e rapid și priceput în luptă și nu voia să riște.

– Dar acum nu mai e o târfă bună, zise Kjartan. S-a urâțit de tot și e-mputită. Nici măcar un cerșetor nu s-ar cordi cu ea. Știu asta. I-am dat-o unuia acum o săptămână și nici n-a vrut să se atingă de ea.

Brusc, sări înainte, încercând să-l străpungă pe Ragnar cu sabia. Nu era mare iscusință în atacul său, doar forță și iuțeală, dar Ragnar se retrase, oprind cu scutul furia asaltului. M-am temut pentru el și am făcut un pas înainte, dar Steapa mă ținu în loc.

– E lupta lui, îmi zise.

– Ţi-am ucis tatăl, rânji Kjartan, şi sabia lui smulse o aşchie lungă din scutul lui Ragnar. Ţi-am ars mama, se lăudă el, şi o altă lovitură a lui se izbi în măciulia de oţel a scutului lui Ragnar. Şi ţi-am necinstit sora, urmă, iar o nouă lovitură îl făcu pe Ragnar să se dea doi paşi înapoi. Şi acum am să-mi fac nevoile pe trupul tău, după ce-am să-ţi scot maţele, zbieră Kjartan şi răsuci sabia celuilalt, îndreptă iar lama în jos şi încercă să-i taie gleznele lui Ragnar.

De astă dată, îl atinse, iar tânărul se clătină. Mâna sa rănită lăsase, instinctiv, scutul în jos, iar Kjartan îşi ridică scutul, împingându-l peste cel al adversarului, spre a-l doborî pe acesta la pământ. Ragnar, care nu scosese un sunet până atunci, strigă. Pentru o clipă, am crezut că e strigătul unui om pe moarte, dar era un urlet de furie. El îşi încordă trupul, de sub scutul lui Kjartan, împingându-l pe uriaşul danez prin forţă brută, apoi se ridică, dintr-un salt, în picioare. Am crezut că fusese rănit grav de lovitura la glezne, dar el avea fâşii de fier trase prin cizme şi, deşi una dintre fâşii fusese aproape despicată în două, şi lama crestase pielea, rana nu era gravă, şi deodată Ragnar fu numai furie şi forţă. Era ca şi cum se trezise dintr-o amorţeală. Începu să se mişte rapid în jurul lui Kjartan, ca şi cum ar fi dansat; acesta era secretul duelului. Să te mişti în continuu. Ragnar se mişca, era plin de furie, iar viteza sa aproape că atingea iuţeala de picior a lui Finan; Kjartan, care crezuse că-i venise de hac inamicului, se simţi, brusc, încolţit. Nu mai avea puterea să-l insulte, căci răsufla tot mai greu, abia de se mai putea apăra, şi Ragnar era tot mai rapid şi mai feroce. Îl lovi pe Kjartan, apoi se feri de lovitura acestuia, doar ca să-l surprindă, atingându-l din nou cu sabia. Se feri, lăsându-se în jos, apoi atacă, îşi folosi scutul ca să pareze o lovitură şi-şi răsuci sabia, izbindu-l pe Kjartan în coif. Izbi fierul, dar nu-l străpunse, însă Kjartan scutură din cap, ameţit; Ragnar se împinse cu scutul în scutul celuilalt, ca să-l dea înapoi. Următoarea sa lovitură zdrobi una dintre scândurile din lemn de tei din scutul lui Kjartan, a doua lovi în plin marginea scutului, despicând rama de fier, şi Kjartan se dădu înapoi; Ragnar urlă, un urlet atât de

teribil, încât până şi câinii din jurul Thyrei începură să chelălăie la auzul lui.

Peste două sute de oameni priveau lupta. Ştiam cu toţii ce avea să se întâmple acum, căci Ragnar fusese biruit de furia sângelui. Era furia unui danez războinic. Nimeni nu putea rezista unei asemenea furii; era de mirare că Kjartan îi rezistase atât. Dar, în cele din urmă, el se dădu înapoi, se împiedică în leşul unui dulău şi alunecă pe spate. Ragnar se năpusti asupra lui, ferindu-se de loviturile disperate ale sabiei celuilalt, şi îl izbi pe Kjartan cu Străpunge-Inimi în braţul în care ţinea arma. Lovitura străbătu cămaşa de zale şi-i reteză lui Kjartan tendoanele de la încheietura mâinii drepte. Kjartan încercă să se ridice, dar Ragnar îl pocni puternic peste faţă, apoi îi înfipse călcâiul în beregată. Kjartan se sufocă. Ragnar se dădu înapoi şi-şi lăsă scutul zdrelit să-i alunece din mână. Apoi, cu mâna stângă rănită, smulse sabia lui Kjartan. Îşi folosi cele două degete care nu erau vătămate, pentru a o trage din mâna vlăguită a duşmanului şi o azvârli în noroi, apoi îl ucise pe Kjartan.

Fu o moarte lentă, chinuitoare, dar Kjartan nu scoase un ţipăt de durere. La început, încercă să reziste, folosind scutul ca să pareze loviturile de sabie ale lui Ragnar, dar acesta îl făcu să sângereze, tăindu-l puţin câte puţin. Cu ultimele puteri, Kjartan îşi ceru înapoi sabia, ca să poată pătrunde în sala morţilor lui Odin cu onoare, dar Ragnar scuturã din cap.

– Nu! zise el şi nu mai rosti ultimul cuvânt până ce nu-i dădu lovitura de graţie.

O lovitură dată cu ambele mâini, atât de puternică, încât sabia îi spintecă burta lui Kjartan, îi reteză coloana, cu tot cu cămaşa de zale de dedesubt, şi se înfipse în pământ. Ragnar lăsă Străpunge-Inimi acolo şi se dădu câţiva paşi înapoi, pe când Kjartan se zvârcolea în ghearele morţii. Atunci, Ragnar privi spre cerul plumburiu, în vreme ce sabia se legăna încă, înfiptă în pământ, prin trupul duşmanului său, şi strigă spre nori:

– Tată! Tată!

Îi spunea astfel lui Ragnar cel Bătrân că moartea lui fusese răzbunată.

Şi Thyra era la fel de avidă de răzbunare. Stătuse aplecată, pe vine, alături de câinii ei, privind moartea lui Kjartan, dar acum se ridică şi chemă copoii, care alergară spre Ragnar. Primul meu gând fu că îşi trimite bestiile să devoreze cadavrul lui Kjartan, dar câinii îl înconjurară pe Ragnar. Erau peste douăzeci de copoi uriaşi şi sălbatici, ca nişte lupi, şi mârâiau la Ragnar; Thyra ţipă la el.

– Ar fi trebuit să vii mai devreme! De ce n-ai venit?

Tânărul o privi, uimit de mânia ei.

– Am venit de îndată ce... începu el.

– Ai plecat să fii viking, strigă ea. M-ai părăsit aici!

Câinii păreau tulburaţi de jalea din cuvintele ei şi începură să se înghesuise pe lângă Ragnar, cu blănurile mânjite de sânge şi limbile atârnând peste colţii însângeraţi, aşteptând doar un semn sau un cuvânt ca să-l sfâşie.

– M-ai lăsat aici! plânse Thyra şi pătrunse printre câini, până înaintea fratelui ei. Apoi se lăsă în genunchi şi începu să plângă cu suspine. Am încercat să ajung la ea, dar câinii se întoarseră spre mine, cu colţi rânjiţi şi ochi sălbatici, aşa că m-am dat grabnic înapoi. Thyra continuă să bocească, iar jalea ei era la fel de puternică precum furtuna dezlănţuită asupra cetăţii Dunholm. Am să te ucid! strigă ea către Ragnar.

– Thyra, zise el.

– M-ai lăsat aici! îl acuză. M-ai părăsit aici! Se ridică şi, deodată, chipul ei se lumină, ca şi cum ar fi fost iarăşi o femeie normală, şi, sub cicatrice şi murdărie, am zărit frumuseţea sa de odinioară. Preţul vieţii mele este moartea ta, îi zise fratelui ei, cu o voce cât se poate de calmă.

– Nu, nu este aşa! se auzi o voce.

Cel care vorbise era părintele Beocca. El aşteptase sub arcada porţii celei mari, şi acum veni, şchiopătând, printre şirurile de morţi şi vorbi cu toată autoritatea de care era capabil. Thyra mârâi când îl văzu.

– Eşti mort, popă! zise ea şi chelălăi scurt, iar câinii se năpustiră asupra lui Beocca, în vreme ce Thyra începu iar să se smucească, asemenea unei femei nebune. Ucideţi popa! ţipă ea către câini. Ucideţi-l! Ucideţi-l! Ucideţi-l!

Am alergat să împiedic nenorocirea, dar mi-am dat seama că nu mai era nimic de făcut.

Creştinii vorbesc adesea despre miracole, şi am dorit mereu să fiu martor la o asemenea scenă de magie. Ei pretind că orbilor le poate fi redată vederea, şchiopii pot fi făcuţi să umble şi leproşii, curăţiţi de plăgile lor. I-am auzit pe creştini spunând poveşti despre oameni care merg pe apă şi chiar despre oameni înviaţi din morţi, dar n-am văzut niciodată asemenea lucruri. Dacă aş fi avut o astfel de magie, cu siguranţă aş fi fost astăzi creştin, dar preoţii îmi spun că nu trebuie să caut minuni, ci să am credinţă. Însă, în acea zi, în ploaia nesfârşită, am văzut un lucru care mi s-a părut aproape de domeniul miracolului.

Părintele Beocca, cu poalele rasei călugăreşti murdare de noroi, se îndreptă, şchiopătând, către nenorocitele bestii. Acestea fuseseră asmuţite să-l atace, şi Thyra ţipa la ele să-l ucidă, dar preotul nici nu luă în seamă uriaşii copoi, iar câinii pur şi simplu se îndepărtară de el. Scânceau ca şi cum s-ar fi temut de acel preot şchiop şi saşiu, iar el porni, şontâc-şontâc, trecând printre ei, fără să-şi dezlipească privirile de la Thyra. Vocea stridentă a fetei se pierdu într-un geamăt, apoi în hohote de plâns. Pelerina i se deschisese, lăsând la vedere trupul gol şi brăzdat de cicatrice, iar Beocca îşi scoase pelerina îmbibată de ploaie şi i-o petrecu fetei peste umeri, acoperindu-i goliciunea. Thyra plângea, cu faţa prinsă în palme, iar câinii o priviră, miloşi, şi începură să se gudure pe lângă ea, pe când Ragnar privea, încremenit. Am crezut că Beocca avea să o ducă pe Thyra de acolo, dar el îi luă capul între palme şi o scutură puternic.

– Doamne! strigă el. Îndepărtează acest diavol de la faţa ei, din trupul ei! Scoate, Doamne, acest demon spurcat! Cruţ-o pe ea, Doamne, şi smulge-o din ghearele lui Abaddon!

Atunci, fata ţipă, şi câinii se dădură înapoi, hăulind în ploaie. Ragnar tot nu se mişca. Beocca îi scutură iarăşi capul Thyrei, atât de puternic, încât am crezut că-i rupe gâtul.

– Alungă, Doamne Dumnezeule, răul din ea! invocă preotul. Eliberează-o şi dăruieşte-i iubirea Ta şi mare mila Ta! Preotul avea privirea aţintită către cer. Mâna lui contorsionată o ţinea pe Thyra de laţele împletite cu fire de iederă şi începu să o împingă

înainte şi înapoi, pe când incanta, cu o voce la fel de puternică precum a unui războinic pe câmpul de bătălie. În numele Tatălui, strigă el, şi al Fiului, şi al Sfântului Duh, vă poruncesc, diavoli spurcaţi, să ieşiţi din această fată! Vă alung în cazanul iadului! Pieriţi de la ea, diavolilor! În iad duceţi-vă, şi acolo să staţi până în ziua Judecăţii de Apoi. Vă poruncesc asta, în numele Tatălui, şi al Fiului, şi al Sfântului Duh! Pieriţi!

Atunci, Thyra izbucni, dintr-odată, în plâns. Nu un plâns cu suspine şi oftaturi, ci unul liniştit. Îşi plecă fruntea pe umărul lui Beocca, iar el îi împresură trupul cu braţele şi o îmbrăţişă; ne privi cu dispreţ, ca şi cum, aşa însângeraţi, înarmaţi şi sălbatici cum eram, am fi fost tovarăşii de vicleşuguri ai diavolilor pe care-i alungase.

– E bine acum, e bine, şopti preotul. Ah, plecaţi de-aici! strigă el, îmbufnat, către câini şi, în mod uimitor, aceştia îi dădură ascultare şi se retraseră, lăsându-l pe Ragnar nevătămat. Trebuie să o ducem într-un loc cald şi să o îmbrăcăm cum se cuvine, grăi Beocca.

– Da, aşa trebuie să facem, am încuviinţat.

– Dar, dacă tu n-ai de gând s-o faci, mormăi, indignat, Beocca, văzând că nu mă clintesc, o s-o fac eu.

Şi o duse pe Thyra către sala de ospeţe a lui Kjartan, de unde fumul ieşea încă prin hornul din acoperiş. Ragnar se repezi după ei, dar am clătinat din cap şi l-am oprit. Mi-am pus piciorul drept pe trupul mort al lui Kjartan şi am smuls-o din el pe Străpunge-Inimi. I-am înapoiat sabia lui Ragnar, şi el m-a îmbrăţişat, dar eram amândoi prea puţin bucuroşi de această victorie. Făcuserăm imposibilul, cuceriserăm cetatea Dunholm, dar Ivarr încă trăia, şi Ivarr era duşmanul cel mare.

– Ce să-i spun Thyrei? mă întrebă Ragnar.

– Să-i spui adevărul, i-am răspuns, fiindcă nu ştiam ce altceva să-i spun, apoi am plecat să o caut pe Gisela.

Gisela şi Brida o spălară pe Thyra. Îi săpuniră bine trupul şi părul, îi smulseră iedera din păr şi-i pieptănară cosiţele aurii, apoi i le uscară dinaintea vetrei mari din sala lui Kjartan, după care o îmbrăcară cu o robă simplă, din lână, şi cu o

pelerină din blană de vidră. Fetele vorbeau între ele, iar eu am ieşit cu părintele Beocca afară. Ploaia contenise.

– Cine e Abaddon? l-am întrebat eu.

– Eu am fost responsabil de educaţia ta, zise el, şi mi-e ruşine de mine. Cum se poate să nu ştii?

– Păi... asta e, nu ştiu. Îmi zici cine e? m-am burzuluit eu.

– Îngerul întunecat al gheenei fără fund, firește. Sunt sigur că ţi-am mai spus. E primul demon care te va chinui în iad, dacă nu te pocăieşti şi nu devii un creştin adevărat.

– Eşti un om curajos, părinte, i-am spus.

– Eh! Prostii!

– Am încercat să ajung la Thyra, dar m-am temut de câini. Au ucis mai bine de treizeci de oameni azi. Şi tu ai mers, pur şi simplu, printre ei.

– Sunt doar nişte câini, făcu el, nepăsător. Dacă Dumnezeu şi sfântul Cuthbert nu mă pot apăra de nişte câini, ce-ar mai putea face?

L-am oprit, mi-am pus palmele pe umerii lui şi l-am strâns puternic.

– Eşti foarte curajos, părinte, şi te apreciez mult pentru asta.

Beocca fu extrem de mulţumit de compliment, dar încercă să pară modest.

– Eu doar m-am rugat, Dumnezeu a făcut restul, mărturisi el.

L-am lăsat să plece, şi el se îndepărtă agale, lovind cu piciorul beteag o suliţă căzută.

– Am ştiut că dulăii nu-mi vor face nimic, pentru că întotdeauna mi-au plăcut câinii. Am avut unul când eram mic, zise el.

– Ar trebui să-ţi mai iei unul, l-am sfătuit. Un câine ar fi un bun tovarăş pentru tine.

– Când eram mic, eram beteag şi nu puteam munci, continuă el, de parcă nu m-ar fi auzit. Bine, puteam căra bolovani şi lemne, puteam alunga ciorile din preajma ogoarelor abia sădite, dar nu puteam munci cum se cuvine. Câinele ăla era singurul meu prieten, dar a murit. Alţi copii mi l-au omorât, şopti el şi clipi de câteva ori, întristat. Thyra e o femeie drăguţă, nu crezi? mă întrebă el deodată, cu alean în glas.

– Acum, este.

– Credeam că Sven şi Kjartan i-au făcut acele cicatrice de pe mâini şi picioare. Dar nu. Ea şi le-a făcut.

– S-a tăiat singură? am întrebat, mirat.

– Da, s-a crestat cu cuţitul; ea mi-a spus. De ce-ar face aşa ceva?

– Ca să se sluţească? am sugerat eu.

– Dar n-a reuşit, zise Beocca, nedumerit. E frumoasă.

– Aşa e, am încuviinţat, şi din nou îl compătimeam pe Beocca. Îmbătrânea şi fusese întotdeauna beteag şi hâd, şi dorise întotdeauna să se însoare, dar nici o femeie nu-l acceptase. Ar fi trebuit să fie călugăr, şi astfel să nu aibă dreptul să se căsătorească. Dar era preot şi avea mintea unui preot, căci mă privi cu asprime.

– Alfred m-a trimis să predic pacea, dar eu te-am văzut cum ucizi un frate întru Domnul şi săvârşeşti asta, zise el, arătând spre morţii cu care erau presărate uliţele din cetate.

– Alfred ne-a trimis să avem grijă de Guthred, i-am reamintit.

– Şi să ne asigurăm că moaştele sfântului Cuthbert sunt în siguranţă.

– Aşa vom face.

– Dar nu putem rămâne aici, Uhtred, trebuie să ne întoarcem la Cetreht, zise el, iar în singurul său ochi sănătos am zărit un licăr de spaimă. Trebuie să-l învingem pe Ivarr!

– O să-l învingem, părinte!

– Are cea mai mare oaste din Northumbria!

– Dar va muri singur, părinte, i-am zis, fără să fiu sigur de ce spun asta. Cuvintele îmi ieşiseră pur şi simplu din gură, şi cred că un zeu trebuie să fi vorbit prin mine. Va muri singur, îţi promit, i-am repetat.

Dar existau alte lucruri pe care trebuia să le facem mai întâi. Trebuia să descoperim comoara lui Kjartan, ascunsă sub sala unde câinii erau ţinuţi. I-am pus pe sclavii danezului la treabă, să sape în podeaua împuţită de murdărie, iar sub dalele de piatră am găsit butoaie întregi pline cu argint, şi cufere cu aur, şi cruci din biserici, şi brăţări pentru mâini, şi genţi de piele pline cu chihlimbar, jais şi granate, chiar şi caiere cu mătase preţioasă, adusă de pe meleaguri îndepărtate, pe jumătate putrezită în

pământul reavăn. Războinicii învinşi ai lui Kjartan făcură un rug pentru morţii lor, deşi Ragnar insistă ca nici Kjartan, nici rămăşiţele lui Sven să nu aibă parte de asemenea cinste. Cei doi fură dezbrăcaţi de armuri şi de haine, iar leşurile despuiate fură date hrană porcilor cruţaţi de la tăiere în acea toamnă, care erau ţinuţi în nişte cocini, în colţul de nord-vest al cetăţii.

În fruntea fortăreţei fu numit Rollo. Guthred, entuziasmat de victorie, anunţă că fortăreaţa era acum sub stăpânirea sa şi că avea să devină o cetate regală a Northumbriei, dar l-am luat deoparte şi l-am rugat să i-o dăruiască lui Ragnar.

– Ragnar va fi prietenul tău, i-am spus, şi poţi să-i încredinţezi Dunholmul.

Şi eu mă puteam bizui pe Ragnar că avea să mă ajute să invadez pământurile din Bebbanburg şi să-l ţin pe ticălosul meu unchi într-o permanentă spaimă.

Până la urmă, Guthred îi dărui cetatea Dunholm lui Ragnar, care, la rândul lui, îi încredinţă conducerea ei lui Rollo şi îi lăsă doar treizeci de oameni cu care s-o apere, în vreme ce noi, ceilalţi, am pornit către sud. Peste cincizeci dintre luptătorii lui Kjartan îi jurară credinţă lui Ragnar, dar numai după ce am stabilit că nici unul dintre ei nu luase parte la uciderea părinţilor lui Ragnar şi la incendierea casei acestora. Toţi cei care-l ajutaseră pe Kjartan să săvârşească acea crimă fură trecuţi prin ascuţişul sabiei. Restul aveau să călărească alături de noi, mai întâi către Cetreht, apoi să-l înfruntăm pe Ivarr.

Jumătate din misiunea noastră fusese, aşadar, îndeplinită. Kjartan cel Crud şi Sven cel Chior erau morţi, dar Ivarr trăia, şi Alfred de Wessex îl voia şi pe el mort, deşi nu o spusese făţiş niciodată.

Aşa că am pornit, călare, spre sud.

Unsprezece

Am plecat a doua zi, în zori. Norii de ploaie se îndepărtaseră spre sud, lăsând în urmă un cer senin, dar presărat cu norişori ce se alergau deasupra noastră în bătaia vântului, pe când ieşeam pe poarta cetăţii Dunholm. Am lăsat comoara lui Kjartan în paza lui Rollo. De acum, eram cu toţii oameni bogaţi, cu atâta aur; şi, dacă supravieţuiam şi confruntării cu Ivarr, urma să împărţim acele bogăţii. Aveam mai multe bogăţii decât îngropasem, odinoară, la Fifhaden, şi aveam să mă întorc la Alfred ca un nobil înstărit, unul dintre cei mai bogaţi din regatul lui; iar gândul acesta mă bucură atunci când, urmând flamura cu aripă de vultur a lui Ragnar, am călărit spre cel mai apropiat vad al râului Wiire.

Brida călărea alături de Ragnar, Gisela era lângă mine, şi Thyra nu se dezlipea de preotul Beocca. Nu aveam să aflu niciodată ce-i spusese Ragnar atunci, în sala de ospeţe a lui Kjartan, dar fata părea că se împăcase cu el. Nebunia trecuse. Acum, Thyra avea unghiile tăiate, părul curat, strâns sub o bonetă albă, iar în acea dimineaţă, ea îl întâmpinase pe fratele ei cu un sărut pe obraz. Părea încă nefericită, dar Beocca avea întotdeauna cuvinte mângâietoare, şi fata se înfrupta din aceste cuvinte toată ziua, ca şi cum ele ar fi fost picături de apă vie, iar ea, friptă de sete. Călăreau amândoi pe iepe, şi Beocca parcă uitase dintr-odată toate chinurile pe care i le pricinuia statul îndelungat în şa, căci vorbea întruna cu Thyra. Îl puteam vedea gesticulând din mâna teafără, pe când îi ţinea fetei predici înflăcărate.

În spatele lui, un slujitor ducea de căpăstru un cal de povară încărcat cu patru cruci mari de altar, luate din comoara lui Kjartan. Beocca ne ceruse să le înapoiem Bisericii, şi nimeni nu-l putu refuza, căci preotul se dovedise un temerar la fel de demn de cinste ca oricare dintre noi. Acum, stătea aplecat spre Thyra, vorbindu-i cu pasiune, iar ea îl asculta.

– Într-o săptămână, o converteşte la creştinism, îmi zise Gisela.

– Şi mai grabnic! am râs eu.

– Dar ce se-ntâmplă cu ea?

Am ridicat din umeri.

– Probabil că o s-o convingă să intre-ntr-o mănăstire.

– Biata femeie!

– Cel puţin, acolo o să înveţe supuşenia. Nu o să facă niciodată treisprezece din doisprezece, am înţepat-o eu cu vorba.

Gisela îmi dădu un ghiont în braţ, dar tot ea se zgârie în cămaşa mea de zale.

– Am jurat, zise ea, frecându-şi încheieturile julite ale degetelor, că, de îndată ce te voi regăsi, n-o să te mai părăsesc nicicând. Nicicând.

– Dar treisprezece? Cum ai putut face asta?

– Fiindcă ştiam că zeii sunt cu noi, spuse ea, calmă. Am aruncat runele.

– Şi ce spun runele în privinţa lui Ivarr? am întrebat-o.

– Că va muri ca un şarpe zdrobit cu sapa, zise ea pe un ton aspru, apoi se strâmbă, căci un bulgăre de noroi, aruncat de copita calului lui Steapa, o împroşcă în faţă. Gisela se şterse, apoi se încruntă spre mine. Trebuie să mergem în Wessex?

– I-am jurat lui Alfred.

– Ai jurat?

– Da, am făcut un legământ faţă de el.

– Atunci, trebuie să plecăm acolo, zise ea, posomorâtă. Îţi place în Wessex?

– Nici vorbă.

– Dar de Alfred îţi place?

– Nu.

– De ce?

– E prea bisericos şi prea serios. Şi pute.

– Toţi saxonii put, râse ea.

– El pute mai rău decât majoritatea saxonilor. Din cauza bolii de care suferă. Trebuie să meargă mereu la latrină.

Fata se strâmbă.

– Nu se spală?

– Cel puţin o dată pe lună, dacă nu chiar mai des. E foarte pretenţios când e vorba de curăţenie, dar totuşi pute. Eu put?

– Ca un mistreţ, zise ea, râzând. Crezi că o să-mi placă de Alfred?

– Nu. El sigur n-o să te sufere, fiindcă nu eşti creştină.

Auzind asta, Gisela râse din nou.

– Şi ce-are de gând cu tine?

– O să-mi dea pământuri şi o să se aştepte ca eu să lupt pentru el, am spus.

– Ceea ce înseamnă că vei lupta contra danezilor?

– Danezii sunt duşmanii lui Alfred, aşa că voi lupta împotriva lor.

– Dar ei sunt compatrioţii mei, se indignă ea.

– Iar eu i-am depus legământ lui Alfred, aşa că trebuie să fac tot ce-mi porunceşte, i-am explicat şi m-am lăsat pe spate în şaua calului, pe când armăsarul meu urca un deal abrupt. Îmi plac danezii, am continuat, chiar mult mai mult decât saxonii din vest, dar destinul meu e să lupt pentru Wessex. *Wyrd bið ful aræd.*

– Ce înseamnă asta?

– Că destinul nu poate fi schimbat. El ne conduce pe toţi.

Ea rămase pe gânduri. Era îmbrăcată în cămaşă de zale, dar la gât avea un colan de aur, luat din comoara lui Kjartan. Era făcut din şapte corzi groase, împletite; văzusem lucruri asemănătoare, scoase din mormintele vechilor căpetenii britanice. Colanul îi dădea o înfăţişare sălbatică, care însă o prindea de minune. Părul ei negru era strâns cu o agrafă sub o cuşmă de lână, şi pe chipul ei prelung stăruia o expresie melancolică. Aş fi fost în stare să mă uit o veşnicie la acel chip.

– Şi câtă vreme trebuie să rămâi în slujba lui Alfred? mă întrebă.

– Până o să mă dezlege de legământ sau până moare unul din noi.

– Dar spui că el e bolnav. Cât poate să mai trăiască?

– Probabil nu foarte mult.

– Şi-atunci, cine va deveni rege?

– Habar n-am, am ridicat din umeri; chiar aş fi vrut să ştiu.

Fiul lui Alfred, Edward, era un copilandru, mult prea tânăr ca să domnească, iar nepotul lui, Æthelwold, căruia Alfred îi uzurpase tronul, era un zănatic cam beţivan. Beţivanul avea însă mai multe drepturi să poarte coroana, şi brusc m-am trezit sperând ca Alfred să trăiască mult, cât mai mult. Acest lucru mă surprinse. Îi spusesem Giselei adevărul, că nu-mi plăcea de Alfred, dar recunoşteam, totodată, că el era adevărata forţă în insula Britaniei. Nimeni altcineva nu avea viziunea lui, nici hotărârea lui, iar distrugerea lui Kjartan nu fusese meritul nostru, cât al lui Alfred. El ne trimisese în nord, ştiind că aveam să facem ce dorea, deşi nu ne spusese clar ce-ar fi vrut să facem, şi, deodată, mi-a venit în minte gândul că viaţa ca supus cu legământ al unui astfel de rege nu era aşa de rea pe cât mă temusem. Dar, dacă el murea curând, m-am gândit, regatul Wessex ar fi fost condamnat la pieire. Thegnii aveau să se lupte pentru coroana lui, iar danezii ar fi simţit slăbiciunea şi s-ar fi năpustit asupra ţării ca nişte corbi asupra leşurilor.

– Dacă i-ai jurat credinţă lui Alfred, de ce te-a lăsat totuşi să vii aici? întrebă ea, precaută, şi cuvintele ei îmi dădură de înţeles că îi umblau prin cap aceleaşi gânduri ca şi mie.

– Fiindcă vrea ca fratele tău să domnească asupra Northumbriei.

Ea rămase iar pe gânduri.

– Fiindcă Guthred e un fel de creştin?

– Da. Asta-i important pentru Alfred.

– Sau fiindcă Guthred e un om slab? sugeră Gisela.

– E slab?

– Știi prea bine că e, pufni ea. E un om cumsecade și generos, iar oamenii întotdeauna l-au plăcut, dar nu știe să fie nemilos. Ar fi trebuit să-l ucidă pe Ivarr imediat ce-a pus mâna pe el și ar fi trebuit să-l alunge pe Hrothweard de mult, dar nu a-ndrăznit. E prea înspăimântat de sfântul Cuthbert.

– Și de ce-ar vrea Alfred un rege slab pe tronul Northumbriei? am întrebat, cu delicatețe.

– Pentru ca și Northumbria să fie slabă atunci când saxonii vor încerca să-și ia înapoi pământurile, grăi ea.

– Asta îți spun runele că se va-ntâmpla? am întrebat-o.

– Spun că noi doi vom avea doi fii și o fiică și că unul din fii îți va sfâșia inima, celălalt te va face mândru, iar fiica ta va fi mamă de regi.

Am râs de această profeție, dar nu în batjocură, ci mai degrabă amuzat, din cauza seriozității din glasul Giselei.

– Și asta-nseamnă, am întrebat-o, că vei veni în Wessex, chiar dacă eu voi fi nevoit să lupt contra danezilor?

– Înseamnă, zise ea, că nu te voi părăsi. Ăsta-i jurământul meu.

Ragnar trimisese iscoade înaintea noastră și, la sfârșitul acelei zile lungi, unele dintre ele se întoarseră cu caii extenuați. Ivarr, auziseră trimișii noștri, cucerise Eoferwicul. Fusese ușor pentru el. Garnizoana rărită a lui Guthred predase orașul, pentru a evita un masacru pe străzile lui. Ivarr luase prăzi câte putuse găsi, instalase o nouă garnizoană pe ziduri și deja mărșăluia înapoi spre nord. Cu siguranță, nu auzise încă de căderea cetății Dunholm, așa că spera să-l prindă pe Guthred, care, trebuie să fi presupus el, fie lâncezea la Cetreht, fie rătăcea, deznădăjduit, către pustietățile Cumbralandului. Oastea lui Ivarr, auziseră iscoadele, era o hoardă pusă pe jaf. Unii spuneau că avea două mii de sulițași, cifră căreia eu și Ragnar nu i-am dat crezare. Oricum, era clar că războinicii lui erau mai numeroși decât ai noștri și probabil mărșăluiau acum spre nord, pe același drum roman pe care coborâserăm noi în sud.

– Putem să-l înfruntăm? mă întrebă Guthred.

– Putem să-l înfruntăm, răspunse Ragnar în locul meu, dar nu-i putem înfrânge oastea.

– Şi-atunci, de ce mărşăluim spre sud?

– Ca să salvăm sicriul sfântului Cuthbert şi să-l ucidem pe Ivarr, am zis.

– Dar... aţi spus că nu-l putem înfrânge, băigui, nedumerit, Guthred.

– O să ne luptăm cu el şi, dacă nu-l vom învinge, ne vom retrage la Dunholm. De aceea, am cucerit cetatea, ca să ne servească drept loc de refugiu.

– Fie ca zeii să hotărască tot ce se va întâmpla! spuse Ragnar.

Şi, fiindcă ne văzu atât de secretoşi, Guthred nu ne mai bătu la cap cu întrebările lui.

Am ajuns la Cetreht în acea seară. Ne mişcaserăm rapid, fiindcă nu fusese nevoie să părăsim drumul roman, şi am trecut prin vadul râului Swale atunci când soarele înroşea cu discul lui dealurile din apus. Clericii, în loc să-şi găsească adăpost pe acele dealuri, preferaseră să rămână în condiţiile vitrege din Cetreht, dar nimeni nu-i deranjase câtă vreme noi fuseserăm la Dunholm. Văzuseră, ce-i drept, danezi călare pe dealurile din sud, dar nici unul dintre acei călăreţi nu se apropiase de castrul roman. Călăreţii îi cercetaseră, îi număraseră şi apoi plecaseră, iar eu am presupus că nu puteau fi decât iscoade trimise de Ivarr.

Părintele Hrothweard şi stareţul Eadred nu părură deloc impresionaţi de faptul că reuşiserăm să cucerim Dunholmul. Nu le păsa decât de moaştele sfântului şi de celelalte relicve sacre pe care le dezgropară din cimitir chiar în aceeaşi seară, ducându-le, cu un alai solemn, în biserică. Acolo, i-am înfruntat iarăşi pe Aidan, majordomul de la Bebbanburg, şi pe slujitorii lui, care rămăseseră în sat.

– Acum puteţi pleca în siguranţă acasă, le-am zis, căci Kjartan e mort.

Cred că prima dată când i-am spus asta, Aidan nici nu mă crezu. Abia apoi înţelese ce izbutiserăm şi probabil că se temuse că oamenii care ocupaseră Dunholmul aveau acum să se

năpustească asupra cetății Bebbanburg. Aș fi vrut să fac asta, dar îi jurasem lui Alfred că mă întorc înainte de Crăciun, așa că nu mai aveam suficient timp să-mi înfrunt unchiul uzurpator.

– Vom pleca dimineață, anunță Aidan.

– Așa să faceți, am încuviințat, și, când vei ajunge la Bebbanburg, să-i spui unchiului meu că se află mereu în gândurile mele. Nu uita să-i spui că i-am luat și mireasa. Și să-l asiguri că, într-o zi, o să-i despic burdihanul și, dacă moare cumva înainte să-mi pot îndeplini jurământul, atunci spune-i că voi spinteca burta fiilor lui, și, dacă aceștia au copii, o să-i ucid și pe ei. Spune-i toate astea, și mai spune-i că toată lumea credea că Dunholmul, ca și Bebbanburgul, e o cetate de necucerit, dar acum Dunholmul a căzut sub sabia mea.

– Ivarr te va ucide, mârâi Aidan, cu trufie.

– Ai face bine să te rogi pentru asta, i-am răspuns.

Toți creștinii se rugară în acea noapte. Se adunară în biserică, și am crezut că aveau să îi ceară zeului lor să ne dăruiască victoria asupra oastei lui Ivarr care se apropia; în schimb, ei înălțară imnuri de slavă, fiindcă relicvele sacre fuseseră păstrate în bună stare. Puseră moaștele sfântului Cuthbert înaintea altarului, iar pe altar așezară capul sfântului Oswald, cartea de predici și relicvarul cu firele din barba sfântului Augustin, apoi cântară, se rugară, cântară iar, și am crezut că nu aveau să mai sfârșească odată cu rugăciunile; în cele din urmă însă, când noaptea se lăsă neagră ca smoala, tăcură.

Am înaintat pe zidul de jos al castrului, privind drumul roman ce se întindea spre sud, printre câmpuri, sub secera lunii. Pe acolo urma să vină Ivarr, și mă temeam că ar fi putut trimite un pâlc de călăreți anume aleși să ne atace chiar în acea noapte, așa că am pus o sută de oameni la pândă pe ulițele satului. Dar nu ne atacă nimeni, iar, în bezna nopții, o ceață subțire se ridică, aburind câmpurile, atunci când Ragnar veni să mă înlocuiască de strajă.

– Mâine-dimineață o să dea înghețul, mă întâmpină el.

– Sigur o să dea, am încuviințat.

El începu să tropăie din picioare, ca să se încălzească.

– Soră-mea mi-a spus că vrea să plece la Wessex. Vrea să fie botezată acolo, mă înştiinţă el.

– Şi? Ţi-e a mirare?

– Nu, zise el, apoi privi în lungul drumului. E spre binele ei... Şi-apoi, îi place de părintele Beocca al tău. Dar ce se va întâmpla cu ea? întrebă el, mohorât.

– Presupun că se va călugări, i-am spus, căci nu vedeam ce altă soartă ar fi putut-o aştepta în regatul lui Alfred.

– Drumurile noastre se despart, zise el, şi nu am adăugat nimic, căci ştiam că aşa era. Tu trebuie să te întorci în Wessex? mă întrebă el.

– Da. Am depus un jurământ.

– Jurămintele pot fi încălcate, şopti el.

Era adevărat, dar, într-o lume dominată de zei diferiţi, în care soarta e cunoscută doar de cele trei ursitoare, jurămintele sunt singurele noastre certitudini. Dacă îmi încălcam legământul, nu mă mai puteam aştepta ca alţi oameni să-şi ţină jurămintele făcute faţă de mine. Asta învăţasem.

– N-o să-mi calc cuvântul dat lui Alfred, i-am zis, dar voi face un alt legământ, faţă de tine. Că nu voi lupta niciodată contra ta, că tot ce-am eu va fi şi al tău şi că, dacă vei avea vreodată nevoie de ajutor, voi face tot ce-mi va sta în putinţă ca să ţi-l ofer.

Preţ de câteva clipe, Ragnar nu spuse nimic. Izbi cu cizma în iarba de pe vârful zidului şi privi negura ce ne împresura.

– Şi eu fac acelaşi legământ, şopti el. Era, ca şi mine, stânjenit de situaţie şi lovi din nou iarba. Câţi oameni crezi că va aduce Ivarr?

– Opt sute?

El dădu din cap, a încuviinţare, şi spuse îngrijorat:

– Iar noi nu suntem nici măcar trei sute.

– Nu va fi nici o luptă, l-am asigurat.

– Crezi?

– Ivarr va muri, am zis, şi aşa se va sfârşi totul. Am atins mânerul Răsuflării-Şarpelui, pentru ca vorbele mele să fie încununate de noroc, şi am simţit marginile uşor ridicate ale

crucii lui Hild. Da, va muri, am repetat, atingând crucea iar, şi Guthred va domni, şi el va face tot ce-i vei spune tu să facă.

– Vrei să-l îndemn să-l atace pe Ælfric? întrebă el.

– Nu, am răspuns eu, după ce-am rămas puţin pe gânduri.

– Nu?

– Cetatea Bebbanburg e prea puternică şi nu are vreo poartă prin spate, ca Dunholmul. În plus, vreau să-l ucid pe Ælfric cu mâna mea.

– Dar Alfred te va lăsa să faci asta?

– Da, am zis, deşi, sincer să fiu, mă îndoiam că Alfred avea să-mi îngăduie vreodată un asemenea gest, dar eram sigur că soarta mea era să mă întorc la Bebbanburg, şi aveam credinţă în acea soartă. M-am întors şi am privit spre sat. Totul e-n ordine?

– Da, totul e-n ordine, răspunse Ragnar. Şi-au terminat de spus rugăciunile şi au mers cu toţii la culcare. Ar trebui să dormi şi tu.

M-am întors pe potecă, dar, înainte să mă întorc la Gisela, am deschis, încetişor, uşa bisericii şi i-am văzut pe preoţi şi pe călugări dormind, în lumina slabă a câtorva opaiţe aşezate pe altar. Unul dintre ei sforăia, şi am închis uşa la fel de încet precum o deschisesem.

În zori, am fost trezit de Sihtric, care bătu în buiandrugul uşii.

– Sunt aici, stăpâne! Au ajuns!

– Cine sunt aici?

– Oamenii lui Ivarr, stăpâne.

– Unde?

– Călăreţii ăia, stăpâne... Dincolo de râu!

Erau doar vreo sută de călăreţi care nu încercară să treacă râul prin vad, aşa că am bănuit că fuseseră trimişi pe malul nordic al râului Swale doar ca să ne aţină retragerea. Principala forţă a lui Ivarr avea să apară din sud, deşi acea perspectivă nu era cel mai fericit lucru care s-ar fi putut întâmpla în acea dimineaţă ceţoasă. Din sat, se auzeau strigăte.

– Ce se-ntâmplă? l-am întrebat pe Sihtric.

– Creştinii sunt supăraţi, stăpâne, zise el.

Am mers la biserică şi am descoperit că relicvariul de aur, ce conţinea firele din barba sfântului Augustin, preţiosul dar trimis de Alfred, fusese furat. Se aflase pe altar, alături de celelalte relicve, dar în timpul nopţii dispăruse, iar părintele Hrothweard plângea lângă o scobitură în peretele din chirpici din spatele altarului. Guthred era şi el acolo, ascultându-l pe stareţul Eadred, care proclama că furtul e un semn al mâniei Domnului.

– Pe cine e furios Domnul? întrebă Guthred.

– Pe păgâni, firește, pufni Eadred şi scuipă cu năduf.

Părintele Hrothweard se plimba de colo colo, frângându-şi palmele şi invocându-şi zeul să pogoare răzbunarea asupra păgânilor care pângăriseră biserica şi furaseră relicva sfântă.

– Doamne, arată-ne vinovatul! strigă el, apoi mă observă şi decise, evident, că are o revelaţie, căci mă arătă cu degetul: El a fost! răcni el, scuipând spre mine.

– Tu eşti hoţul? se miră Guthred.

– Nu, rege, i-am zis.

– Ba el a fost! repetă Hrothweard.

– Trebuie să cauţi la toţi păgânii, îi ceru Eadred lui Guthred, căci, dacă relicva sfântă nu e găsită, poţi fi sigur de înfrângerea noastră, stăpâne. Ivarr ne va zdrobi pentru acest păcat. Pedeapsa Domnului se va abate asupra noastră.

Mi se părea o pedeapsă cam bizară, aceea de a permite unui danez păgân să învingă un rege creştin, fiindcă fusese furată o relicvă sfântă, dar profeţia păru îndeajuns de verosimilă, căci înainte de amiază, pe când biserica era răscolită, într-o încercare zadarnică de a găsi relicvariul, unul dintre oamenii lui Ragnar aduse vestea că oastea lui Ivarr apăruse. Danezii mărşăluiau dinspre sud şi deja formaseră un zid de scuturi la aproape un kilometru distanţă de micul pâlc al lui Ragnar.

Aşadar, era timpul să pornim. Eu şi Guthred eram deja în cămăşile de zale, cu caii înşeuaţi, şi tot ce trebuia să facem era să călărim spre sud, pentru a ne alătura zidului de scuturi al lui Ragnar, dar Guthred era îngrozit de dispariţia relicvelor sacre. Când am ieşit din biserică, el mă luă deoparte.

– Vrei să-l întrebi pe Ragnar dacă le-a luat el? Sau dacă le-a luat vreunul dintre oamenii lui? mă imploră el.

– Ragnar n-a luat nimic, i-am curmat vorba. Dacă vrei să găseşti vinovatul, caută-i pe ei, l-am îndemnat, arătând spre Aidan şi însoţitorii lui, care acum, când Ivarr se apropia, erau nerăbdători să plece cât mai repede în călătoria lor spre nord, deşi nu îndrăzneau să pornească, atâta vreme cât danezii străjuiau vadul râului.

Guthred le ceruse să se alăture zidului nostru de scuturi, dar ei refuzaseră, şi acum aşteptau o şansă să fugă.

– Nici un creştin n-ar fi în stare să fure relicvele! strigă Hrothweard. E o crimă pe care doar păgânii o pot săvârşi.

Guthred era îngrozit. El credea încă în magia creştină şi vedea furtul ca pe un semn prevestitor de nenoriciri. Nici nu-şi putea închipui că Aidan ar fi vinovatul, dar nu ştia pe cine să mai bănuiască, aşa că am hotărât să-l ajut.

I-am chemat pe Finan şi pe Sihtric, care aşteptau să mă însoţească spre zidul de scuturi.

– Omul ăsta, i-am zis regelui, arătându-i-l pe Finan, e creştin. Nu-i aşa că eşti creştin, Finan?

– Sunt, stăpâne.

– Şi e şi irlandez, iar toată lumea ştie că irlandezii au puterea de a vedea viitorul.

Finan, care nu era mai priceput să vadă în viitor decât eram eu sau oricine altcineva, încercă, dintr-odată, să pară misterios.

– El va descoperi cine a furat relicvele sacre, am promis.

– Poţi să faci asta? îl întrebă Guthred, cu ochi plini de speranţă.

– Da, stăpâne, grăi Finan, încrezător.

– Atunci, fă-o, Finan, câtă vreme eu îl voi ucide pe Ivarr. Şi adu-ni-l pe vinovat de îndată ce îl găseşti.

– Aşa voi face, stăpâne, mă asigură el.

Un slujitor îmi aduse calul.

– Irlandezul tău chiar poate să găsească tâlharul? mă întrebă Guthred.

– O să dăruiesc Bisericii tot argintul meu, stăpâne, am rostit răspicat, pentru ca toți cei din jur să mă audă, și voi da și cămașa de zale, coiful, brățările și săbiile, dacă Finan n-o să-ți aducă și relicvele furate, și pe hoțul lor. E irlandez, iar irlandezii au puteri neobișnuite, am zis și l-am privit pe Hrothweard: Ai auzit, popă? O să-mi dăruiesc toată averea Bisericii tale dacă Finan nu descoperă hoțul.

Hrothweard tăcu mâlc. Doar mă privi, dar promisiunea mea fusese făcută în fața tuturor și era o mărturie a nevinovăției mele, așa că preotul se mulțumi să scuipe la picioarele calului meu. Gisela, care venise să prindă căpăstrul armăsarului, trebui să se ferească într-o parte, ca să nu fie atinsă de scuipat.

– Îl poate găsi Finan? mă întrebă ea, în șoaptă.

– Da.

– Fiindcă are puteri neobișnuite?

– Nu. Fiindcă el a furat moaștele, draga mea, i-am murmurat la ureche. Eu i-am cerut asta. Probabil, acum sunt ascunse sub vreo grămadă de bălegar, i-am zis, rânjind, iar ea se puse pe râs.

Mi-am pus piciorul în scară și m-am pregătit să încalec, când Gisela mă opri.

– Ai grijă! Oamenilor le e teamă să se lupte cu Ivarr, mă avertiză.

– E un Lothbrok, și toți cei din neamul ăsta luptă bine. Le place să lupte. Dar luptă ca niște câini turbați, cu furie și sălbăticie, și până la urmă tot ca niște câini turbați mor.

Am încălecat, mi-am potrivit și piciorul drept în scară, apoi am luat scutul și coiful de la Gisela. Am mângâiat-o pe mână, în semn de rămas-bun și am tras de hățuri, îndemnând calul să-l urmeze pe Guthred, spre sud.

Am călărit spre zidul de scuturi. Era un zid scurt, ușor de atacat pe flancuri de zidul mult mai mare pe care Ivarr îl formase spre sud. De fapt, zidul lui era aproape de două ori mai lung decât al nostru, ceea ce însemna că oamenii lui ne puteau prinde, din laterale, ca într-o menghină. Dacă avea să se ajungă la luptă, am fi fost măcelăriți, iar oamenii lui Ivarr știau asta.

Zidul lor strălucea de sulițe și de topoare, și danezii se agitau, vociferând veseli, în așteptarea victoriei. Își loveau scuturile cu săbiile, făcându-le să duduie grozav, iar ecourile se revărsau în toată valea râului Swale. Huruitul deveni puternic, ca de tunet, atunci când flamura lui Ivarr, înfățișând doi corbi, se ridică în centrul liniei lor. Sub flamură, era un pâlc de călăreți care se desprinse din zid, îndreptându-se către noi. Ivarr era printre ei, dar și fiul lui, cel cu mutră de șobolan.

Guthred, Steapa, Ragnar și cu mine am călărit câțiva pași înainte, să le ieșim în întâmpinare dușmanilor, după care ne-am oprit și am așteptat. Gloata lor era formată din zece oameni, dar eu nu-l slăbeam pe Ivarr din ochi. Încălecase pe Witnere, așa cum sperasem, căci asta îmi dădea prilejul să mă gâlcevesc cu el, dar am rămas pe loc, lăsându-l pe Guthred să mai înainteze câțiva metri. Ivarr ne privi pe rând. Păru, pentru o clipă, surprins să mă zărească, dar nu zise nimic, dar se arătă mânios văzându-l pe Ragnar și de-a dreptul impresionat de statura uriașă a lui Steapa. Însă ne ignoră pe toți trei, înclinând, în schimb, capul spre Guthred.

– Ha! Rahat de vierme! zise el către rege, în loc de salut.

– Nobile Ivarr! își plecă politicos capul Guthred.

– Nu știu de ce naiba, dar azi mă simt tare mărinimos, grăi Ivarr. Dacă plecați acum, o să cruț viețile oamenilor voștri.

– Orice dispută am avea, aceasta poate fi rezolvată prin vorbe, zise Guthred pe un ton împăciuitor.

– Vorbe? Puah! scuipă Ivarr, în scârbă, apoi clătină din cap. Ieși din Northumbria, du-te departe de aici, rahat de vierme ce ești. Dă fuga la prietenii tăi din Wessex, dar pe soră-ta las-o aici, ostatică. Dacă vei face asta, voi fi milostiv.

De fapt, nu era milostiv, era doar o fire practică. Danezii erau niște războinici de temut, dar mult mai precauți decât sugera reputația lor. Ivarr dorea să lupte, dar și mai dornic era să obțină o capitulare, căci atunci n-ar mai fi pierdut oameni. Lupta era ca și câștigată, iar el știa asta, dar, ca să obțină victoria, ar fi însemnat ca pe puțin șaizeci sau șaptezeci dintre războinicii lui să fie uciși. Asta însemna echipajul unei corăbii,

deci un preț greu de plătit. Era mai convenabil să-l lase pe Guthred în viață și să nu plătească nimic. Ivarr își trase calul într-o parte, ca să-l poată vedea mai bine pe Ragnar.

– Ciudată tovărășie ți-ai ales, jarl Ragnar.

– Acum două zile, îi răspunse Ragnar, l-am ucis pe Kjartan cel Crud. Dunholmul este al meu acum. Socot că ar fi bine să te ucid și pe tine, jarl Ivarr, ca nu cumva să fii ispitit să mi-l furi.

Ivarr rămase uimit, cum, de altfel, era de așteptat. Îl privi pe Guthred, apoi pe mine, ca și cum ar fi căutat să-i confirmăm moartea lui Kjartan, dar pe chipurile noastre nu se deslușea nimic. Ivarr încercă să pară nepăsător.

– Tu aveai de multă vreme ceartă cu Kjartan, iar asta era problema ta, nu a mea. Dar te voi primi cu brațele deschise, ca pe un prieten. La urma urmei, și tații noștri au fost prieteni buni, nu-i așa?

– Au fost, adeveri Ragnar.

– Atunci, noi ar trebui să reînnodăm prietenia lor, zise Ivarr.

– De ce-ar fi Ragnar prieten cu un hoț? am intervenit.

Ivarr întoarse capul spre mine, iar în ochii lui de șarpe nu se putea desluși ce gândește.

– Ieri am văzut o borâtură de capră. Ce-a borât capra aia acolo mi-a amintit de tine, rânji el.

– Eu am văzut ieri niște căcăreze de capră, care mi-au amintit de tine, i-am răspuns.

Ivarr mârâi, furios, la auzul acestor cuvinte, dar se stăpâni să continue cu vorbele de ocară. Fiul lui își trase însă sabia, și Ivarr ridică brațul spre el, parcă spre a-i spune că vremea măcelului încă nu sosise.

– Pleacă! scrâșni el către Guthred. Pleacă departe, și-am să uit că te-am cunoscut vreodată.

– Căcărezele alea de capră mi-au amintit de tine, am continuat eu, dar mirosul lor mi-au amintit de maică-ta. Era un miros puturos, dar la ce poți să te aștepți de la o târfă care fată un plod tâlhar?

Unul dintre războinici reuși cu greu să-l țină în loc pe fiul lui Ivarr. Ivarr mă privi în tăcere, apoi vorbi.

– Aş putea să te ucid în chinuri atât de lent, încât să suferi timp de trei apusuri de soare.

– Dar, dacă aduci înapoi lucrurile furate, tâlharule, şi apoi accepţi judecata bunului rege Guthred pentru fapta ta, poate îţi vom arăta îndurare, am rostit eu, fără să-l iau în seamă.

Ivarr păru mai curând amuzat decât ofensat.

– Şi ce-am furat? întrebă el, dispreţuitor.

– Tocmai îmi călăreşti calul, i-am zis, şi îl vreau înapoi, acum.

El îl mângâie pe Witnere pe coamă.

– Când o să fii mort, o să poruncesc să ţi se tăbăcească pielea, şi-am să fac din ea o şa, pentru ca tot restul vieţii să trag vânturi pe tine, rânji el, apoi i se adresă lui Guthred: Pleacă! Pleacă departe! Şi lasă-ţi sora aici, ostatică. O să-ţi las răgaz să-ţi vii în simţiri şi să cugeţi. Dacă nu accepţi propunerea mea, te vom ucide, încheie el şi-şi întoarse calul spre tabăra daneză.

– Laşule, i-am strigat, însă el nu mă luă în seamă, ci dădu pinteni lui Witnere, trecând printre oamenii săi şi chemându-i către zidul lor de scuturi. Toţi ăştia din neamul Lothbroks sunteţi nişte laşi, i-am strigat. Fug ca nişte iepuri! Ce-ai făcut, Ivarr? Te-ai scăpat în nădragi de spaima sabiei mele? Ai fugit de scoţi, şi-acum fugi şi de mine?

Cred că faptul că am pomenit de scoţi schimbă totul. Acea înfrângere grea îi bântuia încă amintirea lui Ivarr, şi eu zgândărisem vechea rană, iar dintr-odată firea aprigă a bărbaţilor din neamul Lothbrok, pe care până atunci Ivarr reuşise s-o stăpânească, se aprinse în el. Îl lovi sălbatic pe Witnere cu călcâiele în coaste, iar armăsarul se răsuci, supus, spre noi, în vreme ce Ivarr îşi trase sabia lungă. Dădu pinteni, îndreptându-se în galop către mine, dar l-am evitat cu dibăcie, îndreptându-mă către spaţiul larg, deschis, din faţa oştii sale. Acolo voiam ca Ivarr să moară, sub privirile oamenilor lui, şi acolo mi-am întors armăsarul. Ivarr mă urmări, dar se opri în faţa mea, strunindu-l pe Witnere, care izbea, nervos, iarba cu copita dreaptă din faţă.

Cred că Ivarr ar fi vrut să nu-şi piardă cumpătul, dar era prea târziu. Fiecare om din ambele ziduri de scuturi putuse

vedea cum el își trăsese sabia și mă urmărise pe pajiște, așa că acum danezul nu mai putea fugi, pur și simplu, de această provocare. Trebuia să mă ucidă, dar nu era sigur că o poate face. Era un luptător bun, dar avusese multe răni, încheieturile îl dureau, și unde mai pui că mi cunoștea și faima de războinic.

Era în avantaj grație lui Witnere. Cunoșteam bine calul și știam că poate lupta la fel de bine ca un om. Witnere mi-ar fi sfâșiat calul, dacă i s-ar fi dat prilejul, ba m-ar fi sfâșiat și pe mine, iar primul meu gând a fost să-l fac pe Ivarr să coboare din șa. Danezul mă urmărea. Cred că hotărâse să mă lase pe mine să atac primul, căci nu-l îndemnă pe Witnere să șarjeze, dar, în loc să călăresc spre el, mi-am întors armăsarul către zidul de scuturi al lui Ivarr și am strigat din toți rărunchii, în timp ce trăgeam Răsuflarea-Șarpelui din teacă.

– Ivarr este un hoț! Un găinar, care-a fugit din calea scoților! Fuge ca un cățel biciuit! Se smiorcăia ca un țânc atunci când l-am găsit! Bocea, căci fusese rănit, iar în Scoția și acum i se spune Ivarr cel Plângăcios! am strigat eu, râzând în hohote, fără să-mi dezlipesc privirea de la zidul de scuturi al dușmanilor. Am observat, cu coada ochiului, că ocările mele își atinseseră scopul, căci Ivarr îl mână pe Witnere către mine. E un hoț! Și-un laș! am strigat iarăși și, rostind aceste cuvinte, mi-am împuns armăsarul în așa fel, încât să se întoarcă spre Ivarr, și mi-am ridicat scutul. Witnere avea ochii și dinții albi, iar copitele lui zvârleau în sus brazde mari de iarbă. Când se apropie, am strigat: Witnere! Witnere!

Bănuiam că Ivarr îi dăduse calului alt nume, dar speram ca animalul să-și amintească de primul lui nume sau de mine. L-am văzut că ciulește urechile, ridicând capul și încetinind pașii, și mi-am strunit calul direct spre el.

Am folosit scutul ca pe o armă. M-am împins tare în el spre Ivarr și, în același timp, m-am ridicat în scări, iar Ivarr încercă să-l întoarcă pe Witnere pe loc, dar uriașul armăsar era nedumerit și aproape își pierdu echilibrul. Scutul meu se izbi de al lui Ivarr și m-am aruncat în el cu toată puterea, folosindu-mi greutatea spre a-l doborî pe spate. Știam că există riscul ca eu

să mă prăbuşesc, iar Ivarr să rămână în şa, dar n-am lăsat nici sabia, nici scutul, ca să mă agăţ cu mâinile de el. Pur şi simplu, trebuia să sper că greutatea mea avea să îl arunce la pământ.

– Witnere! am strigat iar, şi armăsarul se întoarse pe jumătate către mine, iar acea mişcare, conjugată cu forţa izbiturii mele, fu de ajuns să-l răstoarne pe Ivarr.

El căzu pe braţul drept, iar eu m-am aruncat între cai. Am simţit pământul tare sub mine, iar armăsarul meu mă lovi, fără să vrea, astfel că am nimerit în picioarele din spate ale lui Witnere. M-am ridicat bâjbâind, am lovit crupa lui Witnere cu sabia, ca să-l alung de-acolo, şi imediat m-am ghemuit sub scut, căci Ivar mă şi atacă. El îşi revenise mai repede decât mine, iar sabia lui muşcă din scutul meu. Probabil se aşteptase ca lovitura puternică să-mi zboare scutul din mână, dar am rezistat. Braţul meu stâng, rănit de suliţă la Dunholm, se zgudui sub tăria izbiturii, dar eram mai înalt, mai greu şi mai puternic decât Ivarr, şi m-am opintit cu toată forţa în scut, reuşind să-mi împing adversarul înapoi.

El ştiu atunci că era pierdut. Era destul de bătrân să-mi fie tată şi se mişca mai încet, din pricina rănilor vechi, dar era un Lothbrok, şi bărbaţii din neamul lui învăţau să lupte de când încă sugeau la sânul mamei. Se repezi spre mine pufnind şi se prefăcu că mă loveşte cu sabia în cap, apoi o furişă spre pântece, dar am parat lovitura, mişcându-mă cu iuţeală, şi am încasat apoi altă izbitură, tot în scut. Nici măcar nu încercam să ripostez, ci doar îl batjocoream, alergând în jurul lui şi strigându-i că-i un bătrân boşorogit.

– L-am ucis pe unchi-tău, şi el nu era cu mult mai bun decât tine. Şi, după ce-o să mori, boşorogule, am să-i scot maţele şobolanului de fi-tu! Iar stârvul lui îl voi da corbilor. Ha! Asta-i tot ce poţi?

El încercă să mă doboare, dar se împinse prea tare înainte, şi piciorul îi alunecă pe iarba umedă, aşa că Ivarr căzu într-un genunchi. Era lipsit de apărare, dezechilibrat şi cu braţul drept, în care ţinea sabia, sprijinit în pământ. Dar m-am îndepărtat

de el, lăsându-l să se ridice, ca să-l umilesc cât mai mult, şi fiecare danez văzu asta. Apoi mi-am aruncat scutul.

– O să-i dau o şansă, le-am strigat oamenilor săi. E un găinar mizerabil, dar am să-i dau o şansă!

– Pui de târfă saxonă! mârâi el şi se repezi iar spre mine.

Aşa îi plăcea lui să lupte. Să atace, să atace neîncetat şi să încerce să mă doboare lovindu-mă cu scutul. Dar m-am tras, cu agerime, înapoi, şi l-am lovit peste coif cu latul sabiei. Lovitura îl făcu să se împleticească din nou şi, încă o dată, m-am îndepărtat de el. Voiam să-l umilesc definitiv.

A doua căzătură îl făcu să fie mai prudent, aşa că începu să-mi dea târcoale, cu ochii-n patru.

– M-ai făcut sclav, şi nici atunci n-ai fost în stare să te porţi cum se cuvine. Vrei să-mi dai sabia? l-am întrebat.

– Balegă ce eşti! zbieră el şi se repezi direct către beregata mea, dar, în ultima clipă, coborî lama sabiei spre piciorul meu stâng.

Am reuşit să mă feresc şi să sar într-o parte.

– Dă-mi sabia, i-am cerut din nou, şi-am să te las să trăieşti. O să te pun într-o cuşcă şi-o să te plimb prin tot Wessexul. Iată-l pe Ivarr Ivarson, din neamul lui Lothbrok! o să le spun oamenilor. Iată un găinar care-a fugit de frica scoţilor!

– Ticălosule! mârâi el şi se aruncă iar în atac, acum încercând să-mi despice burta cu o fluturare sălbatică a sabiei.

M-am dat înapoi, şi lama lungă şuieră pe lângă mine. Ivarr gâfâi zgomotos atunci când îşi retrase sabia, tot numai furie şi disperare. Atunci, am îndreptat Răsuflarea-Şarpelui către el, iar lama îi alunecă pe scut, lovindu-l în piept. Forţa cu care izbisem îl făcu să bată în retragere. Se clătină, dar atunci veni o nouă lovitură, mai iute, direct în coiful lui, în dreptul tâmplei. Ameţit, se împletici, şi a treia lovitură îi atinse lama cu o asemenea forţă, încât braţul în care ţinea sabia căzu într-o parte. În clipa următoare, vârful Răsuflării-Şarpelui era la beregata lui.

– Laşule! Tâlharule! i-am zis.

El urlă de furie şi lovi cu sabia de jos, sălbatic, dar am sărit în spate, aşa că lovitura nu mă atinse. În schimb, sabia mea

şuieră prin aer şi-i atinse încheietura mâinii drepte. Ivarr oftă, neputincios, cu încheietura aproape retezată.

– E greu să lupţi fără sabie, i-am zis şi am lovit iar, de astă dată în lama sabiei lui, astfel că arma îi zbură din mâna betegită. În ochi i se citea acum groaza. Nu groaza unui om care înfruntă moartea, ci aceea a unui luptător pe cale să moară fără sabie în mână. M-ai făcut sclav, am scrâşnit, şi Răsuflarea-Şarpelui fulgeră iarăşi, tăindu-l la un genunchi, şi el încercă să se târască pe spate, să-şi apuce iar sabia. L-am lovit iar la genunchi, mult mai puternic, despicându-i pielea până la os, şi el se ridică, ameţit, în celălalt genunchi. L-am pocnit peste coif cu sabia, apoi m-am aşezat în spatele lui. El m-a făcut sclav şi mi-a furat calul, le-am strigat danezilor din zidul de scuturi. Dar, totuşi, e un Lothbrok.

M-am aplecat, am luat sabia lui de lamă şi i-am întins-o. Ivarr o luă şi şopti:

– Îţi mulţumesc.

Apoi l-am ucis, zburându-i aproape capul de pe umeri cu o singură lovitură. Ivarr scoase un zgomot ciudat, ca un bolborosit, iar trupul lui fu scuturat de spasme, după care se prăvăli în iarbă, fără ca mâna să mai poată ţine sabia. Dacă l-aş fi lăsat să moară fără sabie, atunci mulţi dintre danezii care văzuseră lupta ar fi crezut că sunt o fire crudă, fără respect pentru datini. Ei înţelegeau că Ivarr fusese duşmanul meu şi motivul pentru care îl ucisesem, dar nici unul nu s-ar fi gândit că el nu merita să intre în sala lui Odin. Şi, cine ştie, poate că într-o bună zi, m-am gândit eu atunci, Ivarr şi unchiul lui aveau să mă întâmpine şi pe mine acolo, căci în sala morţilor stăm alături şi cu prieteni, şi cu duşmani, şi ne amintim de luptele noastre şi le ducem acolo iar şi iar.

Apoi, se auzi un strigăt, şi l-am văzut pe Ivar, fiul lui, galopând spre mine. Venea cum venise şi tătâne-său, numai furie şi violenţă nechibzuită, şi se aplecă din şa să mă taie în două cu sabia, dar i-am respins lovitura cu Răsuflarea-Şarpelui, care era, în mod clar, o sabie mai trainică. Lovitura îmi ştirbi lama sabiei, dar sabia lui Ivar se frânse. El trecu în galop pe lângă

mine, iar doi dintre oamenii tatălui său îl opriră şi-l dădură cu forţa jos de pe cal, de teamă că l-aş fi putut ucide şi pe el.

L-am strigat pe Witnere, iar calul veni. L-am mângâiat uşor pe botul prelung, am prins frâul şi m-am săltat în şa. Apoi l-am întors către zidul de scuturi al lui Ivarr, rămas acum fără căpetenie, şi le-am făcut semn lui Guthred şi Ragnar să mă însoţească. Ne-am oprit la vreo zece metri de scuturile pictate ale danezilor.

– Ivarr Ivarson a plecat către Valhalla, le-am strigat, iar moartea i-a fost glorioasă! Eu sunt Uhtred Ragnarson! Eu sunt cel care l-a ucis pe Ubba Lothbrokson, şi el e prietenul meu, jarlul Ragnar, care l-a ucis pe Kjartan cel Crud. Noi îi slujim regelui Guthred.

– Eşti creştin? întrebă un bărbat din zid.

Am scos amuleta de la gât şi le-am arătat-o. Oamenii îşi treceau din gură-n gură vestea morţii lui Kjartan, prin lungul şir de scuturi, securi şi săbii.

– Nu sunt creştin! am strigat, atunci când ei se liniştiră. Dar am văzut magia creştină! Şi creştinii au făcut magia lor asupra regelui Guthred. N-aţi fost şi voi loviţi de meşteşugul vrăjitorilor? Nu v-au murit vitele din senin? Nu vi s-au îmbolnăvit nevestele din nimic? Cu toţii cunoaşteţi vrăjitoria, iar vrăjitorii creştini pot face magie puternică! Ei au leşuri de om şi capete retezate, şi le folosesc să facă descântece, şi au abătut descântecele lor asupra regelui nostru! Dar vrăjitorul a săvârşit o greşeală. El s-a lăcomit şi azi-noapte a furat comoara regelui Guthred. Însă Odin a destrămat farmecele!

M-am răsucit în şa şi l-am zărit pe Finan, apropiindu-se dinspre castru. Întârziase din cauza unei încăierări petrecute la intrarea în castru. Unii clerici încercaseră să-i împiedice pe Finan şi pe Sihtric să plece, dar mai mulţi danezi de-ai lui Ragnar interveniseră, şi acum irlandezul călărea în galop, peste pajişte. Îl aducea cu el pe părintele Hrothweard. Sau, mai curând, ţinea în mână câteva şuviţe din părul lui Hrothweard, iar preotul nu avea altă şansă decât să alerge, împleticindu-se, pe lângă calul irlandezului.

– Iată-l pe vrăjitorul creştin, Hrothweard! am strigat. El l-a atacat pe regele Guthred cu descântece, cu magia morţilor, dar l-am descoperit, şi acum a îndepărtat farmecele de la regele nostru! Aşa că vă întreb: Ce trebuie să facem cu acest vrăjitor?

Exista un singur răspuns la această întrebare. Danezii, care ştiau prea bine că Hrothweard fusese sfetnicul lui Guthred, îl voiau mort. Preotul îngenunchease, îngrozit, în iarbă, cu palmele împreunate şi-l privea pe Guthred.

– Stăpâne, nu! se rugă el.

– Tu eşti hoţul? întrebă Guthred, nedumerit.

– Am găsit moaştele în bagajele lui, stăpâne, zise Finan şi ridică lădiţa aurită către rege. Era înfăşurată într-una din hainele lui.

– Minte! protestă Hrothweard.

– El este hoţul, stăpâne! zise Finan, respectuos, apoi îşi făcu semnul crucii: Jur pe trupul sfânt al lui Hristos!

– E un vrăjitor! am strigat către danezii lui Ivarr. O să bage strechea-n vitele voastre, o să aducă mana peste grâne, o să vă facă femeile sterpe şi-o să vă îmbolnăvească pruncii! Îl vreţi?

Se auzi un murmur gros de încuviinţare, în vreme ce Hrothweard scâncea, fără să se poată stăpâni.

– Atunci, puteţi să-l luaţi şi să faceţi ce vreţi cu el, dar numai dacă-l recunoaşteţi pe Guthred drept rege.

Cu strigăte puternice, ei acceptară târgul. Începură iar să-şi lovească săbiile în scuturi, dar, de astă dată, pentru a-l aclama pe Guthred, aşa că m-am aplecat şi i-am prins calul de căpăstru.

– E timpul să-ţi saluţi supuşii, stăpâne, i-am zis. Să fii generos cu ei.

– Dar... bâigui el, privindu-l cu milă pe Hrothweard.

– E un hoţ, stăpâne, i-am zis, iar hoţii trebuie stârpiţi. Aşa spune legea. Asta ar fi făcut şi Alfred, să ştii.

– Da, aşa e, încuviinţă Guthred.

Aşa că l-am lăsat pe părintele Hrothweard în mâinile danezilor păgâni, iar urletele lui de durere se auziră multă vreme. Nu ştiu ce-i făcură danezii, căci din trupul lui sfârtecat nu mai

rămase mare lucru, însă sângele său înnegri iarba pe o bună bucată de pământ, în jurul locului unde fu omorât.

În noaptea aceea, se dădu un ospăţ sărăcăcios. Aveam puţină mâncare, deşi băutura curse din belşug. Thegnii danezi îi jurară credinţă lui Guthred, în vreme ce călugării şi preoţii se refugiară în biserică, temându-se să nu fie ucişi. Hrothweard era mort, Jænberht pierise şi el, aşa că acum se aşteptau cu toţii să devină martiri, însă doisprezece războinici treji din garda lui Guthred fură de ajuns ca să le asigure paza.

– O să-i las să-şi construiască biserica dedicată sfântului Cuthbert, îmi zise Guthred.

– Alfred ar încuviinţa bucuros asta, am spus.

El privi focurile ce ardeau în uliţa principală din Cetreht. Ragnar, deşi avea braţul rănit, se luase la trântă cu un danez uriaş, care-l slujise pe Ivarr. Amândoi erau beţi, şi, în jurul lor, războinicii din ambele oşti, la fel de cherchelíţi ca şi ei, chiuiau şi făceau prinsoare cine avea să câştige încleştarea. Guthred privea, dar nu vedea lupta. Era adâncit în gânduri.

– N-aş fi crezut niciodată, şopti el în cele din urmă, buimăcit, că părintele Hrothweard era un hoţ.

Gisela, adăpostită sub pelerina mea şi sprijinită de umărul meu, chicoti.

– Şi nimeni întreg la minte n-ar putea crede vreodată că noi doi am fost cândva sclavi, stăpâne, şi totuşi am fost, i-am răspuns.

– Da, aşa e, am fost, grăi el, cu mirare în priviri.

Cele trei ursitoare ne ţes ţelele vieţilor. Ele stau la poalele copacului Yggdrasil, unde se ţin de şotii. Le plăcuse să facă din sclavul Guthred regele Guthred, după cum le plăcuse să mă trimită iar spre sud, în Wessex.

Asta, în vreme ce stăpânii din Bebbanburg, unde marea cenuşie nu încetează niciodată să biciuiască plajele largi şi palide, iar vântul rece flutură steagul cu cap de lup deasupra sălii de ospeţe, se temeau de reîntoarcerea mea.

Fiindcă soarta nu poate fi înşelată, ea ne stăpâneşte, iar noi toţi îi suntem sclavi.

Notă istorică

Acțiunea din *Stăpânii nordului* începe la aproximativ o lună după victoria uimitoare obținută de Alfred asupra danezilor la Ethandun, poveste descrisă în *Călărețul morții*. Guthrum, conducătorul armatei învinse, s-a retras la Chippenham, unde Alfred îl asediază, dar ostilitățile iau sfârșit rapid, când cele două căpetenii acceptă să încheie pacea. Danezii se retrag din Wessex, iar Guthrum și cei mai importanți jarli ai săi se creștinează. La rândul lui, Alfred îl recunoaște pe Guthrum drept rege al Angliei de Est.

Cititorii celor două romane anterioare ale seriei știu însă că Guthrum este renumit pentru faptul că nu-și respectă înțelegerile. El încălcase armistițiul încheiat la Wareham și, ulterior, cel negociat la Exeter, dar tratatul de pace cu Alfred este respectat. Ba chiar Guthrum îl acceptă pe Alfred drept naș de botez și ia numele creștin de Æthelstan. Potrivit unei tradiții, el ar fi fost botezat în cristelnița ce poate fi și azi văzută în biserica din Aller, Somerset, și se pare că el a acceptat cu inimă deschisă convertirea la creștinism, întrucât, odată întors în Anglia de Est, a domnit ca un suveran creștin. Negocierile dintre Guthrum și Alfred au continuat, căci, în 886, cei doi au semnat Tratatul de la Wedmore, ce împărțea Anglia în două sfere de influență. Wessex și sudul Merciei urmau să fie saxone, iar Anglia de Est, nordul Merciei și Northumbria se supuneau legii daneze. Astfel, a fost stabilită Danelaw, acea jumătate nord-estică a

Angliei care, pentru o vreme, a fost guvernată de regi danezi şi care poartă încă, în dialecte şi toponime, amprenta acelei epoci.

Tratatul a reprezentat recunoaşterea de către Alfred a faptului că nu poseda încă suficientă forţă pentru a-i alunga definitiv pe danezi din Anglia. Astfel, el a obţinut timpul necesar pentru a-şi putea fortifica nucleul stăpânirii sale, regatul Wessex. Problema era însă că Guthrum nu era rege al tuturor danezilor, cu atât mai puţin al norvegienilor, şi nu putea împiedica desfăşurarea altor atacuri asupra Wessexului. Acestea vor veni cu timpul şi vor fi descrise în romanele viitoare ale seriei, dar în mare parte, victoria de la Ethandun şi acordul ulterior cu Guthrum au asigurat independenţa regatului Wessex şi le-au permis lui Alfred şi urmaşilor lui să recucerească Danelaw. Unul dintre primii paşi întreprinşi de Alfred în cadrul acestui îndelungat proces a fost să-şi mărite fiica, pe Æthelflaed, cu Æthelred al Merciei, o alianţă ce-şi propunea să-i lege pe saxonii din Mercia de cei din Wessex. Cu timpul, Æthelflaed avea să se dovedească o mare eroină în lupta contra danezilor.

Încercarea de a ne muta de la istoria Wessexului la cea a Northumbriei, de la finele secolului al IX-lea, este ca o trecere de la lumină la o beznă ameţitoare. Chiar şi listele de regi din nord, ce oferă numele regilor şi anii între care aceştia au domnit, nu coincid, dar, curând după Ethandun, un rege pe nume Guthred (unele surse îl indică drept Guthfrith) a luat tronul la York (Eoferwic). El a înlocuit un rege saxon, care era, cu siguranţă, un monarh marionetă, şi a domnit cam între 890 şi 900. Guthred s-a remarcat prin două lucruri: în primul rând, deşi danez, îmbrăţişase creştinismul; în al doilea rând, a existat o poveste ce susţinea că el fusese, cândva, sclav, iar pe aceste temelii fragile am construit povestea de faţă. În mod cert, el a fost asociat cu stareţul Eadred, păzitorul moaştelor sfântului Cuthbert (precum şi al capului sfântului Oswald şi al Evangheliilor de la Lindisfarne), care, în cele din urmă, a zidit măreaţa biserică dedicată sfântului Cuthbert de la Cuncacester, astăzi Chester-le-Street, în comitatul Durham. În 995, trupul

sfântului a fost depus, în sfârşit, la Durham (Dunholm), unde se află şi în zilele noastre.

Kjartan, Ragnar şi Gisela sunt personaje fictive. A existat un Ivarr, dar mi-am permis vaste licenţe literare în privinţa vieţii lui. El este cunoscut mai ales prin prisma faptului că urmaşii lui au provocat multe tulburări în nord. În cronici, nu este consemnată, pentru secolul al IX-lea, existenţa unei cetăţi la Durham, deşi mi se pare puţin probabil ca un loc atât de uşor de apărat să fi fost ignorat, şi mai mult decât posibil ca orice vestigiu al unei asemenea cetăţi să fi fost distrus în timpul construirii catedralei şi a castelului care ocupă platoul respectiv de aproape o sută de ani. A existat o fortăreaţă la Bebbanburg, transformată, de-a lungul timpului, în actuala măreţie a castelului Bamburgh, iar în secolul al XI-lea, aceasta a fost stăpânită de o familie pe nume Uhtred. Membrii acestei familii sunt strămoşii mei, dar nu ştim aproape nimic despre activitatea lor la finele secolului al IX-lea.

Istoria Angliei de la sfârşitul secolului al IX-lea şi începutul secolului al X-lea e o poveste ce se întinde dinspre Wessex către nord. Destinul lui Uhtred, pe care el abia începe să-l recunoască, este de a fi în inima acestei recuceriri, de către saxonii din vest, a teritoriului devenit cunoscut mai târziu drept Anglia. Astfel, luptele sale sunt departe de a se fi încheiat. Curând, el va avea din nou nevoie de Răsuflarea-Şarpelui.

CUPRINS

Toponime 9

Partea întâi. REGELE SCLAV 13
Partea a doua. CORABIA STACOJIE 161
Partea a treia. UMBRA RĂTĂCITOARE 261

Notă istorică 365

LOIALITĂȚI ÎMPĂRȚITE, IUBIRI IMPOSIBILE, EROISM DINCOLO DE LIMITE

STĂPÂNII NORDULUI este al treilea roman din seria de succes *Ultimul regat* scrisă de Bernard Cornwell, o cronică a istoriei Angliei de la începuturile sale, „la fel de captivantă ca *Urzeala tronurilor*, dar inspirată din evenimente reale" (*The Observer*), serie care a stat la baza unui exceptional serial de televiziune realizat de BBC.

ESTE ANUL 878. Uhtred, fiul unui nobil din Northumbria, i-a ajutat pe saxonii din Wessex să-i învingă pe danezii invadatori. Eliberat de loialitatea față de regele victorios și nerecunoscător Alfred, se îndreaptă spre casă pentru a-și salva sora vitregă, ținută prizonieră de Kjartan cel Crud. Speranța lui Uhtred stă în sabia sa, Respirația-Sarpelui, aliați fiindu-i Hild, o călugăriță saxonă fugară, și Guthred, un rege căzut prizonier. Rebeliunea, haosul și trădarea îi așteaptă în nord, forțându-l pe Uhtred să se întoarcă la cel alături de care a luptat înainte: Alfred cel Mare.

BERNARD CORNWELL scrie un roman istoric și de aventuri exceptional, un roman despre curaj, trădare, datorie, devotament, măreție, dragoste și luptă, așa cum se văd prin ochii unui tânăr războinic, a cărui loialitate este împărțită între două lumi.

„Cel mai mare scriitor de romane istorice din zilele noastre."
Washington Post

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1986-0
9 786063 319860
eBook disponibil